

Trọng Sinh Chi Danh Lưu Cự Tinh

Contents

Trọng Sinh Chi Danh Lưu Cự Tinh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	24
8. Chương 8	29
9. Chương 9	34
10. Chương 10	41
11. Chương 11	46
12. Chương 12	52
13. Chương 13	60
14. Chương 14	66
15. Chương 15	71
16. Chương 16	75
17. Chương 17	79
18. Chương 18	86
19. Chương 19	93
20. Chương 20	98
21. Chương 21	104
22. Chương 22	110
23. Chương 23	114
24. Chương 24	119
25. Chương 25	123
26. Chương 26	131
27. Chương 27	135
28. Chương 28	142
29. Chương 29	151
30. Chương 30	155
31. Chương 31	159
32. Chương 32	164
33. Chương 33	169
34. Chương 34	171
35. Chương 35	176
36. Chương 36	180
37. Chương 37	183
38. Chương 38	193

Trọng Sinh Chi Danh Lưu Cự Tinh

Giới thiệu

Tên tiếng Anh: ReviveEdit: Nắng Diệp ÂnThể loại: Hiện đại, giới giải trí, nhất thụ nhất công 1x1,C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-danh-luu-cu-tinh>

1. Chương 1

Đỗ Vân Tu cố gắng động đậy ngón tay, không nghĩ tới là còn có thể nhúc nhích được. Điều này làm hắn có chút giật mình, vì thế càng cẩn thận khởi động tứ chi, cánh tay có thể duỗi thẳng không vấn đề gì, chân cũng có tri giác, hẳn là không gãy.

Hắn không khỏi cảm thấy trong cái rủi gặp cái may, dù sao thì tai nạn xe cộ kia cũng thật dọa người.

Tuy chỉ là thoáng qua nhưng hắn có thể khẳng định rằng người lái xe kia cũng chỉ mới ở tuổi vị thành niên, xe hình như là Aston Martin vanquish trong phim James Bond 007.

Bất quá hắn cũng chỉ thấy rõ nhiều đó.

Bởi vì chỉ giây sau hắn đã bị vị thiếu niên đưa xe kia đâm trúng, thân thể cao lớn rơi vào không trung, cảm giác đau đớn do bị va chạm mạnh khiến hắn không thể thốt ra được tiếng nào...

Niềm vui sống sót sau tai nạn cũng từ từ nhạt dần.

Hắn còn phải tiếp tục sống cuộc sống này.

Đỗ Vân Tu đã ba mươi mấy tuổi đầu, ở mười mấy năm qua sống kiếp diễn nghệ đã dốc hết mọi sự cố gắng.

Lại nói Đỗ Vân Tu và Tạ Di năm đó là cùng tiến vào huấn luyện ban rồi lại cùng nhau lăn lộn trong giới giải trí với vai trò là một diễn viên.

Tạ Di ngày thường vẻ ngoài tuấn lãng, mày rậm kéo dài, mũi thẳng anh tuấn, môi bạc như đao tước (tớ bó tay từ này, cứ hiểu nôm na là ảnh rất chi là đẹp ý^^)

Một đôi mắt hắc thạch tựa tiểu phi tiểu, ẩn ẩn mang theo tà khí gợi cảm mê người khiến biết bao kẻ thần hồn điên đảo. Đơn giản chỉ đứng một chỗ đã toát ra khí chất lười nhác nhưng cường hãn khiến ai cũng không thể khinh thường.

Như vậy, dung mạo anh tuấn ấy tự nhiên gặp được may mắn, lần đầu nhận vai đã được chọn làm vai chính.

Mà hơi hiển nhiên, Đỗ Vân Tu vẫn chỉ là một kẻ thiếu may mắn, chỉ có thể đóng được vai phụ.

Trải qua mười năm, Tạ Di lên được ngôi vị ảnh đế, có được lượng fan hùng hậu, nhận được giải thưởng vô số, được các nhãn hàng hiệu nổi tiếng ưu ái không thôi, cùng nhau tranh giành hắn làm người phát ngôn.

Thỉnh thoảng hai người từng hợp tác trong một bộ phim.

Mỗi khi Tạ Di tiến vào đoàn phim đều mang theo trợ lý, vệ sĩ, nhà tạo hình, bên ngoài lại còn có sẵn phòng xe xa hoa mỹ lệ, mà khi đó Đỗ Vân Tu cũng chỉ được xem là một diễn viên hạng hai từng xuất hiện trên các bộ phim, ngay đến phòng hóa trang cũng phải xài chung với các diễn viên khác.

Kỳ thực, trong giới giải trí này hắn cũng đã chìm chìm nổi nổi được mười mấy năm rồi.

Đỗ Vân Tu mặc dù không được may mắn như Tạ Di nhưng hắn lại đóng vững đánh chắc, tích lũy được không ít kinh nghiệm.

Hắn không phải là không có được vận khí tốt, ba năm trước đây cũng từng được đề cử giải Kim Bách. Năm đó cũng xem như là năm hắn có vận khí tốt nhất, tuy chỉ là một đạo diễn mới nổi, nhưng mỗi bộ phim tung ra kịch bản đều hay, phim lại chất lượng, vượt xa cả mong đợi, phim phát sóng lại chẳng gặp đối thủ nặng kí nào, phòng vé lúc nào cũng bán đắt, danh tiếng vang xa. Các đạo diễn và nhà sản xuất đều đề cử hắn nhận giải Kim Bách.

Hắn vừa mừng vừa lo, thậm chí sau đó vài ngày còn chẳng tin đó lại là sự thật.

Càng mong đợi, càng phải thận trọng, lại càng phải suy tính thiệt hơn.

Đóng phim nhiều như vậy, diễn đã lâu, lăn lộn trong giới showbiz cũng đã lâu, hắn càng nghiền ngẫm, tự nhủ bản thân phải tích góp kinh nghiệm, tôi luyện kĩ năng biểu diễn.

Như thế nào không đoán được ý các nhà bình phim?

Cái cảm giác này vừa chua xót vừa hạnh phúc.

Làm cho Đỗ Vân Tu cảm thấy rằng lúc trước phải nhẫn nhịn kiên trì nhìn sắc mặt người khác, bị bao người châm biếm thì hôm nay mọi nỗ lực của hắn đều là đáng giá.

Thật sự đáng giá.

Cuối cùng, người trao giải cũng mở ra tấm danh sách nhận thưởng từ trong phong thư, hai tay hắn đổ mồ hôi, mắt lăm lăm vào tờ danh sách, nhưng là...không hề nghe thấy tên của hắn.

Không có tên hắn.

Nhiều năm như vậy, nỗ lực nhiều như thế cũng chỉ đổi lại một cơ hội nhỏ nhoi, nhưng sự thật lại đập tan hy vọng nhỏ bé cuối cùng của hắn.

Hắn cực lực che dấu cảm xúc, bản thân cũng không biết như thế nào chịu đựng được suốt một giờ đồng hồ buồn chán đó, cho đến khi lễ trao giải kết thúc.

Đỗ Vân Tu cùng đoàn người ra ngoài, trên đường hắn rẽ qua nhà vệ sinh.

Có người đứng trước bồn rửa tay cười nói.

“Đỗ Phi? Quả thật khả năng diễn xuất thật nổi trội, đúng là người xuất sắc nhất trong lễ trao giải kỳ này. Bất quá...hắn là gay! Gay thì có thể làm ảnh đế sao, nghĩ thôi đã thấy khô hài!”

Mặt khác một người hưởng ứng theo, cười cười.

Giọng cười ấy đầy quen thuộc, hiện giờ lại chế giễu anh mà trào phúng cười.

Đỗ Vân Tu chờ đợi ở trong gian toilet kế bên, đứng yên thật lâu.

Thân thể cứng nhắc khẽ run lên, cảm giác khó chịu kìm nén bấy giờ lần nữa dâng trào.

Diễn nhiều năm vậy, vừa rồi trong lễ trao giải lớn trước công chúng còn chưa chậ vật đến thế. Ấy vậy mà hiện tại, một mình đứng trong gian vệ sinh nhỏ lại chẳng thể chịu đựng nổi.

Mọi cố gắng, nỗ lực của hắn cư nhiên lại bị người ta chối bỏ, cười nhạo, coi rẻ. Tựa như chút tự tôn cũng bị người ta đem ra bình phẩm, một lần lại một lần đem ra chà đạp dưới chân.

Đỗ Vân Tu cũng cảm thấy lạ

Tại thời khắc này, chuyện cũ vọng lại như thủy triều trong đêm tối cô tịch.

Hắn cố lấy chút khí lực từ mặt đất đứng lên, trong căn phòng u tối, sau vài giây đồng hồ, ánh mắt mới thích ứng được với trạng thái tối tăm này.

Chẳng lẽ trời đang tối hay sao?

Nhưng hắn vẫn có thể nhìn được vật dụng trong nhà. Đồ dùng trong nhà? Đỗ Văn Tu khẽ vươn tay sờ soạng lần theo vách tường.

Tại thời điểm này, mọi thứ như thể cảm thấy cảnh tượng này rất đỗi quen thuộc, giống như trước đó đã từng rất quen thuộc vậy.

Hiện tại, đó cũng chính là cảm giác của Đỗ Văn Tu.

Tuy hắn vẫn có điểm nghi hoặc, chính mình đáng nhẽ bây giờ phải đang ở bệnh viện, hoặc ít nhất thì cũng ở hiện trường vụ tai nạn mà...thế nào lại ở trong căn phòng u tối này? Nhưng tay hắn vẫn theo bản năng lần theo vách tường, sau đó, đề xuống công tắc.

Ngay khắc, luồng ánh sáng xuất hiện, bao trùm hết căn phòng.

Là một gian nhà nho nhỏ, ngay ngắn, vật dụng cũng thật trang nhã thanh lịch.

Sàn nhà sơn màu gốm sứ, ánh lên ánh nâu dịu dàng mà sáng bóng. Trong phòng khách có đặt một cái bàn nhỏ viền vàng, trên bàn đặt cả khay trà bằng trúc, trong khay là một bộ ấm trà nghệ thuật.

Đối diện bàn trà là ghế salon màu trắng được làm bằng da thật, tạo hình tuy có phần đơn giản nhưng thiết kế đầy hào khí với màu trắng trang nhã kết hợp cùng với hoa văn lông báo tiếp giáp ở chỗ dựa lưng và đệm dựa tạo nên cảm giác thanh lịch và tao nhã.

Chẳng lẽ có người cứu mình rồi đem mình đến nơi này?

Vừa nghĩ thế, Đỗ Văn Tu đã thấy trong góc ở phòng khách có đặt một tấm gương - mà hình ảnh phản chiếu trong gương là một thanh niên tuấn tú xa lạ đang nhìn chằm chằm mình.

Người đó vẻ ngoài ngọc thụ lâm phong, dáng người cao ngất. Sắc trắng của áo sơ mi khoác ngoài tôn lên người khí chất nho nhã nhưng xa cách, giống như tuyết trắng nơi Thiên Sơn đầy vẻ tịch mịch. Khuôn mặt tuấn tú, đường nét rõ ràng, phiêu dật tựa bức tranh thủy mặc, tầng tầng tô lên chút nét ôn hòa. Đôi phương hơi hơi híp mắt, lông mi nồng đậm, mí mắt khẽ hạ, nhẹ quét một vòng xung quanh.

Ánh mắt người đó chứa đựng điều gì đó không thể nói lên lời. Xa lạ, thân thiết, lại thêm một chút nghi hoặc, mọi cảm xúc trộn lẫn trong đôi mắt xinh đẹp ấy, càng khiến người thanh niên nay còn tuấn lãng hơn, cao quý đến nỗi người ta không thể tùy tiện đến gần. Điều đó làm người khác không khỏi liên tưởng đến dáng vẻ kiêu ngạo, cao quý, biêng khác của chú mèo Ba Tư.

Đỗ Văn Tu cả kinh, đối diện với khuôn mặt cũng đang hốt hoảng của vị thanh niên trong gương.

Hắn lui về sau một bước, người nọ cũng cùng bộ dạng đó mà lùi lại sau...

Kia.....là hắn.

Kỳ thực ban đầu Đỗ Văn Tu cũng nhận ra rồi nhưng là hắn không thể tin, không thể chấp nhận điều này.

Lúc hắn xem xét tỉ mỉ căn nhà xong thì cũng đã 3 tiếng đồng hồ sau đó.

Đỗ Văn Tu lúc này mới thật sự chấp nhận sự thật này, mặc dù mọi thứ có chút hoang đường, rằng hắn không tránh được tai nạn xe cộ kia, cũng chẳng chết, bất quá hắn chỉ dùng thân thể của người khác mà lần nữa bắt đầu cuộc sống.

Đây cũng chính là căn nhà trọ của chủ nhân thân thể này: Mục Tử Triệt, 22 tuổi, sinh viên năm tư khoa kinh tế trường đại học T, trước mắt đang trong quá trình thực tập.

Di Động không có chút số liên lạc với người nào, như thể các mối quan hệ giao tiếp đều chẳng có, ngay cả tin tức về cha mẹ cũng không...

Chính là...

Đỗ Vân Tu nhìn một vòng quanh nhà trọ, tuy rằng người này không thể so sánh với hần trước kia, nhưng đối với sinh viên chỉ mới 22 tuổi, thậm chí còn chưa tốt nghiệp, thì thật sự đã là xa hoa lắm rồi...

Mục Tử Triệt thật ra là người có gia thế thế nào? Cha mẹ là ai? Có bằng hữu thân thiết không?

Hần hiện tại phải làm thế nào? Tiếp tục thực tập thay đổi phương? Nhưng hần nào có hiểu gì về tài chính đâu.

Chính mình lại...thật sự phải thay thế hần sao.

Đỗ Vân Tu vuốt trán, đối với quá khứ lẫn tương lai của chủ nhân thân thể này, đối với hần đều là một mảnh nghi hoặc, hoang mang.

Hần ngã người trên sofa, bật TV.

Hiện tại mọi thứ đều là thời kì giải trí hóa, TV chiếu nhiều nhất cũng chỉ là mấy tin tức giải trí. Thoải mái, đơn giản, chỉ cần có tin tức sốt dẻo, hấp dẫn thì cũng chẳng cần lo tỷ suất người xem.

Trên màn hình, nữ dẫn chương trình diện bộ trang phục hiện đang hợp thời trang, khẽ mỉm cười, chỉ vào khung ảnh.

Sau đó hiện lên đó là bức ảnh của Tạ Di

“Ảnh để Tạ Di lại có tai tiếng tình dục mới. Lần này đối tượng là nữ diễn viên Hàn Quốc cùng hợp tác quay phim, Doãn Hình Châu.”

Kế tiếp, người dẫn chương trình lại một hồi huyền thuyên về các nữ minh tinh, diễn viên từng có quan hệ mờ ám với Tạ Di.

Màn hình lần nữa hé lộ bức ảnh chụp lén Tạ Di. Trong hình Tạ Di anh tuấn tiêu sái, lông mi đen dày, đôi mắt hắc thạch lộ ra chút tà khí không thể cưỡng lại, như thể nhìn lâu một chút sẽ bị hần cướp đi hồn phách vậy.

Cuối cùng nữ dẫn chương trình dùng đến ngữ khí si mê kết luận: “Nhưng ảnh để Tạ Di lại không chịu thừa nhận. Có lẽ đây chỉ là một phương thức tuyên truyền cho bộ phim sắp ra nào đó.”

Đỗ Vân Tu chăm chú vào TV, hai chân tao nhã bắt chéo.

Đôi mắt yêu mị khẽ híp lại, lông mi nồng đậm rũ xuống tạo thành một cái bóng nhỏ trên khuôn mặt, che đi nét lãnh đạm trong đôi mắt, đồng thời tăng thêm nét cảm dục đầy hấp dẫn.

Ảnh để.

Tạ Di.

Đỗ Vân Tu như thể trầm mình vào chuyện cũ, ngón tay chậm rãi gõ vào đầu gối từng hồi tiết tấu.

Nào phân phân hợp hợp, nào xích mích cãi cọ, nào đổi thay chóng vánh, nào đau buốt tận tim...

Thanh niên trong gương khẽ ngẩng đầu, vầng trán toát lên nét tao nhã cùng vẻ lãnh đạm băng hàn trộn lẫn với nhau tạo nên khí chất độc đáo, gợi cảm, động phách kinh tâm.

Có lẽ...phải cùng để ảnh Tạ Di đòi lại vốn lẫn lãi ban đầu?

Đỗ Vân Tu nhìn con người trong gương, tuấn mỹ hơn mình, trẻ tuổi hơn mình, khẽ gật đầu.

2. Chương 2

Kế tiếp vài ngày, Đỗ Vân Tu chụp hình và điền đầy đủ vào lí lịch rồi gửi cho công ty giải trí Đông Tinh

Công ty giải trí Đông Tinh tên tiếng anh là East Star ENTertainment hay còn biết đến với tên gọi viết tắt là ESE, cũng chính là công ty mà ảnh đế Tạ Di đầu quân. Công ty này quả là một công ty giải trí lớn với bối cảnh quốc tế hoành tráng, thực lực hùng hậu cùng với độ bao phủ truyền thông lớn.

Chỉ cần họ muốn lăng xê người nào thì lập tức sự nghiệp của vị nghệ sĩ ấy liền mở ra vùng trời riêng giữa giới giải trí.

Đối phương cũng từng mong muốn hợp tác với Đỗ Vân Tu khi hắn vinh hạnh được đề danh ở giải Kim Bách, nhưng năm đó thị phi quá nhiều, cuối cùng hắn vẫn không thể đáp ứng...

Hiện giờ thay đổi thân phận khác, một lần, Đỗ Vân Tu thật sự muốn thử sức lần nữa. Hắn muốn biết rằng nếu chọn con đường khác thì liệu với thân thể trẻ tuổi, nho nhã, tuần tú này thì mọi thứ có thay đổi hay không.

Có chăng vẫn như lúc trước, sự nghiệp và tình yêu, cái nào cũng chẳng có?

Nhớ lúc còn trẻ một mình hào khí, ôm mộng vang danh giữa cái giới giải trí đầy sóng gió này, giống như...bây giờ, cảm giác không yên đó lại dần dần sống lại.

Đỗ Vân Tu lần này vận khí quả không tồi.

Tuy rằng hiện tại nam thanh nữ tú ngày càng nhiều, cạnh tranh ngày càng kịch liệt nhưng Đỗ Vân Tu ba ngày sau đã nhận được thư mời tuần sau tới phỏng vấn của công ty giải trí Đông Tinh.

Đối phương còn nói rõ, sau khi phỏng vấn thì hắn chỉ là một huấn luyện sinh dự bị, chỉ có khi thời cơ chín muồi thì hắn mới có thể ra mắt.

Khi nào thì thời cơ mới chín muồi? Thế nào mới được gọi là thời cơ chín muồi? Không tới thời cơ thì vĩnh viễn không thể ra mắt sao?

Nhưng dù sao Đỗ Vân Tu vẫn cao hứng, mơ hồ hắn thấy được ánh sáng của niềm tin và hi vọng.

Ngày phỏng vấn, Đỗ Vân Tu chọn cho mình bộ áo len màu đen, bên trong khoác chiếc áo sơ mi bóng màu xám. Áo len màu đen trầm ổn kết hợp cùng với sợi vải bóng càng khiến hắn toát nên vẻ tuấn dật lẫn vài phần tao nhã, nhưng xa cách. Chỉ bằng bộ trang phục đơn giản đã làm nổi bật được thất lưng nhỏ cùng đôi chân miên dài, làn da trắng nõn càng khiến hắn trông cao quý, đẹp đến khó tin.

Nhưng Đỗ Vân Tu lại chẳng thực sự biết thưởng thức.

Tuy rằng trước đây với công việc của hắn cũng mua được những món hàng xa xỉ thế này nhưng hắn lại không phải là cao thủ phối đồ, càng không có con mắt tinh tường để chọn trang phục.

Mọi thứ nếu không phải nhờ nhà tạo hình hoặc Lâm Huyền giúp đỡ chỉ điểm, hoặc là...Người kia thay hắn chọn lựa, còn nếu là hắn chọn thì điều hiển nhiên rằng chỉ nhận được những lời nhận xét bình thường hoặc thất bại của các nhà bình phẩm.

Nhớ khi đó, người đó đã cong cong khóe môi cười, không khách khí mà búng vào trán hắn nói: “Cậu đó, đôi mắt chẳng có chút thẩm mỹ nào...”Lúc đó hắn chỉ cười.

Hắn lại không ý thức rằng, đối phương đã vốn ghét bỏ đôi mắt này của hắn,...hết thấy mọi thứ của hắn.

Ánh mắt hắn thật chẳng tốt, nếu tinh mắt thì sẽ chẳng chết tâm như ngày hôm nay, cũng chẳng tin mọi lời nói của đối phương đều là sự thật. Để rồi như ngày hôm nay, bị tổn thương đến chết tâm.

Nhưng hiện tại sẽ không.

Trong tủ treo đầy quần áo, mỗi cái đều gắn mác của các nhãn hiệu nổi tiếng, chỉ có chút ít bộ quần áo là đặt may theo yêu cầu, mặc vào không chỉ vừa người mà còn tôn lên thân hình cao lớn anh khí của hắn, tính thể nổi bật sự tao nhã nhưng xa cách.

Hắn không còn... giống như Đỗ Vân Tu lúc trước rồi.

.....

Công ty giải trí Đông Tinh tọa lạc ngay con đường xa hoa nhất giữa trung tâm thành phố.

Tòa nhà cao mấy trăm thước chọc trời, vô số lớp kính thủy tinh khảm ngoài cùng, giống như khối thạch anh to lớn trong suốt, phản chiếu lên nền trời xanh thăm thẳm, tầng thứ nhất gần một ngàn thước vuông, có mười tám trụ đá cẩm thạch điêu khắc tinh xảo theo phong cách Châu Âu thời trung cổ.

Cả tòa lầu lớn hoa lệ mà ngưng trọng, đây cũng chính là nơi các đại minh tinh ra ra vào vào, điều đó thôi cũng khiến người ta sinh ra cảm giác sùng bái lẫn kính sợ.

Đỗ Vân Tu đứng trong thang máy lên thẳng lầu thứ mười tám.

Bên ngoài phòng phỏng vấn đều là đám tuần nam mỹ nữ xếp thành một hàng dài, liếc mắt nhìn lại đều là những gương mặt tuần tú khả ái. Nhưng trợ lý phỏng vấn lại chẳng có chút kinh phách nào, chỉ bằng vẻ mặt bình tĩnh mà phát cho mỗi người một tờ đơn để điền đầy đủ thông tin cá nhân.

Cái này cũng khó trách.

Xã hội hiện tại đâu có nhất thiết phải là nam thanh nữ tú khi sinh ra mới là đẹp đâu, công nghệ trang điểm ngày càng phát triển, chỉ cần biết trang điểm, thêm chút phấn son hoặc là đi phẫu thuật thẩm mỹ thì đến vịt cũng có thể hóa thiên nga, khuôn mặt bình thường cũng trở nên xinh đẹp.

Mà những người nếu đã ôm mộng làm minh tinh thì phần lớn đều tự tin vào nhan sắc của bản thân.

Đỗ Vân Tu giờ mới ý thức được, xã hội bây giờ cũng chẳng còn như lúc hắn mới vào nghề, giống như mười mấy năm về trước, lấy tài năng thiên phú, sự cần cù và thật thà làm trọng.

Tuy rằng số người tham gia phỏng vấn rất nhiều nhưng quá trình phỏng vấn ngoài ý muốn lại rất nhanh.

Rất nhiều người đi vào rồi chưa đầy một phút đồng hồ lại ử rử đi ra, còn có vài cô gái yếu đuối không kìm được mà khóc mất có chút hồng, nước mắt giàn dụa chảy dài.

Nhìn thôi đã đủ biết cuộc phỏng vấn tàn khốc cỡ nào.

Đỗ Vân Tu cũng nhịn không được có chút khẩn trương.

Có lẽ thời thế đã thực sự thay đổi, đối với trước đây có chút bất đồng. Hắn liệu có thể thích ứng với những qui tắc hiện giờ, thành công tiến vào giới giải trí không...Cứ mãi suy nghĩ mà không màng tới thời gian, cho tới khi trợ lý phỏng vấn tới gọi số tiếp theo, Đỗ Vân Tu mới nhận ra đã đến số của hắn, vì thế hắn mới khẽ chỉnh lại quần áo, theo trợ lý bước vào phòng phỏng vấn.

Gọi là phòng phỏng vấn nhưng thực chất đây chỉ là một căn phòng trống không.

Chỉ có hai vị giám khảo ngồi hai bên trái, phải. Có thể nhìn thấy rằng thực chất tới ba vị giám khảo nhưng hôm nay lại chỉ có hai vị.

Đứng trong căn phòng rộng lớn này, lại bị hai giám khảo phía đối diện đưa ánh mắt soi xét kỹ lưỡng về phía mình, nếu là những người chẳng có kinh nghiệm thì sẽ có cảm giác không được tự nhiên, tay chân sẽ bủn rủn, thân thể lúng túng, biểu cảm vì thế cũng trở nên cứng nhắc.

Nhưng hai vị giám khảo kia lại phát hiện rằng, thí sinh đứng trước mắt họ hiện giờ lại chẳng có chút lúng túng nào, thậm chí lại có phần tự tin, khéo miệng như cũ tựa gợn sóng lăn tăn vào xuân, ôn nhuận, tao nhã điểm chút ý cười tinh tế mơn lên.

Tóc của hắn cũng thật sáng bóng, đường nét khuôn cằm lại phi thường gợi cảm. Lông mi nồng đậm che khuất mọi cảm xúc trong ánh mắt hắn, tạo cho người ta cảm giác giống như chú mèo Ba Tư, cao quý tao nhã, xinh đẹp mê người mà cũng thập phần mê hoặc.

Nhìn lâu lại càng giật mình phát hiện lông mi người kia thật dài, ánh mắt ấy lại tựa đôi mắt tinh anh của loài mèo, trong sáng nhưng lại chứa đựng dũng khí cường đại.

Giống như chứa ma lực của nam châm, khiến người ta luyến tiếc khi dời tầm mắt.

Người này có ánh mắt biết “diễn”!

Hai vị giám khảo quay sang nhìn nhau, tại đáy lòng nhất thời xuất hiện ý nghĩ này. Ở giới giải trí này trải qua nhiều năm, những nghệ sĩ vẻ ngoài xinh đẹp mỹ mạo đều cũng đã gặp qua, cho dù nhìn thấy vẻ đẹp kinh diễm nhường nào thì sau đó bọn họ đều có thể bình ổn tâm tình.

Nhưng là, ánh mắt hắn có một loại hương vị khác hoàn toàn.

Có một loại cuốn hút khiến người khác vô pháp mê muội...thậm chí là xuất hiện sự hấp dẫn đầy mị hoặc.

Vị giám khảo lần nữa cầm lên tập hồ sơ lí lịch nhìn lại.

Mục Tử Triệt, cao 1m85 cm, nặng 70 kg, tinh thông: diễn xuất.

Hai vị giám khảo không khỏi cười nhẹ. Cứ những người đến phỏng vấn, 100 người thì sẽ có 80 người tinh thông diễn xuất, 20 người còn lại vừa tinh thông ca hát lẫn diễn xuất, nhưng thật sự thì có mấy ai mới xứng đáng với chữ “diễn”? Đó đơn giản chỉ là một bình hoa rỗng tuếch, tô thêm vẻ ngoài chứ tài năng thì đều là số không.

Vị giám khảo ngồi bên trái biếng nhác lật lật tờ hồ sơ lí lịch, có điểm tản mạn nói: “Tinh thông diễn xuất?”

Một câu hỏi chỉ vỏn vẹn 4 chữ, ngay chữ ngữ cũng bị lược bớt, ngữ điệu vi diệu.

Đỗ Văn Tu không chút hoang mang, khê gật đầu. Thái độ lẩn ngữ khí đó hắn đã từng trải qua đến quen thuộc nên chẳng có chút bối rối nào.

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

“Ba ba ba” phòng phỏng vấn không ngừng vang lên tiếng vỗ tay.

Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, hai gã giám khảo liền lập tức kinh ngạc đứng lên: “Phong...Phong tổng?” Bọn họ xem Đỗ Văn Tu biểu diễn hay đến nhập tâm, thậm chí Phong Cảnh vào khi nào cũng không phát hiện.

Nam nhân được gọi là Phong tổng có vẻ ngoài âm nhu, cả thân người khoác ngoài là áo khoác mang nhãn hiệu Versace, bên trong là chiếc áo cổ chữ V khoét xuống, để lộ ra xương quai xanh rõ ràng tinh tế, vừa hay bộ trang phục lại tôn lên dáng vẻ cao ráo, thắt lưng mềm dẻo, thiết kế tinh xảo mà xa hoa.

Tóc của hắn rất dài, mãi cho đến phần eo. Chất tóc phi thường tốt, đen như mực, sáng mềm bóng loáng tựa tơ lụa sa tanh thông thường.

Đôi mắt tinh tế thật dài, tựa như hồ nước vào thu, sâu thăm giấu đi mọi cảm xúc chân chính vào nơi sâu nhất. Đuôi mắt phải phía dưới có chút lệ chí, có một loại mị lực gọi hồn đoạt phách không thể cưỡng lại.

Như vậy ngũ quan âm nhu diễm lệ, phối cùng thắt lưng mềm dẻo, mái tóc đen dài cũng không có một tia nữ tính. Tuy rằng nhìn vào diêm dúa lẳng lơ nhưng có thể nhận thấy rằng ẩn trong đó mơ hồ lóe lên cảm giác sắc bén, người khác không thể xem thường.

Phong Cảnh, đó chẳng phải tên vị tổng thanh tra ESE hay sao (nguyên văn là vậy, nhưng mình thấy nó kì kì, hoàn toàn k thể tin tưởng bản convert dc đâu == nhưng biết dịch sao giờ >.<) lúc=“” còn=“” trẻ=“” có=“” đủ=“” điều=“” kiện=“” tốt,=“” vừa=“” đặt=“” chân=“” vào=“” giới=“” giải=“” trí=“” đã=“” gây=“” nên=“” náo=“” động=“” lớn,=“” nhiều=“” người=“” từng=“” suy=“” đoán=“” rằng=“” hẳn=“” chắc=“” chắn=“” sẽ=“” là=“” kinh=“” dịch=“” của=“” tạ=“”>

Một người cuồng dã tà khí, một người âm nhu mị hoặc.

Hai loại dung mạo, khí chất đều bất đồng nhưng đều thu hút ánh mắt người khác về phía mình. Hào quang vây quanh chói lóa, cao quý đến nỗi người ta cũng khó cầu được bóng lưng.

Nhưng còn chưa tới một năm, Phong Cảnh liền rời khỏi màn ảnh, chuyển đến phía sau màn làm người quản lý, cũng tham dự trong bộ máy hành chính ESE, lo toan mọi hoạt động lớn nhỏ.

Quyết định bất ngờ này khiến truyền thông một phen kinh ngạc.

Nhưng Phong Cảnh đã dần dần chứng minh được tài năng của mình, dưới bàn tay hẩn, nghệ sĩ đó liền đạt được những thành tựu không thể xem thường. Ngắn ngủi mười năm, từ chức quản lý tăng lên quản lý bí mật, rồi lại thành người đại diện tuyên truyền, cuối cùng là cái ghế tổng thanh tra như ngày hôm nay, thậm chí còn nắm trong tay cổ phần ESE.

Đây là những thông tin rất đổi thường tình, người bình thường cũng có thể tra ra.

Mà Đỗ Vân Tu ở giới giải trí đời hơn mười năm, sống cuộc sống nhàn nhã đã quen, chẳng thiết chủ động hỏi đến những tin đồn nhảm. Nhưng có một số việc hẩn cũng nên biết tới.

Tỷ như, Phong Cảnh đi theo chủ tịch đương nhiệm, Lê Duệ, giữa bọn họ tồn tại mối quan hệ ẩn khúc nào đó.

Lê Duệ cùng anh trai là Lê Thần tranh đoạt quyền lực trong ESE cũng một thời gian dài, Phong Cảnh lại càng đánh cược chính mình có gia thân, giúp Lê Duệ giành được chức vị chủ tịch như ngày hôm nay. Vì vậy Lê Thần đối với Phong Cảnh oán hận đến tận cùng.

Mỗi một phóng viên lấy đó làm cang, dùng ngòi bút làm vũ khí, phóng mọi scandal vô căn cứ về phía Phong Cảnh, nào là đồng tính luyến ái, lạm dụng (chắc đại loại dụng quyền, thừa nước gài ầy), hít thuốc phiện... Ác độc đến cực điểm. (aizz công nhận mấy người này trí tưởng tượng phog phú gē >.<)

Cứ như thể muốn nói hai người này có mối quan hệ gì đó, nhưng lại thể như chẳng giống có chút gì.

Lê Duệ đã muốn cùng thiên kim tập đoàn Tần thị đính hôn, nhưng Phong Cảnh đích xác là thích nam nhân, cùng một số nghệ sĩ có chút không minh bạch...

Vốn dĩ giới giải trí thị phi rất sâu.

Đỗ Vân Tu vốn không thích hỏi người khác mấy chuyện riêng tư, nhưng hẩn vẫn mơ hồ có thể nhận ra gần hết sự tình.

Phong Cảnh không chú ý đến hai vị giám khảo khế liếc nhìn nhau rồi nhanh chóng quay đầu, ánh mắt hẩn vẫn thủy chung đặt lên người Đỗ Vân Tu.

Hẩn chậm rãi đi đến trước mặt Đỗ Vân Tu, ngón tay dài nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve cúc áo thứ hai trên chiếc áo sơ mi màu xám. (>.

Ngón tay hẩn thật mềm mại, khớp xương rất nhỏ, tựa không xương, khiến người ta cảm giác được giống như thật nhu nhược, gầy đến nỗi có thể mơ hồ thấy được khung xương, vô tình tạo nên mùi vị hấp dẫn gợi cảm vô cùng.

“Đây là điểm mấu chốt của cậu? Rõ ràng là tiết mục này, lại chỉ có thể lỏa đến cúc áo thứ hai.” Phong Cảnh nhú mày, thanh âm thông thả mà khàn và nhỏ, giống như ánh sáng màu mật ong, nhẹ nhàng, ầm ập lưu động.

Hẩn khẽ nâng cằm, ánh mắt dài nhỏ nhìn Đỗ Vân Tu, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu.

Mặc dù giới giải trí chẳng biết gì về con người này, nhưng xem tư thế cũng biết lai lịch Phong Cảnh không hề nhỏ, cần cẩn thận đối đãi.

Hẩn cố tình hỏi vấn đề này thật xảo trá, tai quái, người không có kinh nghiệm đích xác rất khó đỡ được, ứng phó được tốt.

Nhưng Đỗ Vân Tu lại có điểm muốn cười.

Hắn kiếp trước đối với Phong Cảnh cũng chỉ coi là qua lại hơi hợt. Giới giải trí nói lớn cũng lớn, trước kia hai người cũng có vài lần đụng mặt nhau, gật đầu mấy cái lấy lệ, không mất cấp bậc lễ nghĩa là được.

Sau người mà hắn thích lại đầu quân cho ESE.

Có đoạn thời gian quan hệ giữa Phong Cảnh và người nọ (Tạ Di ý, mọi ng chắc hiểu mà :)) Phong Cảnh cũng dần dần biết chuyện của người nọ và hắn.

Một lần Phong Cảnh say rượu, sau đó liền xông vào nhà trọ hắn, bộ dạng đích xác diêm dúa lẳng lơ động lòng người, mồm miệng chính là không rờn cái gì muốn đánh điện thoại kêu người kia đến đây cùng chơi đùa 3P.

Lúc đó khí huyết hắn đều vọt thẳng lên óc, nhất thời không nghĩ rằng người nọ sẽ đem mình và mối quan hệ giữa họ nói cho Phong Cảnh nghe, mặt khác lại chẳng ngờ Phong Cảnh lại tìm đến đây, bộ dạng nói năng ngả ngớn, hoàn toàn chẳng có phần e sợ kiêng dè. Hắn lấy chút mạnh mẽ bước lên. Cũng không quản đối phương trong lòng hắn khiêu khích thế nào, ngả ngớn mê tình thế nào, trực tiếp kéo Phong Cảnh tới bồn tắm, mở nước lạnh, cầm vòi sen hướng khuôn mặt mì hoặc kia mà phun.

Đó là một trong những lần hiếm hoi nhất hắn tức giận.

Cuối cùng Phong Cảnh bị hắn tưới nước đến đầu óc choáng váng, lạnh run. Nguyên lai dung mạo âm nhu lẳng lơ thế nhưng lúc này lại sinh ra cảm giác đáng thương của loài động vật nhỏ.

Hắn cũng có chút không đành lòng, lấy khăn tắm mềm mại, cẩn thận lau khô đầu cho Phong Cảnh.

Đối phương thân thể mềm oặt, thần trí cũng mơ mơ màng màng, cảm nhận được độ ấm của hắn, liền khẽ nhắm mắt, co rút người vùi sâu vào lòng ngực hắn.

Đỗ Vân Tu răn đe quả mắng chỉ vài câu, Phong Cảnh hai mắt sương mù che chắn, ngũ quan xinh đẹp rõ ràng, lộ ra vẻ mặt ủy khuất, mỗi lần hắn nói cái gì, Phong Cảnh lại ai ya thuận theo nấy, thật sự là thành thật.

Tuy rằng tới hôm sau Phong Cảnh lại khôi phục bản tính, diêm dúa lẳng lơ, lời nói lại cay độc, trước khi đi còn châm chọc hắn mấy câu.

Hiện tại nghĩ tới chuyện trước kia, cảm giác như thể chuyện xảy ra quá lâu lắm rồi, không khỏi mang theo tâm trạng tang thương mà hoài niệm.

Phong Cảnh thấy đối phương thời gian dài như vậy không có trả lời, lộ ra nụ cười khó hiểu, vẻ mặt sau đó liền đổi dời, ánh mắt có chút u ám khó lường.

“Diễn viên sân khấu lần đầu quay phim chụp ảnh, qua bao lần đào tạo thế nào cũng chưa thể là đủ. Biểu diễn hình thức là loại khó đối phó nhất, bất luận ai có thể thành công thông qua đây thì mới có thể thực sự gọi là diễn viên.” (số phận mấy đứa k biết tiếng trung - chém gió! -_-)

Phong Cảnh ánh mắt thật dài nheo nheo lại, như hồ ly giả hoạt. Phong Cảnh gọi lên môi mỏng mềm mại: “Người biết lời nói này nói ai sao?”

Tựa hồ là một câu hỏi nhưng lại ám chỉ Đỗ Vân Tu diễn kịch mặc dù biểu diễn xuất sắc nhưng điều đó chưa hẳn chắc chắn rằng hắn sẽ là một diễn viên thành công.

Bởi vì phim điện ảnh, truyền hình so với kịch hoàn toàn đều không tương đồng nhau. (câu này xong là hiểu câu trên Cảnh nói gì rồi nhé ^___^)

Biểu diễn hí kịch, yêu cầu nhân vật có tố chất tốt kéo dài việc khổng chế năng lực. Mặc kệ tuồng kịch có bao nhiêu lời kịch, nhiều ít đi một câu đều phải nhớ rõ Thanh Thanh Sở Sở.

Mà phim điện ảnh, phim truyền hình đều cần có thời gian nhập tâm nhanh chóng, không có tính lâu dài, vì vậy bắt buộc diễn viên phải điều tiết khổng chế cảm xúc, nhanh chóng đi vào trạng thái. Đến nỗi lời kịch chớnhánh cuối, cũng có thể tại hậu kỳ xử lý.

Hai thể loại có phần giống nhau, nếu là một diễn viên kịch vĩ đại thì việc trở thành một diễn viên điện ảnh không quá khó.

” Mã Long, lan trắng độ” (chả biết lan trắng độ là gì hết >.<) đồ=“” vân=“” tu=“” thản=“” nhiên=“” tra=“”>

“Lời này là người nổi tiếng trên màn ảnh sân khấu Mĩ Quốc, Mã Long, lan độ trắng nói.” Phong Cảnh đôi mắt hẹp dài hấp dẫn, vì thế càng tôn lên vẻ đẹp sâu đậm của gương mặt.

Phía dưới khóe mắt bên phải, lệ chí tựa giọt nước dưới ánh sáng nhạt trôi nổi mị hoặc, kiều diễm vạn phần.

“Này người mới...tựa hồ thật không đơn giản a.”

Thẳng đến khi Đỗ Vân Tu đi rời khỏi phòng phỏng vấn, lúc này hai vị giám khảo mới thấp giọng bình luận, khóe mắt không quên liếc nhìn về mặt Phong Cảnh.

Thấy Phong Cảnh không lộ ra biểu tình hờn giận, tựa hồ không can thiệp, mới nói tiếp.

“Không nghĩ tới người kia biểu diễn tới 15 phút, tôi cũng không có chú ý tới.”

“Một người độc thoại có thể diễn thời gian dài như vậy, hơn nữa đôi mắt ấy lại có sức hút xoáy sâu khiến người ta không khỏi chú mục vào. Vô luận là tư thế, ngôn ngữ, bản lĩnh thì nghệ sĩ dù trải qua 4, 5 năm trong giới giải trí cũng chưa chắc làm được.”

“Hắn có khả năng diễn kịch đặc biệt này, hẳn là do gia đình hun đúc, cha mẹ là diễn viên hí kịch sao?”

“Này...thành viên gia đình không viết...cũng không phải là một diễn viên kịch đặc biệt gì, hẳn là sinh viên học viện quản lý công thương.”

Hai vị giám khảo nhìn thoáng qua tập hồ sơ, không khỏi kinh ngạc nhìn nhau.

Đỗ Vân Tu ở nhà chờ tin tức.

Hắn đối với lần phỏng vấn đó không phải là không tin tưởng. Nhưng hiện tại thế giới này không phải tin tưởng vào việc có thực lực là được. Dưới mặt bàn tình huống xa xa so với trên mặt bàn phức tạp hắc ám nhiều lắm.

Hắn không có cách khác, dù đã mở rộng mối quan hệ nhưng hiện tại chẳng có mối giao tình nào có thể dùng đến.

Đỗ Vân Tu nhìn kĩ khuôn mặt mình trong gương. Gương mặt này không nghi ngờ gì, đó chính là gương mặt nho nhã tuấn tú, từ khóe mắt đến mắt, đường nét phá lệ lưu loát phiêu dật. Tựa như bức tranh Thủy mặc cảnh Giang Nam sau cơn mưa mang đậm dư vị phong nhã, ẩn đó nét u buồn cùng hồ hững, đủ để người khác nhìn vào tim đập thành thịch.

Chính là, như thế, vô cùng xa lạ.

Đây không phải thân thể hắn.

Mỗi sáng sớm, mỗi khi thấy hình ảnh chính mình trong gương lại nổi lên cảm giác xa lạ vô cùng mãnh liệt.

Lúc trước tại sao chủ nhân thân thể này phải nuốt thuốc ngủ tự sát?

Tại sao không thể tìm được bất kì tin tức nào của hắn trong căn nhà trọ này. Giống như... đều như nhau, bị người ta vô tình hủy diệt hết thấy dấu vết.

Đỗ Vân Tu cười khổ một tiếng.

Bất quá hắn chính mình gặp được tai nạn xe cộ mà bỏ mình, tin tức cũng là nhìn thấy từ một trang web nọ, bất quá cũng là một tờ báo giải trí, đầu chủ đề là việc các .

Hắn nho nhỏ là không may mắn bỏ mình đạo báo, chỉ tại phía dưới chiếm cứ một góc nhỏ. Cũng chẳng có nhiều người để ý.

Thời gian hạ huyết, hắn nghe xong tin tức trộm nhìn qua.

...Không nghĩ tới người kia đã ở đó.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Tham dự lễ tang không nhiều người lắm.

Hắn không có nhiều bạn lắm trong giới giải trí, lúc trước bị báo chí vạch trần tính hướng thật sự, lại càng ít ngôi sao tìm đến gặp mặt, nhất là các nam minh tinh.

Có ai lại chẳng có chút băng khuâng, chủ động tiếp cận mình để rồi nhận lấy thị phi trên đầu?

Chính vì hắn chẳng có chút tin tức giá trị nào, nhân tử vi đại (người chết chấm hết), mấy tay săn ảnh cũng bỏ qua tin tức cái chết của hắn.

Chẳng qua nếu bọn họ biết được tham dự lễ tang ngoài ảnh đế Tạ Di còn có ảnh hậu Lâm Huyền, nhất định sẽ đâm ngực đâm chân hối hận không thôi.

Lễ tang là một mình Lâm Huyền từ nước ngoài trở về lo liệu chu toàn tất cả.

Đây là người phụ nữ duy nhất đối đãi thật lòng, cùng Đỗ Vân Tu trải qua quãng thời gian vui vẻ của cuộc đời.

Mười năm trước, khi giới giải trí còn bị hắc đạo trắng trợn khống chế. Không ít đạo diễn cùng diễn viên bị ép đóng phim.

Lâm Huyền lúc ấy cũng chỉ là một người nổi bật trong đám nghệ sĩ trẻ mới bước vào nghề.

Khi đi KTV (đại loại là hát karaoke ý :3) đã bị tên hắc đạo ở phòng cách vách nhìn trúng, đành miễn cưỡng qua đó bồi rượu, bồi rượu xong còn chưa đủ, đối phương càng ngày càng quá quắc, đưa ra yêu cầu mỗi lúc lại càng quá phận.

Trước đây cũng từng có nữ minh tinh nọ vì đắc tội với người trên mà bị hắn xé rách quần áo, cưỡng bạo trước mặt mọi người, con đường nghệ thuật vì thế đều tiêu tan.

Lâm Huyền lúc ấy khuôn mặt trở nên trắng bệch một mảng.

Cùng đi KTV lúc ấy là những người bạn bình thường đều có mối giao tình tốt, hướng chi khi ấy còn có bạn trai của cô, nhưng lại chẳng có ai nguyện ra mặt giúp đỡ cô, chỉ sợ đắc tội bọn hắc đạo.

Lâm Huyền vừa khúat nhục vừa sợ hãi, chỉ chăm chăm nhìn bạn trai của cô.

Đối phương lại tránh đi ánh mắt của cô, lặng lẽ trốn sau lưng kẻ khác, không dám nhìn cô.

Mắt Lâm Huyền đỏ hoe, hai hàng nước mắt đảo quanh.

Cô đành nén sợ hãi, hướng vị lão đại kia bồi tội, chỉ mong hắn sẽ bỏ qua cho cô.

Đối phương tự nhiên là không chịu, phi thường tức giận, vung tay lên, không ngờ đáp trả lại chính là nắm tay của Đỗ Vân Tu kịp thời ngăn lại, hắn cứ thế quyền đâm cước đá, tức giận đánh cho Đỗ Vân Tu mi cốt vỡ tan, mặt mũi bầm dập.

Lâm Huyền một bên khóc mãi không thôi.

Nhưng Đỗ Vân Tu vẫn thật chấp nhất, luôn miệng khuyên bảo đối phương không nên cưỡng ép Lâm Huyền.

Sau đó tiếp tục bị hứng đòn, so với trước đó lại càng hung, càng hiểm.

Cuối cùng có người nhịn không được, bảo lão đại kia nể mặt mình, tha cho Lâm Huyền một con đường sống.

Lão đại kia mới chịu dừng tay.

Nhưng hắn lại một mực yêu cầu Đỗ Vân Tu quỳ lạy trước mặt hắn nhận sai. Hành động đó có biết bao nhục nhã, nhưng Đỗ Vân Tu vẫn làm theo. Sau đó chuyện của hắn bị bại lộ.

Kể mà hần yêu có một người quản lý dị thường thông minh, lanh lợi. Một chút thông tin chẳng chịu nhả ra, không thừa nhận là không thừa nhận. Hần bình yên sống trong an ổn, một chút scandal cũng chẳng vớ phải.

Cuối cùng, chuyện đó bị đám phóng viên thi nhau xâu xé, tất cả mọi thị phi, khinh bỉ đều đổ lên đầu mình Đỗ Văn Tu.

Có điều, tất cả mọi người đều đã quên.

Cho dù là đồng tính luyến ái, cũng chỉ hai người cùng một chỗ, mới nói được chuyện yêu thương được chứ.

Khi đó, dư luận cũng chẳng cỗi mở, thoải mái như bây giờ.

Rất nhiều người không thể nào chấp nhận được loại chuyện này, còn có mấy tạp chí, báo lá cải mang ác ý đem hần miêu tả dơ bẩn đến không chịu nổi, khó nghe đến cực điểm.

Toàn bộ những lời nguyên rủa, chửi bới ập đến không thôi, như thể hàng ngàn, hàng vạn cánh tay siết chặt cổ hần, chẳng cho hần chút thời gian để thở.

Hần không phải chưa từng có lúc tuyệt vọng, cũng không phải chưa từng có ý niệm kết liễu tính mạng, buông xuôi tất thảy.

Ngoài hần ra còn có rất nhiều nghệ sĩ khác dưới hần.

Kinh tế công ty lại càng vì chuyện của hần mà đau đầu, trực tiếp đóng băng đời qua chuyện.

Khi ấy, Lâm Huyền đã có chút danh tiếng, chạy ngược chạy xuôi, đối với vài diễn viên, đạo diễn cầu xin, giọng điệu khấp khểnh: “Các người giúp Văn Tu đi, hần thật sự tốt lắm, kỹ xảo biểu diễn cũng có nhiều kinh nghiệm...”

Hần nhờ thế mới có thể vượt qua quãng thời gian chật vật nhất.

Lâm Huyền đến giờ còn chưa kết hôn, cô là một cô gái tốt, có điều đường tình lại nhấp nhô, mãi chẳng tìm được người hợp ý.

Đỗ Văn Tu từng muốn, nếu hần không thích người kia, hần nhất định sẽ theo đuổi cô, nguyện cùng một chỗ với Lâm Huyền.

“Anh hại Văn Tu còn chưa đủ sao? Hôm nay đến đây là có ý gì?”

Đứng trước tấm bia đá lạnh lẽo, Lâm Huyền khoác bộ đồ đen đầy nghiêm trang, cô hôm nay không trang điểm, khuôn mặt có chút tái nhợt, đôi mắt hồng hồng, có chút sưng, không khó để nhận ra cô đã khóc trước đó.

Nhưng nước mắt đã bị cô lau sạch.

Bộ dạng ảm nhảm rơi lệ, có một loại bi ai mà thật xinh đẹp, mặc cho ai nhìn vào cũng phải động lòng.

Kỹ xảo biểu diễn của Lâm Huyền cũng tốt.

Ở vô số phim, cô hơi hơi nhíu mi, ánh mắt ướt át vừa có nét bi thương lại thập phần kiên cường, không nghi ngờ, đó chính là một trong những đòn sát thương mà cô tung ra.

Nhưng cô bây giờ, không một tiếng động mà khóc, dùng ngữ khí chỉ trích nói với nam nhân đáng người cao ngất kiêu ngạo, càng tôn lên vẻ đẹp mỹ cảm đáng kinh ngạc.

Bất quá, Đỗ Văn Tu biết.

Lâm Huyền lần này không phải diễn trò, cô thật sự vì hần mà bênh vực kẻ yếu. Thậm chí không tiếc đắc tội với kẻ hiện tại thanh danh hiển hách, sáng chói tựa mặt trời ban trưa - ảnh đế Tạ Di.

“Khi đó cậu ấy được mời làm diễn viên chính cho phim của đạo diễn Quý, nhưng cậu ấy lại đem cơ hội ấy nhường cho anh! Anh mới có thể từ đó một phát mà nổi lên, giành được giải thưởng diễn viên ưu tú nhất năm đó!” Lâm Huyền hốc mắt rưng rưng, ngữ khí trào phúng: “Là ai đem đó hôn lên chiếc cúp, một bên

thề rằng cả đời đối tốt với hần?! Vẫn là nói, tất cả cũng chỉ là một màn kịch, thề thốt cuối cùng chỉ là những lời thoại vô tri người trăm lần luyện tập thôi sao.”

Nam nhân cao lớn tuấn mỹ, cho dù đến chỉ tham gia lễ tang, nhưng bộ phục trang màu đen trên người cũng phải là loại vải cao cấp, giá trên trăm vạn, làm nổi bật khí chất của hần.

Nam nhân không nói gì, khuôn mặt tuấn tú lãnh như tờ giấy, một chút xúc cảm cũng không thay đổi.

Những lời Lâm Huyền nói, một chút cũng chẳng thể động đến tâm tình Tạ Di, huống chi là khiến hần có chút áy náy, ngược lại khiến Đỗ Vân Tu nhớ lại chuyện năm đó.

Khi đó hần và Tạ Di đều ở cùng ban huấn luyện.

Tạ Di trời sinh tuấn lãng, ánh mắt mơ hồ lộ ra tà khí, lúc cười xấu xa, lại càng tỏa ra mị lực phong lưu, mạnh mẽ.

Người phụ trách việc đào tạo bọn họ đã từng nói, Tạ Di là diễn viên cực kì thông minh, dung mạo lại càng chẳng phải nói. Nhưng Đỗ Vân Tu, cũng trời sinh diễn viên!

Thiên phú hơn người, cảm tình tinh tế, sức bật rất mạnh.

Diễn xuất của hần có thể dao động nhân tâm, thậm chí còn có thể khiến cho đối thủ của hần khiếp đảm!

Tuy rằng dung mạo thường thường, nhưng là rồng vàng trong ao bùn, phong vân tế hội (gió mây hội tụ), tất có ngày bay cao tận trời.

Đỗ Vân Tu lúc ấy nghé xong, không phải là không có vui sướng.

Nhưng hần vẫn tỏ ra khiêm tốn, chính là nghĩ vị huấn luyện viên vì mong đợi mà tán dương mình thôi.

Ngược lại, Tạ Di từ đó lại càng tìm cách tiếp cận hần, cùng hần bàn luận các kỹ xảo diễn xuất, thể hiện một lòng muốn thử nghiệm học hỏi.

Vì thế Đỗ Vân Tu đã đem không ít hiểu biết của mình toàn bộ nói cho đối phương biết...

Về sau, Tạ Di lần vào giới giải trí theo con đường phim thần tượng, làm cho mấy thiếu nữ mê mết, độ thu hút cực cao.

Mà Đỗ Vân Tu chỉ có thể chạy đóng vai phụ, tận lực đem tài năng của mình thể hiện thật tốt.

Nhưng không nghĩ tới.

Vị đạo diễn nổi danh khắp giới giải trí bấy giờ là đạo diễn Quý, lại tìm đến Đỗ Vân Tu, một lòng muốn lôi kéo hần casting vai chính.

Đạo diễn Quý đối với điện ảnh có thật nhiều cống hiến to lớn, là người có thể hô mưa gọi gió trong giới showbiz.

Ông nhiều lần được vinh danh ở các giải thưởng trên trường quốc tế, khoảng thời gian mười năm trước, những thành tựu phim ảnh trong nước được nước ngoài công nhận, cũng chỉ có đạo diễn Quý.

Bất luận kẻ nào ở trước mặt ông đều phải lễ nhượng ba phần, lại càng thêm kính trọng, nể phục.

Đến cả truyền thông cũng chẳng dám bịa đặt, soạn bài báo lá cải thiếu suy nghĩ về ông ta.

Mà diễn viên tham gia vào phim của đạo diễn Quý, thì được ví như “ngồi trên Rolls-Royce”, chắc chắn trở thành siêu sao, nổi tiếng tuyệt đối.

Không cần biết trước đó như thế nào, nhưng một khi diễn viên nào được mời tham gia phim của ông, chắc chắn con đường sự nghiệp sau đó sẽ tăng vọt, giá trị con người đặt ở tầm cao mới sánh bước cùng những ngôi sao hạng A khác.

Thật sự là cá nhảy long môn (nếu bạn không hiểu thì hãy đọc câu sau đó, hỏi mình thì mình biết trả lời sao đây) , qua được rồi người liền hóa thành rồng, không thể so sánh nổi.

Nhưng Đỗ Vân Tu lại không do dự từ bỏ cơ hội đáng ngàn vàng này.

Quyết định này khiến những người khác phải gào lên: Đỗ Vân Tu nhất định bị kẹp đầu vào cửa?! Anh ta không muốn làm diễn viên, hay là không muốn tồn tại trong showbiz nữa?! Dám không nể mặt đạo diễn Quý ư?!

Sau đó người có được vai diễn này, chính là — Tạ Di.

Giống như số phận của các diễn viên tham gia bộ phim của đạo diễn Quý trước đó, danh tiếng của Tạ Di nổi như cồn, hần được người người hâm mộ, thành công trở thành diễn viên ưu tú nhất của năm, sự nghiệp cũng khởi nói, một phát trở thành diễn viên kim bài của công ty.

Nếu trước kia được xem như đối thủ trên nền phim thần tượng thì sau bước đột phá này, Tạ Di thành công bỏ lại hần ở một khoảng xa đó.

Rất nhiều người cũng không biết nguyên do trong đó, đối với quyết định năm đó của Đỗ Vân Tu cảm thấy quá ngu ngốc.

Nhưng Tạ Di và hần đều hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Tựa như vịt con xấu xí luôn sùng bái ngưỡng mộ thiên nga xinh đẹp, tao nhã.

Tạ Di ưu tú như vậy, chói mắt như vậy.

Có lẽ hần không biết rằng trong ban huấn luyện có một người ngoại hình bình thường, một mực im lặng chú ý hần, người này cũng không biết hần chủ động tiếp cận, cho dù hần tiếp cận chỉ vì muốn nâng cao diễn xuất, đối phương cũng âm thầm vui vẻ hồi lâu, sau đó trong góc khuất nào đó không ngừng nhớ về từng cái nhướn mày, từng nụ cười xấu xa...

Khi đó Đỗ Vân Tu quá mức lý tưởng, trái tim tuổi trẻ yếu mềm chưa được rèn luyện trong tàn khốc.

Dùng hết toàn lực, liều lĩnh yêu... Hiện tại chỉ sợ hần không cách nào làm được.

Rồi sau khi thỏa hiệp một lần lại một lần, Đỗ Vân Tu mới dần dần hiểu ra, cảm tình chẳng hạn, chẳng qua là gặp dịp thì chơi thôi.

Vinh quang danh lợi, bất cứ kẻ nào cũng vì nó mà đấu tranh đến sứt đầu mẻ trán, không từ bất kì thủ đoạn nào.

Tạ Di khi đó... đại khái cũng là như vậy đi.

5. Chương 5

Đỗ Vân Tu ở cách đó không xa lẳng lặng nhìn bọn họ.

Hiện tại đau lòng cho hần cũng chỉ có Lâm Huyền.

Đối với Tạ Di...

Tâm tình hần như cốc nước nóng đã nguội lạnh, không phải không có thời gian để nóng hổi, nhưng sau tất cả mọi chuyện, cuối cùng thì để lại chỉ là cảm giác lạnh lẽo trà lạnh người đi.

Còn có thể nói gì đây?

Thời gian còn ở ban huấn luyện, Tạ Di tỏ ra sủng nịch cưng chiều dùng đồ ăn lót dạ hần, Đỗ Vân Tu đối với hần vì vậy cũng ưng thuận để bảo hơn.

Sau khi công thành danh toại, tính tình đối phương thay đổi lớn, tai tiếng tình dục vô số kẻ không hết, Đỗ Vân Tu biết, nhưng điều duy nhất hần có thể làm đó là, nhìn.

Hiện tại hần đã chết, Tạ Di đối mặt với mọi chỉ trích, đến một câu cũng chẳng buồn lên tiếng.

Thật là làm khó hần nhiều năm qua, khiến hần giả vờ tỏ ra nhẫn nại, một lòng yêu thương đối với một kẻ dung mạo thường thường lại còn nhảm chán như vậy...a.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng tận đáy lòng mơ hồ vẫn không cam.

Nếu, lúc trước hần không một lòng một dạ thật lòng đối xử với Tạ Di, nếu hần toàn tâm toàn ý phát triển sự nghiệp,...như vậy, hiện tại đứng ở vị trí cao nhất ở giới giải trí, liệu có phải là hần?

Vậy nếu như thế, có phải những tin đồn Tạ Di cùng các nữ minh tinh khác bị báo chí ba hoa chích chòe đưa tin mà hần thấy được, sẽ không diễn ra hay không.

Như vậy, khi hần cũng ở một cấp bậc sánh bước cùng người ấy, phải chăng Tạ Di đối với hần...sẽ có chút động lòng?

Cái gọi là một lòng với sự nghiệp diễn xuất, khi hần còn sống đã bị Tạ Di ép tới ảm đạm không còn một tia hy vọng, rồi sau khi hần trọng sinh, tất thấy trước đó ngoài ý muốn đều trở thành tro tàn.

Hần rất muốn biết, đời này chỉ vì mình mà sống, sẽ có mùi vị như thế nào. (hồ hồ quá trình từ thụ vực dậy làm mãnh công sau này bắt đầu từ đây <<<('')<<<)

Đỗ Vân Tu còn nhớ, thật lâu trước kia khi buổi lễ tại ban huấn luyện kết thúc.

Tạ Di lôi kéo hần đứng trên đài diễn thuyết, phía dưới là hàng ghế trống khách.

Tạ Di hướng hần nở nụ cười tà khí, trong mắt lóe quang mang, đầy kiêu ngạo, ánh mắt tự tin quyết thắng tựa như có thể đem thế giới đặt vào lòng bàn tay.

“Đến lúc nào đó, chúng ta sẽ đứng trên đài trao giải, dưới đài toàn bộ khách quý đều phải hâm mộ, hướng ánh mắt ghen tỵ về phía chúng ta. Hai người chúng ta sẽ đứng ở vị trí cao nhất tại giới giải trí, chỉ có người và ta, mới có thể đạt được những vinh quang danh giá đó!”

Ánh mắt như vậy, chứa biết bao dã tâm.

Vừa lóa mắt, vừa mang vẻ nguy hiểm.

Chỉ cần cậu có dục vọng mãnh liệt muốn có được thứ gì, một ngày nào đó dục vọng đó sẽ đưa cậu đến với thứ cậu cần. Khi đó Đỗ Vân Tu bị mê hoặc bởi ánh mắt tà khí đầy quyết tâm của Tạ Di, bất giác trong đầu lại vang lên lời của huấn luyện viên từng nói. Có lẽ thời khắc lúc ấy, cũng đã mơ hồ dự báo, một ngày nào đó dã tâm bùng bùng của Tạ Di sẽ đẩy hần ra xa thật xa, khiến hần có ngày thân bại danh liệt, hối hận nhưng chẳng thể quay đầu.

Bởi vì, vị trí của kẻ đứng đầu, cho tới bây giờ cũng chỉ có duy nhất một người có thể tọa...

Đỗ Vân Tu chẳng thể nhớ ngày đó mình trở lại căn hộ như thế nào...

Hần trên phiên bia xám là cái tên mãi mãi cô độc, hần kỳ thật luôn chẳng đủ dũng khí để nhìn rõ mọi thứ, hần không có biện pháp nào đối mặt với cái chết của mình.

Càng không có biện pháp đối mặt, người từng yêu đứng trước phần mộ của mình, một vẻ...Thờ ơ.

Vài ngày sau đó, Đỗ Vân Tu chẳng thể nào tĩnh tâm nổi, tinh thần hần chẳng phải hết hoảng, chỉ là có chút xao động.

Hần nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại.

Ý niệm trong đầu muốn tiến vào giới giải trí một hồi giao tranh, nay không chỉ không thoái chí mà còn trở nên mãnh liệt hơn.

Nhưng đã hai tuần lễ mà một cú điện thoại gọi đến cũng không có.

Đến khi hần nghĩ rằng bản thân bị vùi sâu vào quên lãng thì điện thoại lại bất ngờ vang lên, đối phương lại là người của ESE tới báo tin. Càng làm hần bất ngờ hơn, Phong Cảnh, tổng giám đốc diêm dúa lẳng lơ âm nhu của ESE từng ra sức gây khó dễ cho hần, lại đích thân thông báo cho hần tới công ty báo danh.

Đỗ Vân Tu không thể nhìn thấu rốt cuộc Phong Cảnh nghĩ gì trong đầu.

Hắn chỉ chắc chắn rằng, chính là - có thứ gì đó từ trái tim mình từ từ lan ra.

Hắn muốn...lật đổ Tạ Di.

ESE năm nay chỉ chiêu sinh thêm mười người,

Đỗ Văn Tu giờ mới phát hiện, không ngờ mình vừa vặn lại là người lớn tuổi nhất trong số ấy.

Những người khác, hoặc anh tuấn, hoặc là thiếu niên thanh lệ xinh xắn chỉ có mười mấy tuổi, bất quá thái độ đối nhân xử thế đều thuộc hàng lão luyện.

Tiếp xúc lâu hơn, hắn mới bắt ngờ thán, nguyên lai những thiếu niên này đều chẳng hề đơn giản, có vài người từ nước ngoài trở về, khả năng vũ đạo tốt, tiếng Anh lại lưu loát, ngày sau nếu hướng phát triển sự nghiệp ở trường quốc tế cũng không phải là không được. Còn có mấy người sở hữu khoản giao tiếp cao siêu, nhìn qua lại hoạt bát đáng yêu, chắc chắn sẽ thu hút mấy thiếu nữ đương thời thích loại này.

Không hổ là ESE tinh tường trong việc tuyển nhân tài.

Tính ra, lý lịch hoàn cảnh của hắn vẫn chưa là gì.

Trong đó có một thiếu niên tên Vincent đặc biệt khéo léo trong lời nói, nói thẳng như Đỗ Văn Tu, tốt nghiệp Đại học danh tiếng, dung mạo lại tuấn tú, có khi chất thì giới giải trí chẳng có mấy người.

Đỗ Văn Tu chỉ có thể đi theo cười cười, chẳng nói thêm gì.

Nhưng Vincent nghe được Đỗ Văn Tu được tuyển vào mà chỉ trải qua một lần phỏng vấn, ánh mắt giấu không được kinh ngạc: “Anh cũng thật lợi hại! Chúng ta đều phải trải qua ba lần tuyển chọn, vượt lên mấy vòng loại bỏ dần dần, cuối cùng mới được chủ tịch phê duyệt...”

Vincent trong mắt mang chút thâm ý, riêng với Đỗ Văn Tu, nửa trêu ghẹo, nửa nói chuyện phiếm hỏi: “Sẽ không có người quen trong ESE giao tình tốt đi?”

“A?” Đỗ Văn Tu có chút lặng người, mới hiểu được đối phương ám chỉ mình có người chống đỡ sau lưng.

“Không có, tôi cũng dựa theo trình tự mà vào, một mặt...là Phong tổng phỏng vấn.”

Đỗ Văn Tu vội vàng thanh minh, chẳng muốn đối phương hiểu lầm.

“A? Phong tổng? Là Phong tổng trong lời đồn đó sao? Nghe nói hắn ít khi đến ESE sao? Chúng ta trải qua cả ba vòng tuyển duyệt, đến vòng cuối cùng cũng chưa gặp qua hắn. Thế nào, nghe nói hắn lời lẽ ác độc lại ích kỷ, có đúng không?”

“Hắn,...cũng được.” Đỗ Văn Tu lách nạn, cố gắng tìm câu từ nhẹ nhàng hơn.

Trong đầu lại hồi tưởng tới nam nhân tóc dài có viên lệ chí dưới mắt phải.

Không biết vì cái gì, đôi mắt dài nhỏ xinh đẹp tựa hồ ly của Phong Cảnh để lại cho hắn ấn tượng sâu đậm vô cùng.

Phong Cảnh tuy rằng làm khó dễ hắn, nhưng cuối cùng cũng duyệt qua, đích thân gọi điện bảo hắn tham gia báo danh. Hắn tuy không quen thân với Phong Cảnh, cân nhắc không ra rốt cuộc đối phương muốn cái gì. Nhưng cũng sẽ không mạo muội lên bình luận sau lưng hắn.

Lòng người khó dò, há lại lần một lầnhai tiếp xúc có thể bình phán một người.

Trải qua suốt mấy tháng, mỗi sáng, công ty lại thỉnh đạo sư đào tạo bọn họ.

Ca hát, vũ đạo, diễn xuất, tập thể hình, hóa trang,...Thậm chí về sau họ còn được “thực chiến”, tỷ như, đối mặt với những câu hỏi của đám phóng viên giả hoạt, như thế nào là gặp nguy không loạn, cẩn thận trả lời, tiết mục có chút trục trặc thì phải cứu vãn, tạo hiệu ứng, mảnh khoe giải quyết như thế nào, và còn rất nhiều điều đại loại như thế.

Đỗ Văn Tu không thể không cảm thán.

Hiện tại sự huấn luyện của công ty giải trí so với trước hoàn thiện hơn nhiều, mỗi phương diện đều chu đáo, khó trách nghệ sĩ mới xuất hiện lớp lớp.

Bọn họ mới nhìn qua trông có vẻ hướng thụ, bề ngoài thì vờ hi hi ha ha cười nói, trong tối thì thập phần cố gắng.

Không cần người dạy cũng hiểu được, hiện giờ thiếu nam thiếu nữ muốn thành danh còn rất nhiều. Bọn hắn nếu không làm nên chút thành tích, công ty thì sẽ tìm những người khác thay thế.

Buổi chiều không có buổi tập huấn, người đại diện sẽ ngẫu nhiên an bài cho hắn thực hiện MV hoặc quay quảng cáo.

Bọn hắn cũng biết rằng cần có quá trình tích lũy kinh nghiệm, điều đó quan trọng thế nào, nhất là không được để cơ hội vụt mất trong tầm tay.

Không quá bao lâu, người đại diện cũng cấp Đỗ Vân Tu một lần thử sức. Một vở kịch cổ trang có vẻ thoải mái, vai chính là một nữ diễn viên quá thời, quỹ tài chính đầu tư không ít cũng không nhiều. Mặc dù tên tuổi nữ diễn viên này đã chìm vào quá khứ, nhưng vẫn có lượng fan tương đối. Cho nên công ty cũng không cam đoan được đối phương có thể cá muối lật mình (tình thế nguy hiểm thoát cái trở mình) được hay không.

Công ty cấp Đỗ Vân Tu vai nam phụ trong vở kịch, sắm vai một người nhà nho cơ trí.

Cơ hội như vậy, đến kẻ không đủ kinh nghiệm cũng có thể thừa sức thực hiện.

Đỗ Vân Tu nghiên cứu, nắm bắt được kịch bản.

Kịch bản vẫn theo lối thông thường, hai nam tranh một nữ. Nam chính là kẻ vui cười khá hoạt bát, nói năng ngọt xớt luôn thích trêu ghẹo nữ chính, khiến nữ chính tức giận nghiến răng kèn kẹt, hai người rõ là một đôi oan gia hoạn hỉ.

Nhưng nam nữ chính sau này có tình ý với nhau lại phát giác ra rằng, nguyên lai bậc cha chú hai nhà lại là cừu nhân thủy hỏa bất dung.

Vai của Đỗ Vân Tu là một người đoan chính, dịu dàng như ngọc, một mình lặng lẽ bồi tiếp bên cạnh nữ chính. Một khi nữ chính lâm vào hoàn cảnh nguy khốn, sẽ bất động thanh sắc giúp nữ chính nghĩ ra kế sách. (kịch bản phim huyền thoại =))

Nhất là khoảng thời gian nữ chính bị tổn thương sâu sắc thì sẽ ở bên cạnh nàng nhẫn nại chờ đợi. Nhưng mà nữ chính một mực đối đãi với hắn như anh trai, hữu duyên vô phận.

Cuối cùng, người hữu tình sẽ thành thân thuộc.

Mà hắn đối với nàng như thể gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt, năm tháng thanh xuân cũng vì thế từ từ trôi qua.

Nội tâm Đỗ Vân Tu hiểu.

Nếu được thể hiện một cách chính xác, diễn được bộ dáng thâm tình ẩn nhẫn để mang đến hương vị vô hạn thốn thức cho con người, cũng là có thể khiến cho khán giả chuẩn bị khăn tay, lệ rơi đầy mặt. Khiến cho họ vừa yêu vừa hận.

Vào ngày thử vai, không ngờ Phong Cảnh lại chạy xe tới đích thân chở hắn đi.

Xe thể thao màu đỏ đẹp mắt, chói lóa tựa đoàn lửa, gần như là đẹp đẹp, hương xe xúng với mỹ nhân. Phong Cảnh quay cửa kính xe xuống, hắn đeo một chiếc kính mắt màu ghi. Một đầu tóc dài đen nhánh như tơ lụa, quả thật có thể so sánh với những người mẫu thanh sảng trên các mẫu quảng cáo. Phía dưới kính râm chỉ lộ ra đường nét duyên dáng của chiếc cằm, môi mỏng mà mềm, sắc nước chớp động cân xứng với ánh sáng, có chút cảm giác khiêu khích, ngạo mạn.

“Kịch bản xem xong rồi sao? Hừm, diễn viên diễn xuất tài ba?” Chỉ là một lời trò chuyện mà bản tính độc mồm độc miệng đã bộc lộ hết. (s lại có thái độ đánh đá với chồng vại anh >.<)

“Đã xem.”

“Tôi thật chờ mong cậu trong bước đầu tiên đi lên trong sự nghiệp diễn xuất.” Phong Cảnh đem kính râm lấy xuống, môi khẽ gợi ngậm lấy gọng kính. Một đôi tròng mắt tinh tế thật dài, con ngươi xẹt qua tia hoang mang kèm theo ánh nhìn tựa tiểu phi tiểu, giọt lệ chỉ mị hoặc dưới khóe mắt phải, trong ánh sáng mặt trời chớp động thoáng có chút lung linh sống động.

“...”

“Lên xe.” Phong Cảnh lấy lại thần sắc lạnh lùng, cất giọng ra lệnh.

Đỗ Vân Tu toan lên xe, Vincent không biết phát hiện ra bọn họ khi nào, kính hỉ leo lên chiếc xe thể thao.

“Phong tổng sao?” Vincent ánh mắt vuivướng, giống như thấy được thần tượng, đôi mắt thoáng lên nét ngưỡng mộ, sùng bái “Tôi là người mới của công ty, tên Vincent, sớm đã mong gặp ngài một lần! Thế mà hôm nay lại...”

Bộ dáng vui vẻ, ánh mắt ngưỡng mộ đến thở không nổi kia làm cho con người vô cùng hưởng thụ, ngay cả Phong Cảnh cũng phải vui vẻ nhướn mày. “ Vincent? Ân, tôi cũng có chút ấn tượng. Cậu rất có tiềm lực.”

Vincent có điểmngượng ngùng “Tôi nhất định sẽ cố gắng hơn nữa. Còn nhớ năm đó Phong tổng đã dẫn dắt nhóm SPARK, cũng chính là thần tượng của tôi, đó là động lực giúp tôi gia nhập và trụ lại ở ESE...”

“Vậy sao?” Phong Cảnh quét ánh mắt từ trên xuống dưới đánh giá Vincent một vòng, vẻ mặt vi diệu.

Hai người cứ như vậy hàn huyên một hồi, đem Đỗ Vân Tu bỏ sang một bên. (chưa gì đã gặp giai bơ ông xã rồi anh Cảnh ơi -___-||)

Ngay lúc Đỗ Vân Tu lo lắng sẽ đến muộn giờ quay, đang phân vân không biết có nên tự mình đi trước hay không, thì Phong Cảnh cũng lên tiếng “Cùng lên xe đi. Vincent qua xem một lúc cũng không sao cả.”

Đỗ Vân Tu có chút kinh ngạc liếc nhìn Vincent.

Vincent ngược lại cười rạng rỡ hơn: “Tôi cực kỳ bội phục hành động của ngài, cho tôi tới trường quay xem một chút đi!”

Không ai đánh kẻ đang cười.

Đỗ Vân tu quay đầu bắt gặp ánh mắt Phong Cảnh tựa tiểu phi tiểu, mơ hồ phát hiện là có chuyện gì sắp diễn ra.

6. Chương 6

ESE có cả một đài truyền hình độc lập.

Bộ phim này chính là sản phẩm của công ty, đạo diễn tự nhiên cũng nghe nói đến đại danh của Phong Cảnh. Thấy Phong Cảnh mang theo hai người mới bước vào trường quay, đạo diễn không khỏisững sờ một chút, vội vàng bảo người dọn sạch ghế dựa.

Phong Cảnh khôngkhách khí ngồi lên, hai chân thon dài thẳng tắp vắt chéo nhau, ngay cả kính mát cũng không tháo xuống, bộ dáng còn khí khái hơn ngôi sao lớn. Còn Vincent lại một bộ dạng nhu thuận đứng bên phải Phong Cảnh.

Đỗ Vân Tu lại không gần như vậy, chỉ đứng ở đó cách vài bước xa.

Ánh mắt đạo diễn dừng trước Đỗ Vân Tu rồi lại lướt về phía Vincent, tuy rằng lúc trước người đại diện cho hần tư liệu của người này nhưng giờ xem điệu bộ này, vẫn là cẩn thận hỏi một câu: “Ngày hôm nay, thử vai chính là...?”

Đỗ Vân Tu nao nao, lập tức minh bạch mọi chuyện.

Giới giải trí vốn cong cong thẳng thẳng, tuy hắn không đấu bắt quá người khác cũng chẳng dây vào nơi này, hắn hiểu rõ khi nào nên nói, khi nào nên trầm mặc.

Là người lõi đời trong chuyện này, hắn vẫn là hiểu được.

Đỗ Vân Tu rơi vào im lặng, đem quyền lên tiếng để lại cho Phong Cảnh.

Bộ phim này không phải dự án lớn, việc chọn ai là nam phụ, ai không phải, dĩ nhiên Phong Cảnh có thừa quyền quyết định.

Phong Cảnh nhíu mày, khoe môi khêu gợi khe khẽ cong lên.

Lệ chí dưới mắt phải sinh động câu hồn đoạt phách ánh lên lớp ánh sáng nhạt, bộ dạng diêm dúa lẳng lơ vì thế mơ hồ lộ ra chút giao hoạt cùng sắc bén.

“Như thế nào? Người đại diện không mang tư liệu của hắn cho anh?” Phong Cảnh chậm rãi nói, mười ngón tay đan chéo đặt ở trên đầu gối, ám chỉ vẫn không thay đổi quyết định chọn Đỗ Vân Tu là người thử vai.

Đạo diễn hiểu ý, vội tìm lối thoát cho mình chỉ vào tiểu đệ chạy việc trong đoàn đang đứng bên cạnh: “Tôi không phải nói, đem tư liệu để trên ghế của tôi hay sao!”

Vị tiểu đệ nọ ủy khuất nói: “Tôi để rồi a.”

Những người khác đều thức thời làm bộ như không nghe thấy, ai cũng mong muốn tránh sự tình đổ lên đầu, bớt được việc nào thì cứ bớt.

Đỗ Vân Tu được stylist nọ giúp đổi trang phục, mang tóc giả cho, chỉnh tóc mai hai bên thái dương thật chỉnh tề.

Đội hắn đi ra, ánh mắt mọi người không khỏi sáng ngời.

Bộ y phục thanh sam đầy phiêu dật, tựa như liễu rủ ngày xuân.

Tóc dài đen huyền được buộc chặt bằng dải khăn màu xanh ngọc, lập tức toát lên khí chất của bậc trí thức thời cổ đại, trong không khí mơ hồ mang theo mùi mực như có như không.

Đôi con ngươi trong trẻo như tranh thủy mặc chẳng nhiễm chút bụi trần, toát lên vẻ thản nhiên chói lọi, như ẩn như hiện vẻ tĩnh lặng dịu dàng cùng chút lưu luyến. Mọi người trong tổ kịch sợ hãi không thôi thốt lên: thật phù hợp với hình tượng nam phụ trong kịch bản.

Cái khí chất thanh cao nhã nhặn này thậm chí có khi còn lấn áp cả nam chính! Stylist đối với nam chính khế lặc đầu, rõ ràng đã phí không ít tâm tư tạo hình cho nam chính, thế nào mà khi nam phụ bước ra, hắn lại như thể phô trương còn đồ thế này?

Sự chênh lệch quá rõ ràng.

Đạo diễn đối với tạo hình của Đỗ Vân Tu cũng phi thường vừa lòng: “Cậu hãy thử diễn một đoạn, nữ chính bị tổn thương, nam phụ liền đến ai ủi nàng.”

Đỗ Vân Tu gật gật đầu, chuẩn bị nổi lên chút cảm xúc.

“Đội đã!” Phong Cảnh đang thì thầm với Vincent phía sau khẽ nói: “Cảm xúc trong cảnh diễn này không khó, thử diễn một số cảnh khác xem sao.”

Phong Cảnh nói tới đây, hiển nhiên không phải khách quan như vậy.

Diễn cảnh tình cảm vậy...chẳng khó?

Bất quá nếu là Phong Cảnh lên tiếng đạo diễn cũng không thể không theo.

Hắn là đạo diễn truyền hình cùng ESE kí hợp đồng, quyền quyết định có hạn, đành phải xem xét ý kiến của cấp trên.

“Kia...” Đạo diễn hướng ánh mắt về phía Phong Cảnh, nếu đối phương đã phản đối, vậy do đối phương ra đề mục là tốt nhất.

Phong Cảnh hơi hơi găng cầm, bóng người phản chiếu trên chiếc kính Rayban, tóc dài đen tuyền tới thắt lưng, lọn tóc chớp động lên vài vụn quang nhỏ.

Ngón tay trắng trẻo tùy ý lật lật kịch bản, cuối cùng không chút để ý chỉ vào một tờ: “Cái này đi.”

Đạo diễn nhận lấy, vừa nhìn liền nhíu mày.

Cảnh này chính là nữ chính gặp nguy hiểm, bị quan phủ giam, nam phụ liền giả bút tích của quan Huyện giúp phóng thích nàng.

Chẳng có điểm nào nổi bật, mặc cho ai diễn cảnh này cũng thừa sức bình thản mà diễn.

Vincent nghiêng thân mình theo, nhìn nhìn kịch bản, cười nói: “Kĩ xảo diễn xuất của Tử Triệt rất tuyệt, Phong tổng, cảnh quay này sao có thể làm khó hần.”

“Tôi sao phải làm khó hần.” (Anh chỉ hận không thể tìm mọi cách thử chồng thôi____(*))

“Hần diễn EQUUS tốt lắm.” Phong Cảnh cười. Đôi mắt dài loan lên, chính là ý cười chưa đạt đến đáy mắt, giọt lệ chỉ diêm dúa lãng lơ mà thật gọi cảm.

Hai người kẻ xương người hoạ, nghe tựa hồ đối với Đỗ Vân tu tán dương vô cùng.

Đạo diễn nhất thời không tài nào hiểu được hai người kia ngầm suy tính cái gì.

Cho nên cũng không còn tiếp tục muốn hiểu, trực tiếp ngồi trở lại ghế đạo diễn, nhường quay phim điều chỉnh tiêu điểm: “Tổ đạo cụ chuẩn bị. Cái kia, cái đó...Vây cậu, bắt đầu đi.”

Người của tổ đạo cụ nhanh chóng, lưu loát mang lên cái bàn và đồ dùng trên bàn lên.

Một bên bàn đặt một cái giá cổ chạm khắc hoa văn hoa cúc hoa lê giả cô, mang không ít ý nhị cổ kính. Bất quá bởi vì là thử vai cho nên không cần ánh sáng và phong cảnh.

Đỗ Vân Tu bước vào màn ảnh, quay phim liền thoáng giật mình.

Ngọc quan* khăn vuông, thanh sam giống như trúc, cả người giống như ngọn núi thanh nhã giữa xuân. Khó ngờ hơn là, người này rất biết chỗ đứng, theo hướng máy quay nhắm nhìn sang, Đỗ Vân Tu chính là đứng vị trí ở giữa hơi hơi thiên trái, cửa sổ hình hoa trước bàn, tạo thành hình ảnh nên thơ. (Quan: cái mũ mà mấy Ng thời xưa hay đội trên đầu í)

Hần chính là do may mắn đi...Quay phim cùng đạo diễn liếc mắt một cái. (khụ...khụ...sao giống liếc mắt đưa ghen thế này)

Nhưng đạo diễn không mấy để ý.

Tuy rằng hần chỉ có thể làm trong khoản phim thần tượng, không làm nổi danh điện ảnh, nhưng diễn viên dưới hần còn nhiều, rất nhiều, huống chi chỉ là một người mới nhỏ thế này. (ảnh để sau này đó chú ơi =))))

Xem ra người mới này chẳng cần hần giáo huấn thêm gì.

Nếu còn muốn hần dạy cho làm tư thế gì, đứng ở vị trí nào, vậy thì chỉ có thể nói - ngu xuẩn. Hần không có đủ kiên nhẫn, cũng không nhất thiết phải chỉ bảo tận tình cho người mới.

Đỗ Vân Tu nhắm mắt lại .

Đến khi lần nữa mở mắt ra, cảm xúc trong đó đã chẳng giống như lúc trước.

Nếu vừa rồi, hần vẫn là vẻ mặt ung dung cùng bình thản trong lời nói, như vậy hiện tại, Đỗ Vân Tu liền có vẻ lo âu hơn.

Loại lo âu này tựa hồ giống như tơ nhện, theo cái nhú mảy, nhảu trán của hần, mọi người giống như có thể nhìn được một cỗ lo âu cùng lo lắng tràn ra...

Đỗ Vân Tu không nói gì.

Chính là cuối đầu, ánh mắt buông lỏng, bước từng bước trong khung cảnh nhỏ bé.

Bước tiến của hần rối loạn, vài bước đi vô cùng mau, lại có vài bước đi có phần chậm. Thời điểm tăng nhanh bước, cỗ vẻ đang chìm trong suy tư, thời gian đi chậm rãi, lại mang vẻ ngẫm nghĩ xem xét chủ ý có thể thực hiện được hay không.

Nhú mảy, lại khẽ nhấc bước.

Đích thật chính là biểu hiện trăm mối tơ vò, lo âu không kể xiết.

Chính là, có một điểm mà chỉ có thể là ở diễn viên có lối kinh nghiệm dày dặn mới có thể thực hiện được!

Đó là:

Tuy Đỗ Vân Tu mãi rảo bước ở trong khung cảnh, nhưng hình ảnh đó chẳng mang chút khô khan nào, thậm chí còn tạo cảm giác gia tăng không gian cho bối cảnh.

Nhưng là, từ đầu đến cuối, Đỗ Vân Tu chưa từng gây ra sai lầm - chưa từng đi ra khỏi giới hạn của khung cảnh dựng lên.

Tựa hồ...không phải màn ảnh phối hợp với hần.

Mà là hần đang không chế được cả hình ảnh lẫn tiết tấu! Sự đúng mực như vậy chỉ có ở một diễn viên kiệt xuất, thu không ít kinh nghiệm trên phim trường mới có thể đạt được! Đột nhiên, Đỗ Vân Tu dừng bước.

Không khí như sợi dây cung, bỗng nhiên căng thẳng, mọi người trong lòng ý thức được - lời thoại và điệu bộ quan trọng của cảnh quay bắt đầu rồi.

Ánh mắt kia chợt lóe sáng, vừa mang chút e dè lại có phần vui sướng, làm tâm mọi người khẽ động, nhưng lúc này đôi mắt lại hơi híp lại mỉm cười, tràn ngập vẻ cơ trí cùng sắc bén.

Ánh mắt hần thật bình ổn, tĩnh lặng.

Đỗ Vân Tu không mở miệng nói chuyện, nhưng mọi người có thể hiểu được điều mà hần đang suy nghĩ - như thế nào giải cứu được nữ chính!

Ánh mắt ấy chỉ diễn ra trong phút chốc, nhưng Đỗ Vân Tu đã biểu hiện được với sự tinh tế, xác thực.

Tất cả mọi người không thể dời khỏi chuyển biến tiếp theo của ánh mắt.

Không giống với hí kịch (đại loại trên sân khấu ý mờ =))) phim truyền hình vừa có phần quay phim sau đó vừa lại được xử lý trong công đoạn hậu kỳ.

Màn ảnh cùng pha quay chậm sẽ chinh phục được không gian, thời gian.

Khi thì kéo xa, vạn vật thu vào tầm mắt, chúng sinh tụ tập, có thể hình thành bối cảnh sử thi. Khi thì đẩy gần, ghi lại tinh tế từng biểu cảm trên khuôn mặt nhân vật, thậm chí có thể nhìn thấy quỹ đạo chuyển động của lông mi.

Từng có đại sư nói:

Ở khoản quay phim, diễn viên không thể biểu diễn cảm xúc quá trọn vẹn.

Nếu trên màn ảnh cần hoàn thành hiệu quả mười phần, như vậy diễn viên chỉ phát huy đến bảy, tám phần, còn hai, ba phần còn lại liền lưu cho hậu kỳ chỉnh sửa thêm.

Nhưng Đỗ Vân Tu lại không suy diễn sử dụng cách thức tiêu cực này.

Hần đem phương pháp độc đáo, sử dụng chính tình cảm đời thực chân thật rồi gọt giũa thêm, biến nó thành nghệ thuật. Loại tình cảm này tô lên độ mạnh yếu, khiến càng chuẩn xác, sinh động và phong phú.

Cho nên, hần khê caumày, hoặc là khoe miệng hơi hơi co rúm.

Hoặc là, một ánh mắt có điểm cơ trí, bình tĩnh.

Không cần màn ảnh đầy mạnh, cũng đã thu hút ánh mắt mọi người ngắm nhìn mỗi phần mỗi tác biểu hiện của hần.

Có lẽ trước đây, khi xem qua kịch bản, người ta có thể hình dung được hình tượng nam phụ như thế nào.

Nhưng hiện tại, khuôn mặt biến hóa tỉ mỉ tinh tế của Đỗ Vân Tu, dao động bởi cảm xúc phức tạp, vì điệu đã muốn khắc sâu và rõ ràng cho mọi người thấy thế giới nội tâm của nhân vật này, thay thế hình tượng trước đó trong kịch bản, để lại ấn tượng cho mỗi người là một nhân vật được dựng lên có phần sinh động, chân thật động lòng người hơn!

Tựa hồ hần chính là nhân vật kia, nhân vật kia chính là vì hần mà dựng nên.

Hiện, từ, trang, sách — nếu như biên kịch được xem Đỗ Vân Tu thử vai, nhất định sẽ dùng bốn chữ này để kết luận! Nhưng mà... cảnh diễn vẫn chưa kết thúc.

Theo kịch bản, tiếp đó Đỗ Vân Tu sẽ bắt chước bút tích của Huyện lệnh đại nhân để ra lệnh thả nữ chính.

Người bình thường sẽ diễn như thế nào?

Nhấc chiếc bút lông, suy tư một trận, sau đó hạ bút như lưu, trên trán có vẻ bày mưu nghĩ kế trầm ổn?

Đỗ Vân Tu chính là diễn như thế.

Nhưng không chỉ có cái đó.

Hần vuốt lên trang giấy Tuyên trắng như tuyết, dùng cái chặn giấy áp lên.

Sau đó dùng bút lông nhỏ ở nghiêng mực long văn (chạm rồng) khê chấm, rồi gạt nhẹ đầu bút bên nghiêng mực.

Lúc này mới suy ngẫm nâng cổ tay.

Bất quá, trước khi hạ bút, hành động của Đỗ Vân Tu hoàn toàn ngoài dự liệu của mọi người, có thể nói đây là một động tác hợp tình hợp lý trong hoàn cảnh này.

Chỉ thấy hần đem bút ngay trước mắt, hai mắt hơi hơi híp lại. (s thấy nó gian gian sao ý :v)

Sau đó chìa một bàn tay, ngón cái cùng ngón giữa tạo hình bán cung - đem những sợi lông bút không đều rút ra!

Trước khi đặt bút viết chữ.

Đối với lông bút chú ý tình trạng này, cái việc nhỏ thế này, sợi lông bút mảnh tựa như tơ nhện không đều, đều cũng kiên nhẫn rút ra.

Đích thật chuyện như vậy, chỉ có ở bậc văn nhân học sĩ, tóm lại nếu là người có học, đều mới có thể để ý đến!

Mọi người vốn cả kinh, tiếp theo là tỉnh ngộ.

“Thì ra là thế!”

“Đích xác nên diễn như vậy!”

“Hần như thế nào nghĩ ra!”

Sôi nổi phát ra như vậy như đã hiểu.

Một động tác nhỏ như vậy.

Nhưng cẩn thận tưởng tượng, đều đối với Đỗ Vân Tu mà bội phục.

Bởi vì trong kịch bản, Đỗ Vân Tu là một quân tử đoan chính, một sư gia cơ trí thanh nho.

Có thể tưởng tượng người như vậy, học phú uyên thâm, tài trí hơn người.

Cho dù giấy và bút mực không thể so với loại cao cấp mà các vương hầu trong hoàng cung dùng, thế nhưng, thói quen của một văn nhân học sĩ ắt không thể thiếu.

Như vậy, tạm bỏ qua hình tượng nhân vật mà nhà tạo hình tạo ra bên ngoài đi.

Như vậy ở phương diện khác, nhân vật ở trong bối cảnh này sẽ thể hiện hành vi, cử chỉ thế nào đây?

Đỗ Vân Tu chính là dùng cái chặn giấy, trám mực, thuận bút, chỉnh lại ngòi bút, quá trình này đã bộc lộ hết đầy đủ khí chất của bậc văn nhân học sĩ.

Diễn xuất chú ý ngũ lục lục cảm, theo thứ tự là: (lục ở đây có lẽ chỉ khả năng chăng??! -_-)

Sức quan sát, óc tưởng tượng, khả năng cảm thụ, khả năng lí giải, năng lực ứng biến.

Cùng với, đúng mực cảm, hài hước cảm, tín niệm cảm, tiết tấu cảm, hình tượng cảm, chân thật cảm. (cảm ở đây là cảm giác, mình thấy dễ nguyên văn vẫn êm hơn mà k khó hiểu lắm ^____^)

Nếu tinh tế thưởng thức phân cảnh Đỗ Vân Tu thử vai.

Bỏ qua sự hạn chế của kịch bản, không nghi ngờ, Đỗ Vân Tu đã thể hiện toàn bộ nội dung phân cảnh một cách xuất sắc chỉ trong vài phút ngắn ngủi! Hơn nữa còn cực kì sinh động!

Lần thử vai này, đối với Đỗ Vân Tu mà nói, chính là một lần thử vai vô cùng bình thường.

Nhưng là ở trong mắt đạo diễn đã quay nhiều phim thần tượng cùng mọi người tại trường quay đã muốn phấn khích tới cực điểm, hẳn đã để lại cho họ ấn tượng vô cùng sâu sắc!

Nhưng, Đỗ Vân Tu cũng không đạt được vai diễn kia.

Vai diễn kia cuối cùng được Phong Cảnh chỉ định cho Vincent.Σ()

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Loại thay người giữa chừng này, gặp qua không biết bao nhiêu lần, Đỗ Vân Tu đã thành thói quen (tội tk nhỏ ((, có tài k dc trọng dụng).

Qua những cuộc thử vai trước đó, rất nhiều đạo diễn đối với hắn tỏ ra vô cùng vừa lòng, nhưng tổng hội do nhiều nguyên nhân, đủ loại suy tính ích lợi, vai diễn dành cho một diễn viên khác không tốt bằng anh.

Hắn không phải siêu sao Thiên vương gì, tất cũng chẳng thể tự mình chọn lựa.

Hắn hiểu được hiện thực tàn khốc, cũng như là sự khó xử của đối phương.

Vì vậy hiện tại Đỗ Vân Tu chẳng còn giống như con người trước đây nữa, một diễn viên mới bước chân vào nghề mang theo đầy nhiệt huyết, ngô ngậy sẽ vì loại chuyện này mà cảm thấy mất mát và chán nản.

Miệng còn chưa ăn thịt, thì không tính là của mình.

Mà Vincent sau khi nhận được cơ hội kia, cũng không thường xuyên đến khóa huấn luyện.

Ngẫu nhiên đụng mặt Đỗ Vân Tu, vẫn là vẻ tươi cười tựa bạn tốt như trước, cũng không đề cập đến việc mình được vai diễn ra sao.

Suốt một tháng sau, người đại diện cũng không xếp schedule cho Đỗ Vân Tu. (bản gốc là z đó, mình nghĩ chắc cũng giống lịch làm việc ấy, ghi lịch diễn thì Vân Tu chỉ ms là thực tập à, nên để bản gốc luôn))

Đỗ Vân Tu vốn chẳng phải người vội vàng, nhưng mấy ngày nay sau khi xem tin tức giải trí, đã có điểm không kìm nén được.

Tạ Di lại nhận thêm một bộ phim mới, được một đạo diễn có tiếng tăm nhìn trúng.

Vị này là một đạo diễn tài ba, bộ phim nào của ông tung ra cũng đạt doanh thu cao, có tầm ảnh hưởng lớn đối với giới điện ảnh trong và ngoài nước, ông cũng được đề cử nhận giải ở các lễ thưởng quốc tế, điều đó càng khiến địa vị của ông trong nước càng được nâng cao.

Sau khi về hưu, ông cùng hai vị đạo diễn khác mập mờ hình thành thế kiềng ba chân. Trong mắt các nhà đầu tư, chắc chắn bộ phim nào của họ cam đoan sẽ đạt doanh thu cao ở các phòng bán vé, cũng như là những giải thưởng lớn mà phim đạt được. (mập mờ đồ

Rất nhiều ngôi sao công khai bày tỏ, nếu được đóng bộ phim của đạo diễn này, họ chấp nhận bất kể khoản thù lao bao nhiêu cũng được.

Đặc biệt là những ngôi sao nổi tiếng được nhiều người biết tới.

Cái họ chẳng thiếu chính là tiền. Mà là có thể làm cho họ dẹt hoa trên gấm, sự nghiệp trong nước có cơ hội được tiến xa hơn ra trường quốc tế.

Hắn còn chưa nhận được bộ phim nào, mà Tạ Di đã một chân bước vào điện ảnh quốc tế rồi...

Ngay cả bóng lưng của đối phương cũng sắp sửa không đuổi kịp.

Cảm xúc phức tạp trong lòng mạnh mẽ xâm chiếm tâm tư hắn.

Đỗ Văn Tu rút cuộc đợi không kịp, đang chuẩn bị đi tìm Phong Cảnh. Bỗng một tin tức bất ngờ giáng xuống - Amanda sẽ là người đại diện chính thức của hắn!

Trước đó, khi còn là huấn luyện sinh, bọn hắn phải tạm thời chờ đợi người được phân phó làm người đại diện chính thức, mà thời gian ấy người sắp xếp lịch trình chỉ là một người bình thường có khả năng dừng ở việc quản lý tương đối tốt lịch làm việc. Ở một phương diện nào đó, hoạt động của bọn hắn không nhiều lắm, mặt khác, công ty cũng muốn điều người đại diện tôi luyện xuống.

Chờ đến khi ra mắt trước công chúng, mới có thể chính thức phân một người đại diện cho hắn.

Nhưng Amanda, một người phụ nữ giỏi giang lại lạnh lẽo, cũng là đại tướng tâm đắc dưới trướng Phong Cảnh, như thế nào lại thành người đại diện chính thức của hắn?

Không, cũng không thể xem là chính thức vì Amanda ngoài phụ trách hắn còn có ba thành viên khác - theo kế hoạch ESE, bốn người bọn hắn sắp tới sẽ được hợp chung thành một nhóm thần tượng.

Amanda cùng ngày cũng tuyên bố cô sẽ là người đại diện của bốn người họ về sau.

Khóa huấn luyện của bọn họ hiện tại so với khi còn là huấn luyện sinh khác hoàn toàn.

ESE đặc biệt sắp xếp cho họ ở một căn hộ cao cấp 200 mét vuông, cũng chỉ định nhà thiết kế nổi tiếng dựa vào thân hình bất đồng của các thành viên trong nhóm mà tạo dựng hình tượng, phải nhất định trong đám người trở thành hạc giữa bầy gà, tỏa sáng trước công chúng.

Toàn bộ quần áo hài mũ đều được lựa chọn tỉ mỉ, chu đáo chuẩn bị sẵn.

Theo phong cách phục trang hiện tại cho phép, ngay cả tóc cũng không được lộn xộn. Chỉ có thể chỉnh sửa một chút nhưng nhất định không được tự ý cắt thành kiểu tóc khác. (-_-|||)

Yêu cầu bọn họ phải tập luyện để có được thân hình săn chắc sáu múi cơ bụng gợi cảm, nhưng đường nét nhất định phải xinh đẹp. Không thể luyện thành vẻ ngoài vai to bắp lớn được. Thậm chí mỗi cuối tuần sẽ có người đến đo trọng lượng cơ thể từng người, xem có hay không không đạt tiêu chuẩn hoặc vượt quá chỉ tiêu.

Amanda hợp tình hợp lý cho bọn họ biết.

Diễn viên thần tượng chính là để thỏa mãn đủ mọi loại ảo tưởng của mọi người, trước khi chính thức bước vào giới giải trí, bài học đầu tiên cần phải làm chính là đem ngoại hình, khí chất và cử chỉ thực hiện thật tốt.

Lần huấn luyện này thời gian kéo dài thật lâu, những 3 tháng.

Nhưng hiệu quả của nó đích thực chẳng thể chê vào đâu.

Cả khí chất lẫn vẻ ngoài cả bốn người đều có những biến hóa lớn, đến cả người chẳng rành trang phục thời trang như Đỗ Vân Tu cũng có thể phân biệt được các thương hiệu thời trang nổi tiếng. (quá khứ a thật dữ dội mù -_-)

“Tử Triệt, người muốn nghệ danh ra mắt công chúng là gì?” Amanda tìm thấy Đỗ Vân Tu ở phòng tập thể hình.

“Nghệ danh?” Đỗ Vân Tu chần chờ một chút. “Àn, nguyên lai tên cũng được. Bất quá, phải mời người xem phong thủy đã.” Amanda thản nhiên cười: “Cậu cũng biết, công ty ký thác kỳ vọng ở các cậu, một nghệ danh tốt, biết đâu cũng sẽ biểu thị một sự nghiệp tốt bắt đầu.”

Đỗ Vân Tu cười, giới showbiz đích xác có thói quen đó, để thầy phong thủy xem trước nghệ danh tốt. Một số nghệ sĩ có sự nghiệp không như mong muốn, nghe nói nhờ nghệ danh sau đó mà có bước chuyển biến tốt đẹp.

“Vân Tu, như thế nào?”

Tại tiền thế, hần lấy nghệ danh khác xuất đạo (ra mắt), mà hiện tại, thân phận của hần là Mục Tử Triệt.

Đôi khi đối với người trong gương kia, nhìn mãi tất quen thuộc, mình nguyên lai dung mạo càng đổi lại càng xa lạ, càng ngày càng không nhớ rõ...Đỗ Vân Tu thậm chí còn lo lắng rằng mình trước kia sẽ mau chóng bị chính hần lãng quên.

Mình không muốn đem chính mình trước kia quên mất.

Vì chỉ khi nhớ rõ quá khứ, mới càng thêm vững bước trên con đường hiện tại.

Hần muốn thời thời khắc khắc đều có thể nhắc nhở chính mình những sự việc ở quá khứ. Mà, nghệ danh chính là thứ thích hợp nhất.

Nhưng trước khi rời đi, Amanda nhớ tới điều gì, cô quay lại nói: “Phong tổng muốn tôi nói với cậu một câu - muốn trở thành một diễn viên nổi tiếng trong giới giải trí, trước đó hãy khiến hần nhìn cậu với cặp mắt khác, phải thật xứng đáng trở thành ngôi sao thần tượng dưới trướng hần.”

ESE tại tòa lầu cao nhất.

Cửa sổ sát đất tinh xảo kéo dài từ trần đến sàn gạch bóng loáng, phản chiếu trên đó là dáng người vĩ ngạn của nam nhân.

Ấu phục Hugo Boss màu đen đầy nam tính, theo đường nét hoàn mỹ ở bờ vai rũ xuống ôm trọn thân hình cao lớn, e rằng có chút tà mị nhưng lại không làm mất đi sự nghiêm túc, trang trọng.

Ngũ quan hần ta cũng không phải dạng xuất sắc gì, nhưng hình dáng khuôn mặt dị thường toát lên vẻ thâm thúy.

Thân hình cường tráng, ánh mắt lại sắc bén.

Như vậy, dù là ở góc độ nào, có là gương mặt thường thường cũng làm cho người ta thấy được kiên cường, khó mà tiếp cận. Nhưng khí chất để vương lại tăng thêm khí phách đặc biệt cho hần ta.

Giống như biển sâu dưới bóng đêm, mạch nước ngầm bắt đầu khởi nguồn dưới mặt biển mênh mông bát ngát, khó mà phân biệt. Thấy không được khoảng tối đặc quánh xa xa như thể bị bóng ma bao phủ, làm người ta không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi.

Trên thực tế cũng là như thế.

Vị đế vương của ESE chính là Lệ Duệ, tính tình cường ngạnh, thủ đoạn lại quyết liệt.

Năm đó, anh của Lệ Duệ chính là người chưởng quản có thể lực cao nhất, nắm trong tay phần lớn cổ phần công ty, vậy mà bị chính Lệ Duệ một tay thu tóm về, không do dự cải cách các bộ phận, lãnh đạo ESE trong giới giải trí lên tầm cao tuyệt đỉnh, một tay che cả bầu trời. “Cậu tính tạo một nhóm thần tượng?”

Lệ Duệ ngữ khí ôn hòa, nhưng tinh tế có thể nhận thấy sự sắc bén trong đó.

Bất quá, tâm phúc làm việc dưới tay cho hắn lâu dài mới biết được, hắn lúc này chính là cần một lí do giải thích rõ ràng. Nếu không khiến hắn vừa lòng, như vậy phải tự gánh lấy hậu quả!

Trước đó Lệ Duệ đặc biệt không chú ý tới kế hoạch này của Phong Cảnh.

Chỉ là tài chính mở rộng, tiến quân ra thị trường hải ngoại, cũng đã chiếm cứ của hắn phần lớn thời gian cùng tinh lực.

Công ty hằng năm đều bồi dưỡng ra một đám người mới, nhưng để có được sự nghiệp cùng tiếng tăm vang danh thì lại chỉ có mấy người.

Cho nên, trừ khi người là người có tài năng thực sự như vàng không sợ lửa, nếu không thì từ lúc đầu, công ty sẽ không đầu tư cho người quá nhiều.

Nhưng lần xuất ngoại trở về này, Lệ Duệ lại phát hiện Phong Cảnh muốn thành lập một nhóm thần tượng - tiền đầu tư vào đó cũng rót nhiều hơn người bình thường đến năm lần.

“Như thế nào, không tin ánh mắt tôi?”

Ngồi đối diện bàn làm việc của Lệ Duệ, mười ngón tay đan chéo đặt trên đầu gối, Phong Cảnh không để ý hỏi. Có thể mọi người đều e ngại Lệ Duệ, nhưng hắn thì không. (Cảnh ca thật vĩ đại~~)

“Cậu đầu tư quá nhiều.” Nếu so ra thì ý tưởng của Phong Cảnh quá mạo hiểm, Lệ Duệ lại tin tưởng việc làm gì chắc nấy hơn.

Mọi việc đều có điểm giới hạn.

Nếu vượt quá, hắn liền không mặc cả gì nhiều.

“Yên tâm, lòng tôi đã có tính toán.” Phong Cảnh vẽ racười, không chịu nhường.

Hắn tự nhiên biết rõ hành động này có chút mạo hiểm, lại vùng tay hơi quá.

Bốn người kia còn không có danh khí (tiếng tăm) gì, hắn lại mang bọn họ tập trung lại để bồi dưỡng... Hơn nữa chờ mọi việc thực sự bước vào quỹ đạo, tiếp sau còn bỏ ra phí tuyên truyền, nhất định làm người khác lú lờ.

Bất quá, cũng không phải không thể chấp nhận được.

Thay vì đi theo quy củ, chi bằng lệch đường kiếm, như thử thách để con người đạt một trình độ mới.

Nếu nói Lệ Duệ nhìn như tĩnh lặng nhưng thực chất lại hết sức thâm trầm như biển sâu, thì Phong Cảnh lại như những bọt nước trong thác nước, biến hóa khôn cùng, không đoán trước được, mang đầy sự kì bí và tinh thần mạo hiểm.

“Nói như vậy, cậu cảm thấy họ xứng ở đâu?” Thấy Phong Cảnh cố chấp như vậy, người cứng rắn như Lệ Duệ cũng phải nhượng bộ từng bước.

Đối phương là Phong Cảnh, hắn đối đãi với Phong Cảnh so với những người khác...đều không giống nhau. (có mùi mờ ám >.<>)

Lúc trước Phong Cảnh cùng hắn tranh đoạt quyền thừa kế vợ Lệ Thần, cũng lập không ít công lao lớn nhỏ. Hơn nữa trên tay hắn cũng có một phần cổ phần công ty ESE, hắn muốn chơi như thế nào thì chơi như thế nấy đi. Miễn là không được qua mức ranh giới đã vạch sẵn. Không được khiêu chiến quyền uy của hắn.

Phong Cảnh nghe ngữ khí Lệ Duệ liền biết đối phương sẽ không xen vào việc này nữa.

Đôi mắt hồ ly dài chớp động, trong mắt hiện lên quang ảnh, đôi mắt hẹp dài lẳng lơ toát nên vẻ yêu mị, ngay dưới khóe mắt là nốt ruồi lệ như giọt mưa rơi.

Họ trông tương đối dễ nhìn?

Giữa bốn người, quả thực trong năm nay người mới đẹp trai nhất chính là Chữ Phong, tương đối ra dáng, dung mạo lại mang chút tà khí, khiến người khác có cảm giác khi chạm vào sẽ bị bỏng, tựa như ảnh đế Tạ Di.

Nói Chữ Phong là “Tạ Di thứ hai” hay “Tiểu Tạ Di” tuyệt đối không quá.

Giới giải trí có một qui luật cổ quái thế này.

Làm một người mới có bộ dạng cực giống so với ngôi sao nào đó hô phong hoán vũ trong showbiz thì người đó thường thường lại càng dễ dàng hoạt động trong showbiz, được mọi người nhớ kỹ hơn.

Mặc dù nhất định sẽ bị fan của mình tinh đó có những phản hồi gay gắt, thế nhưng không thể nghi ngờ là có thể dễ dàng khiến cho đề tài này tăng sức thu hút của người xem, nhanh chóng có một lượng fan của riêng mình.

Cả hai đều có lợi, có lợi không có hại.

Cho nên công ty giải trí thường chọn lựa những diễn viên mới có khuôn mặt giống với những minh tinh trước, thường không có gương mặt mới.

Hai người khác là Ủy Dật Phi và Đằng Trạch.

Một người là thiếu niên ngoan ngoãn hết sức tuần tú, từ nhỏ đã sống ở Nhật Bản, am hiểu tiếng Nhật, còn người kia lớn lên tại Canada, nhảy hiphop là số một, tiếng Anh nói lưu loát.

Một nhóm thế này, về sau vô luận có phát triển ở nước ngoài hay trong nước cũng đều chiếm ưu thế.

Mà...người kia tên Mục Tử Triệt.

Phong Cảnh lâm vào hồi tưởng, ngón tay mảnh khảnh như có như không vuốt cánh môi.

Đôi mắt hẹp dài xinh đẹp hơi hơi nheo lại, lông mi nồng đậm tinh tế tỉ mỉ mà nhỏ dài, như thể Tuyết Hồ giáo hoạt mê hoặc chúng sinh.

Người kia tuy là người mới nhưng thật ra rất có ý tứ.

Tuy ra kém Chữ Phong anh tuấn tuấn lãng, nhưng lại thanh nhã như xuân sơn, có khí chất độc đáo khác xa người thường.

Có thể bản thân của anh lại giống như không...chút nào đem dung mạo hấn để trong lòng, không biết lợi dụng ưu thế về vẻ ngoài đó của anh, ngược lại một lòng muốn bày ra kỹ thuật diễn xuất.

Kỹ thuật diễn xuất...

Ở giới giải trí hiện nay, có lẽ người có thể may mắn – trở thành một nữ đạo diễn nổi tiếng nào đó, hay một bà chủ quyền lực, nổi tiếng sau một đêm, một bước lên trời!

Thế nhưng, hoàn toàn không có diễn viên nam nào đạt được như vậy, nam diễn viên mới phải rất đặc biệt thì mới có cơ hội tỏa sáng. Tất cả những đạo diễn lớn chọn lựa nam diễn viên, hoặc bản thân có thể lực rất mạnh, phải có kinh nghiệm trong vài năm, có kỹ thuật diễn tốt nhất và có tiếng tăm, hoặc chính là nằm trong kế hoạch tấn công thị trường, chọn lựa một số minh tinh cực kỳ nổi tiếng và phổ biến.

Ngay cả khi có kỹ thuật diễn xuất, cũng phải nổi tiếng đến mức mà mọi người có thể biết đến.

Phong Cảnh không tiếng động nâng cao khoe miệng.

Ngày ấy nhìn thấy Mục Tử Triệt thử vai, lại hiếm khi nhớ tới lúc anh vừa mới xuất đạo, coi như được dịp nhớ lại chuyện cũ đi.

Người hâm mộ hét chói tai, camera ánh đèn loang loáng quay theo.

Cùng với...một người hợp tác diễn xuất thật ăn ý, lại khiến bản thân có điểm khoái trá...

Đỗ Phi...

Người kia gọi Đỗ Phi.

Bộ phim truyền hình kia, tuy chỉ có hơn mười cảnh đối thủ diễn, nhưng mỗi lần diễn đối phương đều nhập vai nhanh hơn hẳn.

Kỳ phòng địch thủ, diễn xuất đầy say mê!

Nhanh như vậy, sau đó đã lâu hẳn cũng không gặp qua.

Không còn người có thể để lại cho hẳn ấn tượng mạnh mẽ như vậy!

Sau lại bị Đỗ Phi cuốn hút...

Hắn cũng từng mời Đỗ Phi đến ESE, đối phương ban đầu có chút đắn đo lúc sau lại từ chối khéo hẳn.

Phong Cảnh cảm thấy phi thường phi thường đáng tiếc.

Bởi vì khi đó hẳn tin tưởng.

Đỗ Phi có thể nhận giải Kim Bách, so với bất kì ảnh đế nào cũng sẽ chói mắt hơn! Có hẳn phía sau hỗ trợ, Đỗ Phi nhất định có thể đi xa hơn, bay được cao hơn!

Người như vậy.

Không nên lặng yên lui vào góc của màn ảnh lớn, chỉ làm một vai phụ nho nhỏ, mà phải đứng trên giới điện ảnh quốc tế tỏa ra ánh sáng chói lóa, biểu trưng cho thành tựu xuất sắc!

Nhường mọi người trên toàn thế giới phải đến xem, đều thưởng thức kĩ thuật diễn xuất của hẳn!

Nhưng là...Đỗ Phi chết rồi.

(Các nàng đã đoán dc Đỗ Phi là ai chưa nào :3)

8. Chương 8

Thông thường thần tượng diễn viên trước lúc quay chụp đã hướng truyền thông đưa tin, bắt đầu tuyên truyền.

Sau đó trong quá trình quay chụp, khi thì thỉnh thoảng truyền ra một điểm tin tức gì đó đại loại như vụ tai tiếng tình dục hoặc là tin tức chấn động nào đó, khiến cho người xem chú ý cùng chờ mong, tạo thành một loại hiệu ứng! Tranh thủ truyền bá khi có thể để giành được thu hút cái nhìn của mọi người.

Nhưng lần này ESE lại sử dụng phương pháp ngược lại.

Bốn người Đỗ Vân Tu quay bộ phim ngắn “The Legacy” này lại kỳ lạ cực kì giữ bí mật suốt quá trình thực hiện bộ ảnh.

Thái độ cẩn thận như vậy, từng có lần Ủy Dật Phi cùng Đằng Trạch hai người đều có điểm bất ngờ, trong giờ ăn cơm lén lút nghị luận qua, ESE rốt cuộc là muốn lăng xê bọn hẳn lên thế nào, vẫn là...Có tính toán gì khác?

Đỗ Vân Tu lần này không phát biểu ý kiến.

Mà bình tĩnh giống hẳn, chính là Chữ Phong.

Đỗ Vân Tu lần đầu nhìn thấy Chữ Phong thì trong lòng liền chấn động.

Quá giống!

Cái loại ánh mắt mang theo tà khí này, dáng vẻ thần khí khoe môi gợi lên không chút để ý, thậm chí còn mang vẻ hung hăng cần quấy khi đang nói chuyện...Thật sự rất giống Tạ Di! (Tạ Di chắc cũng dạng bá đạo lắm nhỉ (*_*|||))

Hơn nữa dung mạo cũng có vài phần tương tự, hấn cũng không thể không phản ứng lại, mà Chữ Phong bị người khác gọi là “Tạ Di thứ hai” hoặc là “Tiểu Tạ Di” vẫn tỏ ra không để ý gì.

Người ở bên cạnh mang dung mạo giống với người đó như vậy, Đỗ Vân Tu đã thực có chút phiền muộn, tâm tình hấn vì thế cũng hơi không giữ được bình tĩnh.

Ngẫu nhiên Chữ Phong đối với hấn cười một cái cho dù đối phương chính là vô ý, nhưng Đỗ Vân Tu cũng không khỏi mơ hồ mà cảm thấy giống như Tạ Di dung nhập vào cuộc sống sau khi hấn trọng sinh, theo hấn cùng nhau đóng phim...

Đỗ Vân Tu là muốn quên đi Tạ Di.

Nhưng hấn bây giờ còn chưa chuẩn bị tốt, còn bị vậy...Bị vậy trong mớ cảm xúc lúng túng này.

Rất nhiều chuyện trong đầu chính là mơ mơ hồ hồ không rõ như vậy.

Hấn muốn đạt tới trình độ nào, hấn muốn sự nghiệp phát triển tới mức như thế nào, trong thời gian hoàn thành ít nhiều các bộ tác phẩm, hấn rốt cuộc muốn đạt giải thưởng nào.

Ngày đó sau khi trọng sinh, mới có thể tự mình tìm ra câu trả lời như mong muốn.

Đỗ Vân Tu không phải không nghĩ đến.

Chính là thế sự đổi dời như nước sông cuộn cuộn, thay đổi trong nháy mắt. Sự tình nói cho cùng nghe cũng tựa một giấc mộng, thật không dễ nghe và thấu đáo mọi thứ, chính là nói giống như rồng leo, mèo mửa, mang trong mình tham vọng quá đáng đến có chút không thực tế... (nói chung êm đang bưng ý chỉ sau này lật đổ Tạ Di ấy chứ, chỗ mèo mửa mình có chút k hiểu lắm --)

Bất quá loại cảm xúc không yên trong quá trình quay “The Legacy” sau đó đã có chút cải biến.

Tuy rằng trong quá trình huấn luyện bọn hấn cũng được tôi luyện kỹ thuật diễn trong lịch dạy diễn xuất, bắt chước luyện tập nội dung kịch bản trong các vở tóm tắt kinh Phật hoặc các đoạn phim ngắn hơn, nhưng đó đều là tình huống không đứng trước ống quay. Mà ở trường quay chân chính, máy quay phim, ánh đèn chiếu sáng, và cả mấy tấm phản quang, kèm theo đó là máy ghi âm lại những lời kịch đã nói.

Cả tá dụng cụ quay chụp trùng điệp thế này, người mới rất khó lập tức tìm được cảm giác.

Cứ thế Chữ Phong luôn tỏ ra tràn đầy tự tin, nhất cử nhất động đều rất có khí phái tựa ngôi sao lớn, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên quay phim truyền hình, có khi một cảnh quay phải quay lại nhiều lần, hấn không khỏi bị đạo diễn chỉ trích.

Cái hấn phải lột tả trong vai diễn chính là tính cách phi thường cuồng ngạo, liêu lĩnh, một bộ dạng cho dù trời đất bao la có sụp xuống cũng không sợ chuyện lớn nhỏ.

Ở ngoài đời, hấn cũng là một người mới ngầy ngô thiếu nhiều kinh nghiệm, vì thế thường hay bị đạo diễn răn dạy và quở mắng.

Việc diễn tả sự khác biệt lớn ở bề ngoài với nội tâm giống như sự chênh lệch của mặt biển so với lòng sông của nhân vật này, Chữ Phong phi thường ăn không tiêu.

Nếu không phải trong lúc vô ý gặp được, Đỗ Vân Tu cũng sẽ không phát hiện điều này.

Khi đó Chữ Phong một mình ở phòng nghỉ ăn cơm trưa, ăn được một nửa, đột nhiên đem cặp lồng đựng cơm hung hăng xô vung mạnh trên mặt đất! Sau đó phát tiết giống như găm nhẹ một tiếng...

Đỗ Vân Tu nhanh chóng vô thanh vô tức lui ra ngoài, làm bộ như thật không thấy gì.

Hấn giờ mới hiểu được.

Chữ Phong cũng là người có sự khéo léo trong việc đối nhân xử thế, mọi việc hấn làm đều ẩn chứa tâm ý, nhìn qua cuồng dã không kèm chế được, nhưng có thể hiểu được hấn đều có chuẩn bị tốt cho mỗi quan hệ trong công việc giữa người với người.

Trọng yếu hơn - hấn biết nhẫn nhịn.

Chẳng qua, Tạ Di so với hần bình tĩnh lại còn bình tĩnh hơn, càng nhẫn được bao nhiêu khổ cực, càng hiểu được cách lợi dụng hết thảy cơ hội.

Năm đó bọn hần lần đầu tiên quay phim thì Tạ Di rất nhanh phải đối mặt với rất nhiều tình huống khác nhau. Mặt khác những lỗi người mới hay phạm phải, Tạ Di đều nhất nhất ghi nhớ trong lòng, đến phiên chính hần lên sân khấu thì chưa bao giờ lặp lại qua sai lầm này.

Trên thế giới này, Tạ Di, quả nhiên chỉ có một.

Sau vài ngày rồi rồi, bốn người chưa kịp chuẩn bị gì thì Amanda liền mang đến một tin vừa mừng lại vừa thất kinh - chủ nhật ESE sẽ làm khách mời tham gia một tiết mục talk show.

Tiết mục này luôn đạt được tỷ suất người xem vô cùng cao, từ lúc phát sóng tới nay đều mời toàn ngôi sao nổi tiếng.

Hai người MC hài hước dí dỏm, có lối suy nghĩ nhanh nhẹn, có năng lực tùy cơ ứng biến kết hợp ăn ý với khách mời, mỗi lần còn có thể đào ra không ít tin tức sốt dẻo. Đối người xem mà nói, nói chuyện như vậy thật sự giải đúng chỗ “ngứa” trong lòng bọn họ, thỏa mãn được sự hiếu kỳ của họ đối với cuộc sống của những người nổi tiếng. Mỗi lần sau khi xem xong đều rất là thỏa mãn, diễn đàn chương trình luôn nhận được những trả lời tích cực từ phía người xem. Cũng nhờ đó phi thường dễ dàng tạo đề tài cho tiết mục. (Nguyên văn: “Đích thật là phi thường dễ dàng khiến cho đề tài tính tiết mục” chém dấy huhu>.<)

Cho nên lần này, ESE liền lợi dụng đặc quyền, làm bọn họ phỏng vấn bốn người Đỗ Vân Tu, hơn nữa phải làm đủ suốt hai giờ. Mà trọng yếu hơn —— là mượn cơ hội này, chính thức bước đầu tuyên truyền bộ phim thần tượng The Legacy .

Yêu cầu như thế, hai người MC giao hoạt có chút không nắm chắc. (bắt ngạt PR đến kinh thiên động địa cho ngôi sao chưa mấy tên tuổi hơi khó nha, Phong Cảnh đã đơn quá :v)

Bởi vì đối với người xem mà nói, bốn diễn viên này đều hoàn toàn xa lạ, đừng nói gì đến The Legacy , trước đó căn bản không nghe được chút thông tin nào, ngay cả nội dung giới thiệu vắn tắt bộ phim mấy ngày nay hai người họ mới nhận được.

Bọn người Đỗ Vân Tu có chút vui sướng nhảy cẫng lên, đồng thời cũng thoáng lo lắng.

Mà Amanda bên này lại tựa “ngựa không dừng vó”, không ngừng cùng đạo diễn chương trình này trao đổi với nhau.

Bốn người họ phải hóa trang thế nào? Chọn lựa dạng phục trang gì? Quay chụp như thế nào, vị trí mỗi người trên màn ảnh, thời gian phải có nhiều hay ít? (ôi ngay vị trí cũng sắp xếp tỉ mỉ thế sao)

Quay chụp cùng ngày, bản thân càng phải ở trường quay giám sát, chuẩn bị mọi thứ.

Sử thượng thần bí nhất hoa mỹ nam —— Tên tiết mục mà chương trình đặt ra lần này đúng là đầu đề phi thường mãnh liệt, dễ dàng thu hút sự tò mò của người xem.

Hai vị người MC cũ vững vàng mà dí dỏm mở màn, sau đó liền mời bốn người bọn Đỗ Vân Tu lên sân khấu, Chữ Phong bước lên đầu, theo sau đó là Đỗ Vân Tu.

Bốn người đều mặc áo sơ mi màu đen nhưng bất đồng về kiểu dáng: Chữ Phong vạt áo trước mở rộng, lộ ra cơ ngực săn chắc màu mật ong quyến rũ, mùi vị nam tính không kiềm được lộ ra không ít, Đỗ Vân Tu cũng đang vạt sơ mi đen, chỉnh tề mà sạch sẽ, bất quá bên ngoài bọc lấy là chiếc áo khoác học sinh vừa vặn ôm lấy bờ ngực trắng, nhả nhận nho nhã*(hình minh họa phía dưới ^_^), Đằng Trạch chỉ có cổ áo chữ V là màu trắng, nhìn qua chính là loại rất biết thu hút ánh nhìn phái nữ, cổ áo Ủy Dật Phi so với 3 người kia đều bất đồng, là cổ lật** màu trắng, cả người toát lên vẻ ôn nhuận tựa vị đệ đệ nhỏ trong nhà.

*Áo Vân Tu chính là sơ mi giống hình 2, còn áo khoác ngoài giống nam sinh Hàn Quốc ở hình 1 ý^^**Cổ lật là cổ áo giống hình 3 ý, còn chưa rõ thì nhìn cổ áo sơ mi hình 1 cũng dc, nhìn dáng ở hình 3 đoán được hình tượng Ủy Dật Phi sơ sơ r hé :3 nhưng ẻm k trông lạnh lùng đến thế auz >.

Bốn người không hổ là người mà ESE ngàn dặm mới tìm được một, thon dài cao ngất.

Hơn nữa, nhờ hóa trang cùng phục sức nhân hiệu nổi tiếng càng tô thêm cho vẻ ngoài, giờ tay nhấc chân đều toát lên khí chất riêng, đẹp đến nỗi quả thực khiến người ta thét chói tai, khiến cho mọi người ở trường quay nhất thời có chút phấn khích. (ngắm zai đẹp lun tràn trề năng lượng mờ =]])

Ngay cả nữ MC cũng mở lời vui đùa: “Trời ạ! Tôi thật được một nhóm đẹp trai thế này vây quanh! Bình thường bị một người đẹp trai vây quanh đã vui vẻ đến chết, bây giờ những bốn người! Bốn đó! Uy, các người không thể phối hợp một chút làm thành bộ dạng sao vây quanh trăng hay sao?”

Bọn Đỗ Văn Tu, Chữ Phong cười lên, đem dáng người nhỏ xinh của nữ MC vây quanh ở giữa, cô lại rất phối hợp làm ra động tác cùng thần thái của một nữ vương. (diễn sâu...)

Quay phim trước máy quay cắt tiến, riêng lại đem bốn người dung mạo tuấn lãng làm trung tâm.

Một bên nam MC buồn bực: “Tôi đây là cái gì?”

Nữ MC cố ý nhìn thoáng qua, mới nói: “Được rồi, anh cũng xem là một chấm nhỏ đi. Bất quá so với bọn họ, anh chính là điểm sáng ảm đạm xa nhất.” (mấy ng kia đã là sao, vậy điểm nhỏ của anh có thể dùng mắt thường để thấy s?!! =]])

Nam MC bình tĩnh nói: “Tôi quyết định rời đi hệ ngân hà . = = ”

Nói chuyện một hồi, không khí đã có chút thoải mái sôi nổi.

Nam MC chủ động mở lời: “Nghe nói lần này ESE đem mọi người coi là mỹ nam thần bí, khi quay phim liền không cho các fan nữ đến xem, nói một khi họ đến sẽ khiến phát sinh tình trạng giao thông bế tắc, có chuyện này sao?”

Ngẫu nhiên cùng nữ MC nhiệt tình hâm nóng bầu không khí lúc đầu so với lúc này như thể hai con người hoàn toàn bất đồng, nam MC mỗi lần nói chuyện đều thực nhã nhặn, ngữ tốc không nhanh cũng không chậm, khiến cho người ta phải chú ý xem anh ta nói gì.

Đám người Đỗ Văn Tu thoáng nhìn qua.

Chữ Phong cười nói: “Cũng không phải bế tắc nghiêm trọng như vậy. Chính là khi đó cần ở một nhà hàng lấy cảnh, kết quả sau khi quay xong, phục vụ bên trong đều tìm đến chúng tôi kí tên.”

Tóc của Chữ Phong so với những người khác có chút khác biệt, nhuộm màu xanh rêu, thời điểm cười lên có vài phần giống một nam nhân bá đạo, lại có vài phần tựa đại nam hài hoạt bát.

Nữ MC khoa trương: “Cho nên nói, kỳ thật không phải giao thông bế tắc, mà là người phục vụ cả nhà hàng đều bãi công sao? !”

Nói xong, làm ra tư thế từ nay về sau đem cái khay quảng đi ra: “Lão nương ta muốn từ công! Muốn đi tìm bọn họ kí tên, thời gian kí tên trên thẻ tre, thỉnh tứ đại mỹ nam cùng tôi thưởng nguyệt.”

Vài người đã cười thành một đoàn.

Chờ sau khi không khí dịu đi một chút, nam MC mới nói: “Chúng ta thật muốn nhìn xem, rốt cuộc là bộ phim như thế nào, phải khiến ESE giữ bí mật đến nay? Lại nói, nội dung bộ phim thế nào mà có thể làm phụ vụ trong nhà hàng không làm việc cũng phải nhìn bọn họ quay phim?” Hình ảnh cắt nhập.

Màn hình phẳng lớn trên cao, xuất hiện hình ảnh hai cỗ xe thể thao.

Một cái là chiếc Porsche mới tung ra thị trường, mũi trần (Nguyên văn: mềm gánh vác sườn bưng, mình k hũu~a>.<), phết=“” toàn=“” thân=“” là=“” một=“” màu=“” đen=“” huyền=“” ngưng=“” tụ=“” một=“” loại=“” quý=“” khí=“” không=“” gì=“” sánh=“” kịp=“” một=“” cỗ=“” xe=“” khác=“” cũng=“” thuộc=“” loại=“” dòng=“” xe=“” có=“” tên=“” tuổi=“” trên=“” thế=“” giới=“” (nguyên=“” văn=“” một=“” khác=“” cỗ=“” xe=“” là=“” hạn định=“” khoản=“” lam=“” bảo=“” kiên=“” ni=“” ai=“” hiểu=“” giúp=“” mình=“” với=“” -_-)=“” bao=“” trùm=“” toàn=“” thân=“” xe=“” là=“” một=“” màu=“” trắng=“” mỗi=“” đường=“” nét=“” góc=“” cạnh=“” đều=“” phi=“” thường=“” hoàn=“” mỹ=“” lại=“” vô=“” cùng=“” phong=“”>

Hai danh xe cao cấp chỉ kịp để lại hai vệt đen trắng xinh đẹp đọng trong mắt người xem rồi lại dùng tốc độ như bão táp mà phóng đi!

Cùng với người kia, phần khích theo huyết mạch trào dâng, người truy ta đuổi, không ai nhường ai. Nháy mắt đã biến mất ở cuối đoạn đường, tốc độ thả chậm, lưu lại hai đường bụi mịn mù bay đầy trời...

Đằng Trạch cùng Ủy Dật Phi tảo nhĩ tiêu sái bước xuống xe thể thao. Người hầu theo phía sau tiến lên đưa sách giáo khoa cho bọn hắn.

“Lần này tớ thắng!” Đằng Trạch với vẻ ngoài phong cách khá “bụi”, khẽ mỉm cười, cũng không thèm nhìn liền đem áo khoác cởi ra quăng về phía sau. Chiếc áo màu trắng thuần tịnh xảo được thợ may thủ công xet trên không trung đường cong xinh đẹp, chuẩn xác rơi vào tay người hầu phía sau.

“Nhưng tớ chưa chắc là người về sau cùng!” Ủy Dật Phi bắt đắc dĩ nhún nhún hai vai, bày ra biểu tình đáng yêu làm cho người khác phải thét chói tai, sau đó nhìn nhìn chiếc đồng hồ PateK Philippet trên cổ tay, “Kém một phút đồng hồ, học viện sẽ đóng cửa. Chữ Phong sẽ không muộn đi...?”

Đằng Trạch vỗ tay phát ra tiếng: “Tớ dám đánh cược —— không biết.” (T___T)

Âm cuối còn chưa hoàn chỉnh, thì cơn gió lớn đã thổi bay tóc cùng góc áo hai người.

Ngay sau đó liền vang lên tiếng gầm rú của cánh quạt.

Chỉ thấy một chiếc máy bay trực thăng tư nhân xa hoa đang bay lượn trên đỉnh đầu họ, thân máy bay có khắc chữ Chữ gia với nét uốn lượn cầu kì, thần bí mà cao quý.

Trực thăng tư nhân vây quanh Đằng Trạch cùng Ủy Dật Phi từ trên không, nhưng vẫn chưa có ý định đáp xuống ngay, mà còn cố ý ở không trung dạo qua một vòng như thể khoe ra sự xa xỉ của nó cũng như tính tình tự đại tột tể của vị chủ nhân.

Mà bay đến cơ nội.

Phi công riêng của Chữ gia quay đầu, khiêm nhường nói: “Cậu chủ, đã đến học viện.”

Lúc này, màn ảnh phóng lớn, mái đầu xanh rêu từ từ hiện ra, mỗi một cọng tóc đều lộ ra vẻ chắc khỏe sáng bóng, chỉ có điều dường như vị chủ nhân này không mấy để ý chăm chút nó, chính vì thế mái tóc có phần hơi hỗn độn.

Màn ảnh lại di chuyển xuống chút nữa.

Đường nét đôi môi hoàn mỹ gợi cảm, ngay cả khóe miệng hơi hơi nhếch lên độ cong vừa đủ, tựa như một tác phẩm điêu khắc mang hơi hướng nghệ thuật châu Âu của một nghệ nhân vĩ đại nào đó.

Thời gian cùng góc độ quay chụp được quay phim dễ dàng nắm trong lòng bàn tay như hỏa thuần thanh. (Nghĩa đen cụm từ trên đó là ngọn lửa trong lò đạt nhiệt độ cao nhất(lửa màu xanh), nghĩa bóng chỉ về việc thành thực đạt cảnh giới cao trong việc gì đó)

Giống như một thanh chocolate ngọt đắng xen lẫn khiêu khích lòng người, đến cả bé gái nhỏ xem màn ảnh này đều không tự chủ được mà ngừng thở, thần hồn điên đảo, nhưng trong lòng lại không ngừng phát điên: “Rất đẹp trai a rất đẹp trai a” “Trời ạ! Hảo gợi cảm! ! !”

Màn ảnh chậm rãi hướng lên trên, đặc biệt chú ý tới sống mũi cao thẳng tuấn tú, vô luận là nhìn từ góc độ nào, tìm khắp không thấy một chỗ thiếu hụt.

Tiếp theo, quay phim kéo màn ảnh thu trọn hình ảnh toàn thân người nam nhân.

Cả người Chữ Phong tràn ngập vẻ cuồng ngạo, liêu lĩnh, hấn chĩa ngón tay thon dài, không chút để ý kéo xuống miêng che mắt, sau đó ngáp một cái: “Như thế nào phải đi ra nhanh như vậy! Ta còn muốn ngủ một hồi lâu...”

“Như vậy, tớ về nhất, tiền rệu tới nay toàn bộ do các cậu trả.”

“... Không nhất định.” Ủy Dật Phi nhìn nhìn cây anh đào cách đó không xa, “Xem ra, Vân Tu đã sớm tới.”

Đầy trời đều là anh đào hồng nhạt, mềm mại trong sáng, ánh nắng nhẹ nhàng len qua giọt sương trong suốt chiếu vào tầng tầng lớp lớp cánh hoa rơi đầy trời, tạo thành một màn hoa mỏng tựa sa lại như đang lạc vào một không gian mộng ảo, giống như thời gian đẹp nhất chỉ dừng lại khi những cánh hoa anh đào rơi.

Gió nhẹ thổi, một mảnh anh đào nhẹ nhàng nhảy múa...

“Vân học trưởng, em, em thích anh...” Một nữ sinh đẹp đỏ mặt, thẹn thùng cố lấy dũng khí thổ lộ tình cảm với người con trai tuần mỹ trước mặt mà cô vẫn hằng ngưỡng mộ.

Đỗ Vân Tu trên mặt biểu tình rất lãnh đạm, nhưng ánh mắt lại ôn nhu giống như hoa anh đào.

Gió nhẹ nhàng thổi qua lọn tóc rủ trước trán hắn.

Đồng phục màu trắng nổi bật dưới ánh mặt trời giống như miếng băng mỏng vào cuối đông đến đầu xuân, nhấp nháy lên ánh sáng nhạt vừa dịu dàng lại thanh nhã.

“Thực xin lỗi, anh không thể nhận...”

Nữ sinh nhận được tin từ chối.

Một bên bạn bè nhanh chóng lại đây an ủi: “Đừng khóc, đừng khóc vậy, rất nhiều nữ sinh đều thất bại, đừng thương tâm.”

“Tớ, tớ...” Cô gái như trước ngại ngùng đỏ mặt, thanh âm nho nhỏ, “Tớ không khóc. Là Vân học trưởng, Vân học trưởng hẳn thật ôn nhu a...”

“Tuy rằng bị cự tuyệt, nhưng lại được tặng cái này, là món quà của Vân học trưởng...”

Nữ hài tử giống đang cầm trân bảo mà âu yếm cẩn thận mở ra.

Thủy tinh trong suốt giống như sáng rỡ, trong lòng bàn tay là một chú hạc trong suốt, hết sức nhỏ mà tuyệt đẹp...

9. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Đây vốn là nội dung kinh điển của một bộ phim thần tượng.

Chẳng qua ESE đầu tư vào kịch bản lớn hơn, nhất là về khoản tài chính, xe thể thao cao cấp, đồng phục học viên thiết kế tinh xảo, kiến trúc tòa nhà mang vẻ đẹp cổ điển... Hơn nữa còn không ngừng học hỏi từ những bộ phim thần tượng của Hàn, cải tiến thêm về phần hậu kỳ, mỗi một cảnh quay, mỗi khâu nhỏ đều không thể soi xét chê bai chỗ nào.

Không thể nghi ngờ, đây nhắm vào thị trường rất rõ ràng — mục tiêu là những thiếu nữ tầm 11-22 tuổi.

Mà, đó cũng là đối tượng sẽ trở thành lực lượng chủ yếu của dàn fan hâm mộ của bốn người Đỗ Vân Tu trong tương lai.

Cảnh quay trên màn hình thay đổi.

Một cái thùng giấy cao hơn một thước bị đưa đến biệt thự của Chữ Phong, Chữ Phong vừa mở ra nhìn, không khỏi có phần kinh ngạc, trong thùng giấy không ngờ là một cô gái!

Người thiếu nữ này khuynh hướng có phần khác người, thân phận lại có chút bí ẩn, nhưng trong tay cô lại nắm giữ tín thư chiếu cố của mẹ Chữ Phong, cô sẽ ở cùng với Chữ Phong, thậm chí còn chuyển đến học viện mà Chữ Phong đang học.

Chữ Phong cùng với cô gái này tựa nước với lửa, hai người cũng thường xuyên khắc khẩu (cãi nhau), có khi lại thỉnh thoảng xen vài xúc cảm kì lạ.

Mà Vân Tu, thời điểm khi mới gặp nữ chính, hẳn tặng cô một con hạc hồng nhật trong suốt.

Nữ chính cùng với thiếu nữ trước đó giống nhau, đều xem món quà đó như trân bảo thật cẩn thận mà cất giữ.

Tiếp theo, nội dung của bộ phim biến hóa.

Nữ chính cãi nhau với Chữ Phong, thương tâm rời đi.

Vân Tu bồi cô một đêm, ngồi dưới bầu trời đầy sao, hẳn cùng nữ chính gấp hạc giấy.

Trong màn ảnh, ngón tay Vân Tu nhỏ dài, đốt ngón tay rõ ràng, giống như ngọc thạch mài dũa tinh tế không quá thô to cũng chẳng mềm mại như tay con gái, đầu ngón tay lộ ra sáng bóng, không thể không nói rằng quả thực bàn tay này vô cùng đẹp.

Động tác của hẳn nhẹ mà tao nhã, đầu ngón tay linh hoạt gấp từng nếp giấy.

Giống như một con thiên nga nhu nhuận được bao trùm dưới bầu trời đêm màu nhung, Đỗ Vân tu chính là lẳng lặng ở nơi đó gấp từng cánh hạc giấy, nhưng lại có cảm giác hẳn so với ánh trăng ngân bạch trên trời kia còn đẹp hơn, khiến tim người khác đập thình thịch mấy hồi...

Qua đôi tay khéo léo của Đỗ Vân Tu, từng con hạc giấy được gấp hoàn thành.

Khi gấp đến chú hạc giấy nhỏ này thì ánh mắt của hẳn có khi ôn nhu khiến người ta xao xuyến, có khi tao nhã làm cho người khác phải dời đi ánh mắt bụi trần khỏi bóng ảnh thanh thoát này, có khi nhìn thấy hạc giấy nhỏ mà hẳn gấp, cảm xúc rối loạn sẽ kì lạ bình ổn trở lại...

Nhưng mà, màn ảnh vừa chuyển, âm nhạc đột nhiên trở nên mãnh liệt.

Có người âm thầm sai khiến người lên mặt liên tiếp hung ác đả kích đối với Chữ gia, ngữ khí vẫn ôn nhu hiền như trước nhưng mỗi đạo mệnh lệnh đưa xuống đều gây nên mối nguy hại lớn nhắm tới Chữ gia! Một con hạc giấy nhỏ màu đen bị ném tới một góc âm u của căn phòng, tro tơi nằm đó.

Ánh trăng lạnh liệt.

.....

....

Khi bắt gặp kẻ kia bước ra khỏi nơi này

Tựa hồ cuối cùng sự xuất hiện người đứng sau mọi chuyện lại khiến mọi người hồi hộp lo lắng, nhưng từ thanh âm của hẳn, và con hạc giấy màu đen, kỳ thật mọi người vẫn có thể đoán được ra —— người kia chính là Vân Tu.

Mà, có thể nói rằng qua tình tiết này của phim có thể thấy được sự cao minh của đạo diễn.

Hẳn chính là nhường người xem đoán được người nợ là Vân Tu, nhưng lại không thể chắc chắn trăm phần trăm là chính xác khi chỉ thông qua mấy cảnh phim rời rạc.

Cho dù chắc chắn, cũng càng muốn biết —— tại sao lại là Vân Tu? Vân Tu vì cái gì lại nhắm vào Chữ Phong? Bọn họ không phải là bạn tốt sao?

Như vậy mâu thuẫn xảy ra càng có nhiều câu hỏi cần giải đáp, tình tiết phim phát triển, cao trào của mâu thuẫn, nghi vấn chồng chất nghi vấn, chính sự tò mò đó sẽ khiến khán giả đối với bộ phim thần tượng này càng thêm hứng thú.

Bất quá ESE mặc dù đã rót vào đây một khoản đầu tư lớn.

Nhưng bốn người họ dù sao cũng là người mới, tuần mỷ thế nào cũng chưa chắc có thể thu hút người xem.

Ở cuối tiết mục.

Hai người MC hiểu rõ nên không PR phim quá lời, cũng không cho phép chiếu thêm tình tiết phim, vạn nhất như đình đóng cột mà tăng bốc, lúc sau thành tích không tốt, còn có thể đắc tội với diễn viên cùng với nhà sản xuất.

Bởi vậy, họ chỉ dừng ở việc hỗ trợ tuyên truyền: “Bộ phim thần tượng này trông thật hấp dẫn, diễn viên mỹ nam càng soái thật khiến người ta mong đợi, mọi người nhất định phải nhớ đúng giờ phát sóng nhé! Nhất là sau khi ở nhà xem phim, ra đường thấy bọn họ, muốn tìm bọn họ kí tên thì nhất định phải nhanh chóng! Bằng không sẽ bị phục vụ sinh giành đó !”

Hai người đều đã ở lẫn lộn giới giải trí nhiều năm.

Cứ phải thường xuyên đùa giỡn đủ chuyện trào tiếu, nói chêm chọc cười, nhìn có vẻ không kiêng sợ gì, nhưng kì thực mỗi câu nói đều trải qua đầu óc, suy nghĩ trước sau.

Càng là người dẫn chương trình, giao tiếp càng rộng rãi.

Nói chuyện theo lối thước đo càng dễ dàng sống trong giới giải trí, nặng nề tự biết. Vừa không thất tính của mình lại có thể tránh được mâu thuẫn, mất lòng với kẻ khác.

Loại phim thần tượng này chính là bí hóa quá liều, không đại thành chính là thất bại tổn thất lớn.

Đáy lòng mọi người còn chưa có đủ can đảm cực lớn vậy.

Chỉ có Phong Cảnh dám mạo hiểm đầu tư, thậm chí trước lúc tuyên truyền còn thanh thoi ở quán bar tán tỉnh cùng mấy người đàn ông. Nhưng thật lâu sau, xem lại tiết mục lần đó, liền thấy mọi chuyện đều tốt đẹp ngoài mong đợi, cũng nhận được nhiều phản hồi cũng tốt.

Họ được xưng là con át chủ bài bí mật của ESE, lần đầu tuyên truyền chính là qua tiết mục talk show, bọn hắn lần đầu quay phim, biên kịch chính là vì bọn họ mà làm theo yêu cầu kịch bản...

Nhóm bọn họ gọi là LegACY, bởi vậy phim thần tượng cũng có cái tên là The Legacy .

Tên bốn nhân vật trong phim cũng chính là nghệ danh ngoài đời của bọn họ, còn có gì so với phương thức này càng trực tiếp lại càng dễ khiến khán giả nhớ kỹ sao?

Toàn bộ những lần đầu tiên đó cộng lại, đều là những thứ mà một người mới không thể có được.

Bởi vì trừ bỏ ESE, ngoại trừ Phong Cảnh, không có người nào hay bất kì công ty nào dám đối với người mới hạ khoản chi phí đầu tư lớn cực một trận như thế. Hoặc là nắm chắc mười phần, thắng ngay từ trận đầu, hoặc là một lần vô ý, đều thua cả bàn.

Loại hậu quả cực đoan này, không phải người nào cũng nguyện ý chấp nhận.

Sau đó bốn người Đỗ Văn Tu dựa vào tuyên truyền trước đó làm bước đệm, có thể nói hiện tại sức ảnh hưởng của họ tựa phong bạo gió táp thổi quét cả thị trường phim thần tượng, thu hút đông đảo người xem, lập kỉ lục lượng rating cao, thế như chẻ tre, không ngừng thăng tiến.

Như vậy, xem ra việc tìm đến tiết mục talk show kia ban đầu là một lựa chọn đúng.

The Legacy gần như hoàn hảo về cả nội dung lẫn diễn viên, lại được gọt dũa bởi bên hậu kì của đài truyền hình ESE, một khi tung ra, lập tức gây nên náo động lớn.

Toàn bộ nữ sinh cơ hồ đều bị bốn người Đỗ Văn Tu mê hoặc đến thần hồn điên đảo, một lưới năm gọn.

Sau khi Tập 1 được phát sóng, bọn họ không ngừng lung sục tin tức của bốn nam thần kia, hơn nữa còn dốc sức tiến cử với đám bạn về bộ phim này! Thậm chí khi nhắc tới bộ phim lại không khỏi thét chói tai, giống như đã tìm được người tri kỉ rồi! (mình k rõ ở đây là nói mấy bạn này mê trai còn hơn vui vì tìm dc tri kỉ hay là phát hiện một nam thần đẹp để mà ngưỡng mộ đây :/)

Cái này cũng khó trách, bởi vì biên kịch đã đem nhân vật của bốn người họ trong kịch bản phóng đại lên, vốn bề ngoài đã đẹp trai, bắt quá dựa vào tính cách của họ mà tạo dựng thêm hình tượng nam thần hoàn hảo trong mắt khán giả.

Vô luận là loại con gái có tính cách thế nào, trong số đó tất sẽ có một nam nhân có khí chất cùng tính cách khiến cô yêu thích.

Kiến trúc của tòa học viện này, bối cảnh công tử thế gia, danh xe cao cấp, phục sức xa xỉ,...Lại càng thỏa mãn tâm tính công chúa trong lòng mỗi thiếu nữ.

Trước ngày phát sóng một ngày, cho dù quan hệ của bốn người không thân thiết giống trong phim như vậy, cũng ngồi cùng nhau, quan sát biểu tình của mình trên phim.

Đối ba người khác mà nói, đây là lần đầu tiên họ được xuất hiện trên màn ảnh.

Dù là chuyện gì lần đầu tiên thực hiện, đều cực kỳ đặc biệt, so với chuyện khác đều mang ý nghĩa bất đồng.Mà Đỗ Vân Tu, kỳ thật không quá coi trọng việc thu hút thị dân* như vậy.

*(đại loại thu hút khán giả ý)

Hắn trước kia diễn qua rất nhiều phim truyền hình, tác phẩm điện ảnh cũng không thiếu. Vô luận có thu hút lượt xem được không, phòng bán vé được không, danh tiếng được không, là được đánh giá cao mà kiêu ngạo, hay thất bại tổn thất nặng nề, một chút hắn cũng chẳng mấy quan tâm đến. Những mơ mộng của tuổi trẻ và hiện thực phủ phàng, mọi sóng gió chông chênh của nghiệp diễn hắn đều đã trải qua, bởi vậy mới có thể hờ hững đối với mọi chuyện.

Nhưng lúc này đây, hắn lại thấy thật cẩn thận.

Loại cẩn thận này không nhằm vào nội dung phim, hay là người dẫn chuyện, hoặc là biểu hiện của hắn trong phim, mà là hai chữ —— “Ngẫu, giống” . (ngẫu ở đây ý chỉ ngẫu nhiên, Vân Tu đột nhiên nhớ tới một chuyện, chuyện j thì thỉnh đọc típ))

Ngày đó Phong Cảnh dặn Amanda chuyển lời đến hắn, khi đó đáy lòng của hắn đã chấn động không nhỏ!

Chỉ cần nhớ lại khoảng thời gian quay phim trước kia, bị phân chia là phái thực lực, cùng với phái thần tượng,...lúc đó có thể nói hai phái này giống như quan hệ giữa nước sông cùng nước giếng vậy, giới hạn rõ ràng, tuy rằng nói không bài xích, nhưng lại khó thực sự công nhận kĩ thuật diễn xuất của họ...

(Showbiz chia làm hai phái gồm phái thực lực là những diễn viên dc công nhận khả năng diễn xuất qua các tác phẩm của họ, phái thần tượng là những người chủ yếu là nhờ về mặt ngoại hình, còn kỹ xảo biểu diễn k = phái thực lực)

Thần tượng.

Nói đơn giản, bất quá cũng không phải mỗi người đều có thể làm.

Kiếp trước hắn dung mạo bình thường, ngẫu nhiên có người nhận ra, cảm thấy được có chút kinh hỉ.

Cái loại được người hâm mộ cuồng nhiệt, ngay cả bước xuống phi cơ cũng có rất nhiều người đón chờ, vô số lễ vật cùng hoa tươi đưa tới... Hắn thật đúng là không thể nghiệm qua.

Lúc trước nhìn kịch bản, nhân vật hắn thể hiện là người có vẻ ngoài đậm mạc, tính cách lại ôn nhu, nhưng nội tâm hắn kỳ thật luôn bị vây bởi cảm giác ưu thương nồng đậm.

Cha mẹ hắn trong một tai nạn ngoài ý muốn đã qua đời, chỉ để lại di chúc phân chia tài sản.

Hắn cùng tỷ tỷ hai người sống dựa vào nhau. Cho dù ở biệt thự có nhiều người hầu kẻ ở, bọn họ vẫn cảm thấy có chút cô đơn, chỉ có thời điểm hai người rúc vào với nhau, mới có thể cảm giác được chút ấm áp.

Sau đó tỷ tỷ thích thanh mai trúc mã là Chữ Phong, chính là đối phương tựa như ngọn gió, bất luận kẻ nào đều không thể nắm bắt.

Một lần ước hội, Chữ Phong sai hẹn , tỷ tỷ thì bất hạnh bị xe đâm chết, trong tay là một con hạc giấy nhỏ nhuộm màu huyết tươi...

Khi đó, khuôn mặt mặt kia bao trùm bởi vẻ bi thống khổ sở.

Đều là do tỷ tỷ đơn phương, hắn sao có thể trách Chữ Phong, mặt khác, đối với hắn mà nói, Chữ Phong lại là bằng hữu thân thiết duy nhất.Nhưng hai chữ duy nhất này...

Đã tại thời điểm Chữ Phong nhận thức Đằng Trạch, nhận thức Ủy Dật Phi, sau khi đến với nữ chính...Đánh vỡ. (mình giữ nguyên chữ nhận thức nhé, tại ghi là“đến với Đằng trạch” có phần kì kì TT__TT)

Chữ Phong bắt đồng với hần.

Chữ Phong tự đại, bá đạo, nhưng cũng là người có mị lực mê hoặc người khác. Sau khi quen thân với hần, mọi người sẽ thích gần hần hơn (bản gốc là thượng đây :v :v) . Thế giới của Chữ Phong sẽ phong phú hơn, bằng hữu cũng sẽ nhiều hơn.

Mà hần, từ đầu đến cuối, trí nhớ đều dừng lại tại buổi chiều đó.

Mà cha mẹ dưới sự giúp đỡ của họ hàng, được an táng ở mộ địa, mục sư lại đọc khúc văn sinh cầu nguyện.

Không có gió.

Chỉ có màu trắng của mây đóa cúc non.

Chữ Phong khi đó còn nhỏ, mặc bộ đồ màu đen, dùng tay áo lau đi nước mắt của hần, ngậm thơ an ủi hần: “Đừng khóc. Bá mẫu qua đời, nhưng tớ sẽ chăm sóc cho cậu.” (ôi~~>.<>

Khi tỷ tỷ rời đi, thế giới của hần cũng chỉ còn mỗi Chữ Phong.

Mà khoảng cách giữa hần và Chữ Phong, lại đã tràn ngập càng ngày càng nhiều người, càng ngày càng nhiều. Có lẽ có một ngày, khi hần tìm kiếm bóng lưng xa xa của Chữ Phong, cũng chỉ biết nhìn biển người mênh mông mờ mịt.

Loại dự cảm tuyệt vọng này, với tính cách vui tươi tự đại của Chữ Phong cho tới bây giờ vốn chưa từng nhận ra.

Nội dung phim thần tượng này tuy có phần khoa trương, cầu đoan (kết thúc chẳng?? :/) cũng có chút cầu huyết, nhưng nhân vật đặt ra coi như được xây dựng khá hấp dẫn với nội tâm sâu sắc.

Trước khi diễn thì biên kịch nói cho hần biết, chủ yếu là lần đầu tiên đóng phim thần tượng là nhân vật thế nào, biểu hiện cho khán giả thấy tính cách gì của nhân vật. Trừ phi là người từng có kinh nghiệm mới có thể nắm bắt được nên làm gì.

Lần đầu tiên đóng phim thần tượng là nhân vật thế nào, khiến khán giả thấy được tính cách gì của nhân vật?

Đây là... Cái gọi là thần tượng sao?

Đỗ Văn tu nghe xong, suy tư một đêm.

Ngày hôm sau, bảo biên kịch tăng thêm một đạo cụ riêng—— con hạc giấy nhỏ.

Bởi vì, nó sẽ điểm thêm cho khí chất ôn nhu, phim thần tượng sau đó cũng có thể đắp nặn, ngay cả dù là diễn viên thuộc phái nào cũng có thể diễn.

Muốn trở thành ngôi sao nổi tiếng, trước hết nhất định phải sáng tạo nên một con người độc nhất vô nhị.

Mà con hạc giấy nhỏ.

Một khi xuất hiện cùng khuôn mặt đậm mạc ôn nhu kia, ngày sau ngoài hần ra diễn viên sau có thể cùng vai diễn này nhưng chưa chắc có thể bộc lộ nên khí chất giống như vậy.

Biên kịch, đạo diễn có thể tiếp tục lặp lại một nhân vật có tính cách này, có thể lần nữa tạo nên một khúc phim này, nhưng mãi mãi sẽ không thể lần nữa xây dựng giống trọn vẹn được cách diễn đặc sắc trước đó. Mà người xem, khi chứng kiến con hạc thì trước tiên cũng sẽ liên tưởng đến hần, Đỗ Văn Tu.

“The Leg Acy” khí thế như vũ bão.

Tỉ xuất người xem tăng nhanh như hỏa tiễn, đang lúc mọi người một lần lại một lần tiếng than sợ hãi, con số rating vẫn không ngừng dừng lại, điên cuồng tiêu thăng! (ý chỉ số ng xem tăng nhanh ý mờ)

Bên truyền bá đạt thành tích cao là 6%, rating lập kỉ lục đạt 7,8% vọt lên dẫn đầu top các bộ phim ăn khách, đây thực sự là một bộ phim thần tượng tiêu chuẩn, hấp dẫn người xem.

Chính là, diễn viên cũng chẳng phải loại A nổi tiếng với khả năng trước ống kính xuất sắc gì, cũng không phải là người tại giới giải trí...lấn lộn nhiều năm.

Mà bốn người Đỗ Văn Tu chỉ mới lần đầu đóng phim thần tượng.

Do đó bên phụ trách truyền bá cũng không khỏi đối với chế tác đài truyền hình đang cạnh tranh mà âm thầm kinh hãi.

Ngay lúc họ chỉ có thể âm thầm an ủi chính mình, không ngờ trước đó ESE ra vẻ thần bí lấp liếm, hơn nữa một thời gian sau thành công bùng nổ tiết mục talk show làm hiệu ứng, cho nên mới thúc đẩy được việc truyền bá, thu hút sự tò mò của người xem,...

The Leg Acy lại lần nữa khiến bọn họ thất kinh, trừng mắt mở lớn nhìn con số kỷ lục trên màn hình - lần thứ hai xem, không ngờ rating đã đạt đến 9,6%.

Đây là khái niệm gì đây??

Suốt mười mấy năm trong lịch sử phim thần tượng, chỉ có ba bộ phim đạt tỉ suất trên 10%.

Mà phim thần tượng đó tổng cộng tới hai ba mươi tập, chỉ là khi tiến vào những tập sau thì tỉ suất người xem mới đạt cao như thế.

Nhưng The Leg Acy ...

Nó, mới sắp tung ra tập 2!

Nói chung, tỉ suất người xem đều xuất hiện ở tập 1 - là cao nhất.

Bởi vì rất nhiều người xem cũng không rõ đến tột cùng bộ phim có nội dung như thế nào, lại thêm một đoạn ngắn trong phim được tiết lộ trước qua tiết mục talk show, cho nên sẽ ôm cảm giác hứng thú muốn xem thử một lần.

Nhưng mà, nếu cảm thấy diễn viên không hấp dẫn như mình vẫn tưởng tượng, nội dung phim chẳng thu hút được họ, tỉ suất người xem ở tập 2 chắc chắn sẽ tụt dốc thảm hại.

Trừ phi nội dung phim thật sự kinh điển, được mạnh mẽ tuyên truyền, mới có thể kéo tỉ suất xem lên, đem nó duy trì ở con số tầm tầm.

Chính là, bộ phim thần tượng này của ESE, trong lòng đám người phòng chế tác đều rõ:

Đối phương quay chụp đều tiến hành trong âm thầm lặng lẽ, cứ cách làm việc thần thần bí bí đó, sẽ tạo nên hứng thú lớn đối với người xem khi truyền bá, đồng thời cũng tạo nên nhược điểm cho giai đoạn trước tuyên truyền.

Mà tuyên truyền không đạt kết quả tốt, chính là - người xem đều chưa hẳn rõ ràng đây là bộ phim thể nào, chưa chắc sẽ hứng thú muốn xem một chút. Chính là ——

Giai đoạn trước tuyên truyền căn bản không được thực hiện đủ, tiếng tăm chưa có, cũng chỉ được thông báo qua mỗi một tiết mục talk show, nội dung phim không có nhắc đến, người xem thậm chí còn không biết rốt cuộc phim nói về gì.

The Leg Acy tập 2 lại đạt tỉ suất xem không hề giảm sút, ngược lại còn tăng nhanh hơn trước!

Như vậy, chờ sau khi bốn người Đỗ Văn Tu bắt đầu tuyên truyền, rating phim nhất định sẽ tăng không ít!

Như vậy, đợi đến lần mở xem tỉ suất người xem đến tập cuối cùng, dám chùng con số còn có xu hướng tăng thêm!

Nếu như trước đó, bọn họ như trong lời nói, muốn liều mạng trở thành ngôi sao nổi tiếng...hiện tại khi tiếp cận tỉ suất xem 10% trước mắt, thành tích mong đợi trước đó 2% 3%... cơ bản không đáng giá nhắc đến!

Bọn họ thậm chí đều hoài nghi——ESE có hay không làm giả số liệu thu thị?! (thụ thị ở đây tức rating đó mờ, tỉ suất xem huyền thoại đó đó :3)

Trong lòng thoáng chút run sợ.

The Leg Acy thu hút lượng người xem ngoài mong đợi của mọi người, chế tác đang rất đặc ý về sự cố gắng và công sức bỏ ra trong đó, cảm xúc tự hào lâng lâng.

Vốn là 9. 7%, 9. 9%, 10. 3%...

Nếu là lần đầu phá đi kỉ lục là 10, mơ hồ biểu thị “The Leg Agy” sẽ trở thành một kỉ lục mới về tỉ suất xem được ghi lại trong lịch sử phim thần tượng.

Như vậy ở tập thứ mười hai, quan hệ giữa Đỗ Vân Tu và Chữ Phong đổ vỡ, mà Chữ Phong vì nữ chính mà bắt đầu chính thức chèn ép Đỗ Vân Tu, với nội dung đó, nháy mắt trong thời gian ngắn rating đã vọt lên tới 17,6%.

17,6%!

Mà vài tập đều thu được rating mới là 11,8%, ước chừng giạt lại 5,8%. (có vẻ rating xuống, nhưng k nhiều)

Thậm chí cả biên kịch đều kinh ngạc, nhin không được cười toe tóe, không chỉ bởi vì có điểm sáng tạo mà thu được thị dẫn (rating đó, nhưng mình thấy từ này có vẻ hay nên giữ lại), lại càng bởi vì...

Vì cái gì mà tình tiết này lại thu được thị dẫn nhiều thế a!!

Không phải nữ chính bị nam chính hiểu lầm, nam chính cùng nữ chính đều thống khổ vạn phần?

Mà là Vân Tu cùng Chữ Phong tan vỡ? !! Chữ Phong Chính thức phản kích? ! (cười chết ta), chắc rating đây toàn do hủ xem nhiều nên tăng chằng?? >><>

Trang chủ đài truyền hình ESE vừa đăng lên bài thảo luận về phim thì tức thời đã bị bình luận phía dưới của người xem kịch liệt bao phủ,... (dùng đến từ “kịch liệt” lun là hủ rồi >.<>

Một bình luận thường thường vừa xuất hiện, còn không qua mấy giây, liền lập tức bị những người khác phát biểu ý kiến, chen chúc đi xuống.

“Không cần như vậy ngược Vân Tu, tiểu Chữ làm sao người có thể hư hỏng như vậy!”

“A a a, nữ chính đi chết đi, người ta lần đầu tiên như vậy chán ghét nữ diễn viên, ô ô...” (*vuốt mồ hôi*)

“Đúng vậy a, Vân Tu thật đáng thương!! 555!” (555: (Wū wū wū) biểu thị đang khóc trong tiếng Trung, vậy mà tưởng giống ha ha ha bên Thái, hết hồn! =))))

”Vân Tu thiện lương như vậy, hấn đưa cho người đó hạc giấy nhỏ, đều đại biểu cho hấn đối người đó mà chúc phúc, con hạc giấy này phải được bảo hộ hảo hảo...

Chính là, Chữ Phong, người biết không?

Người có biết...Hạc giấy nhỏ màu đen kia cô đơn chừng nào?

Kia thật ra chính là hình ảnh đại diện cho Vân Tu.

Vân Tu không hề muốn làm chuyện như vậy, cũng không muốn biến thành người mà đến chính mình còn chán ghét.

Hấn đem toàn bộ chúc phúc cùng hi vọng đều đưa cho người khác.

Chỉ để lại trong góc tối tăm kia, hạc giấy nhỏ nằm đó...

Trong bóng đêm, luôn luôn cô độc một mình...

Chữ Phong, chính người nói qua, người sẽ hảo hảo chiếu cố hấn.

Chính là... Người sớm đã quên lời thề mình từng nói qua.

Còn mỗi Vân Tu, đứng đó đợi mãi.

Còn nhớ rõ buổi chiều đó.

Con người nho nhỏ, từng ngâm thơ an ủi hấn.”

10. Chương 10

Cùng với sự truyền rộng rãi của phim thần tượng, vận khí bốn người cũng theo đó mạnh mẽ đi lên, tin tức về họ chưa bao giờ là hết hot. Tựa hồ trong vòng một đêm, nhà nhà đều biết đến họ.

Gần hàng ghế chờ ở tàu điện ngầm, quảng trường, tấm biển ngữ lớn ở siêu thị,...Đều có thể thấy được hình ảnh của họ, The Legacy, chỗ nào cũng có.

Tất cả hết thảy đều nhờ vào ESE ngày trước giúp bọn người Đỗ Văn Tu đắp nên hình tượng vừa tốt đẹp vừa cao quý như ngày hôm nay.

Hơn nữa bọn họ ra mắt công chúng không lâu, người đại diện là Amanda vốn thông minh lanh lợi lại quản cực nghiêm, căn bản không có nhiều vụ tai tiếng tình dục. Đây chính là điển hình của hình tượng tốt đẹp trước công chúng, độ nổi tiếng bao phủ cũng đồng nghĩa với việc được nhiều công ty xem trọng, tranh nhau mời bọn họ chụp quảng cáo.

Chính là sự nghiệp thành công đó, đằng sau hình tượng đẹp đẽ mà họ duy trì là bao khổ cực, Schedule (ở đây là nói đến lịch làm việc đó đạ) của bốn người cơ hồ đều kín hết, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

Không ngừng đuổi theo lịch trình đã được sắp xếp, quay phim đến tận khuya.

Yêu sách trả thù lao quảng cáo kể ra chỉ ở mức thường*, không cao như những ngôi sao hạng A khác nhưng so ra cũng không thấp, thực tế đây chính là mảnh lời. Bọn họ chân chính ra mặt nói phí đều do ESE sau lưng bòn rút, còn muốn bốn người họ phân nhau số còn lại. (ôi mấy cái công ty chết tiệt mà TT__TT)

(*: nguyên văn là “Quảng cáo trả thù lao yêu sách có bảy vị số” k biết có f là chỉ mệnh giá tiền 7 chữ số k nữa, k rõ nên mình để chữ thường lun, đằng sau là tui chém cho hợp câu văn ý mờ).

Một thời gian sau đó, khi quay các tiết mục giải trí, họ cũng không còn tâm tình kích động như lúc đầu.

Chỉ có điều là rõ ràng không được nghỉ ngơi tốt, lại phải làm ra vẻ tinh thần khỏe khoắn, tỏ ra thoải mái vui mừng, hơn nữa ở một phương diện vài vấn đề đã bị hỏi đi hỏi lại ở các tiết mục khác, không có cảm giác gì mới, lại đành máy móc lặp lại nhiều lần...

Lúc này đây bốn người Đỗ Văn Tu lại tham gia một tiết mục hỏi đáp.

Tiết mục tiến hành đến giữa, nữ MC lấy ra một tờ báo cho bọn họ xem: “Đây là một nữ tỷ phú muốn bao nuôi nam minh tinh TOP 10. Bốn vị đều có mặt trên báo a!”

Bốn người kinh ngạc nhìn thoáng qua tờ báo.

Luôn luôn trong trạng thái mệt mỏi, bọn họ thật có điểm bị tin tức này làm cho giật mình.

Mặc dù so với vòng lần quần trước kia ở showbiz, những tin tức thế này hẳn xem trên mấy tờ báo lá cải cũng không ít, nào là nữ minh tinh xinh đẹp bị doanh nhân giàu có bao nuôi làm tình nhân, còn có cái gì mà bữa tiệc giới siêu sao,...

Nhưng là, bọn hắn...

Bao nuôi? Bởi nữ tỷ phú?

“Ha ha, để tôi tới đọc bài báo này xem...Oa, Chữ Phong xếp thứ nhất, số tiền đưa ra một năm bị bao dưỡng những 6000 vạn!!” Nữ MC uyển chuyển hàm xúc cười, liếc mắt nhìn về tuần mỹ của Chữ Phong một cái. “Ha ha, phải không? Tôi còn tưởng rằng sẽ cao hơn chút chút.” Chữ gió sang sang cười to.

Đại khái vai diễn của hắn trong phim “The Legacy” chính là một công tử thế gia giàu có,...đạo cụ và trang phục con nhà giàu, phi cơ, du thuyền, khu nhà cao cấp, đồ cổ danh họa cái gì cũng có. Kể ra nữ tỷ phú mang Chữ Phong ra ngoài cũng có chút cấp bậc, thể diện đi.

“Văn Tu cũng rất được người xem trọng nha! Một năm 3000 vạn, xếp thứ tư...” Đỗ Văn Tu như trước vẫn không nói gì thêm, chỉ là ngại ngừng cười cười.

Trải qua nửa tiết mục, nữ MC đối với bốn người họ cũng có chút ấn tượng, đại khái có thể đoán được tính tình từng người.

Chữ Phong cùng Đằng Trạch, tính cách hai người bá đạo, lại có chút tự mãn. (hai ảnh thích nge ngar khen, đàn ông hầu như đều z chữ k f kiêu gì đâu :)))

Nguyên nhân có lẽ chính là sự tự tin bởi vẻ ngoài của mình, một người thích đùa, một người lại thích được show khen ngợi, so sánh mà nói, Vân Tu cùng Ủy Dật Phi lại trầm tĩnh hơn.

Nhất là Vân Tu.

Hắn đối với người khác rất lịch sự, nhã nhặn, không chút kiêu kì tỏ ra mình là thần tượng nổi tiếng, cũng không tự mãn về vẻ ngoài mỹ mạo của mình, cho nên không khó hiểu khi nữ sinh thấy hắn đều ái mộ.

Nhưng chính vẻ ôn nhu thân nhiên như vậy, hoặc là nói, thu liễm. Ngược lại nhường nữ MC đùa vài câu, khiến hiệu suất tiết mục càng tăng lên.

“Đằng Trạch cùng Ủy Dật Phi lần lượt ở vị trí thứ bảy và thứ mười...”

Sau khi tiết mục ghi hình xong, thời gian cũng đã muộn.

Công ty hiện tại đặc biệt cấp bọn họ một chiếc xe để tiện di chuyển, tuy rằng so ra kém cỡ xe cấp bậc tổng thống Ford E450* màu trắng của Tạ Di, nhưng trang phục diễn xuất, đồ dùng hóa trang cũng có thể đặt trong xe, phi thường tiện lợi.

(*: nó như thế này này *chỉ xuống* bên trong là không gian như một căn phòng mini đầy đủ tiện nghi, huhu đúng là ng có tiền mà >.<)

Amanda hôm nay vắng mặt, tài xế bắt đầu lái xe.

Đỗ Vân Tu tính toán thời gian, ý định nhắm mắt dưỡng thần, để dành thể lực sáng mai quay phim.

Chữ Phong đột ngột lên tiếng: “Các cậu nói, cái bài báo kia có phải thật hay không vậy?”

Có thể xuất hiện trước công chúng, một phần đều do vóc dáng bọn họ so ra có phần tuấn mỹ hơn người bình thường. Thực hiện được mộng mình tinh (giấc mơ làm mình tinh), cũng vì điều này mà tiếp tục cố gắng.

Nhưng không người nào có thể biết trước mình có thể nổi tiếng hay không, ai cũng chẳng biết bản thân phải cố gắng bao lâu.

Sau khi trải qua sàng lọc nghiêm khắc để được chọn lựa tiến vào ESE, hiện giờ dùng một cái trở nên nổi tiếng, mộng đẹp trở thành sự thật, được vô số người ngưỡng mộ, cuồng nhiệt mê luyến.

Như vậy, cảm xúc lại càng lẫn lộn, đầu tiên là vui sướng, là kích động, là cảm tạ...

Thậm chí có khi trên tiết mục nào đó nói ra một câu thật lòng, chân tâm thật ý: “Cám ơn mọi người, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người.” (ôi, :(mún rớt nước mắt...í lộn, nước mắt)

Tuy rằng ngôn ngữ cần cỗi, nhưng chính là lời cảm tạ xuất phát từ đáy lòng, vô cùng chân thành tha thiết.

Chính là số lần cảm tạ sau đó tăng lên, quà tặng sau đó nhận được nhiều hơn, thời gian trôi qua, tập mãi cũng thành thói quen, lời nói máy móc, còn bao nhiêu là thật tâm nữa đâu?

Con người chính là như vậy, không có được, chính là độc nhất vô nhị, phi thường muốn đạt được. Khi nhận được kết quả của sự chờ đợi rồi, đã thành quen, sẽ không cảm thấy được sự trân quý.

Trước tâm tình muốn nâng niu, quý trọng.

Chính là tựa trần châu tuyệt đẹp, bị mài vè thành bột phấn bình thường, không bao giờ...có thể trở lại là viên châu tròn ngọc sáng như thỏa ban đầu, chớp động về bóng loáng trong veo được nữa.

Sau đó, tham vọng càng tăng.

Muốn nhiều hơn, muốn thứ tốt hơn nữa.

“Thật sự có nhiều ngôi sao như vậy?” Đẳng Trạch cũng gia nhập đề tài, “Những người kia so với chúng ta mà nói thì giá trị đưa ra (ở đây là nói tới tiền nhưng mình thấy từ mệnh giá hơi thô nên dùng z lun) cùng độ nổi tiếng cao hơn phải không?”

“Đây không phải vấn đề có cao hay không...” Ủy Dật Phi khẽ nhìn sắc mặt Chữ Phong, mới tiếp tục nói: “Đó là bị người bao nuôi... Việc này thật...”

“Đều là theo nữ nhân lên giường, cũng không phải việc gì quá khó! Chẳng lẽ sẽ ăn cậu sao.” Chữ Phong cắt đứt lời nói của Ủy Dật Phi, tà ác cười, ánh mắt lóe lên tia tinh quang “Cũng là cậu sợ các nàng như lang như hổ... Ép khô cậu a.” (Chữ Phong hư hồng-ing >.<)

Chữ Phong nói chuyện với ngữ khí thật quang minh.

Giống như chỉ là đùa một chút, cũng không phải thái độ đồng tình đối với phương diện này.

Nhưng Đỗ Vân Tu lại mơ hồ cảm thấy được...lòng Chữ Phong không phải là không dậy sóng.

Chữ Phong tại ESE biểu hiện phi thường tốt, rất biết cách làm việc, rất được lòng Lê Duệ, Phong Cảnh, và các quản lý cấp cao khác. Ngày thường làm việc cũng thực cố gắng, bỏ không ít công sức.

Có thể thấy được, ESE rất coi trọng hắn.

Giữa phim The Legacy , đều lấy vai diễn hắn làm trọng yếu, phần diễn chủ yếu do hắn đảm nhiệm, người xuất hiện nhiều trên màn ảnh nhất cũng là hắn, mỗi một bước tuyên truyền, trọng tâm cũng không thiếu Chữ Phong. Nhưng mà, ESE lại không ngờ rằng.

Chữ Phong không phải loại người cam chịu trải qua khó khăn cùng suy sụp, cơ duyên lại gặp may để rồi sau này trở thành một diễn viên thành đạt..

Hắn vừa gia nhập giới giải trí, liền lấy được những thành tích mà người mới không thể nào đạt được. Người khác phải đi đường vòng, trải qua gian truân của nghiệp diễn, hắn lại chưa từng nếm trải qua, liền trực tiếp nhảy lên trở thành diễn viên có cấp bậc cao hơn những người kia. Hơn nữa, sự nghiệp đi lên, phi thường khí thế.

Vì thế, bao chua xót của con người trôi nổi trong ngành này, hắn nhất định phải biết. Nếu không như thế, chỉ sợ hắn sẽ không biết cố gắng, quý trọng thành tựu đạt được đằng sau cả quá trình cay đắng đó.

Nhưng Chữ Phong lại cảm thấy, thù lao của mình cùng địa vị hiện tại, không ai có thể so sánh được.

Hiện giờ, hắn có thể được xưng tụng là diễn viên đột phá lịch sử thu thị dẫn của phim thần tượng, nhưng kĩ thuật biểu diễn cùng kinh nghiệm diễn xuất của hắn ít như vậy, ai có thể cam đoan thời gian sau này khi mà vô số tác phẩm tương tự thế ra đời, còn mấy người nhớ đến vai diễn của Chữ Phong ngày hôm nay, hơn nữa từng diễn ra một lần, thì tất có lần thứ hai có người phá được kỉ lục đột phá rating của hắn ngày trước. Huống chi, chỉ tính hiện tại thôi, hắn chỉ được xem là diễn viên mới phát lên, cũng không phải là dạng nổi tiếng nhất nhì gì, chỉ sợ người biết đến cũng chưa tính là nhiều.

Như vậy so sánh, tâm tình tự nhiên sẽ mâu thuẫn.

Nếu không nắm chắc...

“Đã nhìn ra một chút.” Đỗ Vân Tu thần nhiên nói, “Hiện tại, cậu phải trả giá một chút cho sự nghiệp sau này là chuyện thường tình, không cần phải tính toán nhiều như vậy. Vài năm sau khi quay đầu lại, cậu liền cảm thấy được, việc trước kia mình làm vẫn chưa tính là lớn lao gì đâu.” (haha đập tan ý định của CP ngay và lun).

Chữ Phong nhú mày, quay đầu, cười cười.

“Nói rất đúng. Cậu dường như cái gì cũng biết, tôi thiếu chút nữa nghĩ rằng cậu vốn là người có kinh nghiệm trước đó nữa là.”

Hắn đối với Đẳng Trạch và Ủy Dật Phi đều bày ra vẻ mặt ôn hòa.

Nhưng đối với Vân Tu.

Đáy lòng luôn...có cảm giác địa vị bản thân bị uy hiếp.

Mấy người bạn hần đều là lần đầu quay phim.

Bộ phim thần tượng này của Lâm đạo diễn - được biết đến là vị đạo diễn nghiêm khắc, có thể thấy từ người điều chỉnh ánh sáng, nhiếp ảnh gia đến stylist ông tự tay lựa chọn đều là những tay già đời trong nghề, có kinh nghiệm lâu năm.

Thành phẩm ra lò, thực khiến người xem cảm thấy như thế đã đủ rồi, chẳng thể chê bai soi xét gì thêm, tình tiết theo khuynh hướng tình cảm, dễ dàng được lòng của người xem.

Cả về kết cấu của phần hậu kì, xử lý phân cảnh thế nào, loại người chi li, khó khăn thế này chỉ sợ người trong nghề mới có thể hiểu ý đạo diễn nói gì, Chữ Phong bĩu môi bình phán. (vẫn giận vụ bị chửi lúc quay phim lần đầu đây mà) Bất quá những thứ khác, tỷ như lột tả nhân vật, cho dù là Chữ Phong cũng nhìn ra được, không thể chỉ quay chụp bình thường là có thể đạt được. Ánh sáng đóng vai trò cực kì quan trọng, mỗi một khuôn mặt đều cần phải tinh tế vô cùng, đem mọi lực của người - vật biểu hiện ra hết, như thế mới có thể thu hút khán giả!

Hình ảnh của hần xuất hiện trong màn ảnh, so với hần tự soi mình trong gương, đều cảm thấy bản thân có khí chất cùng cá tính hơn bình thường nhiều.

Nhưng là, trong quá trình quay phim, bạn hần có phần ngây ngô đối với kỹ xảo diễn xuất, khó tránh khỏi bị đạo diễn răn dạy, quở mắng.

Cho dù sau đó, diễn không đến nỗi nào, Lâm đạo diễn cũng không vì cố gắng của họ ngày hôm nay mà hạ thấp yêu cầu đối với họ.

Mặc dù là có hơi nghiêm khắc, nhưng tính cách đó của Lâm đạo diễn vẫn khiến bạn hần âm thầm kính nể.

Diễn xuất chính là như vậy.

Giẫm lên vai người khác mà đi lên là chuyện thường tình, diễn ra trong showbiz cũng không ít. Nhưng chân chính có thể tạo dựng được danh tiếng, cách đối nhân xử thế lại kiên định, sẽ không vì thế lực đằng sau bạn họ mà e dè, nhiều đó thôi cũng khiến mọi người phải bái phục ông.

Nhưng mà, nếu bốn người đều bị Lâm đạo diễn răn dạy, quở mắng thì thôi.

Dù sao bạn họ đều là thành viên một nhóm thần tượng, ngày thường ở cùng một chỗ, thời gian gặp nhau so với người khác đều nhiều hơn, tự nhiên vì thế cũng thân thiết hơn.

Chính là, dù sao đều là thiếu niên huyết khí phương cương (huyết khí cương cường), khát vọng ôm ấp mộng lớn.

Làm sao có thể không thâm tranh đấu cạnh tranh, không so sánh ganh đua? Tất cả đều bắt đầu cùng một vạch xuất phát, chạy trên cùng một con đường với đích đến là sự nghiệp hào quang trong giới showbiz, coi như tư chất mỗi người bất đồng, chênh lệch cũng có thể sẽ không quá lớn...

Vì cái gì bạn hần diễn xuất thì thường xuyên bị Lâm đạo diễn hô “cut”.

Vân Tu thậm chí vài lần như vậy cũng không có. (so đo với diễn viên lâu năm làm chi a ơi =__=)

Cho dù có, cũng là bởi vì không quay trúng khuôn mặt lúc biểu tình mê người của hần, đạo diễn phải yêu cầu điều chỉnh màn ảnh một lần nữa.

Chữ Phong thậm chí chú ý tới.

Lâm đạo diễn vốn nghiêm khắc nhưng chỉ có ở thời điểm Vân Tu diễn xuất, khuôn mặt nhăn nhó mới thoáng thả lỏng, hơn nữa có khi còn hài lòng gật nhẹ mấy cái.

Chẳng lẽ trình độ diễn xuất của Vân Tu tốt đến thế sao?

Hần như thế nào lại không biết.

Không phải là đối với người mình thân thiết nhất xảy ra xung đột thôi sao? Không phải chỉ là con hạc giấy cùng lời kịch hoàn hảo thôi hay sao? Nếu đưa cho hân vai diễn thế này, hân còn có thể diễn khá hơn kia kia.

Luôn luôn mang tâm tư này giấu trong lòng mãi đến khi tập cuối của “The Legacy” được khởi quay.

Trước đây, hân vẫn xem Đỗ Vân Tu thực chất chẳng phải là đối thủ diễn xuất. Hoặc là cảnh quay khi nhớ lại quá khứ lúc nhỏ của hai người, hoặc là cảnh hân cùng nữ diễn viên chính, Đỗ Vân Tu cùng nữ diễn viên, hoặc là phân cảnh bốn người cùng một chỗ.

Cho dù hai người cùng xuất hiện trong màn ảnh, nhân vật của Đỗ Vân Tu chính là bộ dạng tao nhã, phong khinh vân đạm.

Không có một điểm cao trào gì.

Hiện tại cần quay tập cuối của bộ phim.

Hai người ngay lần đầu xung đột, nhờ sự giúp đỡ của Đằng Trạch và Ủy Dật Phi mà Chử gia bị Đỗ Vân Tu chèn ép thiếu chút nữa phá sản, rốt cuộc cũng có thể khởi tử hoàn sinh, mà cùng nữ chính tình cảm thâm thiết, tình tiết máu chốt của phim gây cao trào chính là việc gặp được một người mua nhà (nguyên văn là hộ khách). Người này vốn có ý định lựa chọn đối tác là người tiền tài thế công (có tiền, có thế) như Đỗ Vân Tu, tuy nhiên dưới lời thỉnh cầu của nữ chính và Chử Phong, hai chọn một, liền lựa chọn cùng Chử Phong hợp tác! (theo mình thì có lẽ CP và ĐVT ở đây làm bên bất động sản)

Từ đó Chử gia hoàn toàn có thể vực dậy phản công.

Mà lúc trước, đối tác, bạn bè trong thương giới đều theo phe Đỗ Vân Tu, phớt lờ lời nhờ vả của Chử gia, nguồn tài chính không thể quay đồng vốn, mượn tiền ngân hàng đến kì trả nợ, cuối cùng bị buộc đến tuyệt cảnh! Tứ diện sở ca (bốn bề thọ địch)!

“Vân Tu, chúng ta không phải từng là bạn tốt sao? Vì cái gì cậu lại làm như vậy!”

Máy quay ngay bên cạnh, màn ảnh liền hiện lên khuôn mặt của Chử Phong.

Trải qua mấy tháng quay chụp, Chử Phong hiện tại đã dần dần quen, diễn xuất cũng có phần nhỉnh hơn lúc trước, trước máy quay, nhanh chóng tiến vào trạng thái.

Bởi vì mỗi phân đoạn đều tách ra để quay.

Đến khắc này, hân vẫn thầm đau lòng cho rằng Vân Tu phản bội hân, hãm hại sau lưng hân...

Cho nên Chử Phong cố gắng khiến ngữ khí của mình hơi kích động, thể hiện tâm trạng hoài niệm đối với tình bạn kiên cố từng cho rằng không gì có thể phá vỡ của hai người bấy lâu nay.

“Nói cho tớ biết! Chỉ cần cậu còn xem tớ làm bằng hữu, tớ sẽ, tớ sẽ coi như là không biết...” Bản thân không xuống tay, Chử gia cũng sẽ không đối với Vân Tu không chút lưu tình.

“... Phải không?” Thanh âm Vân Tu nhỏ đến không thể nghe rõ.

Hân nhẹ nhàng cười, giả bộ kiên cường, cười cười, đôi mắt thanh thuần tựa hồ mang ý cười thản nhiên nhìn Chử Phong.

Chính là hốc mắt lại dần dần đỏ...

Đạo diễn không có yêu cầu, bắt quá Đỗ Vân Tu vẫn phối hợp trên nội dung kịch bản, một tháng này tận lực gây mấy cân.

Nguyên bản hiện tại mặc áo sơ mi trắng có chút rộng thùng thình, dưới bàn tay hóa trang của stylish, cả người càng có vẻ nhỏ gầy, nổi bật lên vẻ tự giễu, vô lực xoay chuyển thế cục, giữa không gian rộng lớn, thân hình cao gầy ấy lại thoáng lên nét tiêu điều.

Cổ áo rộng mở, lộ ra đường nét xương quai xanh rõ ràng, làm cho người ta mơ hồ có cảm giác đau lòng.

Chỉ là nháy mắt.

Nhưng Chử Phong lại lần đầu tiên có loại cảm giác áp bách khó hiểu.

Hắn vốn cảnh giác mạnh với Đỗ Văn Tu.

Tuy rằng lời thoại trong kịch bản là như vậy, bọn họ trong phim chính là đóng vai đôi bạn tình cảm thâm hậu, thậm chí hắn cũng có mong muốn vẫn hồi tình bạn đẹp này ở trong phim,...

Chính là, Đỗ Văn Tu càng diễn, lại giống như vốn luôn coi hắn đích thực là hảo hữu.

Đối phương trên trán tràn đầy bi ai, đối mặt với hắn một hồi một đáp, giống như phủ định hết thảy, nhẹ nhàng cười.

Tựa như, cả người phảng phất như muốn biến mất...

Nội tâm Chữ Phong lại càng dậy sóng.

Bởi vì, hắn biết rõ, chính mình căn bản không xem Văn Tu là bạn tốt chân chính.

11. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Không hề nghi ngờ, biểu tình như vậy tự nhiên sẽ bị đạo diễn hô cut.

Cả người Văn Tu hóa trang trở nên gầy yếu, đến mọi người trong tổ ekip nhìn thấy còn phải động lòng.

Chính là diễn vai đối thủ của mình, nhanh chóng tiến vào trạng thái, một bộ dạng ưu tư hoài niệm, chỉ lẳng lặng nhìn thẳng vào đối phương.

Tuy rằng muốn dứt khoát theo lời thoại trong kịch bản mà nói ra, nhưng cảm giác thế nào lại tìm không thấy, không chỉ hoàn toàn không tìm được cảm giác vô cùng đau đớn muốn vẫn hồi mối quan hệ bạn bè này, thậm chí biểu tình bài xích càng ngày càng mạnh mẽ.

Kết quả tạo nên tình cảnh đối lập rõ rệt:

Văn Tu với nội tâm mâu thuẫn, biểu tình bi ai cuốn hút người khác, khiến người xem vừa hận lại vừa thương, còn hắn lại chẳng thể nhập tâm, cái người ta thấy được ở hắn bây giờ không phải chỉ là biểu tình không cố ý, mà chính là thể hiện ra vẻ hư tình giả ý, trái ngược hoàn toàn với tâm trạng hiện tại nhân vật đúng ra phải có.

Điện ảnh không giống với phim truyền hình.

Phim điện ảnh khi quay đều là nhiều máy quay tiến hành đồng thời, có thể ở nhiều góc độ quay, góc nhìn vô cùng toàn diện, sau đó trong quá trình biên tập cắt ghép cũng vô cùng thuận tiện, có thể loại bỏ những sai sót không mong muốn.

Nhưng quay phim truyền hình bình thường chỉ có một máy quay duy nhất.

Nếu muốn cắt góc nhìn, cũng chỉ có thể vất vả diễn viên, đem cảnh quay đó diễn lại nhiều lần, sau đó máy quay sẽ ở nhiều vị trí khác nhau tiến hành quay chụp.

Hơn nữa, chính mình vừa phải lặp lại cảnh quay lại vừa phải phối hợp với máy quay để có được góc quay tốt nhất.

Đạo diễn quay phim hô “Action” đã là lần thứ bảy, đôi mắt Đỗ Văn Tu theo đó cũng đã phiến đảo bảy lần! Mỗi lần kêu “Action”, Đỗ Văn Tu đều giống lần đầu, chỉ cần nhìn một cái vào ánh mắt của hắn, loại xúc cảm phức tạp bao hàm trong đôi mắt hắn, sẽ thật sâu khiến mọi người đều phải chú ý đến...

Cặp mắt kia ý nhị rõ ràng, đủ loại cảm xúc bên trong dao động phập phồng, phảng phất như hồ nước vào thu sâu thăm thẳm, con người có chút mờ mịt, tựa hồ ngay cả linh hồn đều bị cuốn vào...

Thường xuyên nhìn vào ánh mắt đó, khiến người ta có cảm giác đây vốn là đôi mắt biết nói.

Ánh mắt Đỗ Văn Tu chính là toát lên vẻ nội liễm, ẩn nhẫn, nó sẽ không lên tiếng, nhưng chính những xúc cảm vằn xoáy trong đó sẽ thay ngôn ngữ mà truyền đến người xem, so với bất cứ gì khác lại càng thêm cảm động lòng người.

Quả thực khiến bạn đau đến tận tâm can, nhưng ngay cả khí lực để hừ một tiếng cũng chẳng có...

Chính là lúc ngẩng đầu lên, đã muốn rơi lệ đầy mặt.

Suốt bảy lần.

Bảy lần đều có thể diễn tốt như vậy, rõ ràng đã truyền đạt đến người xem thấy được nội tâm nhân vật hiện tại như trong kịch bản, ngay đến người trong đoàn phim mặc dù đã biết trước nội dung kịch bản nhưng đến khi chứng kiến Đỗ Văn Tu dùng ánh mắt như vậy nhìn Chữ Phong, cũng cảm thấy trong lòng khó chịu. Chỉ riêng, Chữ Phong.

Bị vây bởi áp lực cường đại, hẳn chẳng những không nhập tâm vào nhân vật được, mà nội tâm kích động càng mạnh mẽ còn dần dần phản ánh trên khuôn mặt.

Dốc lòng diễn tốt gần hết bộ phim.

Đến cuối cùng, lại chẳng thể tìm được cảm xúc như lúc ban đầu.

Đạo diễn còn cố ý bảo ngừng để hướng dẫn cho hẳn phải diễn xuất biểu tình thế nào.

Nhưng lại vô ích.

Tâm Chữ Phong đã hoàn toàn rối loạn. Chỉ cần mỗi lần hô “Action”, hẳn liền kinh hãi, đối diện người này thế nào cũng không thể nhanh tiến vào trạng thái, chẳng thể duy trì diễn xuất tốt biểu tình đáng ra phải có lúc này của nhân vật. (S tui thấy thế nào cũng giống như CP xao động trc VT mới k diễn dc vậy)

Đến cuối cùng, số lần quay lại thật sự nhiều.

Tuy rằng phim truyền hình không thể so với phim điện ảnh, NG (No good: những cảnh quay hỏng, phải quay lại) nhiều một chút cũng không sao, sẽ không gây lãng phí phim nhựa giống khi quay phim điện ảnh, khiến khản trương về chi phí theo dự toán (số tiền chi ra dc ước tính trc khi quay phim).

Nhưng Lâm đạo diễn vẫn có phần e ngại việc “gây sức ép” cho Đỗ Văn Tu.

Rõ ràng không phải vấn đề do hẳn gây ra, lại phải phối hợp diễn hơn mười lần.

Nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ đạo diễn bị dư luận cho rằng hành động này chính là trục lợi, chèn ép diễn viên.

Toàn bộ màn ảnh nổi bật lên hình ảnh của Đỗ Văn Tu, mỗi một biến hóa trên khuôn mặt hẳn, mỗi một nụ cười lộ ra nét bi thương.

Cùng với khi nghe đến câu chất vấn kia của Chữ Phong thì đôi mắt hút hồn ấy lại tràn đầy xúc cảm, toàn bộ biểu tình đều được phóng đại trên màn ảnh rộng...

Kết quả tập cuối quả nhiên đạt Rating vô cùng cao!

Văn Tu mãi đến lúc cuối cùng đều không nói cho Chữ Phong biết, tại sao khi ấy hẳn phải trưng ra biểu tình như vậy.

(Ở đây chính là kết quả của việc hiểu rõ nội tâm nhân vật, nhập tâm vào nhân vật cũng tất biết bản thân f có biểu tình+hành động ntn, nói chung đó là bản năng of diễn viên chuyên nghiệp r, VT giấu nghề í mờ :))

Đại khái là khi đó, rất nhiều cảm xúc nhất thời dâng trào, cũng không thể nói rõ hết được...

Chữ Phong cũng vô pháp thật sự có thể hạ thủ vô tình, thậm chí còn giúp Văn Tu trả sạch nợ. Văn Tu biết rõ những gì Chữ Phong làm, nhưng không có nói lời cảm ơn, mà chỉ quyết định xuất ngoại, rời đi thật xa nơi này .

Trước khi lên máy bay, cái gì cũng chưa nói, chỉ ôn nhu cười cười, nhờ nữ chính trao con hạc giấy đen cho Chữ Phong...

Trước màn hình TV, bao người xem đã khóc đến không chịu được, chấm khăn giấy một tờ rồi lại một tờ, nghẹn ngào nói không nên lời.

Cho dù chiếu lại, mặc dù đã biết rõ nội dung phim nhưng vẫn không kiềm được phải khóc lên.

Nhiều năm sau, vẫn sẽ có rất nhiều người xem như vậy mà nhớ lại. Nội dung một số tập, phần lớn mọi người chẳng thể nhớ rõ, đặc biệt là những cảnh quay nhỏ, lại càng không nhớ ra.

Chính là.

Chỉ cần nhắc đến hai chữ “Vân Tu” ánh mắt lại không tự chủ thoáng lên tầng đượm nước, miên man nhớ lại.

So với đáy lòng bị xé rách còn muốn đau hơn... (Nguyên văn: So với đáy lòng mềm mại nhất Phương Sinh sinh xé rách còn muốn đau, mình k rõ Phương Sinh ở đây là nói về j nữa :/)

Vân Tu...

“The Legacy” từ đó chính thức đóng máy, chiếu trên truyền hình, cũng đạt nhiều thành tựu lớn về tỉ suất người xem.

Tên tuổi bốn người họ trong thời gian ngắn nổi lên như cồn, lịch trình công việc tăng lên đáng kể, họ tựa cơn sóng lớn cán quét giới giải trí, đâu đâu cũng thấy tên tuổi “The Legacy”, lực lượng fan tuy rằng ủng hộ nhóm “The Legacy” nhưng đối với fan của từng thành viên đôi khi cũng xảy ra tranh chấp.

Phần lớn khen kỹ xảo diễn xuất của Chữ Phong tốt, đáng vẽ cũng vô cùng “soái” (đẹp trai đó a~, từng nghe đến soái ca chưa nà :3)

Có người lại nói Đằng Trạch mới là đa tài, chính là một du học sinh ở Mỹ, khí chất cùng lối ăn nói, căn bản người bản địa không thể so sánh, nhất là đáng vẽ khi khiêu vũ, vô cùng “soái” a.

Lời khen về Ủy Dật Phi cũng không thiếu. Hiện tại, lực lượng fan cùng bên Chữ Phong ngày càng tăng, vốn bộ dạng thiếu niên xinh đẹp nhỏ người được rất nhiều thiếu nữ yêu thích, đó chính là một ưu thế lớn giúp thu hút lượng fan của Ủy Dật Phi.

Mà nhóm fan của Vân Tu.

Vô luận đối với lời thổi phồng thần tượng mình lên của những người khác thế nào cũng không thể khiến họ dao động, thậm chí đáy lòng cũng mơ hồ có điểm khinh thường.

Rõ ràng có người chỉ trưng ra vài biểu cảm trên khuôn mặt, thế nào lại xem là bất chước giống với ảnh đế Tạ Di, còn cư nhiên thổi phồng lên rằng diễn xuất chuyên nghiệp?! Một chút kiến thức cũng chẳng có.

Thật ra diễn xuất chuyên nghiệp chân chính lại là—— Vân Tu!

Từng có cao thủ cắt ghép biên tập bộ phim thần tượng này, hay cùng Đỗ Vân Tu bàn bạc phối hợp thêm hiệu ứng cho cảnh quay, chờ đến khi chế tác hoàn thành, lúc này mới kinh ngạc phát hiện điều đó, mà trong suốt quá trình xem cũng chưa phát giác ra!

Phim thần tượng này tổng cộng ba mươi tập.

Suốt ba mươi tập này, phân đoạn Đỗ Vân Tu gấp hạc giấy, nếu để ý sẽ nhận ra mỗi cảnh quay thì từng con hạc giấy không phải đều giống nhau, đến khi kết thúc phim, số lượng hạc giấy lại đến hơn 80 con.

Mà càng làm các nàng giật mình hơn đó là, trong suốt 80 lần phân cảnh này, thần sắc, ánh mắt...Đỗ Vân Tu đều không có một lần lặp lại.

Cho dù màn ảnh chỉ phóng đại hình ảnh đôi tay hắn.

Nhưng lại có cảm giác giống như từ đôi tay này có thể nhìn ra biểu tình Đỗ Vân Tu, vừa âm lãnh, lại ôn nhu,...Các nàng đều ngộ ra được. Một cách dễ dàng chóng vánh.

Cái gì là kỹ xảo diễn xuất?

Đây mới thực sự gọi là diễn xuất.

Bản quyền phim được chiếu ở hải ngoại, “The Legacy” trở thành cơn sốt lớn cần quét khắp khu vực Đông Nam Á, cơ hồ mọi người đều đang chìm trong trào lưu mang tên “The Legacy”!

Bốn người Đỗ Văn Tu mặc trang phục phong cách, sử dụng điện thoại smartphone v), không thiếu nữ diễn viên mong muốn mượn thể mà bám víu, cơ hồ bọn họ trong giới giải trí rất được hoan nghênh! Đồng thời tiền đồ cũng rộng mở, tên tuổi họ lan xa, được nhiều người biết đến! Những nhà tài trợ phim lúc trước vì thể mà cười toe toét, được cả nghiệp giới (người trong nghiệp) khen ngợi họ có ánh mắt tinh tường, biết nhìn xa trông rộng mà đầu tư vào phim “The Legacy”.

Nhân khí cường thịnh khiến bốn người Đỗ Văn Tu dễ dàng đạt được giải thưởng “Người mới được yêu thích nhất”, “Giải thưởng nhóm thần tượng được yêu thích nhất”, “Giải thưởng nhóm thần tượng khí chất nhất” vân vân, cơ hồ lần đầu xuất đạo (nôm na mới vào nghề) đều ôm gần hết giải thưởng về tay.

Có báo chí còn miêu tả như vậy:

“Thành viên ”Legacy” vốn chỉ là những người mới xuất đạo nhưng dưới sự đào tạo của ESE liền hợp thành một nhóm siêu sao trong giới giải trí, chưa đợi mọi người hết kinh hỉ, liền lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mà tạo ra vô số kỳ tích! Trong giới giải trí hiện tại, trừ bốn người họ ra cũng chưa có nhóm thần tượng nào có khả năng siêu việt tạo nên được kỳ tích như vậy!!”

“Chưa từng diễn ra việc một nhóm thần tượng bốn* người có thể như ”The Legacy” như vậy. Giống như toàn bộ giải thưởng đều là vì họ mà được xướng ra, cơ hồ tất cả giải thưởng đều đang đợi họ lĩnh về tay...Đối với nhóm người mới xuất đạo năm nay mà nói, Legacy quả thực tựa như một điểm nổi bật không thể phai nhòa. Những người này chỉ có thể ngược lên cao mà vô vọng ngắm nhìn thành tựu của bọn hắn, trong khi bọn hắn tỏa sáng thì sự nghiệp họ lạng lẹ hạ hơi tàn...”

(*: mình nhớ nhóm 4ng mà, có lẽ là tác giả nhầm nên bản gốc mới ghi là 5ng)

Kế hoạch lớn vạch ra như vậy toàn thắng, ESE tự nhiên không...chút nào keo kiệt, vung tiền như rác, mở tiệc lớn chúc mừng thành công lần này của bốn người Đỗ Văn Tu.

Tiệc rượu đãi hai mươi mấy bàn, còn đặc biệt vì họ mà đặt tên cho mấy món ăn, cái gì mà Chữ thể gia tộc (lợn sữa nướng), rồi gì mà Văn Tu chỉ hạc** (bánh kem được làm một cách tỉ mỉ, công đoạn nướng bánh đều được qui định khắt khe***).

(**Chỉ hạc: hạc giấy)

(***nguyên văn là bánh kem hà cầu, hà cầu theo như mình tra nghĩa là yêu cầu khắt khe, đòi hỏi quá đáng, nên chém z lun :)))

Phong Cảnh cùng Lệ Duệ lại tự mình đến bàn Đỗ Văn Tu mời rượu.

Bốn người vội vàng đứng lên.

“Các cậu mấy ngày nay khổ cực rồi. ESE có thể đào tạo các cậu thành những ngôi sao như vậy thật lấy làm kiêu ngạo.” Lệ Duệ nâng ly rượu đỏ, mặt mày hồ hởi. Chưa từng mở lời nhiều như vậy, cũng đã khiến người ta cảm thấy được khí thế của kẻ đứng đầu trên ngàn người. Mặc dù là khách lệ, nhưng thân phận cùng khoảng cách vẫn còn tồn tại, đầu thế vượt qua, cũng không thể tùy tiện càn rỡ.

Chỉ Phong và Đỗ Văn Tu nhanh chóng nâng ly kính rượu, cười theo.

“Anh xem anh, lại dọa bọn họ sợ rồi.”

Phong Cảnh theo sau vốn không lên tiếng trước đó lại khẽ cười, cười đến cực kỳ yêu nghiệt, một phen tiếng nói diêm lệ khiến lòng người xao động.

So sáng với Lệ Duệ trước đó, quả thực như hoa đào nở rộ thả trôi theo dòng băng tuyết.

Phong Cảnh miết môi, khoe mắt phong lưu, tự mình rót thêm rượu vào ly của bốn người họ. Một bên thêm rượu, một bên vừa nói chuyện phiếm.

“A Phong, tôi xem mấy tập cuối của Legacy, kỹ xảo diễn xuất của cậu rõ ràng có tiến bộ hơn trước.”

“Tiểu Phi, cậu vẫn ôn nhuận như vậy, chẳng thể trách lại khiến người ta yêu thương.”

“Trạch, lần trước vũ sư kể với tôi chuyện của cậu, rằng cậu muốn ra chuyên tập**, đây là một tin tốt nha.”

(**lúc đầu mình nghĩ đây là việc chăm chỉ luyện tập, sau đọc nd tiếp đó ms biết đó k f, nói chung nó có thể liên quan đến gần giống đĩa đơn, album hay photobook í, tóm lại mình k rõ nó là cái nào trong đám này nên để nguyên văn vậy :/)

Chính là một hai lời đơn giản.

Bất quá khoảng cách lập tức kéo gần lại hơn, bọn người Chữ Phong liền cảm thấy bản thân đích thực là người ESE nhọc tâm bồi dưỡng—— Phong tổng cũng để tâm đến chuyện của mình.

Nhất là lúc sau, còn nhắc đến chuyên tập!

Bọn hần quay phim lâu như vậy, trừ bỏ đoạn nhạc đầu phim ra, thì thậm chí EP* cũng không có tung ra.

(*EP: hay còn gọi là Đĩa mở rộng, là tên của loại đĩa nhựa hay CD có chứa nhiều bài nhạc hơn một đĩa đơn, nhưng lại quá ngắn để xem là một album. Thường thì một đĩa EP dài khoảng 10-20 phút, trong khi một đĩa đơn có dưới 10 phút và một album có khoảng 30-80 phút)

Đối với bản thân Chữ Phong rất thích ca hát, và một người thích nhảy như Đằng Trạch mà nói, việc chăm chỉ tập luyện chính là bọn họ trước mắt muốn thăm dò như thế nào! (xem có ng wan tâm 2 ẻm không :||)

Phong Cảnh vừa nói như vậy, Chữ Phong, Đằng Trạch cũng liền “Đả xà tùy côn thượng”***.

(***“Mộc côn đánh rắn, rắn tùy loại gậy”: trong đây ý chỉ đại loại “kẻ bị công kích giỏi dùng mảnh khỏe, luôn lách sơ hở, phản kích nhanh nhạy, khiến đối phương cảm thấy khó giải quyết.”)

“Phong tổng, khi nào chúng ta ra chuyên tập! Chẳng lẽ anh không có lòng tin đối với chúng tôi sao?” Chữ Phong ghé sát vào Phong Cảnh, đôi mắt hắc diệu thạch* dưới ánh đèn lưu quang tràn ngập đủ loại màu sắc, động tác kì thật không mờ ám nhưng khiến những người khác phát hiện ra sự thân cận giữa hai người.

(*hắc diệu thạch nè *chỉ chỉ*)

Vô hình như muốn phóng ra một loại tín hiệu cho đám anh chị đồng sự (giống đồng nghiệp ý) tại ESE, còn có ba người còn lại của Legacy —— Chữ Phong không chỉ là người mới được công ty ưu tiên bồi dưỡng, mà còn có mối quan hệ vô cùng tốt với vị tổng giám đốc này của ESE.

“Nóng vội ăn không hết đậu hủ nóng.” Phong Cảnh tựa hồ không để ý, hơi hơi nghiêng đầu, mái tóc đen như mực dưới ánh đèn lộ ra vẻ sáng bóng khiến người ta mê muội.

Giọt lệ chỉ dưới khóe mắt phải càng phát ra vẻ giảo hoạt câu nhân, giống như có thể xuyên thấu lòng người.

“Vây ngài cần nhanh chóng an bài cho chúng tôi. Fan hâm mộ của tôi nhấn lại, bọn họ thật chờ mong, ngay cả tiền mua chuyên tập cũng đã chuẩn bị rồi.” Đằng Trạch cũng tham gia cuộc đối thoại này, tao nhã cùng Phong Cảnh chạm ly, sau đó tiếp tục nói, “Còn nói chuẩn bị tiền muốn mua ba cái. Một cái giữ làm kỉ niệm, một cái dùng để nghe, cái còn lại dành tặng bạn bè.”

“Ha ha, fan các cậu thật thú vị, thực nhiệt tình nha.” Phong Cảnh từ nãy giờ đứng cạnh hai nam thần tượng nổi tiếng, một chút khí thế cũng không giảm.

Xa xa nhìn lại, mái tóc màu đen dài đến thắt lưng, cùng với nốt ruồi nhỏ điểm lệ dưới khóe mắt, khiến hần vô hình tỏa ra khí chất phong lưu, diêm dúa lẳng lơ.

Người không biết, còn tưởng rằng ba người này mới chính là một nhóm thần tượng.

“Kỳ thật...” Phong Cảnh híp híp đôi mắt hẹp dài như hồ ly, thanh âm cố ý dừng một chút, quơ quơ rượu đỏ trong tay, “Công ty một mực nâng đỡ các cậu. Các cậu muốn ra chuyên tập, ESE đương nhiên biết. Bất quá ghi âm sớm hay muộn thì chất lượng cũng thế, chỉ bằng thực hiện sớm.”

“Các cậu là do công ty bỏ công ra đào tạo, tiền đầu tư rót vào cũng không ít, vốn vô cùng coi trọng các cậu. Dù là chuyên tập đầu tay, cũng phải có chất lượng cao.”

Chữ Phong và Đằng Trạch nhìn nhau, ánh mắt mơ hồ lộ ra tia chờ mong: “Ý Phong tổng là?”

“Các cậu nhất định phải cảm tạ đại Boss thật tốt! Là hần giúp các cậu liên lạc với bên sản xuất âm nhạc có uy tín ở Nhật Bản! Chuyên tập đầu tay của các cậu sẽ thu ở Nhật Bản, do bên sản xuất âm nhạc Nhật Bản lo liệu.”

Dù hình tượng trong phim khí định thần nhân thế nào thì ngoài đời Chữ Phong và Đằng Trạch khi nghe thấy tin này vẫn không nén được kích động! Vừa nghe đến việc thu âm ở Nhật Bản, chuyên tập đầu tay lại còn được những tay cao nghề trong âm nhạc lo liệu nữa, lập tức nét mặt vui mừng, luôn miệng nói công ty đối với họ thật quá tốt!

Đỗ Vân Tu mỉm cười nhìn bọn hần.

Cái gọi là nâng cao thuật nghiệp*, chính là không ngừng học hỏi, chuyên tâm nâng cao trình độ chuyên môn. Có câu, không có đá sỏi** tốt thì sao tạo được sứ đẹp và sống động, điều hần luôn luôn theo đuổi chính là bồi dưỡng thêm cho nghiệp diễn của bản thân, tôi luyện kĩ thuật diễn xuất.

(*thuật là kĩ thuật, học thuật, nghiệp ở đây là nghề nghiệp: nguyên lai có nghĩa nô nà là tay nghề.

**nguyên văn là: Kim cương toàn, mình tra ra toàn có nghĩa quý nên hiểu chung chung nghĩa là đá sỏi vậy thôi)Hầu như đối với diễn xuất tốt thì chưa chắc hát có thể tốt bằng diễn xuất, mà hát tốt thì khả năng diễn xuất cũng không thể tốt bằng hát. (con ng k thể hoàn hảo, cũng có 1 số ng vừa hát dc lại vừa diễn xuất dc, nhưng dù mặt kia tiêu chuẩn tốt thế nào cũng k thể sánh bằng khả năng chuyên môn mà :)))

Hần không phải bài xích, chỉ là trời sinh không giỏi về khoản ca hát. Vì vậy cũng không vui mừng như điên giống hai người họ.

Đỗ Vân Tu kiếp trước cũng có chút giao hảo (mối quan hệ tốt), biết đến một Thiên vương được người ta xưng tụng là ca thần, Bùi Thanh.

Người tựa băng, tỏa ra hàn khí lạnh lẽo.

Khí chất thanh tuyết, trên trán mang theo ngạo khí ngút trời. Phảng phất tựa hàn ngọc, thụ lãnh hoa thanh. Giọng hát giống như âm thanh của tự nhiên, không mấy ai có thể sánh bằng.

Đỗ Vân Tu trước kia ngẫu nhiên ca ở KTV (karaoke) cũng không cảm thấy ca hát cũng phải cần kĩ thuật.

Thẳng đến khi gặp được Bùi Thanh, mới biết được thì ra khi hát cũng phải dùng đúng phương pháp thở đúng cách và kĩ thuật luyện thanh, không thể lấy hơi tùy ý. Nguyên lai, ca hát cũng cực kì chú trọng kĩ thuật.

Hiện tại cũng đã lâu không gặp như vậy.

Legacy đã bắt đầu thực hiện chuyên tập đầu tay. Không biết giọng hát mình tốt cùng thể nào, có theo kịp với tiến độ cả nhóm không.

Những điều Bùi Thanh nói với hần...không biết có thể làm theo được hay không.

Đỗ Vân Tu còn chưa lo lắng xong.

Phong Cảnh tại tiệc chúc mừng tuôn ra một tin càng thêm kinh người (anh cứ khiến ngta bất ngờ __-|||)! Thậm chí tin này còn đủ lấn áp cả mục đích tổ chức tiệc chúc mừng.

— The Legacy sang năm quay bộ phim thứ hai.

Kim bài của ESE - Ảnh đế Tạ Di sẽ tham gia với vai trò khách mời đặc biệt!

Người nào cũng biết, từ sau khi sự nghiệp diễn xuất có nhiều thành tựu lớn, ảnh đế Tạ Di cũng đã nhiều năm không xuất hiện trên màn ảnh nhỏ! (chắc ẽm sau đó đóng phim điện ảnh nhieu hơn phim truyền hình.)

Tin tức này vừa tung ra.

Những nhà chế tác của đài truyền hình khác đã nghiêng răng nghiêng lợi, thậm đem Phong Cảnh mắng đến cầu huyết lâm đầu. (Ểm fusc hắc wá mở ())

Nếu như nói lúc trước khi quay The Legacy phần đầu, ESE tuyệt đối giữ bí mật suốt quá trình tiến hành quay chụp, như vậy bộ thứ hai, Phong Cảnh lại tung ra tin tức trước mặt truyền thông tại buổi tiệc chúc

mừng bốn người Đỗ Vân Tu, thậm chí còn nhắc đến sự tham gia của ảnh đế Tạ Di! Rõ ràng chính là muốn tuyên truyền, thu hút sự chú ý. Không nghi ngờ, đầu đề báo ngày mai nhất định nhận được ít nhiều chú ý, đợi đến khi phim công chiếu, chỉ sợ lại tạo một làn sóng càn quét khác.

Đến lúc đó không cần ESE triển khai truyền bá, chỉ sợ khi đó phóng viên giải trí mỗi ngày đều ủa đến trường quay thu không ít tin tức.

Dưới sự tuyên truyền như thế, bộ phim The Legacy phần hai không hot mới là lạ! Bọn hần vẫn nên chuẩn bị tinh thần đi là vừa, tránh cho lúc đó bị áp đảo tinh thần, trở thành vật hi sinh...(bị chị e bạn dì chạy theo đề bẹp chẳng $\Sigma d(\quad) \blacklozenge$)

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

“Tôi còn nhớ, kế hoạch tiếp theo chính là thực hiện đĩa đơn* đầu tay cho bọn họ?” sau khi tiệc chúc mừng kết thúc, Lê Duệ hỏi Phong Cảnh, thanh âm trầm thấp mạnh mẽ.

(*Nguyên văn là chuyên tập, từ chương này ta sẽ để thành đĩa đơn, sau này có thay đổi gì ta sẽ sửa sau vậy :)))

Tuy rằng mấy người này lấy được thành tích tốt ngoài mong đợi nhờ phim thần tượng, nhưng ESE thành lập mấy năm nay, đã có ngôi sao lớn nào kinh thể tuyệt diệu chưa từng bồi dưỡng qua sao? Bốn người Legacy chỉ có thể coi là thành tích tương đối sáng chói mà thôi.

Nhất là, nhân khí thật sự của bốn người này.

Nếu như bạn khuyết thiếu sự nổi tiếng, không thể thu hút sự chú ý của mọi người, lại khuyết thiếu tác phẩm, nhân khí cam đoan tuột dốc vô cùng thảm hại.

Cho nên rèn sắt khi còn nóng, đó là điều thiết yếu.

Coi như hai người Chữ Phong và Đằng Trạch không yêu cầu công ty vì bọn họ thực hiện đĩa đơn, công ty cũng sẽ có kế hoạch cho phương diện này.

“Bọn hần hiện tại đang có sự nghiệp đáng mong đợi, từng bước tiến vào hào quang của showbiz...nhất là sự nổi tiếng với vai trò là một nhóm thần tượng.” Phong Cảnh thần nhiên cười, đôi mắt hồ ly hẹp dài thâm thúy híp lên, “Nhưng—— chỉ có thể coi là người mới ở ESE.”

“Nếu là người mới, thì phải có đãi ngộ phù hợp dành cho người mới. Không thể nào có thể theo tiêu chuẩn của một siêu sao Thiên vương được.”

“Như vậy, làm cho bọn họ ý thức được, chỉ có ở ESE thời gian càng lâu, độ trung thành càng cao, công ty mới có thể cho họ cơ hội lớn hơn, càng thêm nâng đỡ bọn họ.”

“Một lần liền thỏa mãn toàn bộ, ngược lại mất đi quyền khống chế. Bọn họ chưa chắc sẽ cảm kích, thậm chí sẽ cảm thấy ESE ép buộc, áp bách thời gian của bọn họ.. Làm cho bọn họ chính mình chủ động nói ra, công ty thỏa mãn yêu cầu của họ, họ mới càng mang lòng tạ ạt, trung thành với công ty.” (__ ời, anh ít có thâm lảm)

Phong Cảnh nói đến đây, trong mắt lóe lên quang mang khó thấy ở người thường, ánh mắt tràn ngập tự tin, giảo hoạt cùng sắc bén.

Giọt lệ chí dưới khóe mắt phải được phủ bởi tầng ánh trắng lại càng mị hoặc vạn phần.

Loại khí chất phát ra từ trong ra ngoài này, nồng đậm về tự tin và cường hãn, khí chất yêu nghiệt của Phong Cảnh so với lời của hần nói lại càng đi vào lòng người.

“Cho nên không bằng hiện tại. Có chừng mực, từng bước một, đề cao đãi ngộ bọn họ. Khiến bọn họ hiểu được, mọi thứ đều nằm trọn trong tay công ty. Bọn họ thuận theo, ESE mới có thể cấp điều bọn họ mong muốn.”

Phong Cảnh nói xong, hất cao chiếc cằm với đường nét gợi cảm, hướng Lệ Duệ cười. (Thái độ hất cao cằm đầy ngạo mạn trong truyền thuyết nà :||||)

Đôi mắt đen nháy sâu thẳm càng khiến khuôn mặt Lệ Duệ thêm thâm trầm.

“Cậu xem rồi lo liệu tốt là được.” Hẳn phụ trách việc định hướng ESE theo con đường phát triển lớn, còn về những vấn đề vụn vặt như thế này của nhóm nghệ sĩ đặc biệt sẽ do Phong Cảnh trừu tính, quản lý. Đối với năng lực của Phong Cảnh, hẳn chưa bao giờ phải thất vọng: “Bất quá, tôi còn tưởng rằng cậu như Bá Nhạc làm được đến bất diệc nhạc hồ**.” Lệ Duệ có điều ám chỉ.

(**Bất diệc nhạc hồ: long tr lở đất, tóm lại là ý chỉ việc lớn)

“Việc này anh cứ yên tâm.” Phong Cảnh cười cười, tiếng cười lộ ra một loại hấp dẫn nói không lên lời, “Tôi vốn là tổng giám đốc của ESE, việc Bá Nhạc tìm kiếm thiên lý mã*** mới là điều tiếp theo cần làm.”

(***Bá Nhạc tìm thiên lý mã: ý nói ở đây là việc tìm kiếm nhân tài, đây dựa vào câu chuyện Bá Nhạc tìm thiên lý mã cho Chu Vương, mọi người có thể tìm hiểu thêm về câu tr này trên google)

Hắn chậm rãi nói, lại khiến người khác có loại cảm giác tim đập thành thịch...

Đỗ Vân Tu từ dưới hầm gara đi ra.

Cỗ xe màu đen dài hơn cả Rolls-Royce... chấn động? ((_) Chưa về nhà chồng anh đã z, Vân Tu f sớm đem anh về nhà hảo hảo dạy dỗ thôi >.<>

Phong Cảnh... Cùng Lệ Duệ?

Đỗ Vân Tu không tự chủ được ngẩn người.

Trước kia dù biết rõ giao tình hai người này không bình thường, nhưng việc tận mắt chứng kiến lại...

Lại không biết như thế nào có chút làm hắn, làm hắn... (Vân Tu, anh động chân tình r s? (*' *) con bé k tự chủ được mà trong lòng nở hoa)

Hắn cùng Phong Cảnh giao tình không sâu.

Thế nhưng hắn tựa hồ có chút hiểu tính cách Phong Cảnh: làm việc dứt khoát, lòng tự trọng cũng rất cao, vì một vài chuyện, thậm chí còn có thể liều lĩnh.

Chính là... Lệ Duệ là người đã đính hôn.

Chẳng lẽ Phong Cảnh thật sự chắc chắn——chỉ cần hắn biểu hiện thông minh tháo vát, tiếp tục đánh cược đoạn tình cảm cùng Lệ Duệ lúc trước, Lệ Duệ lại thật sự sẽ vì hắn mà hủy bỏ đám hỏi cùng tập đoàn Tần thị?

Phong Cảnh dù sắc bén thế nào.

Giống như chính mình vẫn luôn thủy chung trước lúc trọng sinh, không có bối cảnh gì, không có chỗ dựa vững chắc gì.

Mà dã tâm của nam nhân...

Đỗ Vân Tu mang trong lòng tâm trạng phức tạp nhìn cỗ xe màu đen, rồi liếc mắt một cái đã lạng lẽ rời đi.

Đáy lòng lại hơi hơi dâng lên cổ cảm xúc khác thường...

Truyền thông không ngừng đưa tin về quá trình tiến hành quay chụp của phần hai phim “The Legacy”.

Nội dung phần hai chính là phần tiếp theo sau hình ảnh con hạc giấy đen ở cuối nội dung phần trước, Đỗ Vân Tu trở về nước, trải qua hai năm bên nước ngoài khiến khí chất hắn càng thêm trầm tĩnh tựa thu thủy (nước mùa thu).

Đỗ Vân Tu ngoài ý muốn gặp lại Chữ Phong.

Đối phương trong hai năm qua vẫn chưa quên hẳn, sau lần gặp lại này, nhớ tới tình bạn giữa hai người trước kia, liền nhiệt tình mời hẳn tham gia hôn lễ của mình và nữ chính.”

Nhưng càng gần ngày kết hôn, việc lạ càng liên tiếp phát sinh.

Nữ chính dần dần nhớ lại đoạn kí ức đã bị mất đi. Cùng lúc đó, cơ mật thương giới của Chữ gia bị tiết lộ ra ngoài, mà toàn bộ manh mối lần nữa đều hướng về phía Vân Tu...Cơ mật đó chính là:

Thân phận nữ chính thật ra chính là thiên kim của một công ty nhỏ bị công ty Chữ gia hại cho phá sản.

Trước lúc mất trí nhớ, trong lòng cô tràn ngập hận ý đối với Chữ gia...

Mà sau lưng cô và Vân Tu, người điều khiển mọi thứ không ai khác chính là đường ca hiện đang ở nước ngoài của Chữ Phong, luôn luôn bí mật bày mưu tính kế đoạt lấy vị trí người thừa kế của Chữ gia —— Tạ Di.

Rốt cuộc là lựa chọn tình bạn hay tình thân, là yêu hay là hận?

Đây đối với Vân Tu và nữ chính, đều là một lựa chọn tàn khốc.

Bọn người Chữ Phong trải qua mài dũa của thời gian, tính tình cũng theo đó mà thay đổi, cái giá của mọi chuyện đều theo đó lớn hơn.

Vốn lần này quay phần hai “The Legacy”, nhưng lần quay này không giống với khi quay phần đầu, bọn hắn phải ở studio học hỏi thật cẩn thận, đến thở dài cũng phải e dè, chẳng dám thở mạnh.

Nhưng Phong Cảnh giống như tựa hồ dự liệu được điều này.

Nên không cố tình điều Tạ Di đến đây.

Lúc diễn thử trước lúc quay, bọn Chữ Phong đã một lần thấy qua bóng lưng vội vã của Tạ Di—— một thân trang phục màu đen, dáng người vĩ ngạn gợi cảm, đeo thêm bộ kính mắt đen.

Bọn hắn ngay cả một ánh mắt cũng chưa thấy rõ ràng Tạ Di thế nào.

Tạ Di ngay cả đi đâu cũng đều mang theo nhà hoá trang, stylish, trợ lý cùng với hai vệ sĩ, trực tiếp được phân cho một phòng nghỉ riêng, đủ loại đồ uống cùng điểm tâm nhỏ được tặng đều mang theo vào...

Đám đàn em bên đoàn phim nói, ảnh đế Tạ Di mới từ Melbourne bay trở về, thời gian sai lệch nhiều, nghỉ ngơi còn chưa đủ. Nay quay xong hai ngày diễn phim, liền lại phải bay sang Pháp.

Đằng Trạch cùng Ủy Dật Phi nghe xong lại vừa âm thầm kinh hãi vừa hâm mộ.

Như vậy bay tới bay lui giữa trong nước và nước ngoài, tham gia mỗi một sự kiện của giới điện ảnh quốc tế, làm sao một diễn viên bình thường có thể làm được? Bọn hắn khi nào thì mới có thể giống Tạ Di được đây.

Cho dù vừa mới chỉ lộ ra thân ảnh vội vàng, nhưng toàn thân đã toát ra cái gọi là khí chất của bậc siêu sao Thiên vương, còn bọn hắn chỉ có thể chờ đợi, nhìn theo hắn mà âm thầm sùng bái.

Tạ Di.

Tạ Di...

Lại nghe thấy cái tên đó.

Lại từ miệng người khác nghe thấy cái tên đó khiến hắn nhớ đến quá khứ chẳng muốn nhắc lại, Đỗ Vân Tu chỉ cảm thấy đầu óc vẫn xoay, một cỗ hỏa nóng bốc lên, lòng bứt rứt không yên.

Hắn ngày mai phải theo vị “đường ca” này đóng một phân cảnh...

Nguyên lai lúc đó Đỗ Vân Tu cho rằng chỉ có mình có tâm trạng không yên.

Thẳng đến lúc quay phim vào xế chiều hôm đó thì hắn mới phát hiện, còn có một người so với hắn cảm xúc càng thêm bất ổn. Người kia chính là, Chữ Phong.

Có một câu nói như vậy:

”Màn ảnh cứ giao cho diễn viên thu hút lượt xem, thường thường sẽ làm người xem đem diễn viên và bộ phim liên hệ cùng một chỗ.

Nghĩ tới diễn viên, liền lập tức nhớ tới vai diễn mà diễn viên đó đảm nhận.”

The Legacy chính là như thế.

Có phần thứ nhất làm nền, vô luận phần thứ hai tình tiết phim được sắp xếp như thế nào, mọi người cũng không khỏi đem phần hai so sánh với phần đầu, như thể phần đầu vốn được xem là mốc tiêu chuẩn để đánh giá sự yêu ghét của khán giả đối với phần hai của bộ phim.

Sau đó, phần hai so với phần một được cải thiện thêm chính là ở sự xuất sắc của diễn viên —— hoặc chính là ngay từ đầu hoàn toàn không thất bại nhờ vào dung mạo cùng khí chất của dàn diễn viên, hoặc chính là nhờ vào phần diễn xuất và tình tiết phim được sắp xếp hợp lí, khiến người xem dần dần chấp nhận diễn viên. Do đó trong thời gian thăm đánh giá, lưu lại cho diễn viên đó một vị trí khó ai có thể thay thế ở trong lòng.

Không nghĩ ngờ, Tạ Di chính là loại thứ nhất.

Hắn từ Melbourne trở về, việc làm khách mời đặc biệt của bộ phim cũng chỉ mới được Lệ Duệ và Phong Cảnh nhắc đến mới đây, đành nhường người đại diện sắp xếp lại lịch trình công tác.

Thời gian vội vàng, thậm chí cả kịch bản cũng đều xem hết ở trên máy bay.

Nhưng là, nhiều đó thời gian cũng đã đủ!

...

Biệt thự xa hoa với giàn hoa ngoài cửa, nữ hầu trong trang phục áo đen cùng tạp dề trắng quy củ đứng thành hai hàng.

Nữ quản gia trung niên lên tiếng, mọi người liền chỉnh tề cúi đầu một góc 45 độ, mỗi khuôn mặt thanh tú, đều như tô thêm cho không gian càng sáng sủa hơn.

Tạ Di từ chiếc Bentley 728* tao nhã bước xuống...

(* chiếc xe tổng thống huyền thoại đây này *chỉ chỉ*)

Màn ảnh từ xa phóng đến gần.

Một đôi mắt đen đặc cương quyết tựa mắt của loài chim biển, mơ hồ lộ ra nét hung hăng càn quấy cùng khí phách hơn người.

Ánh mắt đen xoáy, cực kỳ có thần, phủ tạng trong suốt khiến người ta không thể bỏ qua.

Nhất là vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu (cười mà như k cười) trên khuôn mặt tuấn mỹ kia, cùng khí chất thần bí tỏa ra, lại càng tựa danh họa** tôn quý nổi danh của châu Âu. (**Danh họa: bức tranh nổi tiếng)

Tạ Di thân cao khỏe miệng, đứng trên thảm nhung cao cấp màu đỏ trước cửa lớn biệt thự tráng lệ.

Dáng người hắn cao lớn, mái tóc đen bóng kiểu cách lại gọn gàng, thậm chí trên mặt chính là biểu tình không rõ. Giống như một bàn tay, vô hình bắt được trái tim khán giả, cực kỳ chói mắt lại thu hút ánh mắt vô số người.

Gió thổi bay lọn tóc đen rũ trước trán.

Hình ảnh đó phối hợp với không gian thâm ảo trước biệt thự tạo nên nên khung cảnh vô cùng bắt mắt...

Hắn không nói chuyện.

Cũng không cần phải nói bất kì điều gì.

Riêng bộ dạng này thôi, cũng đã không ai có thể so sánh.

Khán giả có thể đem bất cứ người nào lẫn trong đám đông trên đường, chỉ riêng Tạ Di, coi như phần diễn của hắn ít đến chỉ có vài giây đồng hồ, thậm chí chỉ xuất hiện trong một cảnh quay...

Loại khí chất toát ra mềm mại đến rung động cũng sẽ làm cho người ta lưu lại ấn tượng khắc sâu.

Nếu như nói, Chữ Phong là người bên ngoài bá đạo mà nội tâm sâu sắc, lại là thiếu gia danh gia vọng tộc, sống trong biệt thự tráng lệ.

Như vậy, trái ngược lại thì vai diễn đường ca của Tạ Di chính là cao thủ thành thạo từng trải qua mưa gió, mài dũa của đường đời. Đồng dạng bá đạo, trên trán đồng dạng lộ ra hung hăng càn quấy. Nhưng toàn bộ dáng vẻ bề ngoài giống như bao trùm lấy một tầng băng mỏng nổi trên mặt nước.

Đập vào mắt, lòng xem là rực rỡ tươi đẹp, lại sẽ không bị nó tổn thương.

Chữ Phong xấu tính, Chữ Phong tùy tiện.

Ở trước mặt Tạ Di thì cử chỉ bốc đồng đó quả thực giống như vô cùng tầm thường và buồn cười. Chân chính, tựa một bên như danh môn thế gia, còn một bên lại là công tử nhà giàu mới nổi, quả thật là khác biệt.

Tạ Di đối với kỹ thuật diễn xuất của Chữ Phong không biết đưa ra lời bình gì thêm.

Ngẫu nhiên bởi vì Chữ Phong diễn không tốt, nhất định quay lại, liên lụy hắn cũng phải diễn lại. Tạ Di cũng chỉ phóng ánh mắt tựa tiểu phi tiểu qua, cũng không nói chuyện, nhưng lại làm cho người ta... Nhất là Chữ Phong, có cảm giác vi diệu.

Cái loại ánh mắt này...

Không phải châm chọc, không phải xem thường. Chính là ánh mắt của một đàn anh trong nghề chứng kiến thái độ*** mà thương hại.

(***Thái độ: tiếng Anh là newbie, có nghĩa là ng mới k có kinh nghiệm)

Quay hoàn toàn coi như tái diễn hoàn tất cảnh quay đã hư trước đó, Tạ Di cũng là một người có vai vế cao.

Hai tiểu trợ lý người trước người sau vội đến vội đi, coi như chưa bằng người đại diện, nhưng những người khác cũng không dám mạo muội qua quấy rầy.

Giơ tay nhắc chân đều toát lên khí thế của anh để trẻ tuổi.

Tự thành một mảnh thiên địa. Chữ Phong cảm thấy áp lực.

Hơn nữa trước nay chưa từng cảm thấy áp lực đến thế.

Lúc này đây, cùng Vân Tu lần đó bắt đồng.

Vân Tu lần đó diễn xuất mơ hồ mang theo áp bách thật lớn. Vân Tu từng nói qua sử dụng phương pháp như vậy chính là để khiến hắn giật mình, như vậy... Cường đại.

Mà Tạ Di lại không phải giống vậy.

Trên thực tế.

Tạ Di lại tạo cảm giác ngược lại, phương thức diễn xuất của Tạ Di, hắn cũng có thể đoán trước được.

Nếu một người chỉ mới mười tuổi, liền thật sự sùng bái hắn.

Hơn nữa chứng kiến biểu tình các diễn viên trong mấy bộ phim thần tượng, điện ảnh, mỗi một tiết mục giải trí, thậm chí quảng cáo, văn văn, mỗi loại biểu cảm đều không bỏ qua, nhìn đến mấy trăm lần.

Mỗi cái nhíu mày, mỗi một ánh mắt, đều có thể bắt chước đến khó mà phân biệt.

Như vậy vai diễn này, với nội dung kịch bản tương tự, sẽ có cảm giác thế nào, đều có thể đoán được đại khái.

Hắn bị gọi là “Tạ di thứ hai”, “Tiểu Tạ di”, không phải là không có nguyên do.

Bỏ qua bề ngoài có phần tương tự, thì cử chỉ động tác, ánh mắt của hắn... Đều chịu ảnh hưởng khá lớn từ Tạ Di, thậm chí có khi không tự giác được lại bắt chước Tạ Di.

Chính là, trước đây ở Tạ Di không có xuất hiện phương thức thể này, có thể nhất thời cậy mạnh phong cảnh.

Mà hiện tại, thủ vai đối thủ của hắn chính là—— người được cho là phiên bản thật sự*!

(*vì CP luôn bị coi là phiên bản thứ 2 của TD, nguyên văn là “bản tôn”, ở đây chính là chỉ ng thực sự, chính là ám chỉ TD)

Khí chất hai người giống nhau, đều là hậu duệ của Chữ gia, tính cách cũng hoặc nhiều hoặc ít có chút tương tự.

Càng là loại tính tình này.

Chữ Phong mới có thể càng ngày càng cảm thấy mình buồn cười.

Cho dù hắn đem Tạ Di bắt chước giống thế nào.

Nhưng là lúc chính thức đứng trước con người thật, một hai chênh lệch cũng đã ước chừng bỏ xa hắn phía sau rồi... Nên tinh tế cẩn thận bao nhiêu cũng có sai sót, không khỏi có điểm khác biệt. Càng cố sức che đậy khuyết điểm đó, sức bật nắm trong tay lại càng không đủ.

Hoàn toàn không đến lúc thích hợp.

Cho nên lúc xem lại đoạn phim vừa mới quay kia thì không chỉ là những người khác, ngay chính hắn, cũng có Tạ Di vốn chân chính là một người nổi tiếng, mà hắn - Chữ Phong, chỉ biết cách điệu lại cảm xúc cử chỉ của người khác.

Giống như là thứ hàng dỏm.

Khi đứng một mình liền cảm thấy khí chất hai người giống nhau, ánh sáng cũng chiếu không thấu, khó mà phân biệt.

Nhưng mà, một khi đứng cạnh người được xem là phiên bản gốc thực sự, sau khi so sánh tỉ mỉ. Cái gì gọi là tính cách, khí chất, cái gì gọi là rõ ràng thấu suốt. Mọi thứ, không cần nói cũng biết. Nhất là, chân chính sau khi diễn xuất.

Chữ Phong mới cảm nhận sâu sắc, quay phim không chỉ là đem lời nói, hành động cùng biểu cảm trước đó bắt chước theo, lại chỉnh sửa biểu diễn lại.

Mà là nếu không nghiền ngẫm nội tâm nhân vật kĩ càng.

Hắn có thể bắt chước bộ dạng của Tạ Di đến bảy, tám phần.

Nhưng là so với trong nội dung kịch bản, trí tưởng tượng của hắn... có vẻ không đủ. Bộ mặt diễn cảm cùng cử chỉ, lời nói và khả năng biểu đạt như thế vẫn không đủ, không bằng diễn xuất phong phú của Tạ Di, càng không bằng một người có đầy kĩ xảo, trình tự diễn xuất như Đỗ Văn Tu.

Thời gian nghỉ giữa trưa.

Tạ Di hào phóng mời cơm mọi người trong đoàn phim. Chữ Phong lấy có phải xem lại phân diễn buổi chiều nên không đi, trên thực tế, với đả kích lớn như vậy lúc trưa, hắn thật sự là một khắc cũng không muốn nhìn thấy Tạ Di .

Miễn cho so ra kém cõi, tự mình hổ thẹn.

Phòng nghỉ chuyên chúc* có đến mấy gian. (*mình k hủi chuyên chúc lắm, ai hiểu thì nói mình sửa lại nha)

Vốn bọn họ có thể mỗi người một gian, nhưng Tạ Di lại được ưu tiên một mình một phòng, liền biến thành hắn và Đỗ Văn Tu hai người một gian .

Chữ Phong nhắc nắp ấm nước đang đun, lại ngoài ý muốn phát hiện cửa phòng nghỉ mở ra .

Tầm mắt hai người chạm nhau, đều kinh ngạc: “Sao cậu lại không đi?”

Vừa hỏi vậy, cũng trằm miệng một lời. (Ăn ý dữ :v :v)

Tâm tình buộc chặt của Chữ Phong tới bây giờ mới hơi dịu đi. Dừng một chút, một lát sau lại hỏi một câu: “Sao cậu không đi cùng với tiền bối Tạ Di với mấy người trong đoàn?”

Trong giới giải trí, không riêng gì địa vị mà vai vế cũng được thể hiện qua cách xưng hô.

Đối với ảnh đế Tạ Di, hẳn đều phải ra mặt gọi một tiếng tiền bối.

Đỗ Vân Tu không có đặc tội Tạ Di.

Cũng không giống hẳn...(có vẻ ám chỉ việc CP dc gọi là TD thứ 2) Loại tình huống này. Thế nào những người khác cũng không giống vậy?

“Tôi để quên đồ. Dù sao cũng không thể khiến bọn họ chậm trễ.” Đỗ Vân Tu yếu ớt cười.

Đỗ Vân Tu cười đến lãnh đạm, lại có vẻ thực ung dung.

Chữ Phong biết rõ đây chỉ là cái cố, nhưng nhìn thấy đối phương cười như vậy, cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Chữ Phong cùng Đỗ Vân Tu đành đợi trong phòng nghỉ.

Những người khác trong đoàn đều cùng đi với Tạ Di. Cả trường quay tự nhiên có vẻ trống trải mà yên lặng như vậy, hai người chờ đợi ở cùng gian trong phòng nghỉ, ngược lại có vẻ kì quái.

Chữ Phong nhìn Đỗ Vân Tu, thế nào cũng không thể mang bộ dạng tự tại được.

Rốt cục nhin không được cười lạnh một tiếng: “Kỳ thật cậu vẫn cảm thấy diễn xuất của tôi rất kém cỏi phải không!” Đỗ Vân Tu ngồi ở một góc trong phòng nghỉ, ngăn giữa hai người là một khoảng khá xa.

Thình lình chất vấn như vậy khiến Đỗ Vân Tu không khỏi ngẩn ra. Không rõ tại sao khi không người ta lại kiểm chuyện với mình.

“Không có. Tôi sẽ không nghĩ như vậy” Đỗ Vân Tu suy tư một chút trả lời.

Chữ Phong mới vừa xuất đạo, Tạ Di lại là người mang danh ảnh đế.

So đo là không thể tránh khỏi.

Nhưng với một người vừa mới xuất đạo, ngay cả hai năm chịu cảnh chờ đợi cơ hội nổi tiếng cũng chưa phải nếm trải như Chữ Phong, Đỗ Vân Tu cảm thấy hẳn cũng không tồi.

“Hừ, buổi sáng quay phim chẳng lẽ cậu không thấy sao?”

Chữ Phong rất ít khi dùng loại ngữ khí này để nói chuyện với những người khác. Coi như cùng thành viên khác của Legacy giữ mối quan hệ bình thường, hẳn cũng luôn tận lực bày ra bộ dạng nhóm trưởng dám gánh vác trách nhiệm.

Nhưng lần quay phim sáng nay, đã khiến lòng tự tin hẳn bị đả kích mạnh. Càng diễn càng cảm giác mình diễn kém, càng diễn càng mê mang.

Ở trước mặt một người được cho là phiên bản gốc, chính mình quả thực giống như là tôm tép nhãi nhép.

Đỗ Vân Tu trằm tư một chút, không trả lời ngay.

Chữ Phong tuy rằng nói ra vấn đề như vậy, nhưng đáy lòng vẫn tồn tại điểm ảo tưởng. Hi vọng Đỗ Vân Tu có thể an ủi cổ vũ hẳn một chút.

Làm nổi bật tính cách tiểu thiên vương* của phái thần tượng, hẳn trên vai mang áp lực thật sự không nhẹ, ít nhiều những người xuất đạo cùng thời với hẳn đều mong hẳn thất bại, chờ xem hẳn ngã xuống thế nào.

(*gói gọn trong câu nói : « anh đẹp anh có quyền » - luôn cho bản thân là nhất, bá đạo... :]]])

Hắn không thể lui.

Từng bước cũng không thể. Chỉ có thể tiến không thể lùi.

“Kỳ thật suy nghĩ này của cậu cũng không phải vấn đề quá lớn gì.”

Chữ Phong nâng ... khóe môi.

Lúc chỉ có hai người hần và Đỗ Vân Tu trong studio, hần rất cục có thể phát tiết ra một chút, cũng như nguyện nghe Đỗ Vân Tu cho hần lời an ủi.

Ngay tại lúc Chữ Phong nghĩ đến những câu an ủi bình thường người kia sắp xuất ra thì không ngờ Đỗ Vân Tu lại nói một câu khiến hần cả kinh. (Vân Tu quá nguy hiểm d()b)

“Chính là, diễn xuất cậu lúc này có thể phóng, không thể thu.”

Chữ Phong thật không nghĩ tới, Đỗ Vân Tu thậm chí đã nêu lên điều mà hần còn chưa nghĩ đến.

“Vai diễn của cậu chính là con nhà giàu. Tính tình tùy hứng. Những thứ này cần phóng ra, cậu không cần phải thu lại bản tính mình.” Đỗ Vân Tu thản nhiên nói, “Chính là, nhân vật này đối mặt với người mình yêu mến, đối mặt với bạn tốt thì cũng có một mặt tinh tế.”

“Một nhân vật mị lực thường thường luôn thể hiện tính cách của hần ra ngoài. Cái gọi là nhân cách mị lực chính là như thế. Hần xấu tính sẽ có những lúc vô lý đến đáng yêu, mà nếu đối mặt với loại cảm tình nào đó sẽ có thể thu liễm một chút, tinh tế một ít, như vậy nhân vật này liền có thể diễn xuất một cách hoàn thiện. Một người thật ra có thể mang vô số biểu tình trên khuôn mặt, đối đãi với từng người cùng sự vật đều không giống nhau, sẽ lộ ra biểu tình khác nhau. Chỉ cần khống chế được, như vậy nhìn như biểu tình mâu thuẫn thực tế tính cách lại nhất trí, lại càng thu hút được người xem.”

Nghe đến đó Chữ Phong trừng lớn mắt .

Hần không nghĩ tới, Đỗ Vân Tu thế nhưng lại giúp hần phân tích vai diễn một cách sâu sắc như vậy.

“Nhưng Tạ Di...” Chữ Phong tựa hồ nghĩ tới điều gì, thì thào tự nói, “Hần cũng không có thu liễm. Hần luôn luôn để lộ ra...”

“Không, hần hiện tại đã muốn thu. Thu phóng biểu tình phải tự nhiên, quá gấp rút sẽ khiến phản tác dụng.” (Σ(> <) nội tâm=“” ảnh=“” phân=“” tích=“” sâu=“” xa=“” quá=“”>

“Vai hần thủ chính là Boss phía sau màn, vai diễn này yêu cầu hần phải biểu diễn ra nét thần bí. Cho nên lời kịch hần có phần ngắn gọn mà ý vị sâu xa, đồng thời đôi lúc cũng lộ ra nét mâu thuẫn. Tựa hồ đang phóng ra khí thế lớn do tức giận, nhưng ở một ít phân cảnh nhỏ lại lộ ra, một ít ám chỉ, hần cố ý nén xuống lửa giận, thành công tạo nên một loại khí thế, hoàn thiện nên nhân vật như trong kịch bản.”

Chữ Phong nghe đến thích thú. (Ảnh như con nít ấy >.<>

Thậm chí xem nhẹ hàm ý trong lời Đỗ Vân Tu “Hiện tại đã muốn thu”.

Hần lại cảm thấy Đỗ Vân Tu nói rất đúng, lại thấy được... Đỗ Vân Tu và hần đều là người mới, nhưng hần có lẽ sẽ không có khả năng phân tích được như vậy giống người kia.

Chốc lát tự hỏi, Chữ Phong vẫn là nửa mất mát nửa là mê mang lắc đầu: “Cậu nói đơn giản vậy. Cậu... Giống như cậu thật đang đặt mình ở vị trí đối thủ của hần, nên hiểu được cảm nhận của tôi.”

Có lẽ vậy...

Đỗ Vân Tu muốn nói lại thôi, cuối cùng nhìn nhìn kịch bản trong tay mình. Hần ngày mai còn phải diễn cùng Tạ Di.

Đến lúc đó, mình thật có thể tâm bình như thủy, không thể ảnh hưởng sao.

Đỗ Vân Tu nắm chặt kịch bản.

13. Chương 13

Tạ Di mời cơm mọi người, đồ ăn nào có thể giống ở mấy quán ven đường, có bao nhiêu đắt giá, người ở chỗ này trong lòng biết rõ.

Như vậy một hồi.

Dù Tạ Di ở studio nhận được đãi ngộ lớn thế nào, những người khác đều không so đo gì.

Thứ nhất là vì bản thân hắn mang danh là ảnh đế, còn đứng đầu trong phái thực lực. Thứ hai, hắn là bậc đàn anh trong ESE, đám nghệ sĩ dưới trướng còn phải cúi đầu kính trọng gọi hắn một tiếng “tiền bối” nhưng hắn cũng không tỏ ra kiêu căng gì, không phải sao?

Cái gọi là “Cẩn người miệng mềm, bắt người ngắn tay”*, chính là ý chỉ điều này.

(*Nguyên văn: “Cật nhân chủy nhuyễn, nã nhân thủ đoản” nghĩa là ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.)

Chiêu này ra vẻ khiêm nhường, đối xử với ai trong studio cũng công bằng như nhau, do đó cũng có chút thanh danh, được lòng mọi người trong công ty, quả thật Tạ Di rất khéo léo dùng chiêu lô hỏa thuần thanh**.

(**Nghĩa đen là ngọn lửa trong lò đạt nhiệt độ cao nhất(lửa màu xanh), nghĩa bóng theo ta nghĩ là: làm một việc gì đó vô cùng nhuần nhuyễn.)

Thực tế, trong lòng hắn vẫn mang chút cao ngạo.

Buổi sáng diễn xuất cùng thành viên kia của Legacy, Tạ Di đến bây giờ còn không nhớ kỹ tên của đối phương.

Hắn hôm nay hai chuyến bay đi bay về từ nước ngoài về nước.

Gặp những người mới ở từng nơi, trong đó đối tượng hợp tác, cũng không ít.

Hắn là thân phận gì. Địa vị gì.

Có nhớ tên người khác hay không, với hắn mà nói không có gì khác biệt. Dù sao tất cả mọi người đều nhớ rõ hắn.

Huống chi, người kia được xưng là con át chủ bài ESE che dấu trong nhóm này.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Tạ Di liền nhìn ra, đối phương nhất cử nhất động đều bắt chước mình. Có người ra sức biến họ thành giống mình, loại cảm giác này đối với đương sự mà nói, giống như là ăn ruồi bọ. (hehe ảnh khó chịu r J)

Hắn chưa khoan dung đến thế.

Cho nên lúc diễn chung.

Tạ Di liền bất động thanh sắc, thoáng chèn ép đối phương, để hắn biết, cái gì gọi là kỹ xảo diễn xuất của ảnh đế.

So với loại diễn xuất kém, chỉ giỏi bắt chước, hoàn toàn là khác biệt.

Đêm nay xem như xong.

Đợi quay xong nội dung phân cảnh ngày hôm sau, phần diễn của hắn cũng coi như kết thúc. Kế tiếp phải bay sang Pháp tham gia casting một bộ phim của đạo diễn là người nước ngoài.

Nội dung kịch bản là hắn diễn cùng “Vân Tu”.

Lúc ấy nhìn thấy kịch bản Tạ Di đầu tiên chính là lướt nhìn hai chữ này, nháy mắt liền gây ngấn cả người, thanh âm bên tai giống như đều chẳng nghe thấy. Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hai chữ quen thuộc kia, hốc mắt hắn nhìn không được thoáng mờ lung, nhớ đến tên người đó...

Thẳng đến khi tiểu trợ lý hỏi hắn là uống trà hay vẫn như cũ là cà phê.

Tạ Di đang trong tình trạng đầu óc trống rỗng, miên man trong hồi ức mới dần dần phục hồi tinh thần lại. Thanh tỉnh nghĩ đây chẳng qua là một cái tên do biên kịch hư cấu.

Hắn lần đầu nhìn thấy hai chữ này chính là hơn mười năm trước, người kia lưu loát viết trên tờ hồ sơ lí lịch theo phong cách khải thư*, nét chữ uốn lượn đẹp mắt...

(*Khải thư: là phong cách viết chữ Hán ra đời muộn nhất (xuất hiện khoảng giữa thời Đông Hán và Tào Ngụy và phát triển thành phong cách riêng vào thế kỷ 7 CN) do đó đặc biệt phổ biến trong việc viết tay và xuất bản hiện đại (chỉ sau các kiểu chữ Minh thể và gothic sử dụng riêng trong in ấn.)

Khi đó, Tạ Di kinh ngạc cảm thán trong lòng, thế nào lại có người viết chữ đẹp đến thế.

Đối phương sau đó giống như cảm nhận được ánh nhìn của hắn, có chút ngượng ngùng ngẩng đầu, hướng hắn cười cười.

Hắn lúc này mới tìm được điểm cân bằng.

Chữ viết phi thường đẹp, nhưng vẻ ngoài người kia lại có phần bình thường.

Thế nhưng cảm giác về sự ưu việt ấy, lúc thấy hắn tập trung tại khóa huấn luyện, dần dần biến mất...

Tại sao lại có người được ông trời ban cho nhiều ưu điểm như vậy?

Rõ ràng là khuôn mặt bình thường lẫn trong đám người mỹ mạo. Chính là một khi diễn chung, mỗi ánh mắt phóng tới đều khiến lòng người không khỏi động, ngay cả lời kịch bình thường do hắn nói, đều bất đồng, khiến người ta chẳng có chút cảm giác nhạt nhẽo nào.

Đến cuối cùng, đã phân không rõ là bị ánh mắt hắn hấp dẫn, hay vì tiếng nói hắn mà mê muội, vẫn là...

Có một câu chuẩn xác.

Dùng để hình dung loại cảm giác này—— thực, tùy, biết, vị.

Nhưng bởi vì công ty không thích tên này, người nọ chỉ có thể dùng nghệ danh khác để xuất đạo.

Mà hắn cũng thích ứng với nghệ danh mới của người nọ.

Thời gian trôi qua, cũng quên mất cái tên chân chính của người ấy.

Thẳng đến khi quay đầu nhìn thấy hai chữ này lần nữa chính là được khắc trên bia đá, từng nét rần rỏ túc mục trên bia đá thô sơ đập vào mắt hắn đến đau nhức, nhất thời từng mảnh hồi ức đủ màu sắc xen lẫn trong đầu phẳng phất tựa chiếc khăn choàng cổ nhẹ tênh không trọng lượng, cơ hồ siết hắn đến không thể thở...

Tạ Di nhắm mắt lại.

Ngón tay thon dài như trước dừng lại ở hai chữ kia trên kịch bản.

Không ai có thể thay thế người kia.

...

Máy quay đã sẵn sàng. Tạ Di không chút để ý liếc mắt đánh giá đối phương một cái. Ngày hôm qua không để cho hắn chút mặt mũi, trừ bỏ người diễn vai đối thủ của hắn ngày hôm qua, nghe nói còn có người này. (Ảnh hờn vụ ảnh mời cơm mà k đi chớ gì :v)

Đối phương còn cầm kịch bản, tựa hồ là xem lời thoại.

Tạ Di không khỏi có chút lạnh cười.

Dung mạo đích xác không sai, ngũ quan thanh vận, khí chất cũng tốt, mang một cỗ dũng khí cùng mị lực hấp dẫn người khác tựa xuân sơn Yên Lam. Bất quá cho dù cố tình cầm cúi nhìn kịch bản, hắn vẫn nhìn ra được đối phương thật ra đang khẩn trương.

Thái độ chính là thái độ.

Hiện giờ giới giải trí càng ngày càng phát triển, tốc độ chiêu mộ người mới càng ngày càng nhanh, đủ loại người tồn tại trong giới, đa dạng phong phú, không có loại người nào là không có.

Đáng tiếc thực lực của bọn họ lại lại chẳng theo kịp, nếu không muốn nói rằng là chẳng có thực lực.

Đạo diễn hô một tiếng “Action!”

“Vân Tu, chẳng lẽ cậu không nhớ rằng Chữ Phong từng đối với cậu thế nào sao?” Thanh âm Tạ Di như là có ma lực, mơ hồ hàm chứa hắc ám sa đọa, không ngừng lôi kéo người ta sa vào vũng lầy tội lỗi.

Kịch bản đặt ra, hẳn là ở nước ngoài gặp được vân tu.

Khi đó Vân Tu hai bàn tay trắng, chỉ có thể dựa vào công việc làm ngoài giờ. Hắn sau lưng lập mưu thiết kế, khiến Vân Tu dần dần trở thành bạn tốt của hắn, mà —— cũng là một trong kế hoạch của hắn, khiến Vân Tu vì hắn mà trở thành quân cờ trọng yếu trong kế hoạch.

“Thật ra Chữ Phong cũng không xấu.” Đỗ Vân Tu cúi đầu.

Thanh âm vang lên, thật phù hợp với phân cảnh hiện tại, lẫn trong đó là vẻ mê mang, không xác định.

Đáy lòng Tạ Di ngoài ý muốn có chút kinh ngạc, bình phản.

Người mới này tựa hồ so ra lại có vẻ trầm ổn hơn.

Không giống với người ngày hôm qua, khi hắn ngẫm thị uy, khí thế liền lập tức tuột xuống. Bất quá nói không chừng, hắn vừa rồi khấn trương là vì cho giống với kịch bản phân cảnh hiện tại?

Tạ Di ngồi chồm hổm xuống, ánh mắt từ dưới quét lên nhìn đối phương.

Tính cách hắn vốn khí phách cương quyết, hiện tại làm ra hành động ôn nhu thế này, trong lòng cũng không khỏi đắc ý.

“Vân Tu, cậu xem tôi.” Tạ Di ngữ điệu chậm rãi, mang theo nét lơ đãng hấp dẫn, “Cậu cảm thấy tôi giống hạng người xấu xa như vậy sao?”

Tóc Vân Tu hơi động, tựa hồ do dự một chút.

Sau đó mới ngẩng đầu lên.

Thời gian hắn ngẩng đầu vô cùng đúng lúc, thích hợp. (ngay cái này mà diễn xuất cũng f tính toán ư ?!! ôi làm diễn viên thật k dễ >.<>

Vừa không có vẻ mau, lại không quá chậm, nhưng lại khiến người khác có cảm giác nín thở hồi hộp...

Lông mi chớp chớp, đôi mắt chậm rãi đón nhận ánh nhìn của Tạ Di...Đủ loại cảm xúc phức tạp bao hàm trong ánh mắt, hoặc như là muốn tin tưởng đối phương, hoặc như là giãy dụa, lựa chọn đây khó khăn, bước đi lại duy gian (khó khăn, gian nan).

Đủ loại cảm xúc xoay vần, chông chênh.

Giống như nét u buồn không thanh sắc hiện hữu trên khuôn mặt, lại làm lòng người ta đau khôn tả.

Lại vừa đánh nát trái tim người xem.

Không ai có thể đành lòng khiến hắn khó xử như vậy, cũng chẳng ai có thể nhẫn tâm nỡ để hắn lộ ra ánh mắt như thế...

Tạ Di sửng sốt, ngay cả cánh tay lúc trước nắm lấy tay Đỗ Vân Tu cũng không tự giác buông lỏng.

Lập tức trong lòng dâng lên vẻ kinh đào hải lãng (sóng to gió lớn, kinh ngạc lớn), giống như sóng lớn đánh vỡ đá.

—— không ai có thể quen thuộc với ánh mắt này hơn hắn.

Ánh mắt như thế.

Chỉ có thể là ánh mắt Vân Tu.

Vân Tu...

Mắt đối mắt, hần chăm chú nhìn xoáy vào đôi mắt đối phương.

Tạ Di cả kinh, trong lúc nhất thời lại có loại cảm giác đối phương bị linh hồn Đỗ Vân Tu nhập vào!

Tạ Di cường chế rung động trong lòng.

Hần không hổ là tay già đời trong việc che dấu cảm xúc bản thân. Nháy mắt liền đem ánh mắt híp lại che giấu kinh ngạc, hồi tiếc vừa rồi, lông mi nồng đậm rũ xuống đem kinh ngạc không thôi trong ánh mắt che khuất, chuyển thành bộ dạng bí hiểm.

Vân Tu?

Không, không có khả năng...

Tạ Di kinh hồn, sâu trong đôi mắt thoáng lên vẻ mê mang.

Thuận lợi quay xong phân cảnh này.

Bởi vì Tạ Di sắp tới có chuyến bay gấp sang nước ngoài. Cho nên The Legacy cũng không quay theo thứ tự trong kịch bản, mà là đem toàn bộ phần diễn của Tạ Di quay trước, tranh thủ kết thúc trong hôm nay.

Vừa kết thúc phân cảnh vừa rồi, lại phải quay thêm phân cảnh khác nữa.

Vân Tu đã nhận ra Tạ Di chính là lợi dụng mình cùng nữ chính để khiến Chữ Phong một mình đi vào biệt thự của Tạ Di.

“Làm sao anh có thể làm như vậy?!” Vân Tu đau đớn chất vấn.

“A? Cậu biết rồi?” Tạ Di ngồi trên ghế solon xa hoa, phả một hơi thuốc rồi nhả điếu xì gà ra, rõ là bộ dạng nắm chắc thắng lợi trong tay. Hần tao nhã đứng lên, đi đến bên cạnh Vân Tu, câu thần cười, “Chẳng qua là khiến cho hần từ trên mây té xuống mà thôi, loại sự tình này, cậu chẳng phải từng làm qua rồi sao?”

Vân Tu đối với Chữ Phong vẫn là quá tốt.

Chính là hần lại không thích việc hần vất vả cất công bày mưu tính kế, đến lúc chót Vân Tu lại vì Chữ Phong mà cầu tình. (có hint~ing >.<>)

“Không, không giống như vậy...” Vân Tu đảo mắt không ngừng, trở nên mê mang.

Tạ Di ghé sát vào, tựa tiểu phi tiểu, thần sắc không đứng đắn, ngón tay thon dài vân vê tai Vân Tu rồi búng trán hần, chậm rãi phun ra: “Đừng quên, cậu, là, tòng, phạm.” Những lời này đột nhiên cất lên như nắm thóp Vân Tu.

Hần vừa sợ vừa giận, ánh mắt vừa buồn giận lại thất vọng, như là một nhát dao sắc bén trong bóng đêm chém tới, lạnh lẽo khoét sâu một lỗ trong linh hồn!

“... Anh khiến tôi vô cùng thất vọng!” Đỗ Vân Tu nhìn hần, nói.

Trong lòng Tạ Di chấn động mạnh.

Anh khiến tôi thất vọng rồi...

Những lời này, năm đó Đỗ Vân Tu cũng nói qua.

Thời điểm tính hướng của hần bị truyền thông moi móc vạch trần, Đỗ Vân Tu như ngâm nước, đứng ngồi không yên, ôm miết điện thoại chỉ chờ một cú gọi tới của Tạ Di, từng nghĩ rằng Tạ Di nhất định sẽ gọi cho hần. Nhưng cuối cùng đành thất vọng, xót xa gọi cho Tạ Di từng cú.

Khi đó người đại diện của Tạ Di tuy rằng vô cùng nghiêm khắc nhưng lại rất khéo léo giải quyết tình huống.

Cửa sổ trong nhà toàn bộ bị phủ bởi lớp màn dày. Phía dưới nhà trọ bu đầy phóng viên...

Bấy giờ hần còn chưa hoàn toàn bộc lộ tài năng, chính là địa vị trong giới giải trí vẫn chưa ổn.

Người đại diện hận không thể bắt hắn yên vị trên salon, hung hăng nói: “Cậu muốn mọi công sức bỏ ra từ trước tới nay đều đổ sông đổ biển? Cậu muốn giống Đỗ Văn Tu bị dư luận đánh cho quay về điểm bắt đầu sao, một đoạn video cũng không xử lý được sao? !” (E gét chế T___T xúi con nhỏ chối bỏ đoạn video >.<)

Hắn kinh ngạc. Hắn do dự.

Không...

Hắn không muốn từ bỏ sự nghiệp của mình.

Cảnh tượng đứng trên đài cao, được vạn người hâm mộ, mùi vị này chỉ cần hưởng qua một lần liền không thể buông bỏ.

Sẽ thấy việc từ phía trên té xuống tới mức nước lòng sông chênh lệch so với mặt biển* cũng đã chịu không được.

(*Ý nói việc đã quen dc ng ng hâm mộ, chỉ cần tụt xuống 1 chút cũng đã k chịu dc)

Tiếng chuông vang lên liên hồi rồi tắt cũng rất nhanh, có thể thấy người gọi tới vô cùng gấp gáp, tiếng chuông dồn dập tựa như thanh âm giọt lệ đáp đất, hắn biết Đỗ Văn Tu áp lực bao nhiêu, bị ủy khuất ít nhiều.

Hắn... Nhưng không có an ủi Văn Tu.

Ngược lại ý chí sắt đá giống như: “Nếu em còn xem trọng giao tình lúc trước của chúng ta, cũng đừng có lộ ra nửa phần trước truyền thông.”

Hắn thậm chí có thể cảm thấy tiếng thở dốc vì lo lắng của đối phương rồi nháy mắt liền trở nên kinh ngạc.

Hắn không dám tiếp tục nghe. Vội vàng cúp điện thoại.

Liên tiếp vài ngày, hắn đều chú ý đến thông tin vụ việc ngày đó trên các bài báo giải trí.

Khi người đại diện của hắn còn chưa nói ra những lời trước kia, hắn không có ý thức được, nguyên lai danh lợi đối với hắn mà nói lại quan trọng như vậy, không có ý thức được, Đỗ Văn Tu sẽ mang lại cho hắn cảm giác không kham...Lúc tuổi trẻ đã tâm luôn như vậy kỳ quái.

Chỉ cần có vật trở ngại trên đường.

Như vậy, ngay lúc gian nan khó khăn, lưu luyến nhu tình cũng có thể trở nên tàn nhẫn đến cực điểm...

Thời điểm Đỗ Văn Tu bị đám chó săn bao vây trong đám dư luận scandal.

Hắn như trước sống cuộc sống hào quang dưới ánh đèn huỳnh quang trên sân khấu, làm người mẫu đại diện cho các tạp chí nổi tiếng, đóng bộ phim của ESE, diễn xuất tốt, lại được hợp tác với đạo diễn nổi tiếng, đặt từng bước đi đầu cho hành trình đến danh hiệu ảnh đế của hắn sau này...

Chờ sóng gió đi qua...

Lại thấy được vẻ chán nản của Đỗ Văn Tu, hắn mới động lòng trắc ẩn, để Phong Cảnh mời Văn Tu đến ESE.

Phong Cảnh lại mang về tin tức, đối phương cự tuyệt.

Hắn gọi điện thoại truy vấn nguyên nhân, Đỗ Văn Tu chỉ có một câu, còn có cái gì đâu.

Ngữ khí bình thản.

Hắn từng nghe nói qua vụ việc lần đó, người tràn đầy sức sống như Đỗ Văn Tu, từng đối với giới giải trí ôm lấy khát khao đẹp đẽ, trước sự chèn ép của truyền thông mà như gió cuốn mây tan, hắn yên lặng.

Mà khi đó, hắn nắm ống điện thoại, nói không nên lời.

Câu thất vọng của Đỗ Văn Tu, trước mặt truyền thông, và còn rất nhiều người có mặt tại hiện trường, nhẹ nhàng thoát ra.

Có cả, hắn.

Hắn còn nhớ rõ, lần đầu tiên xem Đỗ Vân Tu biểu diễn.

Ánh mắt đối phương khi đó sáng ngời biết bao, hết thấy đều vô cùng thuần túy, lúc đó hắn có bao nhiêu trong sáng.

Trận phong ba kia đi qua.

Hắn biết rõ nhất định phải xem, Đỗ Vân Tu diễn xuất lại càng gần như hoàn mỹ, thu liễm nội phóng, cả người đều là diễn.

Chính là có một chút, chỉ sợ cũng chỉ có người thân cận nhất hiện tại cũng là xa lạ nhất với Đỗ Vân Tu là hắn mới phát hiện được.

Rằng, vô luận ánh mắt đảo qua như thế nào, đều sẽ không thể tìm lại vẻ sáng ngời trong đôi mắt đó nữa.

Ngay cả chính Đỗ Vân Tu cũng không có chú ý, ánh mắt của hắn, sau sự kiện lần đó, đều là sợ hãi, tuyệt vọng. Sâu trong ánh mắt chính là nét u buồn khôn tả...

Nội tâm Tạ Di chấn động mạnh.

Nhưng Đỗ Vân Tu không có quên phần diễn của mình, hắn vẫn thao thao diễn xuất.

Hắn cảm giận bất bình, tức giận mắng Tạ Di là kẻ lừa đảo.

Tạ Di lúc này mới kịp phản ứng, dựa theo nội dung kịch bản, một quyền đánh hướng bụng Đỗ Vân Tu, Đỗ Vân Tu lão đảo ôm bụng lui lại mấy bước.

“Hảo, tốt lắm.”

Đỗ Vân Tu cười.

Chính là trong lúc vui vẻ lộ ra mơ hồ bi thương. Loại bi thương này chính là bị người lừa, tựa như bị người ta đâm một nhát sau lưng, đau đến thấu tim. “Đủ rồi! Không cần dùng loại ánh mắt này nhìn tôi!” Tạ Di chỉ cảm thấy khí huyết nhăm thẳng huyết thái dương xông lên, “Chẳng lẽ vì Chữ Phong, vì Chữ Phong...”

Em muốn đối với anh như vậy?

...

Hắn luôn luôn hoài nghi, Đỗ Vân Tu sau đó có tình nhân khác.

Cho nên sau đó hắn vô luận lấy lòng thế nào, Đỗ Vân Tu cũng không vì thế mà thay đổi.

Hắn không thể hạ thấp tư thái.

Hắn cũng không bỏ xuống được cái giá cho mọi chuyện, hắn không thể chịu được dư luận moi móc. Chỉ có thể một lần lại một lần, bắt buộc đối phương...

Thanh niên trước mắt tựa hồ biến ảo thành bộ dạng Đỗ Vân Tu.

Hắn chịu không nổi Đỗ Vân Tu dùng ánh mắt trách cứ như vậy nhìn hắn. Càng chịu không nổi Đỗ Vân Tu vì một người khác, dùng ánh mắt như thế nhìn hắn.

Hết thấy toàn bộ quá mức đột ngột cùng không chân thật.

Tạ Di còn chưa ý thức được, hắn đã đem đối phương cùng Đỗ Vân Tu ngoài đời đánh đồng, lại đem phần diễn của Chữ Phong thay vào tới ngoài đời.

“Tài sản của hắn, địa vị hắn, cái nào mà chẳng phải là của tôi? Nếu không phải mẹ của tôi bị mẹ hắn đuổi ra khỏi Chữ gia...”

“Vân Tu...” Tạ Di dừng một chút, nhẹ nhàng hô tên của đối phương, thanh âm lập tức trở nên thấp nhu (giống ôn nhu ý) lên, “Chúng ta khi đó ở nước ngoài, cảm tình không phải tốt lắm sao? Vì cái gì, cậu chỉ để ý đến tình bạn của cậu cùng Chữ Phong... Giữa tôi và cậu là gì đây?”

“Chính là... Đây đều là giả.”

Đối phương nhìn hần, thủy quang trong mắt chớp động.

Đối phương không khóc.

Nhưng lòng Tạ Di cũng cảm thấy được hần thất vọng đến thế nào...

“CUT!” Đạo diễn hô một tiếng.

Tạ Di ngẩn người, mãi đến sau đó vài giây, mới hiểu được tuồng vui này đã được quay lại. Tiểu trợ lý lập tức đưa đồ uống ấm áp cho hần, Lâm đạo diễn cũng tới, ánh mắt lộ ra thưởng thức, tán dương: “Tốt lắm, vừa rồi cảm giác mang lại thật tốt!”

Không hổ là mang danh ảnh đế a.

Chỉ là một màn ảnh nhỏ.

Bên trong đủ loại cảm xúc lại luân phiên thoáng hiện, loại hối hận, tức giận, xấu hổ và giận dữ, ghen tị, mơ hồ khát vọng này... Toàn bộ đều biểu hiện ra.

Lần này vội vàng đẩy nhanh tốc độ quay phim.

Người có chút mệt mỏi, tất cả đều thể hiện rõ trên khuôn mặt. Tựa như kịch bản phần diễn của Tạ Di, phân cảnh trước vừa mới đột nhiên xuất hiện mà phân cảnh sau đã là màn đột nhiên trả thù. Hoàn toàn là vì bộ thứ hai mà đông cứng thiết kế ra một nhân vật.

Nhưng là lần quay phân cảnh này của Tạ Di, lại thật sự đem kịch bản diễn tới ngoài đời.

Nội tâm của hần thống khổ.

Hần muốn báo thù, khát vọng tình bạn rồi lại không thể không lợi dụng của tình bạn, nhất nhất nói ra.

Nhưng tâm Tạ Di đã hoàn toàn trống rỗng tại đây.

“Diễn viên kia? Người diễn vai ‘Vân Tu’, tên gọi là gì?”

“Diễn vai ‘Vân tu’ a.” lời Lâm đạo diễn mang đầy tự hào, vì diễn viên phim thần tượng của mình như vậy mà có chút đặc ý, “Hần thật ra trong Legacy...chính là người xuất sắc nhất. Thật làm cho người ta nhìn không ra hần lại là một người mới. Người không biết, còn tưởng rằng hần đã lăn lộn lâu trong giới giải trí rồi.”

“Hần tên là gì?” Trong lòng Tạ Di mơ hồ có một dự cảm, chấp nhất hỏi.

“Chẳng phải kêu Vân Tu rồi sao?”

“Vân Tu? ! Làm sao có thể?!”

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Vân Tu.

Không, hần làm sao có thể tên là Vân Tu.

Tạ Di vội vàng nhắc bước về hướng phòng nghỉ của đối phương.

Hần không biết bản thân rốt cuộc đang mang tâm tình thế nào, nhưng hần chính là muốn nhận định rõ ràng lần nữa diễn viên vừa rồi.

Diễn viên kia tên là Vân Tu...

Trong phòng nghỉ, Chữ Phong đang ngồi trên bàn hoá trang, hần trầm tư lướt mắt đánh giá Đỗ Văn thân thiện hữu hảo một hồi, mới lên tiếng: “Cậu vừa rồi diễn rất khá.”

Chữ Phong vẫn cho rằng mình mới là người giỏi nhất. (thanh niên tự tin nhất năm J)

Hiện tại Legacy chính là nhóm thần tượng được yêu thích nhất, mà hần không chỉ là nhóm trưởng, mà còn là đối tượng ESE ngầm nâng đỡ, điều này tuy không nói ra nhưng hầu như ai ai cũng biết.

Về ngoài tuấn mỹ, thân hình xốc vác mạnh mẽ, khi phỏng vấn lại tỏ ra nhạy bén dí dỏm trước phóng viên, thậm chí là đối mặt với fan lại triển lộ ra không ít mị lực...

Mỗi một phương diện, Chữ Phong đều tự nhận là mình làm rất tốt.

Nếu như nói, trong...nhóm thần tượng này, người ngày thường khiến hần có cảm giác bị uy hiếp, phải kể đến Đằng Trạch.

Đối phương chính là một học sinh du học ở Mỹ, vai vế thực sự không nhỏ, mà tài năng cũng không phải hạng xoàng, nhất là về khoản tiếng anh và khả năng khiêu vũ quả thật không tồi, lại thường xuyên mang đến cho người ta cảm giác hần là người ưu việt, đến khí chất cũng bị ảnh hưởng ít nhiều trong suốt thời gian sống ở nước ngoài.

Úy Dật Phi, cũng có chút uy hiếp.

Rất nhiều fan nữ thích loại thiếu niên nhu nhuận như hần, mỗi lần nhận được quà tặng thì số quà tặng của hần cũng nhiều hơn của Chữ Phong, lần trước xuất cao âm (cao độ) trong lúc thực hiện đĩa đơn, ngay cả người ghi âm cũng có chút thất kinh mà than.

Nhưng là, nhìn Vân Tu có vẻ không...nổi bật gì mấy, lại ngoài ý muốn luôn khiến hần phải bội phục!

Mặc dù trước lúc quay « The Legacy », Phong Cảnh từng ám chỉ mình sau này có triển vọng trở thành ngôi sao nổi tiếng, chính là... Tựa hồ đối với Vân Tu cũng coi trọng giống như thế. Hần luôn loáng thoáng cảm thấy, mối quan hệ giữa Vân Tu cùng Phong Cảnh cũng không phải đơn giản ngoài mặt như vậy.

Huống chi, ở phần một “The Legacy”, có thể cùng hần có địa vị ngang nhau, không phải Đằng Trạch, không phải Úy Dật Phi.

Mà chính là Vân Tu.

Ngay cả Lâm đạo diễn luôn theo đuổi sự hoàn mỹ, cũng chỉ có thời điểm Vân Tu diễn, mới sẽ không soi xét như vậy.

Nếu vậy hiện tại Amanda đối với một đám chưa có thành tích đáng kể gì như bọn họ cũng không có lưu luyến, nhưng nói đến thành viên trong nhóm.

Thế nhưng cô lại thật xem trọng Vân Tu.

Hỏi cô nguyên nhân, cô lại nói cái gì mà: Đây không chỉ là trực giác của phụ nữ. Mà còn là trực giác có được nhờ vào việc làm người đại diện nhiều năm qua của cô. Cảm giác Vân Tu ngoài đóng phim thần tượng ra, còn có thể làm được nhiều việc lợi hại hơn thế.

Chẳng lẽ mình trừ bỏ phim thần tượng, lại không thể làm nhiều việc tốt hơn thế sao...

Tiếc là mình xem cô ấy là bạn, lời nói đó chỉ có thể giữ trong lòng .

Nhưng mà, ở phân cảnh diễn xuất vừa rồi giữa ảnh đế Tạ Di và Vân Tu.

Hần loáng thoáng nhận ra vài điều. Hần trước kia cho rằng, mình hiểu rất rõ diễn xuất là như thế nào, nhưng chung quy bản thân cũng chỉ là một kẻ giỏi khoe khoang.

Làm một diễn viên, cái cần đầu tiên không phải là dung mạo tuấn mỹ.

Mà chính là, khả năng căn cứ theo nội dung kịch bản, hiểu rõ để biểu đạt ra cảm xúc giống như trên kịch bản, cảm xúc gì cần có liền biểu đạt ra cảm xúc đó, nên làm ra động tác gì, liền làm ra động tác đó.

Chỉ cần lĩnh ngộ được hai điều này, nhất định sẽ trở thành diễn viên xuất sắc. Giống như người được cho là lão luyện trong diễn xuất như Tạ Di.

Nhất là sau khi bản thân vừa mới đứng một bên nhìn hai người diễn xuất.

Thế nhưng hắn lại có cảm giác kỳ quái.

Mặc dù là Vân Tu đang cùng Tạ Di diễn, nhưng chỉ cần ánh mắt gắt gao dõi theo Vân Tu, truy đuổi từng cảm xúc trong đôi mắt hắn, nghe mỗi một câu thoại hắn nói ra

Chữ Phong lại có thể tưởng tượng ra cảnh trong phân đoạn này, nhập tâm vào nhân vật, hiểu rõ tính cách nhân vật...

Giống như có thể hiểu rõ xem tạ di có hay không chính là loại người này?

Chỉ cần đối phương là Vân Tu.

Chỉ cần là Vân Tu.

Hắn giống như có thể tưởng tượng ra con người của Tạ Di thế nào. Toàn bộ lời thoại trên kịch bản cũng có thể kim lòng không đậu mà buột miệng nói ra. (cái này ngta gọi là nhập tâm đấy anh J)

Ngày hôm qua Chữ Phong diễn cùng với Tạ Di vẫn luôn cảm thấy hổ thẹn với khả năng diễn xuất kém cỏi của bản thân, cảm giác óc tưởng tượng của mình không đủ phong phú.

Nhưng nếu là hôm nay.

Nếu như Vân Tu diễn như thế trước mặt mình, Chữ Phong cảm thấy hắn cũng có thể đem các cảm xúc phức tạp, bất đồng như thế biểu hiện ra ngoài...

Hơn một lần, Vân Tu khiến hắn rung động mãnh liệt, hắn không thôi kinh ngạc.

Nhưng lúc này đây...

Tưởng tượng giống như Vân Tu đang biểu diễn trước mặt mình, hắn có thể thực thuận lợi nhập tâm vào vai diễn kia, hiểu rõ tâm lí, cảm xúc của nhân vật...

“A... Cảm ơn.”

Đỗ Vân Tu trừng mắt nhìn, ánh mắt có điểm nghi hoặc.

Vẻ mặt như thế lại khiến Chữ Phong ma xui quỷ khiến thế nào lại nghĩ tới hai từ “Đáng yêu”. Ngay lúc đối phương nửa lịch sự, nửa kinh ngạc, cẩn thận đáp lại lời tán thưởng của hắn thì cửa phòng nghỉ “Ba” một cái mở ra, không nghĩ ngờ, cánh cửa đã bị đẩy mạnh thế nào —— Tạ Di hùng hổ xông vào phòng.

Tầm mắt Tạ Di sau khi quét một vòng trong phòng nghỉ, ánh mắt thâm trầm liền rơi xuống người Đỗ Vân Tu.

Ánh mắt như vậy, ngay cả Chữ Phong đều ý thức được có vẻ không bình thường.

“Anh muốn làm gì?!”

Ngay cả Chữ Phong cũng thật bất ngờ, vì cái gì sau khi chứng kiến Tạ Di đối với Vân Tu lộ ra ánh mắt như thế, suy nghĩ của hắn còn chưa hiểu rõ chuyện gì, thì thân thể lại phản ứng trước một bước mà đứng lên?

Càng lấy tốc độ nhanh nhất mà chặn trước Vân Tu, thật sự đem ánh mắt Tạ Di che đi! (*cười gian* hehehe)

Tạ Di thoáng cười lạnh. Lấy thân phận gì, mà dám chất vấn hắn.

“Tránh ra!”

Chữ Phong nhú nhú mày, không nói gì, nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng Tạ Di.

Kỳ thật, khi mới mở miệng hỏi đối phương muốn làm gì thì hắn liền hối hận.

Tạ Di có địa vị thế nào, không riêng gì việc liên tục nhận được các giải thưởng trong nước, phòng vé luôn đắt người mua, mà hai năm qua còn nhận tiếp mấy bộ điện ảnh nước ngoài, có triển vọng tiến quân sang Hollywood.

Cho dù là ESE, nếu muốn Phong Cảnh và Lệ Duệ bỏ xe giữ tướng, không nghi ngờ, người mà họ buông bỏ nhất định là mình...

“Chữ Phong, không có việc gì.”

Nhìn thấy Tạ Di cùng Chữ Phong giống như lưỡng hổ (hai hổ) gặp nhau, Đỗ Vân Tu nhin không được lên tiếng, nhẹ nói, “Có thể... Tạ ca tìm tôi có chút việc?”

Đỗ Vân Tu thử liếc mắt một cái về phía Tạ Di.

Chính là khe đung đến tầm mắt đối phương, hần phát hiện bản thân so với mình trong tưởng tượng lại càng không yên tĩnh.

Bây giờ không có mọi người trong studio ở đây, không có diễn xuất, hần căn bản không biết cần phản ứng thế nào mới tốt.

Chẳng lẽ... Tạ Di nhận ra hần?

Tạ Di lúc này mới khinh thường hừ một tiếng, ý bảo Chữ Phong đi ra ngoài.

Chữ Phong quay đầu lại, sau khi dùng ánh mắt mang ý hỏi Đỗ Vân Tu, mới cắn chặt răng đi ra ngoài: “Tôi ở bên ngoài. Có chuyện gì thì gọi tôi.”

Trước khi đi, lưu lại một câu, chính hần cũng cảm thấy lời nói có phần kỳ quái.

Tạ Di nghe xong, khinh thường cười cười.

Sau đó lướt mắt tỉ mỉ nhìn người đối diện, từ trên xuống dưới đánh giá Đỗ Vân Tu một vòng, giống như một con dã thú chuẩn bị săn mồi.

... Thật sự là không giống.

So với Đỗ Vân Tu trẻ tuổi, so với thân hình thon dài dễ nhìn của Đỗ Vân.

Vô luận là phương diện nào cũng đều hoàn toàn không giống.

Chính là vì cái gì. Ánh mắt đối phương nhìn mình, lại chính là ánh mắt vốn quen thuộc với hần từ lâu...

“Cậu... Là Đỗ Vân Tu phải không.” Tạ Di từng bước một, chậm rãi thong thả tới gần.

“Àn? Đỗ Vân Tu?” Đối phương lộ ra biểu tình hơi kinh ngạc, giống như đối với cái tên này có điểm nghi hoặc, thanh âm ban đầu tự bỏ thêm trọng âm, âm cuối lại lên cao tỏ vẻ nghi vấn.

Tạ Di đi đến trước mặt hần.

Không nói gì, chỉ là lạnh lùng cười. Thời điểm Tạ Di cười, liền xuất ra cỗ tà khí mê hoặc, nhưng mà lúc cười lạnh hoặc là không cười, loại khí chất toát ra này lại khiến người ta có cảm giác áp bách, cũng vô cùng sợ hãi.

Giống như chỉ cần bị hần câu hồn đoạt phách, theo hần rồi, hần một giây sau cũng có thể cho bạn mất hết danh dự.

Tim Đỗ Vân Tu đập bịch bịch, hần có thể cảm giác được phía sau lưng của mình đều cứng còng.

Nhưng là Tạ Di vẫn đang ở trước mặt hần dạo một vòng, quan sát đánh giá trên dưới.

Thời điểm Đỗ Vân Tu lúc trước lựa chọn nghệ danh này, Amanda cũng không đồng ý.

Amanda nói thầy tướng số từng nói rằng: nửa may mắn, quẻ này mơ hồ, anh hùng hào kiệt, gợn sóng trùng điệp, mà tấu công lớn. (mình k hiểu lắm, chỉ có thể nắm sơ rồi edit tạm câu này để hiểu z thôi)

Công ty càng có khuynh hướng yêu cầu nghệ danh nghệ sĩ có thể là loại Húc nhật đông thăng* như thế này, danh-lợi thuận lợi thu về hai cái.

(*Húc nhật đông thăng: mặt trời phía Đông, ý nói ở đây là nghệ danh mang điềm tốt, sáng sủa,...pla pla)

Nhưng Đỗ Văn Tu lại ôn nhu kiên trì muốn lựa chọn cái tên này.

Đỗ Văn Tu luôn luôn tỏ ra phối hợp, nhưng vì chuyện nhỏ như vậy mà kiên định, đây chính là lần đầu tiên.

Amanda không có hỏi nhiều, bởi vì cô tựa hồ hiểu được, vô luận như thế nào, đối phương cũng sẽ không dao động.

Ngay cả tên mình cũng không thể nắm chắc.

Như vậy, sau khi trọng sinh làm sao có thể càng kiên định theo hướng đi trên con đường này, càng kiên định... trở nên siêu việt hơn cả Tạ Di được đây.

Tạ Di im lặng vài giây.

Đối với người trước mặt, sau khi quét ngang dọc, cũng là luôn mang biểu tình nửa kinh ngạc nửa lo sợ bất an đánh giá Văn Tu, tựa hồ nghi hoặc vì sao lại tìm tới hắn. (Ảnh thấy giống cho đã, h k thấy giống lại tự hỏi tại s lại tìm tới, chết với em TT__TT)

Càng nhìn càng cảm thấy đối phương rất có thể là Đỗ Văn tu.

Càng nhìn rồi lại cảm thấy đối phương không thể nào là Đỗ Văn Tu.

Người kia... Đã chết rồi.

Làm sao có thể xảy ra chuyện hoang đường thế này được.

Càng nghĩ đến người kia, tâm tình Tạ Di càng khó có thể bình phục, không biết tại sao, hắn thậm chí có loại xúc động, muốn kể cho thanh niên trước mắt này nghe chuyện tình giữa mình và Đỗ Văn Tu.

Rốt cuộc nhìn không thấu người kia.

Rốt cuộc nhìn qua diễn xuất của người kia. Cho dù là người phù hợp, giống hắn nhất, cũng tìm không thấy người diễn được đến thế.

Đối phương từ lúc xuất đạo tới nay đều diễn xuất hết mình.

Toàn bộ phim thần tượng và băng ghi hình điện ảnh, cùng với đĩa quang**, DVD.

(**Đĩa quang : (tiếng anh: optical disc) là thuật ngữ dùng để chỉ chung các loại đĩa mà dữ liệu được ghi/đọc bằng tia ánh sáng hội tụ. Tùy thuộc vào từng loại đĩa quang (CD, DVD...) mà chúng có các khả năng chứa dữ liệu với dung lượng khác nhau.)

Hắn toàn bộ đều sưu tầm. Chính là ngoài cái đó ra thì không còn gì có thể nghỉ ngơi được nữa...

Tạ Di thật không ngờ.

Không ngừng phóng ánh mắt hồ nghi soi xét mọi người xa lạ mới gặp... Một người thế này, không ngờ lại là mình.

“Đỗ Phi...” Tạ Di mới vừa thốt lên cái tên này.

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý, Đỗ Văn Tu tự nhận đã hoàn thiện mọi thứ, sẽ không có bất kì hành động nông nổi nào, vẫn là nhện không được thoáng chấn động.

Chính là, ngay tại nháy mắt này.

Chuông điện thoại Tạ Di vang lên, ngay tại trong nháy mắt kia Tạ Di lại nghiêng đầu nhận điện thoại, hắn đã bỏ lỡ cơ hội duy nhất có thể phát hiện điều trọng yếu(quan trọng)!

Đỗ Văn Tu lại hồi phục tinh thần, biểu tình ngây ngô xa lạ của một diễn viên mới xuất đạo lại trở về trên khuôn mặt... (Anh giả ngu :v :v)

Mà cú điện thoại vừa rồi, chính là do người đại diện của Tạ Di gọi tới.

Người kia so với Tạ Di càng biết rõ người đại diện kia lợi hại thế nào.

Tạ Di không rõ điều ấy.

Chính là... Hần, Đỗ Văn Tu kiếp trước, hiểu rõ.

15. Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Người đại diện của Tạ Di, Mục Triết Bạch, tới trường quay. Hiện tại toàn bộ phần diễn của Tạ Di đã quay xong, vừa thu lại chỉnh*, sau đó liền lập tức đứng dậy bay sang Pháp.

(*nguyên văn là: công, mình k hủi lắm)

Nghe nói, Mục Triết Bạch lúc không ở cạnh Tạ Di, chính là vì giúp hắn chuẩn bị một chút quan hệ ở Pháp, rất là vất vả.

Mục Triết Bạch khi tới trường quay thì cứ loay hoay bên ba đủ việc, nhưng hắn áo gió vẫn luôn sạch sẽ chỉnh tề, đến một nếp gấp cũng không có.

Gọng kính lóe lên tia chói mắt.

Rõ là một người rất có chủ kiến, lại vừa trầm ổn. Vô luận ở tình huống nào, tuyệt sẽ không phát sinh tình trạng luống cuống tay chân.

Gọng kính màu đen càng làm nổi bật vẻ chuyên nghiệp lại cẩn thận, tỉ mỉ của Mục Triết Bạch trong ấn tượng của mọi người.

Trên trán hắn mờ hồ lộ ra vẻ mệt mỏi, đường nét khỏe miệng hơi thẳng băng, khắc sâu hình tượng con người bình tĩnh, liền trông có vẻ khó gần. Cho nên một khi bước vào trường quay, loại hơi thở lạnh băng này tản ra khiến mọi người ở trường quay bất giác tránh ra thành hai hàng, e dè trước khuôn mặt nghiêm cẩn kia.

“Rốt cuộc anh cũng đến rồi!” vốn tâm tình Tạ Di đang vô cùng tệ, sau khi nhìn thấy Mục Triết Bạch đến, ngay khắc tâm tình liền tốt lên ít nhiều.

Ngoài Tạ Di ra thì không người nào ở trường quay có can đảm không chú ý đến hơi thở băng lãnh mà chủ động chào hỏi Mục Triết Bạch giống như vậy.

Khi Mục Triết Bạch bước vào trường quay thì một số nhân viên trong ekip không nén được thoáng dừng công việc trong tay mà nhìn thoáng qua, một giây sau đều tự giác tiếp tục công việc của mình. Khí tức trên người Mục Triết Bạch quá mức không giống người thường, cho nên việc hắn đến trường quay nhất định không phải là điều mà loại nhân viên kiếm tiền bằng công việc lao động đơn giản như họ có thể hiểu.

“Di.” Mục Triết Bạch hàm chứa ý cười, hô tên Tạ Di.

Đôi mắt dưới cặp kính sáng ngời, cả người đột nhiên như tràn đầy sức sống, mệt mỏi vừa rồi tất cả đều tiêu thất (biến mất) .

Nhưng biến hóa nhỏ như thế lại thật vi diệu, cũng chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Nhất là sau khi Mục Triết Bạch hô tên Tạ Di thì biểu tình trên khuôn mặt liền thay đổi chớp nhoáng. Nếu không phải Đỗ Văn Tu vốn âm thầm chú ý từ lúc đối phương vừa tiến vào trường quay thì có lẽ cũng sẽ giống những người khác xem nhẹ biểu tình vừa rồi trên khuôn mặt hắn.

Đỗ Văn Tu cảm thấy hốc mắt có chút nóng lên.

Khi hắn cảm thấy mình sẽ không bị quên lãng, hắn liền bị bỏ quên, thời điểm hắn cảm thấy địa vị mình trong lòng người kia... Sẽ không bị lật đổ, có lẽ hắn vốn đã bị thay thế...

Loại người với tham vọng mạnh mẽ trong sự nghiệp như Tạ Di.

Có một lòng cầu tiến như vậy, để lấy được thành công mà làm việc như vậy cũng không phải đáng trách. Đỗ Vân Tu từng vẫn cho rằng, chính mình sẽ luôn ở bên cạnh Tạ Di, cũng sẽ như Tạ Di đã từng nói, hai người sẽ cùng sánh vai trên đỉnh cao danh vọng của giới giải trí, đạt được danh ảnh để có bao nhiêu vinh hạnh, hào quang vạn trượng, toàn bộ thế giới chính là sân khấu của bọn họ.

Chính là giờ phút này, hắn mới thật sự nhận ra:

Làm đại minh tinh đứng trên đỉnh danh vọng, hào quang bắn ra bốn phía, như vậy cần, không phải một người yêu có thể làm chỗ dựa tinh thần vững chắc...

Mà là một người có đủ thực quyền ngang bằng, có thể giúp hắn xử lý hết thảy, chính là một người đại diện giới giang thông minh lại lạnh lợi.

Ngay thời điểm Đỗ Vân Tu cho rằng mình đã đủ bí mật, cẩn trọng quan sát.

Mục Triết Bạch bỗng nhiên nghiêng đầu, đôi mắt mang ý sắc bén giấu dưới cặp kính liền phóng tới, giống như khoét một lỗ trên người Đỗ Vân Tu, làm lòng người kinh hãi.

Sau đó ánh mắt mới dịu đi một chút, hỏi Tạ Di: “Tên diễn viên kia ..”

“Vân... Tu. Là người mới ESE lừng xê năm nay. Tốt nghiệp T đại.” (đại học, cao đẳng j j đó :)))

Phát hiện đối phương sau khi nghe tên mình, nháy mắt ánh nhìn liền trở nên càng thêm lợi hại.

Đỗ Vân Tu vẫn giả vờ bày ra bộ dạng hậu bối đối với tiền bối mà cung kính, hướng Mục Triết Bạch gật gật đầu, phóng hân cái nhìn đầy thiện ý, lịch sự mỉm cười.

Đối phương cũng không thất lễ mà đáp lại, thái độ không thể xoi xét.

Đỗ Vân Tu giả bộ ung dung đến chỗ đạo diễn, xem thành quả vừa mới quay xong thế nào.

Tuy rằng cảm giác được như trước ánh mắt Mục Triết Bạch sau lưng có chút lạnh lùng.

“Vân Tu?” thanh âm của Mục Triết Bạch không lớn, “Tôi đột nhiên nhớ tới một người...”

“Sẽ không phải là Đỗ Phi chứ? Thời điểm tôi cùng hắn diễn không biết sao lại sinh ra ảo giác này. Có thể, là tên bọn họ giống nhau.”

“Di, đừng nghĩ quá nhiều. Đỗ Phi đã đến một thế giới khác, còn lại, cũng chỉ có thể nhờ vào cậu giúp hắn hoàn thành tâm nguyện, nổi danh quốc tế.”

“Tôi sẽ... Bởi vì tôi đã hy sinh quá nhiều rồi.”

Không cần.

Tâm nguyện của tôi không cần anh tới hoàn thành giúp —— bởi vì tôi sẽ đích thân hoàn thành nó!

Vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt hồ nghi, âm thầm phỏng đoán của đối phương.

Nhưng Đỗ Vân Tu không biết vì cái gì, ánh mắt càng ngày càng trấn định, càng ngày càng tỉnh táo.

Trong lòng Đỗ Vân Tu không nén được khẽ cười lạnh.

Lúc trước ở nước ngoài từng có hai siêu sao ly hôn. Người đại diện của nam minh tinh ra tay tàn nhẫn, một mực chắc chắn nguyên nhân ly hôn là do nữ minh tinh bên ngoài phong lưu.

Nếu không phải nữ minh tinh vì vậy mà bị đả kích, kết quả sinh non, xét nghiệm DNA của đứa trẻ, chứng minh là con của nam minh tinh. Như vậy có lẽ cô không chỉ không nhận được phí nuôi dưỡng đứa trẻ, mà lưng còn mang hết thảy vụ tai tiếng tình dục, bị đám chó săn đả kích với đủ scandal không đúng sự thật.

Gặp phải đả kích lớn về tình yêu, sự nghiệp, cùng với toàn bộ số tài sản kia.

Mục Triết Bạch tuy rằng không phải người đại diện kia.

Thế nhưng hành động đối với mình, cũng không kém gì so với người kia. Đỗ Vân Tu cũng không có may mắn như nữ minh tinh kia, hắn không có con, cũng không có biện pháp chân chính cho tới lúc cá chết lưới rách, phải chết cũng phải lôi Tạ Di chết theo.

Mục Triết Bạch lúc trước có nói một câu: cậu nếu thật sự yêu Tạ Di, cậu có thể nhẫn tâm nhìn thấy sự nghiệp hần hiện tại bị hủy hoại trong chốc lát sao.

Hần không đành lòng.

Cho nên lúc hần thất bại thảm hại hần vẫn là... (Tội anh :’(ghen ngào k nói nổi luôn)

Nhưng hần hiện tại, sẽ không lại đem sự nghiệp của mình giao trên tay người khác, cũng sẽ không lại vì bất luận kẻ nào mà buông bỏ sự nghiệp bản thân.

Phần hai của The Legacy thuận lợi tiến hành quay đến khi đóng máy*.

(Nguyên văn là: Thuận lợi hơn khô thể tre, Hơn khô thể tre ở đây chỉ việc hoàn thành một tác phẩm (hồi xưa chưa có giấy người ta phải viết lên thẻ tre, viết xong phải hơn cho khô mực))

Rating như cũ vẫn là dẫn đầu trên bảng xếp hạng, đặc biệt là mấy tập có sự xuất hiện của khách mời Tạ Di, rating so với kỉ lục thu thị dẫn trước kia của bọn họ, tiếp tục tăng cao không ngừng!

Fan của Tạ Di kiêu ngạo trên diễn đàn viết:

Mị lực** của siêu sao quốc tế, không phải người mới xuất đạo như Legacy có thể so sánh được.

(**ý chỉ việc có ảnh ở tập nào là tập đó rating tăng ý mờ :||)

Người mới trong nhóm vẫn là thành thành thật thật gọi một tiếng tiền bối đi!

(**Nguyên văn: Con người mới nhóm vẫn là thành thành thật thật bị tiền bối đi! Không hiểu đây đơn thuần là do lỗi words hay là 1 cách nói nữa a)

Fan của Legacy tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng dù danh tiếng cùng thành tựu của Tạ Di được đề cập ở đâu, thì phương diện đó cũng tìm không ra chỗ thiếu hụt, đáng chê trách để phản kích lại.

Nhưng thật ra hai phe bên fan thảo luận tới thảo luận lui.

Cuối cùng lại chĩa mũi dùi về phía nữ chính của The Legacy với vẻ coi thường , không ít fan thậm chí bắt đầu viết một số đồng nghiệp văn*.

(*Đồng nghiệp văn:Cái này là tác giả mang những nhân vật nam mà mình yêu thích ghép đôi họ với nhau viết thành một câu chuyện mới, cái này thì ai là hủ lảnh nghề thì rõ r her :||)

Cái gì mà Trạch-Phi, Phong-Trạch, Di-Vân, Phong-Vân, All Vân (ý mấy em là NP đó đa).

Amanda mỗi ngày đều lên các trang diễn đàn trên mạng xem bình luận của fan hâm mộ, có chút đỡ khốc đỡ cười. Bất quá vẫn là quyết định tải mấy truyện đồng nghiệp văn gì đó về, không nói cho bốn người Legacy biết, tự mình âm thầm lặng lẽ lưu trữ từ từ xem. Không phải chịu áp lực lớn giống khi quay phần một The Legacy .

Hiện tại danh tiếng của bọn họ đã được tạo dựng, thù lao so với lúc đầu mà nói đã tăng gấp mấy lần, một số quy tắc giới giải trí cũng bắt đầu hiểu rõ, dần dần trở nên thuận buồm xuôi gió.

Nhưng cùng lúc đó, một số tình huống không tốt cũng dần dần nảy sinh.

Đằng Trạch rất ưa thích việc ra vào các quán ăn đêm, bạn gái cũng đổi không ngừng . Ủy Dật Phi tuy rằng mang vẻ ngoài trung tính**, lại cực kỳ thích đua xe.

(**Ý nói về ngoài bạn UDP ôn nhu, nhu nhuận như con gái nhưng cũng k mất đi sự mạnh mẽ của con trai.)

Tuy rằng dưới ánh mặt trời, toàn bộ hết thảy vẫn được che đậy bởi vẻ ngoài vô cùng tốt.

Nhưng một góc của ngọn núi băng* đã muốn ẩn ẩn như hiện, lộ ra vẻ uy hiếp đến danh tiếng của họ.

(*Nguyên văn là: Băng sơn nhất giác.)

So với hai người Đằng Trạch cùng Ủy Dật Phi, Chữ Phong và Đỗ Vân Tu lại không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy.

Bốn người đều là thành viên của Legacy, nhưng ESE đã quyết định bắt đầu để Chữ Phong và Đỗ Văn Tu tách ra đóng phim điện ảnh, bộ điện ảnh đầu tay của hai người—— chính thức ra mắt giới điện ảnh cùng thời điểm với bộ phim thần tượng!

Chữ Phong chọn kịch bản của một nhà chế tác lớn, đạo diễn cũng là người có danh tiếng.

Tuy nói phải diễn vai nam phụ có phần hơi đáng tiếc, nhưng phần diễn của nam phụ cũng rất nặng, vẫn phải phát huy không gian, nâng cao khả năng diễn xuất bản thân.

Mấu chốt là, đây vốn là hành động được thực hiện một cách ổn thỏa.

Lần đầu đóng phim điện ảnh, không cần lo lắng về vấn đề của phòng bán vé. Nếu biểu diễn tốt, về sau kịch bản các phim điện ảnh khác tự khắc liền nổi gót tới. Vạn nhất thất bại, cũng không sợ bị ngồi bết dư luận đâm chọt, đả kích.

Đỗ Văn Tu lựa chọn qua nhiều kịch bản, nhưng vẫn chưa chọn ra kịch bản thích hợp.

Sau khi trọng sinh, đây là bộ điện ảnh đầu tiên hần đóng, hơn nữa trước đó không lâu đã bị Tạ Di cùng Mục Triết Bạch kích thích.

Hần thực thận trọng, nhưng là càng thận trọng, lại càng lo lắng cho con đường vòng đến sự nghiệp của bản thân.

Hần đã không còn bao nhiêu thời gian có thể lãng phí.

Rốt cuộc là chọn kịch bản mang tính lợi nhuận, hay vẫn là kịch bản mang tính nghệ thuật*?

(Nguyên văn cả câu này là: Rốt cuộc là chọn buôn bán chữ phiến, vẫn là văn nghệ chữ phiến, theo mình nghĩ có lẽ Văn Tu phân vân giữa kịch bản mang tính nghệ thuật và kịch bản mang tính buôn bán, mang về tiền lợi nhuận nhiều. Mình k biết tiếng trung nên việc dịch từ bản QT này hơi bị khó hiểu chút)

Vẫn là giống Chữ Phong, không diễn vai chính, mà là diễn vai phụ?

Tại thời điểm Đỗ Văn Tu do dự không ngừng, Phong Cảnh gọi hần vào văn phòng, đưa cho hần một cái kịch bản: “Diễn cái này.”

Không phải thương lượng, mà là ngữ khí ra lệnh tuyệt đối. (nữ vương thụ a~)

Đỗ Văn Tu tiếp nhận kịch bản.

Đạo diễn trẻ tuổi, từng đạt được vài giải thưởng, xem như có tài hoa. Nhưng dù sao vẫn không thể so được với đạo diễn bộ điện ảnh kia của Chữ Phong.

Tính cách diễn viên cùng với vai diễn trong Legacy của hần hoàn toàn bất đồng, thậm chí là khác đến một trời một vực!

Trong The Legacy , vai diễn hần chính là người mang vẻ tao nhã, khí chất phi phàm.

Mà ở bộ phim này, cơ hồ trước bảy mươi lăm phút(?), hần đều phải bôi nhọ hình tượng của mình, tái hiện nhân vật với tính cách bốc đồng, cả người vô lại.

Nếu Đỗ Văn Tu bây giờ còn là một người mới bước vào nghề*, hần sẽ không lo lắng hình tượng của mình có vấn đề.

(*nguyên văn: là một cái nhị tuyến, mình nghĩ có lẽ là nói ng mới chẳng, ai hỉu giúp mình với-ing >.<>

Nhưng là hiện tại...

“Tôi tuy rằng nghĩ cậu sẽ trở thành diễn viên phái thực lực, trở thành một thần tượng nổi tiếng chạm tay có thể bỏng (có lẽ ý nói độ hot của ẻm).”

Phong Cảnh đặt tay lên bàn, mười ngón tay trắng trẻo thon dài đan xen nhau, lệ chí dưới mắt phải được bao trùm bởi tầng ánh sáng nhạt lưu chuyển càng thêm mỉa mai hoặc: “Nhưng là —— tôi cũng không có kêu cậu vứt bỏ dũng khí mạo hiểm. Có câu ”không phá thì không xây được“, không muốn cũng không được.”

16. Chương 16

Đỗ Vân Tu cả kinh, liếc mắt mãnh liệt nhìn Phong Cảnh một cái.

Đúng vậy a, từ khi nào hắn lại vứt bỏ dũng khí mạo hiểm thay đổi diễn xuất như thế?!

Nếu như ở kiếp trước, hắn căn bản sẽ không lo lắng điều này.

Chỉ cần kịch bản tốt, nhân vật có chiều sâu, bất kể là chế tác lớn, nhưng là trả phí không nhiều, hắn đều nguyện ý đi thử, thử thách diễn xuất bản thân.

Đây mới là nguyên nhân căn bản hắn lựa chọn con đường hiện tại.

Đây cũng chính là mục đích hắn muốn trở lại là một diễn viên như lúc ban đầu.

Không phải vì danh, không phải vì lợi, mà là chân chính thử sức, sáng tạo trong từng nhân vật với tâm lí khác nhau trong mỗi bộ phim.

Khiến mọi người xem đến nhân vật này, liền nhớ tới hắn.

Nhớ tới ba chữ Đỗ, Vân, Tu.

Trong một thế giới nhân sinh buồn chán thế này, lưu lại một nét độc đáo chỉ thuộc về riêng mình...

Chính là hiện tại sau khi quay bộ phim thần tượng, càng được nhiều khán giả chú ý.

Thế nhưng hắn lại thiếu chút nữa lâm vào vòng tròn lẩn quẩn này, lựa chọn kịch bản cũng đều không sai biệt lắm với The Legacy, nhân vật so với tính cách bản thân mình cũng có điểm tương đồng.

Hắn vì cái gì không thể thoát ra.

Tại sao phải sợ thất bại, vì cái gì không tin vào thực lực bản thân?! Chỉ cần có thực lực, một khi cơ hội đến, nhất định sẽ trở thành —— ảnh đế chân chính.

“Cảm ơn.”

Đỗ Vân Tu đối với đôi mắt hồ ly tựa tiểu phi tiểu của Phong Cảnh, nhẹ nói một câu.

Lúc trước hắn đối với Phong Cảnh có ấn tượng tuy không được tốt lắm nhưng cũng không tính phá hư mối quan hệ hiện tại.

Mỗi việc làm của đối phương có khi thông minh lanh lợi, có khi lại như chỉ làm theo cảm tính.

Nhưng câu nói vừa rồi kia “Không phá thì không xây được, không muốn cũng không được”, lại làm cho hắn có cái nhìn thay đổi về Phong Cảnh.

Người có nhân giới* như vậy, có thể có khí phách như thế, lại có cá tính mị lực đến vậy.

(*ý nói PC có mắt nhìn người, tầm nhìn xa)

Cho dù trở thành người cầm quyền cao, là nhân vật chủ chốt một tay che trời, quyền thế ngang dọc ESE, cũng sẽ không vì thế mà trở nên bảo thủ, nhưng cũng không dễ dãi, cầu (xin xỏ) khó qua. Thậm chí đã trải qua một thời gian dài lẩn lộn trong giới giải trí vẫn giữ được nhuệ khí đáng quý như vậy như lúc ban đầu.

Khó trách truyền thông trước kia từng nhắc tới Phong Cảnh bằng một câu thế này, có thể trở thành kinh địch ngang tài ngang sức với Tạ Di, chính là duy nhất Phong Cảnh.

Cũng khó trách hắn có thể dễ dàng buông bỏ nhân khí đang dâng cao tựa mặt trời ban trưa, mà trở về sau màn ảnh, làm một người đại diện nho nhỏ rồi leo lên được vị trí tổng giám đốc ESE như ngày hôm nay...Bởi vì, đây mới là Phong Cảnh! Đây mới là công việc Phong Cảnh nên làm!

Đỗ Vân Tu đột nhiên có điểm bội phục Phong Cảnh .

Đỗ Văn Tu đem kịch bản mang về nhà trọ, cẩn thận nghiên cứu.

Đây vốn là bộ phim điện ảnh mang bối cảnh cổ trang. Thân là tướng quân danh giá, có hai nhi tử. Tiểu nhi tử, Đường Diệu Tổ, khí chất long phượng, mặt mày sáng sủa, được lão tướng quân yêu thích vô cùng. Chính là do tiểu thiếp sinh ra.

Đại nhi tử, Đường Vân Khởi, cũng chính là nhân vật Đỗ Văn Tu phải diễn, tính tình khôn vặt linh động, nhưng sau khi lớn lên ngược lại càng ngày càng tầm thường.

Cả ngày lồi thoi lếch thếch, quả thực hình tượng vô cùng tầm thường, luôn chỉ biết bắt hảo chờ đợi trong phủ tướng quân, rời khỏi phủ thì cũng chẳng biết đi đâu.

Hắn bị một số quý tộc bên ngoài đàm tiếu, châm biếm là “Kẻ bất lực”.

Lão tướng quân không thích nhi tử này.

Tiểu thiếp lại ngày ngày lo lắng Đường Vân Khởi sẽ trở thành chướng ngại cho vị trí kế thừa phủ tướng quân của nhi tử mình, bởi vì hắn là do Đại phu nhân sinh ra.

Dựa theo việc người kế thừa phải là con trai trưởng, Đường Vân Khởi mới là người có thể kế thừa gia sản.

Nhưng nàng lại cảm thấy hắn là loại người cam chịu uất ức, lão tướng quân cũng chán ghét hắn, hắn là không có gì uy hiếp.

Cho nên tiểu thiếp biết rõ Đường Vân Khởi không thích ngồi lên vị trí người thừa kế, vẫn là thường xuyên ở trước mặt lão tướng quân, khuyên Đường Vân Khởi đọc nhiều sách, kết giao, mở rộng quan hệ nhiều hơn với mấy vị công tử quyền quý.

Đường Vân Khởi càng không nghe, lão tướng quân càng tức giận.

Tiểu thiếp liền cảm thấy địa vị của mình cùng nhi tử càng được củng cố, quyền thế tựa núi, tất khó có thể dao động...

Đỗ Văn Tu khép lại nội dung kịch bản, lại dành rất nhiều thời gian để phân tích phân cảnh trong kịch bản.

Trong nghề có một câu nói thế này:

Một đạo diễn giỏi chính là người biết phân cắt kịch bản thành nhiều phân cảnh phù hợp, điều đó có ảnh hưởng rất lớn đến thành bại của bộ phim điện ảnh.

Bởi vì phân cảnh trừ bỏ thể hiện được kỹ xảo phim, còn có thể cho thấy được năng lực khống chế, điều chỉnh bộ phim của vị đạo diễn này, càng có thể từ giữa những phân cảnh đó phát hiện ra tư tưởng, sáng tạo cùng dụng ý của đạo diễn lồng vào bộ phim điện ảnh.

Đỗ Văn Tu nhắm lại hai mắt.

Đem phân cảnh kịch bản tựa một màn ảnh quay nhanh trong đầu, từng phân cảnh khác nhau, nhiếp pháp***, hình dung biểu tình nhân vật, lời kịch, chiều dài phim nhựa cần sử dụng... Thử xâu chuỗi một chút, giống như đèn kéo quân quay một vòng lại một vòng trong đầu.

(***nhiếp pháp: phương pháp cảm hóa tâm lý người xem)

Căn cứ từng biến hóa cùng góc độ quay chụp trong phân cảnh, giống như trong nội dung vở kịch, tưởng tượng thấy dụng ý, hình ảnh mà đạo diễn tạo dựng...Hắn không phải không thừa nhận, Phong Cảnh thật phi thường tinh mắt.

Đạo diễn này mặc dù làm trong nghề không lâu, nhưng lại rất có tài. Cả bộ điện ảnh với những mối quan hệ quốc (nước) với gia (nhà), nhà với nhà, tình phụ tử, huynh đệ chi nghĩa, đều ẩn trong đó là sự tài tình, bỏ công xây dựng bộ phim của đạo diễn.

Trung hòa việc thu lợi nhuận và nét nghệ thuật trong phim, giữa hai thứ đó cũng có sự thỏa thuận*, tỷ như, vẫn là an bài cho Đường Vân Khởi một đoạn ái tình mộng ảo, nhường nữ chính cùng nam chính và nam phụ hình thành một cuộc tình tay ba, nhưng trong hoàn cảnh ngành sản xuất điện ảnh hiện nay, điểm thỏa hiệp ấy cũng là có thể lý giải.

(*Ý nói làm phim dù là theo sở thích nghệ thuật nhưng cũng phải tính toán đến lợi nhuận, chẳng hạn như thêm vài tình tiết câu view, hấp dẫn ng xem.)

Đỗ Văn Tu kỳ quái phát hiện.

Sau khi nghe cuộc đối thoại giữa Mục Triết Bạch và Tạ Di, qua đó biết được một số thông tin bộ điện ảnh Chữ Phong sắp đóng, nghe nói đó là do đạo diễn lớn chế tác, hẳn liền mơ hồ cảm thấy áp lực, tâm thần không yên.

Nhưng hiện tại nhìn đến kịch bản này, nghiên cứu nhân vật phải đóng.

Tâm tình của hắn ngược lại bình tĩnh đến kì lạ, không hoảng hốt bất loạn.

Coi như lần này không nhất thiết phải đoạt giải thưởng lớn, cũng chẳng phải lo lắng thất bại. Hắn chỉ cần phối hợp với đạo diễn thật tốt, chỉ cần mình cố gắng hết sức truyền tải cho người xem thấy được toàn bộ tâm lý, tính cách nhân vật, đem bộ điện ảnh này hoàn thành tốt là đủ rồi.

Trọng sinh, siêu việt hơn cả Tạ Di, trở thành ảnh đế chân chính mới là mục tiêu của hắn.

Nhưng lần này chính là lần đầu tiên hắn vì chính mình mà sống!

Đỗ Văn Tu nghĩ nghĩ, đem một loạt các việc sẽ phải làm liệt kê ra:

1. Tìm tòi mấy tờ báo trên mạng đề cập đến tư chất vị đạo diễn này cùng những bộ phim điện ảnh trước kia quay chụp của đạo diễn, nghiên cứu thói quen và thủ pháp quay chụp thiên hảo* của đạo diễn.

(*Thiên hảo: Thiên là đẹp đẽ, hảo là tốt, ở đây ý chỉ Văn Tu nghiên cứu mấy thủ pháp quay các cảnh quay đẹp của đạo diễn)

2. Thu thập tài liệu liên quan, tìm hiểu kĩ lịch sử ngay thời điểm đó trong kịch bản, phong tục nhân văn, thói quen ngôn ngữ, hình thái lễ nghi.

3. Lựa chọn đúng phong cách biểu diễn, tiếp tục nghiên cứu phân tích, thể nghiệm bản thân, hơn nữa bắt đầu tiến hành chuẩn bị tạo hình sao cho giống khuôn mẫu nhân vật, tỷ như cuối cùng khi thành bị phá, diễn ra một hồi lớn chém giết, hiện tại nên bắt đầu tập thể hình, tận lực thể hiện được chút kiên cường từ bên ngoài, mà không phải là vẻ thư sinh giống như tiểu bạch kiểm*.

(*Tiểu bạch kiểm: trai bao/những chàng trai trắng trẻo (thường mang nghĩa châm chọc)

An bài đồng thời Chữ Phong cùng Văn Tu đóng phim điện ảnh.

ESE cũng tiếp tục sắp xếp cho Đằng Trạch cùng Ủy Dật Phi tham gia một bộ phim thần tượng với vai trò là khách mời cùng phối hợp diễn, tận lực an bài như vậy trông có vẻ chẳng phải nặng bên này nhẹ bên kia, khiến cho hai người còn lại không có lí do gì phải bất mãn. Bất quá, việc Chữ Phong và Đỗ Văn Tu tham gia phim điện ảnh chính là cơ mật công ty, cũng không có chính thức tuyên bố ra bên ngoài.

Nhưng cùng hoạt động trong ESE, lại đang ở cùng một nhà trọ, Đằng Trạch cùng Ủy Dật Phi vẫn là hoặc nhiều hoặc ít biết được một chút thông tin. Trong lòng bọn họ không phải là không có vướng mắc, nhưng nhìn công ty tận lực tìm cách bù đắp cho họ, vả lại sự nổi tiếng cùng khả năng của họ cũng thật sự không bằng Chữ Phong và Văn Tu, cũng dần dần xem nhẹ điều này.

“Tiểu Phi, cậu cảm thấy Chữ Phong và Văn Tu người nào sẽ đạt được giải thưởng « Người mới ưu tú nhất »?” Thấy hai người kia không có mặt ở phòng khách, Đằng Trạch cùng Ủy Dật Phi đang ghé vào trên ghế sa lon vừa xem TV vừa hàn huyên.

“Người mới ưu tú nhất?” Ủy Dật Phi trông có điểm giật mình, “Không phải còn chưa diễn ra sao? Chẳng lẽ lại dự đoán trước chắc chắn giải thưởng đó sẽ do một trong hai người đó được nhận?”

“Cậu đây không hiểu rồi!” Đằng Trạch nhíu mày, lộ ra biểu tình bộ dạng như muốn nói “Cậu quá non”, “Công ty tốn nhiều tiền như vậy, chính là vì khiến bọn họ xuất đầu, lãng xê không ngừng, đặt không ít hi vọng ở họ. Mỗi giải thưởng cho người mới như vậy cậu lại nghĩ rằng trong đó không có nội tình gì hay sao. Công ty chính là dùng cách này đi.”

“Vậy giám khảo... Công ty hẳn cũng không cách nào lung lay họ đi.” Ủy Dật Phi có chút không tin tưởng.

“Chỉ cần có mong muốn được đề danh tham gia showbiz, những người mới tốt nhất năm nay hầu như đều đầu quân cho ESE. Người cho là Lệ Duệ cùng Phong Cảnh sẽ thường xuyên giữ liên lạc với những người đó, ha ha, đùa gì vậy? Cái này gọi là nuôi binh nghìn ngày.”

“A, là như thế này sao. Aiz, tôi cũng muốn nhận được giải thưởng « Người mới ưu tú nhất ».” (A ơi, a ngây thơ quá a~)

“Coi như không có hi vọng đi, cậu không thấy mỗi nghệ sĩ đều tranh đến đầu rơi máu chảy hay sao. Huống chi, diễn xuất cùng sự nổi tiếng của chúng ta lại không bằng bọn họ... Cứ như vậy tạm thời làm một đại minh tinh đi, kiếm được nhiều tiền, còn có thể tìm được cô bạn gái, tôi cảm thấy cũng không phải tệ lắm.”

Đằng Trạch rất hài lòng với những gì trước mắt. (Đằng Trạch a~ kết anh r nhar)

Hắn bây giờ là một trong các thành viên của Legacy - nhóm thần tượng nổi tiếng nhất hiện nay, vô luận là đi đến đâu cũng đều được hoan nghênh.

Những kẻ muốn tiến sâu vào giới giải trí, hoặc những người mới bước chân vào nghề, chính là có điều nhờ vả, liền tìm mọi cách trèo lên giường hắn.

“Vậy cậu cảm thấy Vân Tu cùng Chữ Phong, ai mới có thể?”

Ủy Dật Phi thật ra đối với hai người này, đoán xem ai sẽ đạt được giải thưởng « Người mới ưu tú nhất » cảm thấy vô cùng hứng thú .

“Dựa theo độ nổi tiếng mà nói, chính là Chữ Phong chiếm ưu thế hơn... Bất quá, hắn chỉ có thể diễn vai nam phụ. Điểm ấy sẽ không thể bằng Vân tu, Vân Tu chính là tự mình chọn vai nam chính. Cậu nghĩ xem, nếu cậu được làm diễn viên chính, đem tên cậu phóng đại trên màn ảnh rộng ba thước, cảm giác đó như thế nào? Chín phần mười trong phim, 90% đều là màn ảnh của riêng cậu, vậy cảm giác đó có bao nhiêu thỏa mãn...”

“Đúng vậy.” Ủy Dật Phi có thể tưởng tượng đến cảnh tượng như vậy, mắt không khỏi sáng lên, “Nếu tôi cũng có thể có cơ hội như vậy thì tốt rồi.”

“Nằm mơ đi. Chúng ta chỉ thích hợp làm thần tượng tạm thời một thời gian thế này thôi...”

Hai người hì hì nhón nháo nói chuyện phiếm một trận.

Nhưng không biết rằng lời nói này đã bị Chữ Phong mới bước ra từ phòng ngủ đi tới nghe được.

Chữ Phong nhìn thoáng qua Vân Tu qua khe hở cửa phòng mở ra, trong lòng có chút phức tạp.

Hắn biết rõ, mấy ngày nay Vân Tu mỗi ngày ở nhà xem một số đĩa phim, không ngừng nghiên cứu, mỗi ngày đều đúng giờ đi đến phòng tập gym, mọi thứ đều được chuẩn bị kỹ càng. Loại cảm giác yên tâm chuẩn bị mọi thứ xong xuôi này khiến cho hắn phải khấn thề.

Hơn nữa, diễn xuất của Vân Tu...

“Em cảm thấy, tôi cùng Vân Tu, ai sẽ đạt được giải thưởng « Người mới ưu tú nhất »?”

Mặc dù nói là bí mật hẹn gặp, nhưng trên thực tế Chữ Phong cùng Amanda cũng chỉ có thể lén lút lút gặp mặt ở nhà trọ của cô.

Dù sao một người là đại minh tinh, một người là người đại diện, hai người tình cảm lưu luyến không thể công khai. Vạn nhất bị bọn chó săn tin phát hiện liền phiền toái.

Lúc này Amanda không giống với bộ dạng khôn khéo giỏi giang ngày thường, ngược lại biểu tình phong tình vạn chủng bây giờ càng giống một người phụ nữ hơn, đầu gối đặt trên hông vai Chữ Phong.

“A, sao lại hỏi như vậy?”

“Tôi thật sự không rõ rốt cuộc công ty đang suy tính gì? Rõ ràng để tôi đóng phim điện ảnh, nhưng cũng đồng thời an bài giống vậy cho Vân Tu...”

” Nhưng thật ra người mà công ty coi trọng nhất là anh.”

“Cho nên tôi mới không hiểu công ty đang nghĩ gì. Cái giải thưởng người mới kia chỉ có một, cũng chỉ có một lần**. Bỏ lỡ lần này nhất định sẽ không có cơ hội lần sau.”

(**Ý ảnh ở đây là nói mỗi người khi tham gia showbiz cũng chỉ có một lần được làm người mới.)

“ ... ”

“Amanda, em so với những người khác càng hiểu được tôi phải vất vả thế nào mới có được ngày hôm nay. Nắm giữ vai trò nhóm trưởng Legacy có bao nhiêu áp lực, công ty đặt quá nhiều kì vọng ở tôi. Giải thưởng này đối với tôi thật sự rất quan trọng, nếu tôi bại dưới tay Vân Tu, các fan hâm mộ sẽ nghĩ thế nào, ngoài hẳn ra mặc dù các nghệ sĩ khác mặt ngoài không nói, nhưng là trong lòng, có thể hay không nói, thân là nhóm trưởng bất quá vẫn không thể so sánh với một thành viên, quả nhiên là phái thần tượng, một chút khả năng diễn xuất đều không có.”

“ ... ”

“Amanda, em là bạn gái tôi. Nếu như ngay cả tình nhân cũng không thể đứng bên giúp đỡ tôi, vậy tôi còn động lực gì để tiếp tục đi tiếp đây?”

Thật ra chương trước đã có 1 lần đề cập đến việc Amanda là bạn gái bí mật của CP, mình đã kịp sửa lại, chi tiết này xuất hiện có 1 lần nên mình k để ý, m.n thông cảm nha.

17. Chương 17

Bộ điện ảnh định rồi.

Cùng lúc đó, đĩa đơn của Legacy cũng hoàn thành xong. Lại đến lúc phát hành, bốn người Đỗ Vân Tu khó tránh khỏi cần “ngựa không dừng vó” tuyên truyền qua các tiết mục giải trí trên truyền hình.

Bọn họ bây giờ chính là nhóm thần tượng nổi tiếng nhất hiện nay, MC cũng sẽ cho bọn họ vài phần mặt mũi, bình thường sẽ không hỏi đến những vấn đề lắt léo.

Nhưng có khi cũng có trường hợp ngoại lệ.

Lần này nói chuyện phiếm trong một tiết mục, nữ MC lại quá phóng khoáng, còn mạnh bạo, vì để thu được rating cao, hỏi cũng đều là những vấn đề lắt léo, toàn xoay quanh những chủ đề có chút riêng tư.

Tỷ như, “Cậu từng có mấy người bạn gái?” “Lần cuối cùng XX là lúc nào?”, “Thích dạng tư thế XX gì?” vấn đề như vậy không khỏi khiến người khác mặt đỏ tim đập. (Ôi cái bà chị này -_-|||)

Tuy rằng vấn đề này có chút quá phận, nhưng thật sự có rất nhiều fan nữ đối với những vấn đề riêng tư thường ngày cùng sinh hoạt ngày thường của thần tượng vô cùng tò mò, cũng rất muốn biết.

Vì thế ở dưới trường quay, một bên che miệng cười, một bên bắt diệp nhạc hồ nhìn lên.

Đằng Trạch, Ủy Dật Phi và Chữ Phong, tài ăn nói của ba người này vốn khôn khéo hơn so với Đỗ Vân Tu. Nên cũng không đến nỗi cố gắng trả lời đến đỏ mặt hỏi hột như Đỗ Vân Tu.

Rất nhiều vấn đề nói chêm vào về những vấn đề trong quá khứ để chọc cười khán giả.

Thậm chí Đằng Trạch còn đem mình miêu tả thành người chung tình đến như thế nào, rồi còn so sánh bản thân với những chàng trai hiện nay. (Phải k anh :v)

Lần này nữ MC ngoài mặt mới chịu buông tha cho ba người họ, lại tựa hồ như là nhắm tới Đỗ Vân Tu, không ngừng tìm đủ câu hỏi trên trời dưới đất, xảo quyết lắt léo, phi thường muốn đào móc hẳn. (chết anh r anh ơi)

“Cậu hiện tại có bạn gái rồi sao?”

“Không có.”

“Vậy lần cuối nói lời thương yêu là lúc nào đây?”

“Đại khái... Là ba năm trước đây đi.” nguyên lai Đỗ Văn Tu muốn nói là mười năm trước, nhưng nghĩ nghĩ đến độ tuổi khối thân thể hiện tại, liền vội sửa lại.

“Đối phương là kiểu mẫu con gái như thế nào, lại là vì cái gì mà chia tay?”

“Vô cùng... Thực độc lập, rất có lòng cầu tiến.” Kỳ thật hẳn căn bản không có bạn gái. Nhưng bạn trai thì thật ra trước kia từng có một người.

“Ha ha, nhìn không ra cậu ôn nhu như thế lại thích kiểu mẫu con gái tính cách mạnh mẽ thế này. Có lẽ đây chính là tính cách bù đắp cho nhau mà người ta thường nói sao?”

“Có thể nói vậy đi.” Đỗ Văn Tu trong lòng cười khở.

“Chính là, Văn Tu, cậu tốt như vậy, tôi thật sự nghĩ không ra vì sao lại có người có thể không biết tốt xấu mà chia tay như vậy? ... Là cậu nói lời chia tay trước, hay là cô ấy nói trước.”“... Tôi đề xuất trước.”

Hắn không phải kiểu người cường thế. Cũng không am hiểu cường thế.

Từ lúc mới bắt đầu, lấy bộ dạng cường thế mạnh mẽ xâm nhập cuộc sống của hắn, cũng chỉ có mỗi Tạ Di.

Đối phương muốn mình giúp việc này việc nọ. Những điều mình muốn làm cũng chỉ có thể để trong lòng, yên lặng giúp đối phương. Nhưng đã tâm Tạ bưng bưng như vậy, loại quang mang chói mắt này thậm chí có thể hấp dẫn mọi người, khiến người đó vì hắn mà hy sinh...

Hắn duy nhất chỉ có một lần mang bộ dạng cường thế, đại khái chính là khi Tạ Di muốn vấn hồi, mà hắn lại cự tuyệt.

Lúc này Fan hâm mộ trước TV không khỏi kinh ngạc, hơi hơi trầm mặc xuống.

Các nàng cũng không biết Đỗ Văn Tu đang dùng chuyện tình năm xưa với Tạ Di mà trả lời vấn đề bạn gái này.

Ở trong lòng các nàng, mọi việc đều rõ ràng, đối với một thần tượng trẻ thì việc chung thủy với bạn gái khó mà thực hiện

Cũng biết, quãng thời gian yêu đương.

Rất nhiều tình huống xảy ra đều là do bên nam chủ động đề xuất việc chia tay, bên nữ lại ở thế bị động hơn, chính là người dễ bị tổn thương nhất khi kết thúc mối quan hệ này.

Tuy rằng biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn là cố chấp tiếp tục yêu thương, sống trong ảo tưởng, cảm thấy bạn trai trong lòng mình luôn đẹp để tựa thần tượng.

Cho nên lời này Đỗ Văn Tu nói ra.

Tâm tình các fan nữ cũng có chút phức tạp, ánh mắt Đỗ Văn Tu suốt cả tiết mục vẫn như cũ không chút dao động.

Các nàng muốn một người bạn trai vừa đẹp trai lại ôn nhu như Đỗ Văn Tu, tuy nhiên cũng tuyệt đối không hi vọng người bạn trai này hướng các nàng đưa ra lời chia tay trước.

Đề xuất chia tay, ở trong lòng con gái, bình thường sẽ đều cho rằng, là tàn nhẫn, vứt bỏ, lách kết tân hoan*, rồi đủ từ ngữ châm chọc khác...

(*Ý nói quen chán rồi bỏ đi tìm người mới ấy.)

“Oa, thực sự là bất ngờ nha. Bất quá việc quen với một cô gái có cá tính mạnh mẽ thế này, cũng có chút khó khăn. Bởi vì cá tính rất độc lập.” Nữ MC lão luyện cấp Đỗ Văn Tu một con đường lui, bất quá câu trả lời cần có còn hàm hồ, chưa được hẳn đề cập tới, “Vậy lần cuối XX là khi nào?” (Lạy thím >.<>)

“Này... Này cũng muốn hỏi sao?” Khuôn mặt Đỗ Văn Tu hiện lên một tầng đỏ ửng.

“Đương nhiên,” nữ MC cố ý dùng ngữ điệu khoa trương để thúc giục, “Đương nhiên muốn hỏi, mọi người chính là đều muốn biết.”

“... Ba năm trước đây đi.” Tuy rằng lúc sau vẫn có mấy lần không thể tránh khỏi...

“A, ba năm trước đây?!” Nữ MC cười đến cả người có chút run rẩy, đây cũng quá lâu đi.

“Thật vậy chẳng? Vậy cậu ba năm này... Đều không có ‘Ừ’ qua?”

“Tôi...”

Thấy Văn Tu không hề trả lời, nữ MC đang chuẩn bị thừa lúc tiến tới, lúc này Chữ Phong xen vào một câu: “Đúng a, đã hơn một năm rồi mà chúng tôi cũng chưa thấy hân từng có bạn gái. Văn Tu, cậu sẽ không phải là đối với nam nhân... Có cảm giác đi.”

“Ha ha, nói không chừng thật sự có thể vậy.” Đằng Trạch cũng hòa theo cười trêu nói.

“Thật vậy phải không?!” Ủy Dật Phi thật biết điều châm thêm, vừa cười, hai cánh tay tinh tế liền uốn lượn trườn từ phía sau vòng qua đôi ngực Đỗ Văn Tu.

“Kia, Văn Tu theo tôi cùng một chỗ đi? Tuy rằng tôi không thể sinh con cho cậu, nhưng tôi sẽ đem cậu toàn bộ ăn sạch. Cậu làm đồ ăn thật sự ăn quá ngon.” Nói xong, lại còn nhẹ tựa đầu lên vai Đỗ Văn Tu. Làn da thiếu niên tinh tế trắng nõn, lông mi thật dài hơi hơi rung động, tạo thành cái bóng nhỏ trên khuôn mặt.

Động tác khoa trương, đẹp mắt này của Ủy Dật Phi, khiến mọi người không khỏi ôm bụng cười to một trận.

Đã trở thành bạo điểm lớn nhất của cả tiết mục.

Bốn người đi ra bá sảnh trường quay, bên ngoài không khí thắm lạnh, khiến bốn người Đỗ Văn Tu cũng bình tĩnh một chút, không còn tìm thấy nụ cười hòa hợp vừa rồi như khi còn trong tiết mục, dường như sự vui tươi, cười nói giữa bọn họ chưa từng diễn ra bao giờ.

“Văn Tu, điều cậu nói trên tiết mục là thật sao?” Đằng Trạch mở lời, cười nói trước, “Kiểu mẫu bạn gái này nọ, cậu tùy tiện bịa ra, ứng phó một chút không được sao?”

“Tôi...”

“Đúng rồi, coi như bịa không tốt, dựa theo Amanda cho chúng ta bản thảo phát huy cũng OK.” Ủy Dật Phi lại làm ra tư thế vừa rồi, từ phía sau ôm lấy Đỗ Văn tu, “Cậu nói như vậy, nói không chừng ngày mai còn có báo chí viết cậu là đồng tính luyến ái đấy.”

Đỗ Văn Tu khẽ run lên.

Sau đó tránh đi đề tài kia, “Amanda cho chúng ta bản thảo?”

“Đúng vậy, loại vấn đề này sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của chúng ta. Trên tiết mục trước, người dẫn chương trình đều cũng cùng nàng bắt chuyện qua.”

“Đúng là như vậy a.”

Bộ điện ảnh chính thức quay chụp.

Đỗ Văn Tu suốt một ngày chuẩn bị việchóa trang. Bề ngoài nhân vật kia hơn phân nửa đều là lời thôi lếch thếch, quần áo rách rưới, ngay cả tóc đều có chút lộn xộn.

Đích thật là bôi nhọ bản thân.

ESE bên này Phong Cảnh đã phân phó tổ ekip, có thể đối với các phóng viên nói: “Nhân vật kia sẽ phá vỡ hình tượng cũ trong « The Legacy », đặt một dấu mốc đột phá mới trong diễn xuất. Lần này Văn Tu cần giả dạng xấu, hoàn toàn không phải là hình tượng Văn Tu trước kia trong bộ phim thần tượng.”

Đồng thời ngàn đình vạn dân bảo, nhất định không cần hướng truyền thông tuyên bố lịch trình chiếu. Trước khi phim được chiếu, cũng không cho phép phóng viên tham quan trường quay, quay chụp tạo hình Đỗ Văn Tu.

Miễn cho fan hâm mộ bị truyền thông tuyên truyền, hướng theo một cách sai lệch, không xem hết cả bộ phim, dẫn đến kết quả hồi đáp lại bộ phim không như mong chờ mà thất bại thảm hại. Lần này vị đạo diễn mới cũng hiểu được việc làm này là có lý, thập phần phối hợp.

Lựa chọn quay bộ điện ảnh này là ở một địa phương non xanh nước biếc.

Tuy rằng phong cảnh này, phi thường tuyệt đẹp, tựa như khung cảnh u tĩnh trong mơ thường thấy. Hồ nước hoàng tịnh, mây khói lượn lờ, thúy trúc thanh tao, tử đằng* bám víu trên cây, quả thực phong cảnh vô cùng hữu tình.

(*Cây tử đằng đây nè m.n *chỉ xuống*)

Nhưng là giao thông cũng có phần bất tiện. Lên núi, xuống núi đều phải lái xe đến một, hai giờ mới tới nơi.

Nữ chính là do nhà đầu tư đích thân đề xuất, Liễu Nghệ.

Vóc người xinh đẹp, tại... vòng luẩn quẩn trong giới showbiz cũng đợi 3, 4 năm, mới có thể leo lên được vị trí ngày hôm nay, cũng có chút nổi tiếng cùng khả năng diễn xuất. Nhưng chưa từng nhận được giải thưởng, độ nổi tiếng nhiều đó vẫn còn chưa đủ, cho dù được xưng là nhất tỷ*, cũng có vẻ “nói bất chính danh bất thuận”.

(*Đây chỉ là một danh xưng của hậu bối đối với tiền bối để thể hiện sự kính trọng.)

Nam phụ do một người bên phái thực lực đảm nhiệm.

Đây cũng là điều mà đạo diễn lo lắng nhất, hi vọng vạn nhất diễn xuất của Đỗ Văn Tu không tốt lắm thì ít ra còn có thể không đến nỗi quá tệ hại, khiến cho bộ điện ảnh của hấn nát bét.

Hấn cần ESE đầu tư, nhưng cũng coi trọng chất lượng bộ điện ảnh của mình.

Hấn luôn là một người kiên trì theo nghệ thuật, nhưng đồng thời cũng lo lắng lợi nhuận, giống như bao người khác trong xã hội thực tế ngày nay. Tuy nhiên, hấn luôn biết cách trung hòa giữa nghệ thuật và lợi nhuận, tạo ra một thỏa thuận, vừa thu được tiền lời mà cũng không mất đi tính nghệ thuật

Đoàn người qua hơn mười ngày diễn, cảm tình so với đầu đã có phần thân thiết hơn.

Nhất là cảm tình của nữ chính đối với Đỗ Văn Tu.

Không thể không thừa nhận, người dựa vào ăn mặc, Phật dựa vào kim trang.

Nam thứ quần áo xanh ngọc gấm cẩm, lưng đeo ngọc bội, mang một đôi màu tím giày, cả người thoát nhìn ngọc thụ lâm phong, khí vũ hiên ngang, phong thái hơn người.

Mà Đỗ Văn Tu lại là bộ dạng lôi thôi, lếch thếch. Vừa mới bắt đầu diễn cùng, trong lòng Liễu Nghệ liền thiên về hướng nam thứ hơn. Nhưng sau một thời gian quay chụp.

Liễu Nghệ vẫn không khỏi bị Đỗ Văn Tu hấp dẫn.

Vai nữ chính cô đảm nhận, tên là Trầm Vũ Phong. Phụ thân là quan văn, cũng không phải là vị quan lớn gì trong triều, lại mang tham vọng quyền lực, muốn kết thông gia với lão tướng quân nắm trong tay binh quyền.

Sau khi cân nhắc giữa hai người là Đường Vân Khởi và Đường Diệu Tổ, phụ thân của Trầm Vũ Phong liền lựa chọn Đường Vân Khởi.

Thứ nhất, con trai trưởng kế thừa sản nghiệp, khả năng không nhỏ là Đường Vân Khởi sẽ kế thừa phủ tướng quân.

Thứ hai, vạn nhất Đường Vân Khởi thật là bị ngoại giới truyền là “Kẻ bất lực”, như vậy Trầm Vũ Phong vừa lúc trấn thủ phía sau. Đã không chế được Đường Vân Khởi, chẳng khác nào đã không chế tương lai của phủ tướng quân. (Quan văn quả thật thâm trầm...)

Chính là sau khi hai người bái đường, Đường Vân Khởi lại đem Trầm Vũ Phong gạt qua một bên, đem tâm hồn đều không có tiến vào động phòng.

Ngày hôm sau Trầm Vũ Phong chỉ phái một người đi bái kiến cha mẹ chồng cùng em trai chồng. Đường Diệu Tổ đối Trầm Vũ Phong giật nảy mình, vừa gặp đã thương, thấy ca ca đối với kiều thê (vợ yêu) hồ hững như vậy, vô cùng bất bình.

Nổi nhớ tràn đầy, trái tim không khỏi xao xuyến mong chờ.

Trên đường ngẫu nhiên gặp, Đường Diệu Tổ nhin không được bề một nhánh mai hoành tà*, thanh lệ, đưa cho Trầm Vũ Phong.

(*Hoành ở đây là lớn, tà ở đây chính là nghiêng nghiêng.)

Trầm Vũ Phong không nói cảm ơn, cũng không nói không nhận, chính là thản nhiên mỉm cười nhìn Đường Diệu Tổ.

Đường Diệu Tổ đứng trước mặt nữ nhân mình ái mộ liền có chút bất an, đang không biết phải làm thế nào cho phải, kết quả Đường Vân Khởi miệng ngậm một cọng cỏ, từ trên đại thụ bên cạnh nhảy xuống.

Trầm Vũ Phong lúc này mới lần đầu nhìn thấy phu quân trên danh nghĩa của mình.

“Chỉ là tặng hoa cho chị dâu, đứng lâu như vậy ở bên ngoài để làm gì?” câu nói đầu tiên Đường Vân Khởi thốt lên lại khiến Đường Diệu Tổ mặt đỏ không thôi, hận không thể tìm hang chui xuống. Kia đích thật là chị dâu của mình, hành động này lại có chút không hợp.

Đường Diệu Tổ tự phụ khoác trên mình bộ cẩm bào, ánh mắt ý vị lướt nhìn.

Mà Đường Vân Khởi lại tỏ ra cột nhà.

Chẳng khác gì lưu manh.

Chính là Đường Diệu Tổ càng tỏ ra nho nhã lễ độ.

Đường Vân Khởi trong bộ dạng tóc tai lộn xộn, cặp mắt kia đen như mực, con ngươi long lanh tựa sao ngược lại càng có vẻ sinh động, giảo hoạt, giống như ánh sáng cả bầu trời phản xạ trong mắt hắn, cả người toát lên vẻ tràn đầy sức sống.

Đường Diệu Tổ ừ ừ bỏ đi, lưu lại hai người Trầm Vũ Phong cùng Đường Vân Khởi đối mặt với nhau.

Đoàn đoàn cánh mai trắng rơi đầy trời, không khí xung quanh thấm đầy hương hoa, từng cánh hoa khẽ phiêu động, thỉnh thoảng lại rơi xuống quần áo hai người. Nàng khoác trên mình bộ quần áo đẹp đẽ quý giá, đáng vẻ đoan trang, mà hắn tuy rằng thô sam y thảo, nhưng mặt mày không kém chế được, khoe miệng cười xấu xa,...

Trầm Vũ Phong vốn là người thâm tàng bất lộ.

Tựa như bây giờ, rõ ràng việc nàng được em chồng tặng hoa lại bị trượng phu bắt được, suy nghĩ đối phương về nàng bây giờ thế nào cũng có thể đoán được. Nàng cũng không vội biện giải, muốn nhìn một chút “Trượng phu” của nàng rốt cuộc là thế nào, liệu có phải thật sự là kẻ bất lực, hay là, một người có tính cách khác, giỏi che giấu như nàng chẳng.

Trầm Vũ Phong không nói gì.

Đường Vân Khởi lại hành động trước một bước. Hắn nhặt lên nhành mai do Đường Diệu Tổ kích động rơi đi mà vứt bỏ ở cạnh tảng đá ven đường, vắn về cánh hoa cười.

Cười đến khí định thần nhàn như vậy.

Phảng phất giống như giữa ngàn cây vạn cây, cành mai trắng trong vòng một đêm nở rộ, bung từng cánh hoa trắng trong trắng nhưng lạnh lùng, một mảnh hương tuyết ngập tràn...

Con người Đường Vân Khởi thâm thúy phản chiếu ánh sáng lung linh từ hồ nước đối diện, mơ hồ lóe lên hương vị phong lưu.

Hắn híp mắt, lông mi cong dài rũ xuống in bóng trên khuôn mặt, bộ dạng đó không khỏi khiến người khác tim đập thình thịch.

Rõ ràng là bề ngoài lôi thôi không chịu nổi, nhưng giống như chỉ cần đối mặt với đôi mắt hắn, cặp mắt kia liền lộ ra vẻ cơ trí, nhìn rõ hết thấy ánh sáng sâu trong đôi mắt.

Coi như thân phận hắn lúc này chỉ là một tên khát cái* hạ đẳng.

(*Khát cái: ăn mày)

Người cũng sẽ nhìn ra, người này đều không phải là vật trong ao*, có một ngày, sự nghiệp tất sẽ rộng mở tựa mặt trời ban trưa, quyền uy thịnh vượng, công danh vinh đạt!

(*Ở đây ý chỉ vật chỉ có thể ngắm, vô dụng, pla pla.)

Trầm Vũ Phong không khỏi tim đập nhanh hơn...

Không biết là bởi vì cho giống với vai diễn kia, hay là đó thật sự là biểu tình sâu trong đôi mắt khiến người ta say đắm của nam diễn viên này.

Đường Vân Khởi vén mái tóc dài của nàng lên, đem nhánh mai trắng cài vào sau tai.

Sau đó, khóe môi hơi hơi gợi lên, thoáng chút khêu gợi cười xấu xa... Một đóa hoa nho nhỏ, mùi thơm ngát phiêu động trong gió một hồi rồi nhẹ nhàng rơi trên mặt hồ, sóng nước dập dờn, hương hoa một vòng lại một vòng lượn lờ.

Trầm Vũ Phong nao nao trong lòng.

Một đóa mai trắng thanh thuần tựa ngọc tuyết đáng yêu làm nổi bật mái tóc đen tuyền búi theo kiểu lưu vân của nàng, tuyết trắng theo đó lại điểm lên cánh mai.

“Bên ngoài trời lạnh, nương tử vẫn là trở về phòng sớm một chút đi.” Đường Vân Khởi lưu lại câu này, sau đó liền rời đi, lưu lại vài dấu chân in trên mặt tuyết, thoắt cái đã không thấy bóng dáng.

Mà lúc này Liễu Nghệ đang đóng vai Trầm Vũ Phong.

Cô đã muốn nói không nên lời vì sao phải diễn như vậy, vì sao lại diễn như thế, nhưng cô chính là thuận theo tâm trạng xúc động của bản thân, nhẹ nhàng nắm chặt nhánh mai mà Đường Vân Khởi vừa cài lên tóc mình. Lặng lặng đứng dưới tuyết, song đồng tựa thu thủy** dõi theo hướng Đường Vân Khởi vừa rời đi...(**Đôi mắt tựa nước hồ mùa thu.)

Cả trời tuyết trắng mịn, tâm hồn thiếu nữ cũng lặng lẽ rơi, điểm vài tia sao xuyên.

Diễn xuất của nam chính cùng nữ chính xuất sắc ngoài mong đợi của đạo diễn.

Nhưng thật ra vốn xem trọng nam thứ, tuy rằng sắm vai không sai, nhưng ở trước mặt Đỗ Vân Tu, thì biểu tình của nam thứ lại như đang cố ý tỏ ra khi vũ hiên ngang, trông có chút khô khan.

Bất quá khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, bộ điện ảnh này có thể quay thành công như vậy, đạo diễn phi thường cao hứng, gọi thẳng Liễu Nghệ lần này hi vọng tiếp tục hợp tác, Vân Tu không thể khinh thường, không ngờ diễn xuất lại tốt như vậy!

Liễu Nghệ từng tốt nghiệp chính quy, cũng từng lăn lộn nhiều năm trong giới giải trí, bốn năm, tự nhiên ngâm hiểu, lần này vượt qua trình độ phát huy, là bởi vì nhờ có Đỗ Vân Tu.

Vì thế ngoài lúc diễn cùng, cũng phá lệ nhìn Đỗ Vân Tu với con mắt khác.

Cô vốn cho rằng Đỗ Vân Tu chính là loại người giống như lưu manh, cười xấu xa, lại không ngờ hắn lại là một diễn viên rất chịu bỏ công sức cho vai diễn bản thân.

Bởi vì để phát huy hết tính cách nhân vật, cho nên tập diễn đến thành quen.

Kết quả sau khi ở chung lâu, nào biết rằng, đối phương không ngờ lại là người ôn nhu, lại hay ngại ngùng.

Bạn nói đùa, hắn sẽ cho mặt mũi, sau khi nghe xong liền cười rộ lên, ánh mắt đặc biệt chân thành, nếu như là oán hận hoàn cảnh không tốt, thức đêm quay phim mệt chết đi, hắn sẽ ôn nhu lắng nghe, sau đó quay

lại mấy cảnh quay hỏng, gặp bạn sẽ nhin không được, đem áo ba-đờ-xuy cho bạn, đồng ý việc bạn ngồi một bên trước nghỉ ngơi rồi diễn sau...

Rõ ràng là hai tính cách hoàn toàn tương phản.

Lại đem vẻ xấu xa toàn bộ diễn xuất, truyền đạt thành công tính cách nhân vật, giống như lưu manh, nhưng là trên thực tế hết thấy đều nhìn thấu triệt tính cách nhân vật, biết bản thân phải diễn như thế nào cho giống với hình tượng nhân vật trong kịch bản.

Ngay cả đáy lòng Liễu Nghị cũng nhin không được than một tiếng sợ hãi.

Nguyên lai thật sự có một diễn viên diễn xuất cao tay như vậy sao...

Bất quá tất cả điều này, Đỗ Vân Tu lại không chút để ý tới.

Hắn chỉ là dựa theo phương pháp của mình, phân tích nhân vật, sau đó quyết định phải tỏ ra ánh mắt thế nào để người xem nhìn vào đó mà đoán được nội tâm nhân vật. Bởi vì một người mang bề ngoài vô luận không chịu nổi đến thế nào, nhưng ánh mắt của hắn vẫn phản ánh được phần nào nội tâm bản thân.

Mà đó cũng là điều khó khăn nhất của diễn xuất.

Trước kia ở ban huấn luyện, vị đạo sư kia của Đỗ Vân Tu từng nói qua: “Tuy rằng đôi mắt mỗi người đều đối với ánh sáng mà phản ứng, nhưng mỗi đôi mắt điều chỉnh sự phản chiếu cùng trình độ biểu đạt khác nhau tất sẽ mang lại những cảm giác không giống nhau.”

“Phải biểu hiện ra đôi mắt có thể thu hút được người khác, khống chế được ánh mắt bản thân. Theo hành động cùng ý đồ biến hóa nội tâm nhân vật, không chỉ là dùng biểu tình khống chế ánh mắt mà ngày đó đạo sư cũng có đề cập đến việc lợi dụng các bộ vị nhỏ, tỷ như mí mắt, lông mi... để có được ánh mắt hút hồn như thế này.”

Vì để khống chế được biểu tình trong đôi mắt.

Đỗ Vân Tu đều đặn đến phòng gym tập thể hình, đem thân thể rèn luyện trông khỏe mạnh rắn rỏi, có thể xóc vác một chút, đem làn da phơi nắng một chút, thành công có được màu da hơi ngăm. Như vậy mặt có vẻ gầy, ánh mắt dĩ nhiên là trông xa, biểu tình phong phú, toát lên vẻ mạnh mẽ lại mang chút ý cười xấu xa. Mặt khác, Đỗ Vân Tu cũng bái phỏng một số diễn viên kinh kịch*** —— luyện ánh mắt!

(***Kinh kịch: hay còn gọi là kinh hí, là một thể loại ca kịch của Trung Quốc hình thành và phát triển mạnh tại Bắc Kinh vào thời vua Càn Long của vương triều nhà Thanh, là kết quả của sự trộn lẫn giữa Hán kịch với Huy kịch. Xem ảnh để dễ dàng hình dung nà *chỉ chỉ*.)

Đối với một diễn viên kinh kịch thì việc dùng ánh mắt để diễn đạt nội tâm là không khó, khuôn mặt diễn viên kinh kịch đều bị một lớp phấn dày che đi, nhưng lại có thể khiến người ta liếc mắt một cái cũng cảm giác được biểu tình nhân vật.

Bởi vì trừ bỏ khí chất bên ngoài, ánh mắt bọn họ như một loại ngôn ngữ biểu đạt.

Đỗ Vân Tu tin rằng, nam diễn viên cũng không phải nhất định phải dựa vào trang phục bên ngoài mới thể hiện được tính cách nhân vật.

Một người có được ánh mắt hút hồn, khiến tâm người khác dao động, như vậy biểu đạt ra ngoài sẽ không khiến người xem hiểu lầm —— rốt cuộc, ai mới là diễn viên chính!

Hết thấy có vẻ đều thuận lợi.

Tiến độ quay phim không khác mấy như trong dự đoán, đạo diễn phi thường có tài, nhóm diễn viên cũng vô cùng phối tác.

Nhưng là ngay lúc không khí hài hoà như vậy.

Một tai nạn giống như sấm sét giữa trời quang đã diễn ra —— Đỗ Vân Tu cùng Liễu Nghị trong lúc lái xe liền bị một chiếc xe con tông vào.

Xương sườn Đỗ Vân Tu gãy, bị thương nghiêm trọng!

18. Chương 18

Nháy mắt hai chiếc xe hơi tông vào nhau, Đỗ Vân Tu chỉ cảm thấy tầm mắt một mảnh trắng xóa.

Bên tai là âm thanh phanh lại bén nhọn cùng tiếng thét chói tai của Liễu Nghị, va chạm thật lớn, hấn theo bản năng dùng thân thể che trước mặt Liễu Nghị...

“Đỗ Phi, cậu biết không, đối với phụ nữ thì khuôn mặt chính là thứ quý giá nhất.”

Nhớ lại khi đó Lâm Huyền trong lúc vui đùa có nói qua, dưới bầu trời đêm đầy sao, điềm tĩnh cười.

Khi đó bản thân đang đi phía trước, không khỏi một chút, quay đầu, đem ánh mắt chuyển qua khuôn mặt mỹ lệ của Lâm Huyền.

“Chẳng lẽ...Tôi khó coi lắm sao?”

Lâm Huyền có điểm thẹn thùng mà cúi đầu, lộ ra cằm cổ trắng ngần, giống như thiên nga vô cùng tuyệt đẹp.

“Đẹp.”

...

Đây là thời điểm gì đây?

Vì cái gì hấn lại đột nhiên nhớ tới điều này...

Phiên giang đảo hải (Dời sông lấp biển).

Hấn cảm thấy đau đến chết đi sống lại. Làm sao lại đau. Thân thể giống như không phải là của mình, khó chịu gay gắt.

Nhưng sâu trong đáy lòng dâng lên một cỗ bi thương nồng đậm...

Đỗ Vân Tu hiểu rõ loại cảm tình này không phải xuất phát từ hấn. Tựa hồ là của một người khác truyền cho hấn. Chính là loại bi thương đau đớn, quả thực dường như sắp đem hấn xé nát, đau đớn lan tràn khắp tứ chi bách hải.

Ánh mắt người kia ôn nhu như vậy.

Ôn nhu đến mức khiến người khác như muốn rơi lệ...

Nhưng mà, người kia không phải hấn.

Vô luận hấn như thế nào tới gần chạm vào y, như thế nào càng bước lại gần hơn con người tao nhã này, kia tuy rằng rất giống nhưng cũng không phải hấn.

Hấn là không thể lộ ra ngoài bộ dạng sinh tử thể này được.

Chỉ là kết quả ngoài ý muốn. Mà hấn, cùng y...

Hấn đứng ở bên vách núi, mặc cho tuyệt vọng cắn nuốt.

Cho dù người kia nhẹ nhàng chìa tay ra, đối với hấn nói câu nào, hấn cũng nhất quyết không bước tiếp nữa...

Hắc ám.

Một mảnh hắc ám vô biên vô hạn*. Cắn nuốt hết thấy ánh sáng.

(*Không giới hạn, hiểu nôm na là vô tận ấy.)

Đỗ Vân Tu như là trải qua một giấc mộng dài mà tỉnh lại.

Đó nguyên lai là một phần trí nhớ cất giấu sâu trong lòng của vị chủ nhân thân thể này...

Một giấc mơ thật sâu, giống như mảnh bi thương tuyệt vọng kia mạnh mẽ như thủy triều từng đợt kéo tới ép hẳn đến hết hơi, chính là hút một ngụm khí nhỏ, đôi ngực liền đau đớn không thôi. “Xương sườn của cậu bị nứt.” Amanda đem đóa hoa bách hợp một màu thuần khiết cắm trong bình thạch anh trong phòng, rồi cô đặt đồng thuốc bổ vừa mới mua bên cạnh, “May mắn không có trở ngại, mới vừa nhận được tin tức cậu bị thương, tìm tôi đều đình chỉ, quả thực cậu khiến tôi lo lắng không thôi.”

Sau khi nhắc điện thoại nhận được tin tức kia, Amanda liền tức tốc chạy đến bệnh viện.

Đỗ Vân Tu là nghệ sĩ do cô quản lý —— cũng là một trong các thành viên chủ chốt của Legacy.

Trước đó còn có mấy kế hoạch quay quảng cáo, rồi cả mấy bộ phim được mời đóng, vạn nhất lần này... Mấy hợp đồng này làm sao bây giờ?

Cô gấp đến độ đầu óc hoang mang rối loạn.

Trong đầu không ngừng lo lắng, nếu quả thật xảy ra chuyện này, thì phải ứng đối như thế nào với loại tình huống này.

Tuy rằng Legacy hiện tại không thể so với Tạ Di, nhưng lại là một trong những cây hái ra tiền của ESE. Cả Châu Á hầu như đều không có nhóm thần tượng nào nổi tiếng đến như vậy, không có một nhóm nào có thể so với khả năng thu hút lượng fan, tung hoành trong giới giải trí như bọn họ.

Cô làm việc ở ESE lâu như vậy.

Việc nghệ sĩ nhanh chóng nổi tiếng đã gặp qua nhiều lần, nhưng nhóm thần tượng có thể nổi lên nhanh như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Khoảng thời gian lần đầu tuyên truyền ở Đông Nam Á, các fan của Legacy đều nhiệt tình đến mức như muốn sắp đem cô đè bẹp dưới chân...

Amanda cũng là lần đầu cảm giác được, cô có thể làm được mọi việc tốt hơn trước kia nhiều, đủ khả năng leo lên vị trí cao hơn.

Mục Triết Bạch có Tạ Di.

Mà trên tay cô lại có Legacy.

Khi nào thì cô mới có thể vượt qua Mục Triết Bạch, đến lúc nào thì cô có thể giống như Phong Cảnh, có được cổ phần công ty ESE?

Phong Cảnh.

Amanda đối với hai chữ này vừa yêu lại vừa hận.

Ở Phong Cảnh vẫn tồn tại một loại khí chất chỉ có ở thần tượng, mà độ nổi tiếng của hắn cũng chưa bao giờ giảm, vẫn là như mặt trời ban trưa, không khác mấy với khoảng thời gian hắn còn làm thần tượng, cô không phải là chưa từng mê luyến hắn như bao thiếu nữ khác.

Đó quả thực là khoảng thời gian cô ngu ngốc lao đầu vào thứ biết rõ bản thân sẽ không với tới.

Kết quả lựa chọn bước trên con đường này, bước vào ESE, tiếp cận thần tượng của mình, mới phát hiện đối phương hoàn toàn, từ đầu, luôn đối với nữ không cảm thấy hứng thú. (Thốn TT__TT, thương chế)

Đây là giới giải trí chết tiệt gì thế.

Đem hết thấy những mặt xấu, những bí mật không thể nói ra, toàn bộ gói lại, bao ngoài đó chính là những gì tốt đẹp nhất, đến khi thật sự cảm thấy hoàn hảo rồi, liền bày ra cho các cô xem những mặt đẹp để đó.

Rõ ràng chính là quả táo rớt đến nát vụn.

“Khiến cô lo lắng rồi.” Đỗ Vân Tu cậy mạnh lộ ra nụ cười tươi rói, sắc mặt trắng bệch, “Liều Nghệ cùng tài xế không có sao chứ.” “Chân trái tài xế gãy xương. Liều Nghệ hoàn hảo không bị vết thương nghiêm trọng

gì, chỉ là có chút trầy xước... Nghe cô ấy kể, lúc xảy ra tai nạn giao thông, chính là cậu đem cô ấy đặt ở dưới thân mà bảo hộ.” Amanda cười đến khóe mắt cong tí lại.

“... Cô ấy là phụ nữ mà.”

“Tổ phim bên kia làm sao bây giờ? Tôi bị thương có thể hay không ảnh hưởng đến tiến độ của bọn họ?” Nghe được người trên xe không bị thương nghiêm trọng gì, Đỗ Văn Tu lúc này mới thoáng yên lòng, đảo mắt liên lo lắng đến tiến độ quay phim.

Nhất định sẽ có chút ảnh hưởng.

Amanda đang chuẩn bị nói ra, nhưng bất giác những lời này liền mắc giữa cuống họng.

“Cái giải thưởng người mới kia chỉ có một, cũng chỉ có một lần. Bỏ lỡ lần này nhất định sẽ không có cơ hội lần sau.”

“Amanda, em là bạn gái tôi. Nếu như ngay cả tình nhân cũng không thể đứng bên giúp đỡ tôi, vậy tôi còn động lực gì để tiếp tục đi tiếp đây?...”

Ánh mắt Amanda lóe lên, sau đó mỉm cười nói: “Cậu không cần lo lắng. Tổ phim bên kia tôi đã nói chuyện qua, mấy ngày này cậu cứ nghỉ ngơi thật tốt, trước tiên đem vết thương dưỡng cho thật tốt.”

“Cảm ơn cô.” Đỗ Văn Tu lộ ra nụ cười yếu ớt.

Thương thế của hắn ở ngay chỗ hiểm, cũng may không đến mức quá nghiêm trọng.

Vô luận là thổ, vẫn là phải nhẹ nhàng nâng cánh tay lên một chút, nếu không sẽ liên lụy đến vết nứt kia ngay xương sườn.

“Tôi không quấy rầy cậu nghỉ ngơi nữa.”

Tầm mắt Amanda ở dừng ở đồng băng gác trước ngực Đỗ Văn Tu, sau đó một hồi mới nâng khóe miệng nở hoàn mỹ vô khuyết rời đi.

Cô dù sao cũng là phụ nữ.

Coi như thân là người đại diện, cũng sẽ có chút tư tâm.

Cô hiện tại đã gần ba mươi.

Trước kia quá mê luyến Phong Cảnh, một lòng vì hắn mà quyết định chọn con đường sự nghiệp này, rốt cục chờ đến khi từng bước tiến gần rồi, kết quả một lòng ái mộ giống dưới ánh mặt trời vỡ vụn, e rằng chẳng thể tìm lại được những tình cảm trong sáng ấy ngày xưa nữa.

Hiện giờ trở thành “Gái ế”.

Cô cũng có một người xuất hiện, có thể sưởi ấm chính mình, lại có thể về sau cùng cô sống cuộc sống hạnh phúc lứa đôi. Một người luôn bên cạnh, khiến mình chẳng còn cảm giác tịch mịch khi đêm xuống nữa.

Hiện tại, người kia tuổi trẻ, tuấn mỹ, khiến cô vừa vui mừng lại thỏa mãn.

Đương nhiên, nếu như có thể thì càng thành công một chút càng tốt, nếu như có thể tỏa sáng giống như Tạ Di...

Một ba vị bình, một ba lại khởi*.

(*giống như Sóng trước chưa yên, sóng sau đã tới, ở đây là nói điềm lành này chưa lâu thì điềm xấu đã tới.) Suốt khoảng thời gian Đỗ Văn Tu dưỡng thương tại bệnh viện, liên tiếp vài ngày, toàn bộ trang đầu đề báo chí cùng tạp chí giải trí rồi in rõ mấy chữ to:

“Văn Tu say rượu lái xe, Liểu Nghệ trọng thương, đâm chết tài xế xe đối phương!!”

Toàn bộ truyền thông lại ồn ào huyên náo một trận.

Đem đủ loại tin tức dưới ngòi bút thêm bớt đủ chuyện, tỷ như Đỗ Vân Tu ở studio đùa giỡn diễn viên khác, rồi gì mà cùng đạo diễn phát sinh xung đột, những “Sự tình” được viết có bao nhiêu hùng hồn, dùng từ ngữ có bao nhiêu đề nghị, chỉ trích, giống như chính mắt bản thân đã chứng kiến qua. (Mấy cái người này >.<.)

Sau đó lại đem vụ tai nạn giao thông vừa xảy ra viết đến Thanh Thanh Sở Sở —— Đỗ Vân Tu như thế nào uống rượu, còn muốn lái xe. Lại muốn hộ tống Liễu Nghệ cùng trợ lý của cô, kết quả bị kịch đã xảy ra —— Tông vào một xe hơi khác, tài xế xe đối phương đã tử vong!

Trong lúc nhất thời, liền xem thường nghệ sĩ phái thần tượng mà mắng to: “Làm ngôi sao không có chút tài năng như thế cũng thật mất mặt! Đem người đâm chết rồi dùng hàng đồ che miệng là được!”

Fan Liễu Nghệ cũng mắng to Đỗ Vân Tu không phải người tốt đẹp gì, làm hại thần tượng của các nàng bị trọng thương.

Nguyên bản fan Đỗ Vân Tu, lúc này cũng gia nhập phe cánh antifan, cảm thấy phẩm chất hần rất bất hảo (không tốt).

Chỉ có mấy fan lão làng, vợ đưa cả nắm nói: “Người uống rượu đều như thế. Vân Tu cũng không phải cố ý. Chẳng lẽ người uống rượu nào sau đó đều không có lái xe sao?”

Bất quá càng nói, lại càng khiến người ta chú ý, cười nhạo fan Đỗ Vân Tu thiếu não, không có tổ chất.

Mà nguồn gốc gây nên sóng gió.

Ngay cả nguyên nhân vì sao đâm chó săn tin làm sao biết được tin tức xảy ra tai nạn giao thông cũng không rõ.

Vì thế ai nấy liền bắt đầu suy đoán: lái xe = Đỗ Vân Tu = Đỗ Vân Tu say rượu lái xe = Đỗ Vân Tu trước kia đùa giỡn diễn viên khác ngay tại studio.

Điều mà tin tức giải trí cho tới bây giờ cần chính là bạo điểm, chém đủ chuyện giật gân trên cơ sở không có thật hoặc giả là chưa có kiểm chứng độ chính xác, chứ không phải là chân tướng.

Loại tin tức có thể thu hút người xem, vì cái gì lại không thừa nước đục thả câu, lợi dụng vào đó?

Amanda bắt an đi tới văn phòng Phong Cảnh.

Tuy rằng trong lòng cô biết rõ vì sao Phong Cảnh lại gọi cô tới, cũng muốn tìm ra lý do ứng đối tốt. Nhưng là...

Quả nhiên, mọi chuyện đã đến tai hần, Phong Cảnh đem cuốn tạp chí giải trí quăng ra trước mặt cô.

“Đây là có chuyện gì!”

Mấy ngày này, khắp các trang báo giải trí đều là tin tức Vân Tu say rượu lái xe, làm hại Liễu Nghệ trọng thương, đâm chết tài xế xe đối phương, phẩm chất không tốt, rồi cả việc trước kia đã ở studio đùa giỡn diễn viên khác. Cô không cần nhìn cũng biết rõ.

“Những tin này đều không phải sự thật. Thật ra tài xế kia mới là người say rượu rồi lái xe, cho nên mới đụng phải xe Vân Tu. Đối phương tử vong tại chỗ...”

“Đây có phải là sự thật hay không, không quan trọng. Cho dù là sự thật, cô cũng phải chịu trách nhiệm đem nó loan tin!”

Phong Cảnh hí hí đôi mắt hẹp dài. (Mặt ảnh luôn trong trạng thái hồ ly quyến rũ như thế~a >.<.)

Đôi mắt dài nhỏ thâm thúy của hần loan lên, loan thành độ cong đẹp mắt, nhưng độ cong này lại hàm chứa sắc bén.

“Thân là người đại diện, với mối quan hệ xã hội cô có cùng mối quan hệ giữa cô với truyền thông, chẳng lẽ chút chuyện này cũng không giải quyết được hay sao!” (Anh ơi, ck anh đang bị ủy khuất đó >.<.)

“Đưa tin như vậy, một tuần nhất định cũng chưa lắng xuống! Tiếp tục một tuần, vẫn hỏi mọi chuyện lại cho tôi!”

Lần này, tin tức lớn mang scandal như vậy.

Hảo hảo lợi dụng sơ hở trong lời nói, xác thực cũng có thể lật ngửa mọi chuyện, dù sao với những sự thật mà cô có, cũng có thể đem ra đe dọa bọn phóng viên, nhờ luật sư ra tay kiện cáo.

Chuyện như vậy có thể lập tức lật chuyển 360 độ. Do đó chỉ cần một chút khôn khéo liền có thể giải quyết.

Nhưng việc phẩm chất nghệ sĩ bị báo chí đề cập tới trên cơ sở chưa kiểm chứng rõ ràng thế này, chỉ cần cô kéo dài thời gian, dẫn đo chưa xử lý, nhất định sẽ tạo ra không ít rắc rối cho Đỗ Văn Tu.

Nhất định trong thời hạn hai tuần này, một người lại một người thêm bớt, cuối cùng sẽ thành công phá vỡ hình tượng của Đỗ Văn Tu gây dựng.

Một khi, đã qua thời gian hạn định 2 tuần, mà mọi chuyện lại từ đen thành trắng.

Như vậy scandal này sẽ trở thành một trở ngại lớn có thể ảnh hưởng tới sự nghiệp diễn xuất của cậu ta, cho dù có chứng cứ, cho dù ngày sau có thành công lật lại vụ việc, đại bộ phận trong lòng mọi người cũng sẽ sinh ra ấn tượng khắc sâu, không thể thay đổi—— phẩm chất ngôi sao này không tốt.

Một nam nghệ sĩ có thể thay đổi bạn gái như vậy, chêm thêm vụ tai tiếng tình dục.

Bị đề cập đến vấn đề phẩm chất, lại dính tới vụ việc lớn thế này, vậy nhất định cậu ta sẽ vạn kiếp bất phục.

Sau này dù vô luận chói mắt thế nào, thì chuyện năm xưa cũng sẽ trở thành một vết đen trên con đường sự nghiệp sau này.

Lúc ấy khi những phóng viên có giao tình tốt với cô điện thoại tới, còn cố tình nói bóng gió với cô, thì vọng có thể moi được tin tức gì trực tiếp từ cô.

Nhưng cô... Lại cố ý kéo dài thời gian, hàm hồ trả lời.

Chỉ cần Văn Tu biến mất thì Chữ Phong nhất định sẽ trở thành người nổi trội nhất trong Legacy.

Có thể thực lực của Văn Tu không thể khinh thường, là một diễn viên xuất sắc hiếm thấy trong showbiz, cô cũng rất xem trọng hắn. Nhưng Chữ Phong chính là người yêu của cô.

Nhưng dù sao cũng khó tránh đến bước đường ngày hôm nay, việc khó xử giữa hai bên, ra tay thủ đoạn thế này chỉ còn là chuyện của thời gian. Huống chi, cô còn phải chọn ra một vương bài* cho mình.

(*giống như đại bài, ý nói chị ấy phải tìm ra một nghệ sĩ chị ấy đào tạo sao cho nổi tiếng như Tạ Di, mối quan hệ giữa chị và vương bài giống giữa TD và MTB vậy.)

Toàn bộ những người trong nhóm thần tượng này, đều mang trong mình mục đích riêng, dù là vì danh lợi hay đấu tranh vì nghệ thuật thì cũng khó tránh khỏi dã tâm rộng mở, muốn bay một mình, hoặc là quan hệ càng ngày càng không hòa hợp, việc giải tán cũng là việc sớm muộn.

Khi đó, Chữ Phong như trước sẽ bị cô giữ chặt trong lòng bàn tay.

Tương lai có lẽ còn có thể đạt được thành tựu, đứng trên đỉnh cao danh vọng như Tạ Di, cô sẽ trở thành người có tư chất, vai vế ngang bằng Mục Triết Bạch trong ESE, trở thành người đại diện có tư chất nhất của đại bài* ESE...

(*Trong một công ty giải trí đào tạo rất nhiều nghệ sĩ, ng nổi tiếng nhất trong đó gọi là đại bài, hay hiểu theo cách khác chính là cây hái ra tiền của công ty.)

“... Trong khoảng thời gian này, bốn người họ cần phân tán một thời gian.” Amanda cắn cắn môi, cố ý làm ra bộ dạng khó xử.

“Đăng Trạch báo chí đều đưa mấy tin tốt đẹp không ngừng, Ủy Dật Phi đứa bé này lại mắc chứng u buồn, cho ... nên tôi đã giúp cậu ta liên hệ với một bác sĩ tâm lý, Chữ Phong bên kia đang quay bộ điện ảnh lớn,

cũng không thể không lo, Vân Tu bên này tôi đang không ngừng liên lạc với phóng viên trước kia, bảo mấy cô ấy viết vài bài báo phản bác lại mấy scandal vừa rồi...”

“Quá chậm!”

Phong Cảnh cường thế cắt đứt lời của cô, “Ngày mai lập tức mời phóng viên tham gia họp báo! Liên lạc toàn bộ truyền thông! Ngày hôm nay đem toàn bộ tin tức căn cứ chính xác thu thập đầy đủ về đây cho tôi!”

“... Vâng” Amanda cúi đầu, “Tôi lập tức đi lo liệu ngay.”

Amanda đang chuẩn bị rời đi, cho là mình may mắn tránh thoát một kiếp.

Thì thanh âm Phong Cảnh từ sau lưng cô truyền đến:

“Chuyện này cô xử lý hết toàn bộ hậu quả thật tốt cho tôi. Nếu không thì đến tư cách là người đại diện, cô cũng không xứng.”

“—— cô phải hiểu rõ, danh phận cô hiện giờ trước tiên chính là người đại diện, sau đó mới là phụ nữ.”

Thanh âm của Phong Cảnh luôn luôn rất êm tai, thực dễ nghe, mang theo vẻ như lơ đãng khiêu khích.

Chuyện lần này thực phức tạp, tuy nhiên vẫn chưa chạm đến giới hạn khiến hấn giận tím mặt, thanh âm của hấn, ung dung như cũ, vẫn là vẻ bầy mưu nghĩ kế như trước.

Nhưng lại khiến Amanda sau khi nghe được liền kinh tâm động phách.

Cô thậm chí có thể tưởng tượng được, một khi cô quay đầu lại, cặp mắt hồ ly tựa tiểu phi tiểu gia liền giống như băng châm, xuất phát từ sâu bên trong tâm hồn hấn, mạnh mẽ đâm sâu vào cô, khiến cô ngay cả dư âm ngăn cản cũng chưa kịp thốt nên lời. Cho nên, Amanda không dám quay đầu lại.

Cô giả bộ trấn định kéo cửa đi ra, sống lưng thẳng tắp, “Tôi đây phải đi thu thập chứng cứ sự thật đây.”

Đây là tòa lầu làm việc trên tầng 19 của ESE.

Ngoài cửa sổ chỉ nhìn được một khoảng trời xanh mênh mang, cùng với người và xe dưới đường qua khoảng cách từ đây trông xuống chẳng khác nào tựa đàn kiến đang di chuyển qua lại.

Amanda mang đôi giày cao gót bước đi trên sàn đá cẩm thạch, phát ra âm thanh va chạm nhỏ hỗn độn.

Suy nghĩ cô lúc này vô cùng hỗn loạn.

Cô thậm chí có dũng khí, chính mình sẽ từ nơi này, mà tùy thời nhảy xuống...

Thật sự quá ngu ngốc mới có thể xem thường Phong Cảnh đến vậy...

“Cuộc họp báo lần này của Vân Tu... Em thật sự là không tham dự sao?” Liễu Nghệ cẩn thận xoay xoay cổ tay của mình, tại nạn khi đó khiến cho cổ tay cô có chút trật.

Tại nạn xe kia, tài xế xe đối phương đương nhiên tử vong.

Thương thế của tài xế bên này cùng Vân Tu đều khá nghiêm trọng, chỉ có cô, bởi vì lúc ấy được Vân Tu bảo hộ ở trên người, mảnh thủy tinh vỡ rụng đều văng hết trên lưng Vân Tu, đầu cùng mặt của cô ngay cả một chút vết thương đều không có.

Liễu Chương tự nhiên tự đắc rút từ trong túi ra một điều thuốc.

Liễu Chương chừng ba mươi tuổi, là anh trai của Liễu Nghệ. Cũng là người đại diện cao cấp của công ty đứng đầu, đầu tư hầu như giới giải trí.

Người đầu tư showbiz ngày đó là một công ty đĩa nhạc do một lão đại hắc bang mở ra, đặc biệt đơn giản vì muốn nâng đỡ, chiều theo sở thích làm thần tượng âm nhạc của tiểu tình nhân.

Mười mấy năm trước, thấy thị trường điện ảnh bên này phồn vinh lên, liền cũng đầu tư vào, nửa ép buộc nửa mời, lúc ấy mời không ít đạo diễn nổi danh cùng một số ngôi sao giúp mình thu lợi nhuận từ mấy bộ phim điện ảnh, kiếm được nhiều doanh thu.

Rồi sau đó, ngành sản xuất điện ảnh từ từ không còn phát triển như trước nữa .

Hắc đạo trong giới giải trí cạy mạnh vũ lực, tình trạng uy bức cũng không còn tiếp diễn.

Người nắm quyền thâm tóm showbiz sau đó một thời gian cũng tốt hơn.

Đem mấy đứa con đưa đi nước ngoài du học, đem công ty đĩa nhạc bên này xóa sạch, cũng tại năm đó hướng phát triển phim truyền hình.

Có thể nói rằng.

ESE thành công đào tạo được nhiều diễn viên, còn về khoản âm nhạc thì công ty kia lại nhỉnh hơn.

Liều Chương ở công ty âm nhạc đợi mười mấy năm.

Tuy rằng bề ngoài thoát nhìn, là diện lão luyện có chút xảo trá, thường xuyên tỏ ra khinh bạc người khác, đùa giỡn với trung niên đại thúc. Nhưng là ca sĩ dưới tay hắn, so với Phong Cảnh đều không hề có chút kém cỏi. Chủ yếu, lượng tiêu thụ đĩa nhạc đều có thể hơn trăm vạn.

Ba năm nay, hắn không còn đào tạo, quản lý nghệ sĩ nào nữa, ngoại trừ em gái hắn —— Liều Nghệ.

Cho nên hiện tại Liều Nghệ cho dù không có đạt được giải thưởng danh giá gì, tham gia giới giải trí cũng không tính là lâu, nhưng ở trong công ty, chính là nhất tỷ nổi tiếng. Bất luận kẻ nào cũng đều không dám qua mặt, chê bai vai diễn của cô.

“Vân Tu cứu em, em cũng đã đi đến bệnh viện thăm hắn, lễ nghĩa cũng đã trả, lòng cảm kích cũng đã biểu đạt rồi. Như vậy không phải tốt rồi sao?” Liều Chương chậm rì rì nói.

“Chính là... Trong khoảng thời gian này, truyền thông đều nói em bị hắn làm cho trọng thương...”

Liều Chương hướng Liều Nghệ nhả một vòng khói, màu trắng sương khói, ngăn chặn lời nói tiếp theo của cô.

“Đó là chuyện giữa ESE và Vân Tu.”

“Chuyện của ESE anh không quan tâm, chỉ có thể nói rõ, đây là cuộc nội đấu trong công ty, chúng ta tốt nhất không nên tham gia.” ngón tay Liều Chương thon dài cầm lấy điều thuốc, phả phả khói bụi, vẫn là một bộ dạng không chút để ý.

“Dù công ty chúng ta có nhúng tay hay thì ESE đủ khả năng giải quyết mọi chuyện. Huống chi...” Liều Chương nhìn thoáng qua em gái mình, “Năm nay em đóng ba bộ điện ảnh. Sau đó tin tức ‘Trọng thương’ vô tình bị truyền thông phao tin, nhưng quả thật cũng bị thương đó không phải sao? Nhường fan hâm mộ lo lắng khẩn trương, khiến cho đề tài này xôn xao, coi như là tuyên truyền cho ba bộ điện ảnh sau này.”

“Trúng chim không thể đều đặt ở trong một cái giỏ xách. Em có thể khẳng định, bộ phim này sẽ giúp em đạt được giải thưởng gì sao?”

Liều Nghệ há miệng thở dốc.

Nhưng ở trước mặt anh trai, còn không có nói ra lời gì khác.

“Năm nay, em nhất định phải đạt được giải thưởng đầu tiên. Ba năm lấy được giải thưởng ở trong nước, năm năm tiến quân ra điện ảnh quốc tế. Đây mới là kế hoạch của chúng ta.”

“Mở mắt mà nhìn xem. Nghĩ tới Lâm Huyền, biết mình phải làm gì rồi chứ.”

19. Chương 19

Buổi họp báo thuận lợi tiến hành.

Trên thực tế, ESE mời truyền thông tham dự buổi họp báo này, bọn họ cũng đã liệu trước được những vấn đề lớn mà phóng viên có thể đề cập đến.

Bất quá những ký giả này cũng đều là những kẻ khôn khéo, lão luyện, cũng không trực tiếp viết Vân Tu như thế nào, mà là trước mỗi sự việc viết ra đều là chêm thêm mấy chữ “Nghe nói”, “Căn cứ vào lời nhân viên làm việc ở studio tiết lộ”. Coi như thật sự mời luật sư ra tay, muốn tìm ra nhược điểm, thì bọn họ cũng có thể lấy cớ mà trốn tránh.

Buổi họp báo phóng viên lần này là do đích thân Phong Cảnh chủ trì. Amanda đỡ Đỗ Vân Tu ngồi xuống bên cạnh.

Suốt buổi họp báo, Phong Cảnh biểu hiện vô cùng khách khí, rất lịch sự cùng phóng viên truyền thông lần này chào hỏi, giọt lệ chỉ kia từ trước đến nay có vẻ mị hoặc thì lúc này lại giống như mơ hồ mang theo ý cười.

Phong Cảnh vốn là một người cường thế, lại có lập trường riêng, đặc biệt là ở phương diện bảo vệ riêng tư của nghệ sĩ.

Cho nên hẳn càng như vậy, phóng viên lại càng cảm thấy hẳn mở họp báo lần này, sao có thể chỉ là nói mấy câu làm rõ sự thật, rồi đơn giản bỏ qua cho bọn họ được.

Quả nhiên, lời đạo đầu vừa kết thúc, Phong Cảnh liền cầm một tờ tạp chí lá cải lên.

Mấy ngày gần đây báo chí đưa tin đều không sai biệt lắm. Tuy nhiên phần lớn tin tức đó đều không đúng sự thật, đơn giản là do tưởng tượng trống rỗng của báo chí dựng nên, thêm mắm dặm muối, đem sự việc của nghệ sĩ đùa giỡn luyên thuyên, hướng chi hiện tại Đỗ Vân Tu còn là một trong đại bài của ESE, họ lại đem chuyện hấn say rượu gây nên tai nạn giao thông chưa có căn cứ đúng đắn mà đã viết lách bừa bãi, không đúng sự thật, tóm lại, chăm chú chỉ chỉ nhấn mạnh hai chữ “Vân Tu” là đủ rồi.

Truyền thông đang cảm thấy kỳ quái vì sao Phong Cảnh lại nhắc lại việc này.

Ngay sau đó, đội trưởng đội cảnh sát giao thông được Phong Cảnh mời đi ra, đem chuyện tai nạn xe ngày đó, tài xế của chiếc xe tông vào xe Đỗ Vân Tu và cả hậu quả vụ tai nạn giao thông đó, một lần trần thuật lại.

Cả người cảnh sát liền đại biểu cho chính nghĩa, toát lên vẻ uy nghiêm.

Nhất là trong trường hợp này, không giống với những người dẫn chương trình khác khéo léo đưa đẩy, thái độ bọn họ khi trần thuật lại vô cùng có nề nếp, có dẫn chứng rõ ràng.

Những phóng viên đang ngồi phía dưới trong lòng không khỏi có điểm ồ lên.

Không nghĩ tới không ngờ chân tướng sự thật so với những gì báo chí viết mấy ngày qua lại khác biệt lớn đến như vậy, càng không nghĩ đến Phong Cảnh sẽ mời đội trưởng đội cảnh sát giao thông tới làm rõ thật hư.

Bọn họ nhìn Vân Tu đang ngồi bên cạnh.

Lúc này thần sắc Đỗ Vân Tu cũng không tốt lắm, mí mắt rủ xuống, nhìn không rõ biểu tình trong đôi mắt. Thanh niên tuổi trẻ lại gây yếu như vậy ngồi ở bên cạnh, không nói một lời ủy khuất, cũng không đề cập đến việc hẳn có bao nhiêu đau lòng cùng cảm hận khi xem qua mấy tờ báo lá cải moi móc chuyện của mình mấy ngày qua, chính là lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, nhưng toàn thân lại giống như toát lên một cỗ hơi thở u buồn. Một số nữ phóng viên, trước kia cũng chưa từng gặp qua Đỗ Vân Tu, có thể không hề cổ kị mà tuôn ra một vài tin tức vô căn cứ.

Hiện tại gặp được người thật ngoài đời rồi.

Trước hết nghe Phong Cảnh cay nghiệt nhắc tới mấy tờ báo đưa tin lá cải, rồi sau đó lại làm rõ sự việc ngày đó, không nhìn được sinh ra một tia đau lòng cùng áy náy.

Phong Cảnh thấy phóng viên ở dưới có chút trầm mặc.

Lúc này liền vạch thần cười, ngữ khí vừa chuyển, trở nên sắc bén lên!

“Một số tam lưu tiểu báo* chính là như vậy! Cũng chưa làm rõ thực hư mọi chuyện, đã có thể viết ra những điều vô căn cứ! Khiến cho Vân Tu trải qua lần này vừa bị thương tổn sâu sắc mà ESE cũng bị ảnh hưởng tới!”

(*Ảnh nhắc tới mấy tờ báo lá cải ý mờ.)

“Cho nên, ESE sẽ đem hai gã phóng viên tờ báo kia tố cáo lên pháp viện!”

(**Pháp viện: Viện pháp luật, hay còn gọi là tòa án.)

“Chuyện này ảnh hưởng cực kỳ tồi tệ, ác ý hãm hại, mang tính công kích. Ảnh hưởng tới giới giải trí. Để lấy lại công bằng cho Vân Tu, ESE quyết định không tiếc bất luận là thời gian, hay tinh lực, cũng muốn thỉnh toà án công chính xử lý. Loại sách báo tuyên truyền này, vốn không được đăng tùy tiện xâm phạm tới quyền lợi riêng tư hợp pháp của người khác, nếu không sẽ khiến cho lời đồn truyền xa, ảnh hưởng tới cuộc sống tinh thần của nghệ sĩ. Lần này, ESE sẽ kiên quyết truy cứu trách nhiệm của các tờ báo liên quan tới chuyện này đến cùng. Bởi vậy hậu quả của ngày hôm nay, đều do những tạp chí này tự tìm đến.”

Lời nói này lưu loát rõ ràng, thậm chí xen lẫn vài lời uy hiếp, câu từ mạnh mẽ, phủ đầy sắc bén.

Hơn nữa còn đặc biệt nhấn mạnh câu “Không tiếc bất luận thời gian, hay tinh lực”!

Khiến cho trong lòng toàn bộ phóng viên ở đây đột nhiên run sợ không thôi. (Phải r, đụng tới chồng anh, anh cho chút hết :v)

Sở dĩ lúc trước các nàng dám trắng trợn “Báo đạo*”, cũng là bởi vì Amanda không có áp dụng biện pháp mạnh gì với bọn họ, cho nên đám phóng viên đó mới dám liên kết lại tùy tiện viết như vậy.

(*Báo đạo: đạo có nghĩa là giẫm, ý nói mấy người đó lúc trước trắng trợn dùng scandal đả kích VT không ngừng.)

Với thanh thế của công ty, vừa ra tay lại bức người đến thế, căn bản không cần nghi ngờ tới lập trường cùng thể diện công ty nữa.

Nhưng Phong Cảnh nhân lúc các nàng không hay biết, đã đem hai gã phóng viên kia tố cáo lên tòa án rồi sao?!

Hơn nữa lại không tiếc bất luận thời gian, tinh lực...?

Kỳ thật với mối quan hệ ngầm của người đứng sau ESE, nắm trọn thế lực, cùng với tiền tài.

Phóng viên truyền thông liền hiểu rõ, chiêu này của Phong Cảnh chính là giết gà dọa khỉ!

Có phải hay không, trước khi hai gã phóng viên kia viết nên bài báo xuyên tạc sự thật, vốn không biết đến điều này, cũng căn bản không quan tâm tới. Phong Cảnh chính là ám chỉ đến mỗi người trong bọn họ đang ngồi ở đây, cũng có thể bất cứ lúc nào giống hai gã phóng viên này đều bị ESE tố cáo lên tòa án!

Quan trọng là:

Thứ nhất, đội trưởng đội cảnh sát giao thông đều đã đứng ra làm chứng cho Vân Tu, sự thật đích xác bị xuyên tạc.

Thứ hai, khiến cho phóng viên bọn họ, căn bản không muốn bị tố cáo lên tòa án! Một khi bị đem lên quan tòa xử lý, nhanh thì mấy tháng, chậm thì một hai năm.

Showbiz có nhiều nghệ sĩ, cũng sẽ có vô số chó săn tin cùng phóng viên giải trí, vì vậy các tòa soạn báo vĩnh viễn đều không có tận lực khai thác sử dụng triệt để năng lực bọn họ. Vạn nhất cảm thấy họ liên lụy đến tòa soạn, nói không chừng ngay cả bát cơm cũng không có.

Hướng chi, một cái nho nhỏ giải trí phóng viên năng lực, làm sao có thể theo ESE như vậy công ty đối kháng...

Các phóng viên quyết định trở về liền “Bình định”, lập tức sửa lại thông tin sai sót về vụ tai nạn đó, cấp Vân Tu một cái công đạo! (Mấy chế lật mặt lẹ quá :v)

Dù sao chuyện này mấy ngày nay luôn là chủ đề nóng hổi, vô số người đều mọi lúc chú ý tới để nắm bắt tình hình thông tin, hiện tại tiếp tục tuôn ra chân tướng sự thật bất ngờ khác biệt hoàn toàn với những bài báo trước đó, lại càng thêm náo động.

“Phóng viên tạp chí này, tư chất vốn không đủ, bởi vậy mới có thể viết ra bài báo càng quấy như vậy.”

“Mà tôi cũng biết, mọi người cũng thực vất vả, đều muốn tin tức nóng hổi, muốn trực tiếp thu thập tư liệu, dù sao cũng đều bị lão thủ trưởng bức bách... Cho nên, mới nhất thời bị hai gã phóng viên kia lôi kéo viết nên bài báo thế này, quấy nhiễu Vân Tu cùng ESE.”

“Bất quá hiện tại chân tướng đã rõ ràng, cho nên cần thỉnh các vị đang ngồi đây trở về liền viết rõ lại thực hư mọi chuyện.” Phong Cảnh cười đến thật mê người. Diễn hình cho việc đánh một gậy đau... rồi lại dùng kẹo dỗ dành.

“Nhất định, nhất định. Ngày mai liền đem tin tức chân tướng sự việc này đăng lên trang đầu.”

“Đúng vậy, chúng tôi cũng là bị ép đến bước đường cùng. Cũng may Phong tổng hiểu được mà bỏ qua cho, Phong tổng quả nhiên xuất chúng thế này mới có thể giải quyết được chuyện lớn nhỏ trong ESE chứ.”

“Tôi đã nói mà, Vân Tu vốn là đại bài của ESE, lại là nghệ sĩ tốt như vậy, như thế nào có thể gây ra chuyện như thế! Chỉ biết Vân Tu ngày càng nổi tiếng! Tôi luôn luôn thực xem trọng cậu ấy.”

“...”

Lần này Phong Cảnh đích thân ra tay.

Một đám phóng viên giống như toàn bộ đều quên hết việc bọn họ đưa tin mấy ngày trước, bắt đầu nhiệt liệt hàn huyên.

“Một hồi sẽ có buổi tiệc trà nhỏ, mọi người có thể tiếp tục tham gia rồi trở về.” ngón tay Phong Cảnh chạm nhẹ môi, tựa tiểu phi tiểu, cũng không nhiều lời, liếc mắt một cái về phía Amanda.

Cái gọi là tiệc trà.

Trừ bỏ an bài vài món điểm tâm ngọt, cà phê cùng Champagne ra, lại càng phát vài phong lì xì cho mỗi phóng viên, ý tứ gì thì cũng đã rõ. Phóng viên Ở đây đều ngầm hiểu, cười đến ánh mắt cong lên.

Chuyện tai nạn xe lần đó có thể thành công rửa sạch oan uổng.

Nhưng tổ quay phim bên kia lại truyền tới tin tức không mấy tốt —— đạo diễn mãnh mẽ yêu cầu thay người!

Đỗ Vân Tu vừa nghe đến tin tức này, phản ứng đầu tiên chính là muốn đến studio, Amanda lập tức hấn ngăn lại: “Xương cốt cậu hiện tại còn chưa lành hẳn. Đi thì có ích gì?”

“Quay phim điện ảnh cũng cần lo lắng dự toán*. Chi phí đầu tư cho ngoại cảnh vốn không rẻ, ngủ lại khách sạn, tiền công nhân viên, thuốc phim dài ngắn, người nào lại không lo lắng tới phí tổn thất?!”

(*Dự toán: số tiền ước tính trước khi quay phim.)

“Đạo diễn, Liễu Nghệ, ngoài tôi ra còn có rất nhiều diễn viên khác, bọn họ ngoài đóng phim ra còn có nhiều kế hoạch khác, tôi sao có thể làm mất thời giờ của người ta. Dù thương thể kia phải cần thời gian một trăm ngày để xương cốt lành, người ta cũng không thể chờ đợi tôi suốt 3 tháng!”

“Cậu cứ nghỉ ngơi tốt, trong số mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn phí tổn thất đó, hãy cứ để cho ESE thay cậu lo liệu!”

Amanda cố ý khuếch trương sự thật.

Hơn nữa lời nói này còn mơ hồ chỉ trích Đỗ Vân Tu ích kỷ, không màng tới sức khỏe bản thân.

Đỗ Vân Tu không nói gì, chỉ là liếc mắt nhìn sâu trong ánh mắt Amanda. Đôi mắt cố gắng khắc chế bình tĩnh như vậy, nhưng ẩn sau sự bình tĩnh đó lại ẩn hiện tia khấn trương...

Trong tích tắc, Amanda cảm giác được, nội tâm chính mình như muốn bị Đỗ Vân Tu bóc trần, hấn đường như nhìn rõ suy nghĩ trong đầu cô, khiến cho trái tim cô đập liên hồi.

Về mặt cô không khỏi trấn định, tỏ ra tự nhiên, ngữ khí nhu hòa, vừa đầm vừa xoa.

“Phát sinh tai nạn xe ngoài ý muốn như vậy, tôi, ESE và đạo diễn, cũng không muốn thấy. Nhưng đối với chúng ta mà nói, thân thể của cậu mới là quan trọng nhất. Đây cũng là điều mà đạo diễn suy tính, mới ra quyết định gian nan này. Hi vọng Vân Tu cậu có thể hiểu được.”

“Nhân khí** cậu cao như vậy, diễn xuất cũng rất tốt. Sau này vẫn còn có rất nhiều cơ hội đóng các bộ phim khác. Vậy sao phải nhất định đi tranh giải thưởng « Người mới ưu tú nhất » năm nay? Sang năm vẫn có cơ hội khác, không phải sao?”

(**May mắn, ở đây nói đến độ nổi tiếng, thành công trong sự nghiệp của Vân Tu.)

Nói xong lời cuối cùng, kỳ thật những lời này mới là những lời thật lòng của Amanda.

Cô không có thâm cừ đại hận gì với Vân Tu. Giữa hai người cũng không có mâu thuẫn không lối thoát. Nhưng vì Chữ Phong muốn giải thưởng cho người mới năm nay, lúc này mới nhất thời chọn lựa bước đường này.

Bình tĩnh mà suy xét, Vân Tu dù sao cũng là một trong những thành viên của Legacy, chẳng phải là nghệ sĩ do cô quản lý hay sao?

Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn*. Chỉ cần hấn có thể không tranh giải thưởng lần này với Chữ Phong, cô cũng không muốn làm loại chuyện thí xe giữ tướng** khó xử thế này. (*Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: một người vinh hoa thì tất cả vinh hoa, một người tổn hại thì tất cả tổn hại.)

(**Thí xe giữ tướng: Ý nói ở đây là hi sinh VT để mở rộng sự nghiệp cho CP.)

Amanda thấy Đỗ Vân Tu vẫn yên lặng chưa chịu mở lời, nghĩ đến lời nói vừa rồi cô dùng để trấn trụ Vân Tu.

Trong lòng cô không nhận được liền nở nụ cười, quả nhiên chỉ là một người mới, đối với vòng luẩn quẩn này còn chưa hiểu rõ, bị lời nói này dọa một cái, cũng chịu thua.

“Tôi đây phải đi đến chỗ đạo diễn một chút...” Amanda đang chuẩn bị nói, cùng đạo diễn hủy hợp đồng, hấn bị thương không cách nào tiếp tục đóng bộ điện ảnh này được.

Đỗ Vân Tu lại mở miệng.

“Không cần một trăm ngày. Nứt xương chỉ cần một tháng là có thể khép lại. Không, phỏng chừng mười lăm ngày thôi cũng có thể lành.”

“Cô là người đại diện của tôi. Loại chuyện này, hi vọng cô có thể thảo luận lại với đạo diễn tốt.”

“Giải thưởng ”Người mới ưu tú nhất” chính là một trong những mục tiêu của tôi. Nhưng tôi cũng không phải vì giải thưởng này mới đóng phim điện ảnh. Ta thích đóng phim, tôi là vì đóng phim mới tiến vào vòng luẩn quẩn này. Kịch bản bộ điện ảnh này tốt lắm...”

Đỗ Vân Tu dần dần ngẩng đầu.

Đôi mắt hấn giống như hồ nước không một mảnh gợn sóng, lại vì vừa mới bị người ta quăng một hòn đá xuống, mà làn nước u tĩnh nhất thời dao động, nhưng hiện tại đã trở lại về bình tĩnh như lúc ban đầu.

” Kịch bản bộ điện ảnh này tốt lắm, rất có tính thách thức —— tôi không muốn buông bỏ.”

Ánh mắt Amanda cùng ánh mắt Đỗ Vân Tu va chạm cùng một chỗ.

Cô có cảm giác tất cả dừng khí vừa rồi của mình nhất thời như sắp bị loại ánh mắt tựa hồ nước u tĩnh mà thâm trầm này cắn nuốt...

Amanda không nhớ mình đã rời đi như thế nào.

Ánh mắt kia của Vân Tu, lại chấp nhất, hoặc giả là nói như đã nhìn thấu hết thấy suy nghĩ trong đầu cô, khiến cô không nhận được trong lòng thoáng kinh hãi.

Hiện tại giới giải trí, rất lâu rồi chẳng còn nghe thấy lời này “Tôi thích đóng phim, là vì đóng phim mới tiến vào vòng luẩn quẩn này”.

Cho dù có, nghe cũng rất không thật.

Nhưng thời điểm đối phương nói ra những lời này.

Cô lại cảm thấy được những lời Vân Tu nói ra lại vô cùng tự nhiên, đó là những lời thật lòng phát ra từ nội tâm... Cho dù cô đã làm việc ở ESE nhiều năm, quá hiểu rõ sự giả tạo của giới giải trí, nháy mắt một cái thậm chí cũng có thể ánh mắt đối diện*** này của Vân Tu làm cho cảm động.

(***Đối diện: đối diện diễn xuất, chắc chị tưởng ảnh đang giả vờ, lại còn kinh hoàng đến diễn xuất của ảnh nữa chứ :v .)

Bên ngoài ánh trăng thê lương bao trùm xuống cả không gian.

Hoa và cây cảnh lơ mờ phủ một tầng ánh sáng nhàn nhạt, cuộc đối thoại vừa rồi như một đầm lầy u ám, không ngừng bao vây lấy cô, từ từ chìm sâu xuống,....

Amanda đi rất nhanh, nhanh đến mức tựa hồ giống như có ai đó đuổi theo cô từ phía sau.

Phía trước là một khu buôn bán lớn, hai bên đường là những sạp hàng cỡ lớn và một số cửa hàng tinh phẩm, ngọn đèn chiếu xuống, thể hiện rõ sự xa xỉ cùng phần hoa của thành phố.

Amanda nhìn thấy cái bóng của mình phản chiếu trên mặt tủ kính thủy tinh.

Cửa sổ sát đất bóng loáng, có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trên đó là người phụ nữ với dung nhan tinh xảo, vẻ mặt tiêu tụy, nhưng trên trán lại tràn ngập ý niệm không chịu thua.

Được rồi, cô... lẩn lộn ở vòng luẩn quẩn này lâu như vậy.

Đến một người mới nhỏ nhỏ như vậy cũng không giải quyết được hay sao, cô cũng sẽ không để bất luận ai ngăn cản kế hoạch này. Nhóm nghệ sĩ, chỉ có thể bị người đại diện nắm ở trên tay.

Amanda lấy điện thoại di động ra.

Thủy tinh phản chiếu hình ảnh của người phụ nữ, đường nét thanh tú, đôi môi đỏ mọng khe đóng khe mở. Nàng không còn là tiểu thái điều** đơn thuần không hiểu mọi chuyện như lúc trước nữa, quy tắc giới giải trí này chính là như thế, thời điểm nên giẫm lên người khác mà bước đi, nhất định không thể mềm lòng.

(**Người mới.)

“Đạo diễn sao? Tôi là Amanda. Được rồi, tôi vừa mới cùng Vân Tu nói chuyện qua. Nhưng lại không có cách nào khác, cậu ấy nói là trọng thương, nói muốn xin ngài nghỉ ngơi ba tháng...”

“Ngài đừng phát hỏa!”

“Cậu ấy cũng không phải cố ý khiến cả đoàn phim đợi cậu ấy đâu...”

“Cái gì? Nhất định phải thay người? Thật sự không thể chờ ba tháng sao?”

Đối phương tức giận, dập máy.

Đối với vị đạo diễn này cô còn không hiểu rõ hẳn sao, giải quyết như thế cũng đã quá đơn giản rồi, Amanda môi gợi lên một độ cong hoàn hảo.

20. Chương 20

“Phong tổng, bộ điện ảnh kia của Vân Tu chỉ sợ không thể tiếp tục đóng nữa! Đạo diễn kiên trì phải thay đổi người!” Amanda mang theo khuôn mặt sốt ruột lo lắng đi vào văn phòng của Phong Cảnh.

Phong Cảnh hé mắt, ý bảo Amanda đi xuống.

“Vân Tu do tai nạn giao thông nên bị nứt xương, thời gian nghỉ ngơi điều dưỡng ít nhất cũng là ba tháng. Đạo diễn bên kia thật sự đợi không được! Tôi thật sự đã cố hết sức nói chuyện với ông ấy, nhưng lại không có cách nào khác.” Amanda làm ra bộ dạng vô cùng khó xử.

“Sợ nhất, chính là việc nghệ sĩ gặp những tình huống ngoài ý muốn thế này. Trên thực tế, không chỉ là này bộ điện ảnh, Leg Acy cả đoàn thể thay mặt nói, thông cáo, đều bởi vì vân tu toàn bộ chậm trễ!”

“Có một quảng cáo thậm chí hủy bỏ hợp đồng với Legacy, đổi thành hợp tác với nghệ sĩ bên Thành Hoàng. May mắn ngoài quảng cáo đó ra, thì sau lời giải thích của tôi, những nhà hợp tác khác liền đồng ý lùi lại, hơn nữa không so đo tới việc giảm ước phí trong hợp đồng.”

“Mà vết thương kia của Vân Tu, chúng tôi trước kia từng cấp những nghệ sĩ dưới kia mấy dịch vụ bảo hiểm, nên hiện tại vấn đề bảo hiểm công ty cũng đã giải quyết, bọn họ sẽ bỏ ra chi phí dưỡng thương cho Vân Tu một cách hợp lý.”

“Tuy rằng lần này Vân Tu diễn xuất rất tốt, nhưng lại thật đáng tiếc, dù sao thì tôi vẫn tin tưởng sau này cậu ấy sẽ còn nhiều cơ hội tốt hơn!”

Lời nói này của Amanda vô cùng khôn khéo.

Trước đem toàn bộ hậu quả của tai nạn ngoài ý muốn kia kể lại thật tốt. Sau đó lại đem những việc cô đã làm trong suốt 7 ngày gần đây kể ra, trình bày rõ ràng, tất cả các vấn đề cần giải quyết đều đã được tỉ mỉ sắp xếp, một lần nói ra hết.

Tỏ rõ chuyện Vân Tu bị tai nạn giao thông, cô đã bỏ rất nhiều công sức ra giải quyết hậu quả, cũng không phải hoàn toàn làm việc bất lợi.

Cuối cùng tiếp tục ám chỉ đoàn phim bên kia, đã đàm phán với đạo diễn thất bại.

Thông thường việc phân công kế hoạch làm việc của người mới, những người quản lý cấp cao của ESE cũng sẽ không quản nhiều, sau đó tiếp tục an bài cho đóng một bộ phim khác là được.

Vân Tu, cũng chỉ là người mới nổi tiếng thôi, nàng không tin, lại thật sự sẽ được Phong Cảnh “Đặc biệt đối đãi”.

Hơn nữa trên thực tế, việc phát sinh tai nạn giao thông ngày đó của Vân Tu, khiến cho tiến độ quay bộ điện ảnh bị chậm trễ.

Nhất là một tuần sau đó, lại bị gièm pha là uống rượu lái xe, khi phóng viên biết, càng đem thời gian dự định quay bộ điện kéo dài hơn, ước chừng từ sau vụ việc đó cũng đã kéo dài đến một tuần.

Cái này tương đương với việc, suốt một tuần, đạo diễn không thể quay bất kì cảnh quay nào.

Đạo diễn lần này vốn là một người vào nghề không lâu, nhưng cũng là rất có dã tâm lớn của một người trẻ tuổi. Muốn dùng bộ điện ảnh này sắp tới tranh giải thưởng Kim Bách cùng những bộ phim khác trong thời gian gần đây. Toàn bộ kế hoạch đã an bài đều là vì tai nạn ngoài ý muốn lần này mà dây dưa lỡ việc. Lúc trước đạo diễn phái người đem một giỏ hoa đến bệnh viện thăm Vân Tu, nghe cô nói, phải dưỡng thương đến ba tháng liền nhứt mảy.

Bởi vì ảnh hưởng đến tiến độ quay bộ điện ảnh, đối với đạo diễn mà nói — chính là kiêng kị lớn nhất!

Mà Amanda làm vậy, đã gây nên một mâu thuẫn sâu sắc.

Amanda là người đại diện của Vân Tu, vậy ra lời cô truyền đạt đến, đồng thời cũng là ý tứ của Vân Tu. Vậy ra Vân Tu muốn nhất định phải kiên trì nghỉ ngơi, điều dưỡng ba tháng mới có thể khởi quay, chằm ngoi nên mâu thuẫn giữa hai người, do đó đạo diễn càng thêm kiên quyết nhất định phải thay người!

Chỉ cần đạo diễn nhất quyết bảo muốn thay người, cho dù là ESE... Cũng không thể làm gì được.

“Không được!” Phong Cảnh đột nhiên đứng lên, khoác trên mình bộ tây phục phẳng phiu, tóc thật dài phất phơ vài lọn trong không trung, như đinh đóng cột nói, “Vân Tu, nhất định phải diễn bộ điện ảnh này!”

Khuôn mặt Amanda liền nhất thời biến sắc, nhin không được buột miệng nói: “Vì cái gì nhất định phải sắp xếp cho Vân Tu luyện diễn?! Đằng Trạch, Ủy Dật Phi lại không được sao?”

Ngay cả cô cũng không ý thức được, lời mình nói ra lại mang theo tia ganh tỵ không thể nói rõ.

Rõ ràng Chữ Phong chính là người có triển vọng nhất trong Legacy, cũng là người nổi tiếng nhất trong nhóm, rõ ràng fan hâm mộ của Chữ Phong là nhiều nhất, dù là ở phương diện nào, thì Chữ Phong không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần so với Vân Tu.

Rõ ràng lần này Chữ Phong tham gia bộ điện ảnh của nhà chế tác lớn, là của một đạo diễn nổi tiếng, hẳn mới là người ESE cần lắng xê!

Vì cái gì Phong Cảnh lại thiên vị Vân Tu như vậy?!

Đôi mắt nhỏ dài của Phong Cảnh nháy một cái, động tác như vậy diễn ra rất chậm, giống như pha quay chậm, chậm đến mức có thể dùng mắt thường thấy được, hẳn chính dùng ánh mắt riêng này cứ thế nhìn Amanda, lẳng lặng không nói gì.

Ánh mắt như vậy.

Tựa tiểu phi tiểu, giống như nhìn thấu tâm tư cô, lại giống như mang theo một chút, hơi hơi, khinh miệt...

Sắc mặt Amanda cứng đờ, chỉ có thể kiên trì nâng cao ánh mắt như thế.

Cô im lặng đợi Phong Cảnh răn dạy và quở mắng, hoặc là...Những lời khác của hắn.

Nhưng khiến cô kinh ngạc, hoặc giả nói là khiến cô kinh hãi chính là ——

Phong Cảnh thế nhưng lại không nói gì hết.

Cái gì cũng chưa nói.

Chính là liếc mắt nhìn cô một cái như vậy, sau đó bước nhanh ra khỏi văn phòng.

Amanda nhất thời có cảm giác bản thân từ giây phút hắn đóng cửa bước ra, chính hắn đã nhận định một điều.

Cô, không bao giờ...còn là cấp dưới mà Phong Cảnh tín nhiệm nữa...

“Anh, anh muốn đi tìm đạo diễn sao?” Amanda ở phía sau Phong Cảnh, dùng thanh âm run rẩy hỏi.

Nhưng Phong Cảnh như trước vẫn không quay đầu lại. Cũng không có trả lời.

Đỗ Vân Tu nhin đau đi vào studio.

Không giống với nứt xương thông thường hay là gãy xương, một khi xương sườn xảy ra vấn đề là vô cùng phiền toái. Nặng, thì nhất định phải nằm trên giường nghỉ ngơi điều dưỡng, hơn nữa chỉ có thể nằm ở tư thế dốc. Nhẹ, cho dù chỗ vết thương có khép lại đi nữa, cũng phải tận lực nghỉ ngơi nhiều, không nên đứng thẳng trong một thời gian dài.

Loại đau đớn này của Đỗ Vân Tu, trên thực tế, đã có điểm ảnh hưởng đến hô hấp.

Cho nên hắn không thể không dùng băng vải cố định lồng ngực, một mặt là vì để giảm đi một phần đau đớn, mặt khác, hỗ trợ cho vết nứt ở xương khép lại không bị di chứng về sau.

Trong studio Liễn Nghệ và nam phụ đang diễn một cảnh quay, khắp trường quay ai nấy đều bận rộn tới tới lui lui.

Đạo diễn giám thị trước camera, ở phía sau quan sát hai người đối diễn.

Trong khoảng thời gian Đỗ Văn Tu bị dính tới scandal ồn ào huyên náo kia, vì có liên quan nên đoàn phim cũng bị ảnh hưởng, không ngừng bị truyền thông gây rối. Sau đó không lâu liền nghe đạo diễn ở studio mắng to Văn Tu, thậm chí là quyết định thay người!

Nhân viên trong đoàn phim mặc dù nhìn thấy Văn Tu, nhưng cũng không dám mạo muội đến gần chào hỏi hẳn một tiếng.

Đỗ Văn Tu chỉ có thể đứng một bên chờ, chờ đến khi quay xong phân cảnh này.

Tựa như cố ý làm khó hắn. Đạo diễn không ngừng vỗ tay hô NG* đến mấy lần. Không phải chỗ này có điểm sai sót nhỏ, chính là chỗ kia biểu tình cảm xúc không đúng lắm.

(*NG: No good, cảnh quay hỏng.)

Đợi đến khi những điểm sai sót đó được hoàn toàn thông qua, sắc mặt Đỗ Văn Tu đã có chút trắng bệch, một tay nhẹ nhàng ôm lấy vết thương nơi lồng ngực.

Thời điểm Liễn Nghệ vừa đến gần Đỗ Văn Tu, liền thấy được vẻ mặt đau đớn của hắn.

Cô đối Đỗ Văn Tu luôn luôn hiếu kỳ, lại cảm kích, vừa mắc cỡ lại vừa mang tâm tình biết ơn việc hắn cứu mình ngày đó. Cho nên khi quay phim, khóe mắt vẫn âm thầm quan sát đến biểu tình đối phương, lúc này nhìn thấy sắc mặt Đỗ Văn Tu không tốt lắm, mơ hồ cảm thấy có điểm lo lắng.

Không biết có phải hay không toàn bộ phụ nữ đều mang trong mình thiên tính mẫu tính*.

(*Ý nói tới tính cách yếu mềm, quan tâm chăm sóc như một bà mẹ có ở hầu hết chị em phụ nữ ý.)

Đỗ Văn Tu, có khi gặp cô rồi sẽ kim lòng không được, nhớ lại chuyện cũ mà đau lòng, cảm giác...

Nam phụ thế nhưng lại không có loại ý nghĩ này giống cô.

Hắn vẫn cảm thấy mình mới là người của phái thực lực, lúc trước khi đối diễn với Văn Tu, khả năng diễn xuất của mình cư nhiên lại mờ nhạt hơn so với một tên thần tượng, trong lòng hắn cũng rất buồn bực.

Sau đó lại nghe được đạo diễn yêu cầu đổi người.

Hắn liền cảm thấy cơ hội của mình đã tới, nói không chừng sẽ đem chính mình đổi thành nam chính, những người khác sẽ diễn vai nam phụ. Dù sao hắn cũng quen thuộc với nội dung kịch bản hơn so với những người khác, có thể trong thời gian ngắn không cần phải luyện tập nhiều...Hiện trường kết thúc công việc.

Đạo diễn hô một tiếng “CUT”, vung tay lên muốn đi ra ngoài, ngay cả liếc mắt cũng không thèm ngó tới Văn Tu bên này.

Hắn cũng có tính tình riêng.

Tuy rằng hắn so ra kém hơn những đạo diễn nổi tiếng ở những đời trước, nhưng tốt xấu gì cũng đã nhận được một số giải thưởng, diễn viên trước mắt này có bao nhiêu kiêu ngạo, còn muốn cả đoàn phim phải chờ đợi hắn dường như lạnh lùng hay sao?

Nực cười, tai nạn giao thông thì đã sao? Nhất định phải đồng cảm mà chờ đợi hắn hơn 3 tháng à?

Ngại quá.

Tai nạn giao thông chỉ có thể đại biểu cho việc vận khí của cậu ta không tốt. Dù sao cũng đành nói lời bye bye với bộ điện ảnh này thôi.

Hắn luôn luôn hiểu rõ phải tìm diễn viên biết trung hòa hai thứ là nghệ thuật và lợi nhuận là như thế nào. Cũng am hiểu việc tìm ra một người diễn viên vừa quan tâm lợi nhuận cũng đồng thời phải có lí tưởng nghệ thuật ra sao.

Cho nên vì thế doanh thu phòng vé mới cao, mới có hi vọng giành được các giải thưởng lớn.

Đây đều là vì cái gì, hẳn có thể cho một thần tượng nổi tiếng chưa từng gặp qua đảm đương vai nam chính, cũng có thể nghe theo sự an bài của nhà đầu tư, để Liễu Nghệ thủ vai nữ chính.

Đồng thời cũng tự mình tìm ra một diễn viên phái thực lực đóng vai nam phụ.

Tuy rằng diễn xuất Đỗ Văn Tu xuất sắc ngoài dự liệu của hắn.

Nhưng, hẳn sẽ không vì một diễn viên mà chậm trễ tiến độ quay bộ điện ảnh, đánh mất cơ hội giành được giải thưởng Kim Bách kia.

Chậm trễ chính là “Tiền đồ” của Đỗ Văn Tu hay sao.

Huống chi, người đại diện của đối phương tỏ rõ thái độ, diễn viên của tôi bị thương, cùng ngữ điệu phách lối của một thần tượng nổi tiếng, càng khiến hắn khó chịu...

“Liên đạo diễn.” Đỗ Văn tu cất mạnh bước nhanh đuổi theo, miễn cưỡng hướng đối phương cười.

“Bộ điện ảnh này, tôi thật sự vô cùng muốn diễn, ngài xem...”

“Hảo hảo dưỡng thương, không cần ôm đồm nhiều vậy, lần sau còn có cơ hội!” Đạo diễn lại tỏ ra an ủi. Coi như trong lòng đích xác đối với diễn viên này bất mãn, bất quá đối với mọi người trong giới giải trí phức tạp này, lời đặc tội với người khác, hẳn cũng chưa bao giờ nói qua.

“Không, không, tôi sẽ muốn diễn bộ phim này...”

“Tôi nói Văn Tu nè, ” đạo diễn giống như nghe được chuyện gì buồn cười, “Chúng tôi nhiều người như vậy, cùng hợp tác làm việc trong đoàn phim, không có khả năng chờ cậu trong 3 tháng... Cậu vẫn là hảo hảo trở về dưỡng thương đi, a.”

“Không cần ba tháng. Ta chỉ cần mười lăm ngày, à không mười ngày thôi, là đủ rồi!” Đỗ Văn Tu vội vàng bày biện giải thích.

Ánh mắt đạo diễn liếc nhìn một vòng từ trên xuống dưới trên người Đỗ Văn Tu.

Chính là loại ánh mắt này, khiến người ta vì diệu cảm giác được, rõ ràng là thái độ hoàn toàn không tin tưởng đối phương: “Mười lăm ngày, mười ngày?” Đạo diễn khẽ cười một tiếng, “Coi như hết. Về sau diễn cậu xác định vết thương sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Tôi thế nhưng không muốn bị truyền thông nói thành đạo diễn ngược đãi diễn viên đâu! Hơn nữa vạn nhất, xương sườn của cậu đến lúc đó lại bị vỡ thì làm sao bây giờ? Khi đó bộ điện ảnh quay được một nửa, ngay cả việc đổi người cũng không thể.”

Lúc này đây, đạo diễn đã trực tiếp nói ra vấn đề trong lòng.

“Huống chi, cho dù là mười lăm ngày, hay mười ngày —— cũng là kéo dài tiến độ của tôi!”

Đạo diễn lạnh lùng cười, đem gạt Đỗ Văn Tu qua một bên, lập tức bước rời đi...

Đỗ Văn Tu cúi đầu trầm tư một lát.

Ở sau lưng khi đạo diễn không thể nhìn thấy, ánh mắt của hắn đột nhiên trở nên loá mắt mà tự tin, giống như hoàn toàn thay đổi thành một người.

“Liên đạo diễn, kỳ thật trong lòng ngài rõ ràng, vai diễn kia —— ”

Hết thấy toàn bộ đều bất đồng với những gì mà Amanda suy đoán.

Lúc Phong Cảnh đi ra ngoài, cũng không phải vì tìm đạo diễn giảng co, mà là móc điện thoại ra gọi Liễu Chương tới.

Hai người tại...vòng luẩn quẩn này cũng đã lẫn lộn nhiều năm, cả hai đều nghe qua đại danh của đối phương, ngẫu nhiên cơ duyên xảo hợp, gặp qua một lần, cũng đều là những kẻ lão làng, giả vờ hi hi ha ha bắt chuyện, rồi hẹn hôm khác tán gẫu, uống trà.

Nói không biết tuyệt đối không có khả năng, nói có giao tình, lại kém một chút...

“Như thế nào ngày hôm nay có thời gian rảnh mời tôi uống trà.” Liễu Chương nhận được điện thoại thật ra có chút bất ngờ, bất quá sau đó lập tức phản ứng kịp. Lúc sau, liền cảm thấy Phong Cảnh lâu lâu mới mời hẳn tới một lần, vẫn là cho đối phương một phần mặt mũi.

Đương nhiên, ở trong điện thoại, hẳn cũng tỏ ra kiêu ngạo như vậy.

Nói cái gì mà nhìn xuống Schedule, lịch làm việc đã sắp xếp dày đặc, ám chỉ thời điểm Liễu Chương gặp mặt Phong Cảnh đã phải bỏ ra một khoảng thời gian cho hắn “Trong lúc cấp bách” thế này.

Nhắc Phong Cảnh chớ quên lần nhân tình này.

Hai người đều cực kỳ hiểu chuyện, một chút lòng thành tự nhiên cũng ngầm hiểu.

Phong Cảnh cũng tỏ rõ là là người hiểu rõ thực tế, làm ra tư thái lễ độ.

“Mới đây anh cũng nghe nói chứ, chuyện của Vân Tu - nghệ sĩ công ty chúng tôi ấy.”

Phong Cảnh đối với Liễu Chương mỉm cười.

Không thể không nói, thời điểm Phong Cảnh cười, lại toát lên vẻ yêu nghiệt thế nào, khiến cho người ta hận không thể bóp chết hắn, làm thế nào lại có nam nhân có thể cười mê người đến vậy, giọt lệ chỉ kia lại thế nào mị hoặc, vô luận nhìn từ góc độ nào, đều hoàn mỹ như vậy; ‘Chính là việc hắn không màng nguy hiểm bản thân mà bảo vệ khuôn mặt Liễu Nghệ trong tai nạn giao thông kia sao.’

“Ha ha... Phải không? Là có chút ấn tượng, bất quá chuyện tai nạn xe kia, tôi không hỏi nhiều. Người bình an là tốt rồi.” Liễu Chương thấy Phong Cảnh đem ân tình của Vân Tu đối với em gái áp lên đầu mình, vì thế đánh ra chiêu Thái Cực*, nhìn xem đối phương rốt cuộc là có ý tứ gì.

(*Ở đây LC mặc dù biết ẩn ý trong lời nói PC nhưng vẫn vờ ngu, thuận theo ảnh để xem PC sẽ có ý đồ j.)

“Người sáng mắt không nói tiếng lóng. Tôi sẽ vào thẳng vấn đề, Vân Tu bởi vì tai nạn giao thông kia mà bị thương, có thể cần nghỉ ngơi một thời gian. Hi vọng cậu sẽ giúp tôi thuyết phục đạo diễn.” Mặc dù không có quanh co lòng vòng, nhưng lời Phong Cảnh nói lại thực hàm súc (Tuy ngắn gọn mà chứa đựng nhiều ý tứ sâu sắc).

“Chẳng lẽ Liên đạo diễn... Muốn thay người?”

Liễu Chương cũng là người tinh tường, nhạy bén.

Lời nói chỉ cần ba phần như vậy, liền có thể đoán ra ý tứ sâu xa trong lòng đối phương.

“Việc này có chút khó khăn... Anh cũng biết, tôi chỉ là một người đại diện thôi.” Liễu Chương sờ sờ mấy sợi râu vừa dài dưới cằm, lại chậm rãi rút một điều thuốc từ trong hộp thuốc lá trong túi ra.

“Thôi đi, người nào mà chẳng không biết trong công ty anh, thì địa vị của anh chính là dưới một người nhưng trên vạn người. Anh lên tiếng, không ai dám không nghe.” Phong Cảnh thừa cơ xuất thêm một câu khiến đối phương dao động.

Đây chính là bộ điện ảnh mà nhà đầu tư* đã bỏ ra một số tiền lớn đầu tư vào nhiều nhất từ trước đến nay.

(*Nguyên văn là: vương miện quang vinh, mình nghĩ đó là tên một nhà đầu tư, nhưng mình k rõ tên đó là gì lắm, m.n hiểu thì nhắc mình sửa lại ở phần bình luận nha.)

Ngay cả Liễu Nghệ đều là do phía nhà đầu tư đề xuất.

Cho nên Phong Cảnh căn bản không nghĩ sẽ đi tìm đạo diễn cầu tình giống như Amanda đã suy đoán, mà hắn sẽ trực tiếp xuống tay —— tạo áp lực cho bên đầu tư.

Không cần biết hắn đây đưa lỗ việc bao lâu, chỉ cần hắn còn muốn quay bộ điện ảnh này, nhất định phải nghe theo sắp xếp của nhà đầu tư.

“Không cần tôi nói, kỳ thật anh cũng hiểu được hoàn cảnh của tôi bây giờ.”

Liều Chương rít một hơi thuốc, chưa nói giúp, cũng không nói sẽ không giúp: “Chúng ta đều là làm công cho người ta. Việc đưa ra một quyết sách, cũng không phải do chính mình có thể định đoạt, còn phải bận tâm đến quyết định của Boss.”

“Cho dù là anh, cũng còn phải bận tâm đến ý tứ của Lê Duệ, không phải sao?”

“Tin tôi đi, việc ra quyết định này chính là điều đáng giá nhất mà anh từng làm.” Phong Cảnh giống như hồ ly, bí hiểm cười.

Nếu Phong Cảnh sau đó tiếp tục cầu xin hần, Liều Chương ngược lại sẽ có chút xem nhẹ người này, cảm thấy những lời khen ngợi hần trước đó chỉ là những điều mà người khác phóng đại, hần vốn không thể đứng ở vị trí ngang hàng với mình. Nhưng ngữ khí, khí thế như vậy... của đối phương quả thật là ngoài dự liệu của mình.

“Kỳ thật anh luôn muốn Liều Nghệ đạt được giải thưởng diễn viên kia.” Phong Cảnh nhất châm kiến huyết**, “Năm nay cũng đã là năm thứ ba kể từ lúc Liều Nghệ gia nhập showbiz. Thời gian tham gia giới giải trí chỉ trong vòng ba năm liền đạt được giải thưởng diễn viên, trong giới giải trí này rất ít người như thế, nhưng không phải là không có. Tỷ như, Lâm Huyền chẳng hạn.”

(**Nhất châm kiến huyết: lời nói trúng tâm sự.)

“Tuy rằng, tôi tin, chỉ cần có anh ở đây, giải thưởng diễn viên năm nay liền nhất định rơi vào tay Liều Nghệ.” Liếc mắt một cái, mang theo nét phong độ, sâu xa nhìn đối phương, đôi mắt tựa tiểu phi tiểu tử rõ hần đã biết việc Liều Chương năm nay ở lễ trao giải lần này đã chuẩn bị sẵn kĩ càng, mua chuộc không ít giám khảo.

“Nhưng... chẳng lẽ anh lại không muốn việc em gái anh đạt được giải thưởng này, một cách danh chính ngôn thuận hơn hay sao?”

Trong lúc đó ngón trở cùng ngón giữa thon dài của Liều Chương giao nhau, thoáng dừng lại đồng tác rít thuốc.

Hần không nói gì, chỉ là hướng Phong Cảnh nhú mày.

Phong Cảnh đưa điện thoại di động tới, trong đó là một đoạn clip ngắn khi quay một phân cảnh trong phim mà hần tự thu thập được trong một lần tham quan studio trước kia.

Đoạn clip kia được quay bằng điện thoại di động, hoàn toàn không thể so với khi quay bằng máy quay tại studio được, thậm chí còn nghe thấy tạp thanh xung quanh không nhỏ.

Nhưng là bên trong đoạn clip kia — chính là ánh mắt Liều Nghệ nhìn Đỗ Vân Tu, mỗi một tư thế, mỗi một động tác của Liều Nghệ, cũng đều làm cho người ta cảm nhận được một sức hấp dẫn mãnh liệt.

Một người đẹp như vậy.

Là một mỹ nhân nội liễm như vậy, tao nhã vô song, động lòng người đến thế.

Chỉ từ một cái màn hình di động nho nhỏ, lại có thể phóng xuất ra khí chất cường mỹ* như vậy, khiến người xem bất giác không thể chuyển mắt. Nếu như hình ảnh này xuất hiện trên màn ảnh cao rộng ba thước, thì sẽ là phong thái như thế nào...

(*Cường là mạnh mẽ, mỹ là đẹp, ý nói chị ấy toát lên vẻ đẹp của 1 cường nữ ý.)

Ngay cả Liều Chương cũng không nghĩ tới, diễn xuất của Liều Nghệ lại có thể đột nhiên tiến bộ như vậy! Xuất sắc đến thế!

“Loại cảm xúc có thể diễn xuất thế này — chỉ có Vân Tu mới có thể truyền cho cô ấy!”

Phong Cảnh nheo mắt lại, lời nói thập phần tự tin.

Lông mi của hần vừa đen vừa dài, lúc này ánh mắt hơi hơi loàn thành một đường cong tao nhã, đường nét như vậy mang theo một loại giáo hoạt nói không nên lời.

Hắn vốn là cầu Liễu Chương giúp đỡ, nhờ Liễu Chương lợi dụng gây áp lực cho bên phía đầu tư, khiến đạo diễn phải bất bỏ quyết định đổi người.

Nhưng là giờ khắc này.

Liễu Chương đã hoàn toàn hiểu được, người nam nhân trước mắt này vì sao lại trở thành thần thoại của giới giải trí, trở thành một người đại diện xuất sắc, mà những người làm nghề dẫn dắt nghệ sĩ như Liễu Chương không ai là không biết đến hắn như một huyền thoại trong nghề!

Trên người Phong Cảnh, mỗi một lời nói và cử chỉ, ngay cả với loại tính cách mị lực thể này của hắn cũng đã khiến cho người ta mê muội!

“Tôi đáp ứng.”

Ngay tại lúc Phong Cảnh cùng Liễu Chương gặp mặt, tại thời khắc Liễu Chương đối Phong Cảnh nói, “Tôi đáp ứng”.

Thì ở Studio.

Đỗ Vân Tu hướng bóng lưng đạo diễn nói một câu.

“Liên đạo diễn, kỳ thật trong lòng ngài hiểu rõ, vai diễn kia —— chỉ có tôi mới có thể diễn! Chỉ có tôi, mới có thể diễn vai diễn kia một cách xuất sắc nhất!”

Đỗ Vân Tu nói với ngữ khí ôn hòa.

Nhưng ngay giờ khắc này đây, ánh mắt của hắn cơ trí, kiên định, toàn thân tản ra một loại khí chất thần bí mà cường đại —— giống như, bị Đường Vân Khởi trong kịch bản kia ám ảnh!

Hào quang vạn trượng, bị hắn dẫm nát dưới chân.

21. Chương 21

Một mũi tên nhọn cắm vào vai phải Đường Vân Khởi!

Mũi tên này là do Đường Diệu Tổ từ trong đám loạn quân bắn ra! Nguyên bản là bắn về phía trên đầu Đường Vân Khởi, nhưng không ngờ hắn lại cảnh giác đến thế, cho nên chỉ bắn trúng vai phải.

Man tộc xâm lấn, hỏa thiêu thành trì.

Đường Vân Khởi tử thủ* trận địa, mang theo tướng sĩ dưới trướng, cùng với dân chúng trong thành, liều mạng bảo vệ mảnh đất nơi quê hương bọn họ!

(*Ý là có chết cũng f trốn thủ ý.)

Nhưng địch nhân man tộc, không chỉ cường đại.

Mà còn có, đệ đệ hắn một bên hỗ trợ.

—— khi hắn xông pha chiến đấu, đệ đệ đứng phía sau liền bắn một mũi tên nhắm ngay điểm yếu của hắn!

Trên trán Đường Vân Khởi ứa ra mồ hôi lạnh.

Thống soái Man tộc thấy hắn bị thương, nhưng vẫn kiên quyết không đầu hàng, liền phái truy binh xung quanh truy lùng đuổi giết hắn.

Lúc này, người giúp đỡ Đường Vân Khởi bỏ trốn đám địch nhân săn lùng lại chính là thê tử mới cưới của hắn, hiện tại nàng đang giả nam trang —— Trầm Vũ Phong! Bọn hắn giờ phút này đang trốn trong một sơn động nhỏ.

Sắc mặt Đường Vân Khởi trắng bệch, từng giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu tích lặc trên trán hần.

Nhưng trong tròng mắt tối đen, lại mang theo vẻ kiên quyết, phong thái của một nam tử hán, nhất quyết giữ vững lập trường...

“Nàng đi trước đi! Ta sẽ dụ truy binh rồi đi chỗ này.”

Cho dù là dưới tình huống hung hiểm như thế nào, chắc chắn thứ đầu tiên mà hần muốn bảo vệ, vẫn là an toàn của hần. Nhưng đây thực sự không phải là vợ chồng tình thâm, cũng chỉ là hành động nên làm của một người nam nhân đối với nữ nhân, có thể dùng tất cả sức lực bảo hộ nàng đến cùng!

Trầm Vũ Phong chăm chú nhìn sâu trong đôi mắt Đường Vân Khởi.

Đây chính là phu quân nàng. Người mà bị quý tộc dèm pha là kẻ bất lực, phá gia chi tử.

Thân là con trai trưởng, so ra lại kém hơn đệ đệ do tiểu thiếp sinh, ngày thường bày ra phong thái tài hoa, rõ ràng là do chính thất sinh ra, mẫu thân hần cũng vốn mang thân phận cao quý, nhưng mà sau khi bà ấy mất, hần lại không được lòng phụ thân, cơ hồ quyền thừa kế có thể rất nhanh liền bị tước đoạt bất cứ lúc nào...

Ngay sau khi mũi tên kia cắm sâu vào da thịt.

Đường Vân Khởi do bị ám toán bất ngờ từ phía sau mà khiếp sợ, lo lắng lòng quân bị dao động, vì thế vội vàng dùng hết sức bình sinh chống đỡ, trước sau liền tỏ ra bình thản, giấu nhem đau đớn, tựa hồ biểu tình kia chỉ là trong nháy mắt, khó mà có thể nhận ra.

Đường Vân Khởi phản ứng lại không phải là giận tím mặt, cũng không phải là cừ hận ngập trời.

Hần chỉ đối Đường Diệu Tổ nói một câu, nhưng Trầm Vũ Phong có thể thấy sâu trong ánh mắt Đường Vân Khởi là tia bi thương, đau đớn trước cảnh huynh đệ tương tàn. “Từ nay về sau, ta không còn huynh đệ! Có, cũng chỉ còn lại danh hiệu Tĩnh Viễn đại tướng quân thủ ở thành trì này! Phạm nếu có trở ngại việc lần này, giống nhau —— trầm!”

Một vòng lạc nhật* đỏ rực.

(*bóng mặt trời, ở đây ý chỉ ánh sáng mặt trời lúc lặn.)

Cực kỳ bi ai chiếu lên thân hình cao lớn đứng đó của Đường Vân Khởi, cuồng phong cuốn cát, như tố** như khóc.

(**Tố giác.)

Đáy lòng Trầm Vũ Phong hiểu được vì cái gì mà Đường Diệu Tổ lại làm như vậy.

Bởi vì hần phát giác ra, lo lắng về anh minh cơ trí của Đường Vân Khởi biểu lộ trong lúc nguy cấp, loại quyết đoán ung dung này, chính là thứ xuất hiện ở lão tướng quân, đều mang theo hào quang chói mắt, khiến người ta rung động không thôi, cũng bởi vì mẫu thân ở sau lưng Đường Diệu Tổ châm ngòi ly gián, và hơn cả là càng bởi vì... Nàng.

Loại lòng dạ ghen tị của một người nam nhân mãnh liệt muốn chiếm hữu một nữ nhân khiến cho hần điên cuồng.

Giờ khắc này, đáy mắt Trầm Vũ Phong hiện lên đủ loại cảm xúc, cảm động, áy náy, lo lắng... Còn có rung động chôn sâu ở trong lòng. Đủ loại cảm xúc phức tạp đan xen nhau, khiến đôi mắt nàng giống như đêm sâu trập trùng.

Ánh mắt này không chỉ có ở một người âm trầm, thâm sâu tựa đêm đen như Đường Vân Khởi.

Càng là nàng, vinh hoa phú quý trong tương lai, thân tình hay tình yêu, quyền thế lẫn thanh danh, tất cả đều được quyết định trong một buổi tối này!

Trầm Vũ Phong cắn cắn môi, lòng mang theo đủ tâm tình như dòng nước siết va đập nhau, rút ra chảy thủ đâm về phía Đường Vân Khởi ——

Cả người Đường Vân Khởi chấn động!

“Loảng xoảng” một tiếng, một mũi tên thanh đồng liền rơi trên mặt đất.

Mũi tên này gọi là tên thiết cốt lợi trùy*.

(*Khắc cốt xuyên trùy, nói chung tên này có thể xuyên sâu vào xương cốt, kể cả trùy (dùi))

Tên này dài hai thước chín tấc, mũi tên này chính là được chế tạo từ thân cây dương, hình dạng thon dài linh hoạt, sắc bén đến nỗi có thể bắn xuyên qua bất cứ vật cản gì chắn trước nó. Tên vũ** được làm từ lông chim, giáp ở phần đuôi mũi tên, thiết kế đó khiến lực xuyên thấu, cùng lực sát thương của tên mạnh lên đáng kể!

(**Hồi xưa người ta dùng lông ở cánh chim làm đuôi mũi tên ý.)

Ngoan lệ hơn, chính là đầu tiên của nó.

Đầu tiên chia làm ba, vả lại còn mang theo thiết răng***, từng thiết răng lại có thêm móc câu lợi hại, ẩn ở trong hai bên rãnh. Một khi thiết tên bắn vào thân thể, thân tên rất dễ rút ra, nhưng móc câu ở đầu tiên lại khảm nhập thật sâu trong da thịt.

(***Thiết răng : Răng cưa bằng sắt.)

Cho nên, Trầm Vũ Phong đối với việc rút tên ra liền cảm thấy không thể thực hiện, nhanh chóng dùng lưỡi dao sắc bén đem đầu tiên trên vai phải Đường Vân Khởi lấy ra! Để tránh vết thương bị móc câu trong rãnh ở đầu tiên khiến cho càng nghiêm trọng hơn, máu chảy không dứt...

Từ đầu đến cuối.

Từng động tác của nàng vừa mau lại ổn, tay đều không có run.

Chính là sau khi đầu tiên vạch da thịt, mang theo tiên huyết* được lấy ra, Trầm Vũ Phong lại cảm thấy chính nàng như sắp hư thoát rồi. Giống như sức lực toàn thân theo đầu tiên mới rút ra mà bị rút sạch toàn bộ.

(*tiên huyết: máu tươi.)

“... Làm tốt lắm.” Đường Vân Khởi hít vào một hơi, thanh âm suy yếu khen ngợi một câu.

Sắc mặt của hắn trắng tựa tờ giấy, ánh mắt cũng rất nhu tình.

“Thân là thê tử, đây là điều nên làm.”

Trầm Vũ Phong vừa nhìn tới miệng vết thương trên vai phải Đường Vân Khởi liền đau lòng, một bên cắn thật băng bó vết thương, một bên cố gắng dùng ngữ khí nhẹ nhàng nói với hắn.

“—— Ta là cưới hỏi nàng đang hoàng, rước nàng về làm thê tử, chính là thê tử của Tĩnh Viễn đại tướng quân. Đời này kiếp này.”

Đường Vân Khởi hơi gật đầu, khóe môi khẽ nâng, một nét cười thoáng hiện. Lần đầu tiên, đưa tay đặt lên tay Trầm Vũ Phong...

Khi Liễu Nghệ xem lại đoạn phim này, chính cô ta cũng kì lòng không được mà cảm động.

Tại hoàn cảnh nguy hiểm trùng điệp thế này, Đường Vân Khởi liền dần dần trưởng thành, ở bên phụ thân và huynh đệ lo liệu mọi sự, dưới khí thế vạn quân trải qua trận huyết chiến để thủ hộ* thành trì, lại từ lần đầu gặp mặt thử trên chóc nữ chính, đến cuối cùng liền dùng tính cách cùng trí tuệ của mình chinh phục nữ chính thiết huyết nhu tình...

(*Bảo vệ)

Mấy cái hiệu ứng trong phân cảnh này được xử lý gần như hoàn mỹ, ánh sáng gút đan cùng một chỗ, hình thành nên hiệu ứng, càng mạnh mẽ đánh vào cảm xúc người xem.

Ngay cả cô xem lại còn muốn khóc, xúc động không thôi...

“Cô diễn rất tốt! Giải thưởng diễn viên năm nay tạo ra là để dành cho cô, nếu không thì giám khảo thật không có mắt!” Đạo diễn một bên nhìn thành quả vừa mới quay, đột nhiên nói một câu như vậy với Liễu Nghệ.

Ở giới giải trí đời càng lâu, càng hiểu rõ quy luật ngầm ở đây, hiểu được thế nào là mang tính thương mại, một lòng vì danh lợi, khéo léo đưa đẩy .

Hiểu được tại sao lại có người tài trợ, rồi tìm đầu tư, học được phải tùy thời gạt bỏ sĩ diện, làm bộ làm tịch, học được như thế nào để thích ứng với quy tắc của loại trò chơi này.

Trải qua thời gian dài thì loại nhuệ khí và suy nghĩ mơ mộng như lúc ban đầu từ lâu đã bị mài mòn rồi.

Nhưng nhìn đến diễn xuất vừa rồi của Liễu Nghệ, hẳn đột nhiên tin tưởng, một nữ nhân như vậy, tuyệt đối có thể chinh phục toàn bộ đàn ông, chỉ cần lướt mắt qua liền không thể rời mắt. Xinh đẹp, thông tuệ, quả quyết, cho dù ở thời khắc nguy hiểm nhất, vẫn bất ly bất khí*...

(*bất ly bất khí: Không rời xa, không vứt bỏ. Ý nói đàn ông đều mê mẩn chỉ, dù ở hoàn cảnh nguy hiểm đều k nguyện vứt bỏ, rời xa.)

Phần diễn của Liễu Nghệ trong bộ phim này có thể thua xa Đỗ Vân Tu.

Nhưng cô lại lợi dụng việc thời gian có hạn, đem trọn tính cách nhân vật, cùng với từng thời kì, mỗi một chuyển biến tâm tính sau mỗi lần trải qua nhiều sự việc khác nhau, nhất nhất thể hiện ra.

So sánh với trước kia mà nói, cô lần này mới là chân chính diễn xuất.

Việc sử dụng phương pháp thế này để thể hiện nội tâm nhân vật một cách có trình tự, hiển nhiên đã vượt lên một bậc, tiến bộ lên rất nhiều so với diễn xuất lúc trước.

Mà nhân vật thế này, chỉ tồn tại duy nhất ở cô trong bộ điện ảnh này.

Không ai có thể lật đổ địa vị.

Đây là điều mà đạo diễn lấy làm kiêu ngạo nhất.

“Nếu tôi có thể đạt được giải thưởng diễn viên lần này, vậy nhất định là bởi vì đối phương... Chính là ‘Ảnh đế.’” Liễu nghệ nhẹ nhàng nói, nửa câu sau giống như lời vô nghĩa.

Không có Đỗ Vân Tu... vậy cũng không có cô ngày hôm nay.

Không có diễn xuất của Đỗ Vân Tu kéo cô lên, cô liền hiểu, chính mình không thể diễn trọn vai diễn này được.

Ảnh đế, danh hiệu đó là tuyệt đối không thể trao cho một người mới được.

Nhưng... Cô lại tin tưởng, diễn xuất của Đỗ Vân Tu đã là cấp bậc ở ảnh đế. Cho dù nghe qua thì có vẻ thật buồn cười.

“Cái gì?” Đạo diễn không có nghe rõ.

Liễu Nghệ cũng không có lặp lại, chính là khẽ cười một chút, ánh mắt hướng về phía Đỗ Vân Tu đang nhân cơ hội ngủ bù ở một bên kia.

Trong lần diễn vừa rồi.

Ánh mắt Đỗ Vân Tu không biết vì sao lại khiến cho cô nhớ lại thảng hết thấy việc phát sinh trước tai nạn xe cộ kia...

Đỗ Vân Tu dùng thân thể hần bảo vệ cô, đem cô đặt ở dưới thân.

Thân thể của đối phương không phải khỏe mạnh xóc vát gì lắm, nhưng thời điểm gắt gao bảo vệ cô, cô lại cảm thấy an toàn lại tín nhiệm, giống xuân sơn ngưng tụ nhuần nhuyễn trầm ổn.

Thân thể nặng như vậy cùng nhiệt độ cơ thể.

Cho dù quay các bộ phim khác, ngoài hẳn ra, bị nam nghệ sĩ khác ôm lấy, đều không thể cảm thụ được cảm giác giống như thế.

Cảm giác...

Không có ảm áp cùng cảm giác an toàn giống như thế.

Chính là, đối phương bảo hộ cô như vậy.

Cô lại nghe theo lời nói của anh trai “Bo bo giữ mình, lợi dụng scandal lần này của Vân Tu” . Tuy rằng chuyện như vậy liên tiếp phát sinh ở giới giải trí, cũng là thường tình. Nhưng cô lại thật sự cảm thấy vô cùng áy náy.

...Cảm thấy hổ thẹn đối với Đỗ Vân Tu.

Trong nội dung phân cảnh vừa rồi, tâm tình Trầm Vũ Phong có phải hay không cũng giống như cô?

Nếu không phải bởi vì nàng, Trầm Vũ Phong, Đường Diệu Tổ cũng sẽ không yêu thê tử của ca ca, cũng nhất định sẽ không ở sau lưng ám toán Đường Vân Khởi.

Trong khoảng thời gian ngắn, cô trong hiện thực cùng với vai diễn trong phim đều mang theo tâm trạng áy náy không thôi...

Đạo diễn khen cô diễn tốt, kỳ thật cô chẳng phải như vậy...

Các tiền bối trong giới giải trí luôn luôn có một loại thuyết pháp “Nhập diễn”.

Cô xuất thân từ chính quy*, hiểu được cần phải diễn như thế nào, cũng như là việc thể hiện điệu bộ thế nào, hiểu được như thế nào là chú ý đến tâm tính biến hóa của nhân vật, nhưng là từ trước đến giờ vốn không có cảm giác được cái gọi là “Nhập diễn”.

(*Chỉ ý dc hx trong trường chuyên ngành diễn xuất, dc đào tạo qua ý.)

Thậm chí cô còn từng xem thường, một ít nữ minh tinh.

Vì diễn xuất ra vẻ thâm tình, lại còn cùng nam chính làm chuyện mờ ám, khiến cho mình “Nhập diễn”.

Cô luôn cảm thấy không dựa vào chính mình đi phân tích nghiền ngẫm nhân vật, mà dựa vào loại chuyện “Nhập diễn” đến sống động này, ánh mắt, hành vi là loại đầu cơ trục lợi. Lại không tôn trọng diễn xuất.

Nhưng hiện tại, cô giống như là lần đầu tiên cảm giác được, cái gì gọi là “Nhập diễn” .

Vốn tính cách Đỗ Vân Tu không giống với nhân vật Đường Vân Khởi.

Điểm này cô rất rõ ràng.

Chính là, giống như vô luận sự thật ở ngoài đời Đỗ Vân Tu như thế nào, nhưng một khi nhập vai là Đường Vân Khởi trong phim, trên người đều mang theo một loại khí chất khiến lòng người dao động, loại khí chất này lơ đãng hấp dẫn lấy người chung quanh...

Tỷ như vai diễn Trầm Vũ Phong trong phim... Tỷ như, cô.

Vết thương ở xương sườn đôi lúc vẫn có chút đau, nhưng là vì kịch bản quay hay, hiện tại Đỗ Vân Tu đã không quần được nhiều như vậy.

Hắn biết rõ sự chậm trễ tiến độ lần này, đối đạo diễn mà nói là sự việc đau đầu thế nào, hẳn càng cảm kích —— đạo diễn lúc ấy đã tiếp nhận lời nói của hắn, một lần nữa cho hắn một cơ hội.

“Liên đạo diễn, kỳ thật trong lòng ngài hiểu rõ, vai diễn kia —— chỉ có tôi mới có thể diễn! Chỉ có tôi, mới có thể diễn vai diễn kia một cách xuất sắc nhất!”

Lúc ấy sau khi hắn nói ra lời này, đạo diễn rõ ràng liền ngẩn ra.

Sau đó con mắt chăm chú dừng ở ánh mắt hắn, qua sau một lúc lâu mới mở miệng.

“Cậu trước kia chỉ diễn qua một bộ phim thần tượng. Làm sao liền có thể tự tin như vậy... Diễn viên phải thực lực cũng không thể so với cậu? Không thể đem vai diễn kia thể hiện tốt bằng cậu?”

Thanh âm đạo diễn rất chậm, tựa hồ là đang lặp lại lời của Đỗ Vân Tu, lời mà dùng để thuyết phục hắn.

“Trên thế giới này, không có việc không cần kỹ xảo diễn xuất phim truyền hình hoặc là điện ảnh. Có, chính là phương thức mà diễn viên thể hiện được tâm tính nhân vật.”

Ánh mắt Đỗ Vân Tu trầm ổn chống lại tầm mắt đạo diễn, bình tĩnh mở miệng.

“Vai diễn kia tôi nghiên cứu tròn ba tháng. Điều bộ của hắn, tâm tính của hắn, hắn tự giấu, hắn không được coi trọng nhưng lại sẽ ở thời điểm nguy nan nhất mang theo dân chúng anh dũng phản kháng, tử thủ quê hương! Sẽ không ai so với tôi hiểu rõ hơn hắn —— bởi vì hiện tại, Đường Văn Khởi chính là tôi. Tôi chính là Đường Văn Khởi!”

Quá tự tin có khi quả thực chính là một chuyện cười.

Nhưng khi nghe được lời nói này của Đỗ Vân Tu, đạo diễn lại cười không nổi, chỉ có một loại rung động. Bởi vì hắn bỗng nhiên hiểu được, Đỗ Vân Tu là người thích hợp đảm nhận vai diễn này nhất.

Đối phương cũng không phải vì nghe được hắn muốn thay người mà chạy tới cầu xin nịnh bợ nghệ sĩ khác.

Mà là —— chân chính, định liệu trước, đối với diễn xuất của chính mình vô cùng tự tin có thể tốt hơn các diễn viên khác!

Vừa lúc đó, điện thoại trong tay hắn vang lên, là bên nhà đầu tư gọi tới.

“Được rồi, tôi đây. Điện ảnh? Đang quay a.”

“A, phải thay người?” Hắn một bên lặp lại lời của đối phương, một bên nhìn về phía Đỗ Vân Tu. Ánh mắt của đối phương lóe lên, lập tức lại càng thêm trấn định nhìn hắn.

Hắn bỗng nhiên cười một cái, trong lòng giống như buông bỏ điều gì.

“Ai nói? Ai nói phải thay người?!”

“Vai diễn kia, trừ bỏ Vân Tu, còn có ai có thể diễn?”

“Ha ha, đương nhiên ngài nói cần tăng thêm đầu tư như vậy càng tốt! Yên tâm, bộ điện ảnh này tuyệt đối sẽ đạt doanh thu cao. Phòng bán vé cam đoan giúp ngài kiếm trở lại số tiền bỏ vào...”

Đó là một điển hình của việc truy danh trục lợi ở giới giải trí.

Nhưng không phải ai cũng đều là vì hai chữ danh lợi mà đi vào vòng luẩn quẩn này.

Tuy nhiên tại đáy lòng bọn họ, thường thường có một mục đích như vậy .

Một bên là khát vọng danh lợi, một bên là muốn theo đuổi con đường nghệ thuật.

Có lẽ đợi càng lâu, liền bị lạc khỏi phương hướng, quyết định ban đầu, càng hướng sang bên việc đeo đuổi quyền thế cùng danh lợi.

Nhưng là.

Cho dù thời khắc như vậy có xảy ra, dù là chỉ diễn ra trong nháy mắt, chúng ta sẽ lại cảm nhận được nghệ thuật cùng giấc mộng tốt đẹp đến nhường nào.

Đó là thứ truyền cho con người sức mạnh để tiếp tục bước đi, đẹp đến mức không gì có thể sánh kịp.

Giấc mộng lúc ban đầu là cái gì.

Coi như từng bị chúng ta đã vứt bỏ rất xa. Cũng sẽ có lúc tìm về được một khắc kia

22. Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Bộ điện ảnh “Đường Vân Khởi” công chiếu.

Đạo diễn mang theo một số diễn viên chính, trong đó bao gồm Đỗ Vân Tu và Liễu Nghệ đến các thành phố lớn tuyên truyền. Tuy rằng số tiền đầu tư vào bộ điện ảnh này không thể so sánh bằng bộ phim kia của Chữ Phong, nhưng là bởi vì tham gia các chương trình truyền hình, nhà đầu tư trực tiếp đem một đoạn phim ngắn, lập tức an bài chiếu phim, trước ánh mắt bao khán giả, úp úp mở mở tiết lộ phim, gây nên hiếu kì lớn cho khán giả. Bởi vậy chiếm ưu thế trước.

Đồng thời tuyên truyền ở thành phố bằng nhiều phương thức khác nhau.

Trên TV, rồi trên các trang mạng xã hội truyền thông liên thay phiên nhau tuyên truyền, thông báo qua buổi họp báo, ngoài ra, trong những lần phỏng vấn diễn viên, vân vân, có kế hoạch, một vòng lại một vòng truyền ra. Tóm lại về khoản tuyên truyền hầu như đều do bên đầu tư lo liệu, chủ yếu chỉ cần mở TV ra, thì đoạn ngắn quảng cáo phim liền phô thiên cái địa* hiện lên.

(*Phô thiên cái địa: ùn ùn kéo đến.)

Nhưng kéo theo sau mật độ tuyên truyền này, mặt khác, một ít “Thanh âm” không tốt cũng bắt đầu truyền ra.

Chuyện Đỗ Vân Tu “Say rượu lái xe” lúc ấy lại bị một số người trên các trang web lấy ra soi mói.

Sau vụ scandal tai nạn kia, đám phóng viên bị Phong Cảnh một phen đe dọa liền biết điều ngay, tin tức này vừa được phao ra, kẻ nào người nấy liền tung ra vài bài báo phản bác lại, khư khư bảo vệ danh dự của Vân Tu.

Kết quả chẳng những không kích thích tầng tầng sóng ngầm trời dậy, ngược lại nhanh chóng mai một đi xuống.

Qua không lâu, trên internet lại truyền ra một câu nói, hơn nữa còn có xu thế lan truyền nhanh chóng:

“Vai diễn này của Vân Tu chính là cố ý hóa trang xấu. Vì để bề ngoài nhân vật xấu mà tận lực hóa trang, một chút cũng không tôn trọng việc đóng phim.”

”Tôi chỉ muốn xem soái soái* Vân Tu, không muốn xem tạo hình xấu của Vân Tu đâu >. <>

(*Đẹp trai.)

“Không muốn xem ”Đường Vân Khởi” đâu, trong phim, Vân Tu bị nhà hóa trang biến thành quá xấu . Khi nào thì Vân Tu không xấu , khi nào thì lại ưa nhìn đây *nói lầm bầm*.”

“Chính là chính là. Không xem ”Đường Vân Khởi“, tuyệt đối không xem ”Đường Vân Khởi“!!”

Nói như vậy tuy rằng phần lớn khán giả đều mang trong mình tâm tư giận dữ, nhưng rơi vào tai Liễu Nghệ và đạo diễn, cũng có mùi vị chút không phải.

Lúc trước đạo diễn không biết đến khả năng diễn xuất của Vân Tu, đồng ý cho hắn đảm nhận vai diễn kia.

Nguyên nhân trọng yếu nhất chính là, Vân Tu là hiện tại chính là thành viên nổi bật nhất nhóm Legacy, lực lượng fan hâm mộ lại đông đảo.

Hiện tại vốn nghĩ fan hâm mộ của hắn chính là lực lượng nòng cốt của đám khán giả xem phim, trái lại, chưa gì đã tổ thái độ không muốn xem “Đường Vân Khởi”, hơn nữa còn muốn truyền tai bạn bè không xem phim. Nguyên nhân chính là do phân hoá trang của Vân Tu trong phim quá xấu .

“Những người đó thật sự là...”

Đạo diễn đối với phương diện này dở khóc dở cười, cùng lúc đó liền cảm thấy được lần này fan hâm mộ cũng là bị người khác rắp tâm lợi dụng.

Chủ yếu mỗi bộ điện ảnh vừa công chiếu liền gặp tình trạng như vậy.

Tổng hội đối thủ cạnh tranh của hắn ngoài việc mướn mấy người ra mặt giả vờ phao tin này nọ, hoặc là vận dụng quan hệ, sai người khác ra tay ngáng chân hắn.

Hầu như đều ở cục điện ảnh, gây trở ngại lịch chiếu phim định sẵn, hoặc là ở thời chiếu phim điện ảnh liền xuống tay.

Trong lúc công chiếu, đồng thời an bài mấy bộ phim bom tấn của nước ngoài, đè ép phòng bán vé cùng số lần công chiếu của bạn.

Gặp tình huống thế này.

Liên tạo nên trở ngại lớn cho diễn viên, đạo diễn, và ảnh hưởng tới bộ điện ảnh. Tóm lại chuyện này chính là đem lại hậu quả nghiêm trọng về sau, tạo ấn tượng kém đối với người xem, khiến họ cảm thấy đi đến rạp xem phim quả thật là không đáng.

Đại khái là lúc trước Đỗ Văn Tu đóng bộ phim “The Legacy”, vai diễn đó đã đi quá sâu vào lòng người.

Hiện tại Đỗ Văn Tu bôi nhọ hình tượng chính mình trong bộ điện ảnh này, tin tức rồi bù lại lần nữa bị đào bới, tung lên.

Hơn nữa thậm chí còn có rất nhiều fan hâm mộ quá kích động, liền hô to “Tuyệt sẽ không xem bộ điện ảnh này!”, thậm chí còn viết thư mắng đạo diễn cùng nhà hóa trang với thái độ vô cùng tức giận. (Điện hình của fan cuồng -___-)

Có một trang web thậm chí đem lời nói của fan Đỗ Văn Tu làm thành tiêu đề “Thôi xem”, đặc biệt còn có một tin tức mang tên “Chưa chiếu đã trở ngại! Trăm ngàn vạn fan hâm mộ kiên quyết không xem « Đường Vân Khởi »”, theo sau đó là vô số tin lá cải với nội dung tương tự được đăng lên...

“Không cần để ở trong lòng.” Liễu Nghệ an ủi đạo diễn, “Rồi cũng sẽ có người đến xem. Các nàng chẳng qua là ngoài miệng ồn ào thôi.”

Đạo diễn liếc mắt nhìn Đỗ Văn Tu, đành phải bất đắc dĩ gật đầu.

Đỗ Văn Tu ngược lại chỉ giữ im lặng.

Trong lúc tuyên truyền bộ điện ảnh, có phóng viên hỏi: “Các fan của Văn Tu từng nói qua nhất định sẽ không xem “Đường Vân Khởi”, điều này sẽ ảnh hưởng tới phòng bán vé phải không?”

Đạo diễn đang muốn trả lời.

Đỗ Văn Tu đã nhanh trước một bước tiếp nhận microphone, đạo diễn ngăn ra, Đỗ Văn Tu lại mỉm cười với hắn, sau đó quay đầu về phía phóng viên, nâng cao giọng nói:

“Đây chẳng qua là do bọn họ nhất thời không tiếp nhận được vai diễn lần này của tôi trong phim, khiến cho một đồng tin tức rồi bù xuất hiện thôi.”

“Bất quá tôi tin rằng, nếu là fan hâm mộ chân chính, chắc chắn sẽ không để ý đến hóa trang lần này. Fan hâm mộ sở dĩ gọi là fan hâm mộ, là vì họ yêu thích ở đây không chỉ là ở dung mạo diễn viên, còn là vì nhiều mặt khác ở diễn viên đó, càng nhiều là về các phương diện, tỷ như khả năng diễn xuất, thái độ làm việc, đối với người đó tìm tòi thông tin thế nào...” “Bọn họ sống trong cuộc sống này, cũng có đủ khả năng có thể phán đoán, xem xét một cách toàn diện về một con người. Cũng sẽ không riêng bởi vì khuôn mặt của nghệ sĩ, mà khẳng định toàn bộ, hoặc là phủ định hết thấy con người nghệ sĩ đó.”

Đỗ Văn Tu đối diện với màn ảnh cười.

Đôi mắt sáng hàm chứa ý cười pha lẫn chút ôn nhu, nụ cười phẩy đầy gió xuân như vậy, dù là ngồi ở trước TV, hoặc là trực tiếp nhìn thấy đều khiến mọi người không thể chống cự mà nội tâm thoáng buông lỏng, mỉm cười...

“Tôi luôn thực cảm ơn đến những người hâm mộ vẫn luôn ủng hộ tôi! Bởi vì nhờ có sự ủng hộ của mọi người, tôi mới có thể có động lực bước tiếp từ đây, tiến xa hơn trong sự nghiệp sắp tới.”

“Đường Vân Khởi là vai diễn mà tôi đã bỏ ra rất nhiều công sức để tập luyện, xem xét làm sao biểu hiện rõ nội tâm nhân vật. Trong lúc quay chụp bộ điện ảnh này thì tôi cùng Liễu Nghệ còn gặp phải tai nạn giao thông, khiến cho xương sườn nứt, phải dưỡng suốt một tháng, thiếu chút nữa liền ảnh hưởng tới vai diễn kia. Nhưng may mắn thay, đạo diễn lại nguyện ý cho tôi thời gian, tin tưởng năng lực tôi. Tôi thực cảm kích phần tín nhiệm này!”

“Cho nên, bộ điện ảnh « Đường Vân Khởi » này với tôi mà nói —— không chỉ là vì tương lai sau này của bản thân trong showbiz, mà còn vì đây chính là bộ điện ảnh đầu tiên mà tôi đóng.”

“Nó hàm ý quá sâu! Ý nghĩa quá lớn! Nó chính là những gì tôi cố gắng giữ lại sau khi đã trải qua tai nạn xe cộ! Là tất cả tín nhiệm mà đạo diễn, Liễu Nghệ và cả đoàn phim đối với tôi! Là thành quả mà chúng ta cùng nhau cố gắng, quay chụp tròn tám tháng, muốn đem tâm huyết này bày ra trước mặt người xem!”

Đỗ Vân Tu không có giải thích vì sao phải hóa trang thành bộ dạng xấu thế.

Thậm chí cả chuyện rồi bù mấy ngày nay cũng chỉ nói qua có mấy câu sơ lược như vậy.

Nhưng là toàn bộ fan của hắn, thậm chí còn có người chẳng phải là fan hâm mộ hắn.

Chỉ cần xem qua lần phỏng vấn này, hoặc là sau đó từ những trang báo khác biết thêm thông tin, không bao giờ ... lại nói “Thôi xem” nữa, mà là trực tiếp đến rạp chiếu phim dùng hành động như vậy để ủng hộ Đỗ Vân Tu.

Sau khi kết thúc suất công chiếu đầu của « Đường Vân Khởi ».

Một số fan kìm nén không được tâm tình kích động, phản hồi vài câu trên diễn đàn, sôi nổi nói cho bạn bè cũng như là những fan khác giống mình:

“Bạn nhất định phải đi xem bộ điện ảnh này!! Rất soái, Vân Tu rất soái !”

“Tôi chưa từng gặp qua bộ dạng Vân Tu đẹp trai hơn thế! Thật sự rất đẹp trai, a a a *thét chói tai*, trừ bỏ soái, tôi thật không biết dùng từ gì để hình dung nữa! Không có bất kỳ một nam nghệ sĩ nào có thể so được với Vân Tu nhà ta!”

“Nhưng kết cục lại thật ngược! Tôi xem đến khóc chết đi, ô ô ô!”

“Ô ô ô, chính là tôi còn muốn xem lại lần nữa, chúng ta ước chừng hôm nào hẹn nhau xem lần nữa đi! Vì mười phút cuối cùng của phim, thật sự cái gì cũng đáng giá! !” Tại đây trong bộ điện ảnh, tám mươi phút trước, bộ dạng Đỗ Vân Tu lôi thôi lếch thếch, ngay cả quần áo cũng rách rưới đến khó coi.

Nếu không ngồi gần màn ảnh, phi thường không chớp mắt. Đích xác so sánh với hình tượng ôn nhu, cao quý của một quý công tử trong “The Legacy” thật sự là kém xa.

Khán giả ngay từ vài phút đầu xem phim liền cảm thấy được khác biệt đó thật sự là quá lớn.

Nhưng màn ảnh một khi nhắm ngay ánh mắt Đỗ Vân Tu, ánh mắt ý nhị như vậy, bên trong tản ra quang mang, tạo nên khí chất thần bí và giao hoạt, loại hấp dẫn mạnh mẽ này, không nghi ngờ gì, đã khiến cho trái tim bao thiếu nữ phải tan chảy.

Cho nên coi như phục sức* khó coi, nhưng lại không khiến khán giả cảm thấy khó có thể chịu được.

(*Quần áo và đồ trang sức.)

Vì vậy có thể dễ dàng bỏ qua tạo hình bẩn thỉu, hướng chỉ còn bị mê luyện, thu hút bởi biểu tình khuôn mặt của Vân Tu, ánh mắt Đỗ Vân Tu sáng ngời, khoe môi hắn ý vị gợi lên một độ cong hoàn mỹ, càng khiến hắn hấp dẫn hơn.

Chiến hỏa* đột nhiên đốt tới tòa thành trì mà phụ thân Đường Vân Khởi thủ hộ!

(*Khói lửa chiến tranh.)

Đối phương khí tới rào rạt, hung tàn đốt giết khắp nơi, bắt người cướp của, không chuyện ác nào không làm, cả tòa thành bỗng chốc chìm trong biển máu.

Vốn dĩ ở tòa thành này, những kẻ quý tộc ngày thường tỏ ra khinh bỉ Đường Vân Khởi, nhục mạ hắn là kẻ bất lực, thì trong lúc dầu sôi lửa bỏng này đây, chúng lại sợ tới mức run như cây sậy, là người đầu tiên bỏ của chạy lấy người, vứt bỏ nhân dân trong thành mà không quay đầu lại.

Phụ thân Đường Vân Khởi cũng chỉ có thể bất lực ngồi đây nghĩ cách thủ hộ thành trì.

Chính là tuổi già sức yếu, lực bất tòng tâm, Đường Diệu Tổ muốn mang binh thay phụ thân chống lại quân thù, lại bị mẫu thân mạnh mẽ ngăn cản, hắn cũng không dám làm trái.

Sau đó, Đỗ Văn Tu một thân áo đen giáp vàng đành phải đích thân ra trận!

Che bóng, chỉ thấy Đỗ Văn Tu thân hình cao lớn khoác bên trong là bộ đồ màu đen, bao bên ngoài là bộ váy giáp ánh vàng chói mắt bức người, tản ra sát khí ngưng trọng! Nguyệt đao sáng loáng trên tay hùng hồn uy vũ, sắc bén vô cùng, không gì không chém được!

Hắn huyết bảo mã* bên cạnh kêu vang hí hí, vó ngựa đập đập, khí thế lay động núi sông!

(*Ngựa ra mồ hôi đỏ như máu. Theo truyền thuyết, Hán Vũ Đế từng treo thưởng hậu hĩnh cho ai có thể tìm được cho ông một con Hãn huyết bảo mã thuần chủng, vốn được cho là hiện diện tại Trung Á nhưng hiếm có ở Trung Quốc. Ngày này, giống ngựa đặc biệt đó được xác định là Akhal-Teke, một trong những giống ngựa cổ xưa và độc đáo nhất. Hán Vũ Đế được coi là người đã viết về “Hãn huyết bảo mã” sớm nhất trong lịch sử Trung Quốc. Trong một bài thơ, ông đã gọi đây là “Ngựa trời” (thiên mã).)

Đỗ Văn tu chậm rãi xoay người, khí thế hiên ngang yên vị trên lưng ngựa.

Vẻ chói mắt sáng rực sâu trong đôi mắt từ từ biến mất.

Chỉnh chỉnh tề tề thái dương, vuốt sợi tóc rũ trước trán ra sau.

Hắn anh mi bay xéo nhập tấn*.

(*Mình thấy trên gg mấy tr edit không có nói rõ lắm nên cũng bó tay, mấy bạn nắm ý sơ vậy)

Đôi mắt đường nét rõ ràng, đen nháy như mực, giống như mỗi hạt bên trong gra-phit**, nhẹ nhàng từng đợt, cơ trí, kiên nghị, quả cảm...

(**Than chì.)

Trên trán là vẻ phi thường cứng cỏi không thể lay động, toàn thân toát lên khí thế chỉ có ở vị tướng quân, thần thái bấy giờ giống như một vị chiến thần anh dũng! Rốt cuộc còn mấy ai có thể thể hiện được phong thái hiên ngang càng thêm động lòng người của một thiếu tướng quân như Đỗ Văn Tu đây!

Hắn chỉ là thay đổi y phục, biến thành bộ dạng sạch sẽ một chút.

Nhưng toàn bộ người xem ở rạp chiếu phim xem qua một màn như vậy, nháy mắt kim lòng không được hô hấp thoáng ngưng trọng, cùng đợi Đỗ Văn Tu từ từ xoay người lại, toàn rạp liền im lặng không nghe được một chút thanh âm...

Sau đó khi khuôn mặt tuần tú ấy xoay lại, một hồi im lặng liền vang lên tiếng người xem nữ hét lên chói tai!

...

Bộ điện ảnh “Đường Vân Khởi” này ngoài dự liệu đạt được doanh thu phòng bán vé cùng danh tiếng phi thường tốt.

Mặc dù công chiếu sau bộ phim chế tác lớn kia của Chữ Phong, nhưng doanh thu phòng bán vé cũng vững vàng, đều đặn tăng lên, so với những bộ phim cùng thể loại khác, « Đường Vân Khởi » chính là một tác phẩm thành công chân chính!

Thành tích như vậy, Đỗ Văn Tu cũng hiểu được có điểm không chân thật...

Trong bầu không khí vội vàng, giải kim bách năm nay cũng đã đến.

Đỗ Văn Tu, Chữ Phong cùng tham gia tranh giải thưởng “Người mới ưu tú nhất”.

Với những nỗ lực vào giữa năm, Chữ Phong và Đỗ Văn Tu không nghi ngờ gì chính là...nghệ sĩ làm mưa làm gió nhất hiện nay trong showbiz.

Cho nên khi danh sách này công bố, còn truyền ra câu nói thế này:

“Cả năm 2012, bị hai nam nhân chiếm cứ lấy. Một người là Chữ Phong, một người là Văn Tu. Bọn họ từng như anh em, nhưng hiện tại lại phải cùng nhau tranh giành lấy giải thưởng « Người mới ưu tú nhất » .”

—— “Giải thưởng ”Người mới ưu tú nhất“, chỉ có thể có một...”

23. Chương 23

Cho tới thời điểm hiện tại, nhân khí* của Chữ Phong và Đỗ Văn Tu đạt tới cực điểm!

(*Ở đây nói tới sự nổi tiếng, thành công trong sự nghiệp ý.)

Suốt một năm, trước đó phần hai bộ phim «The Legacy» được công chiếu, sau đó lại tham gia bộ phim điện ảnh “Giang sơn” cùng “Đường Vân Khởi”, tiếp đó cùng tham gia làm khách mời một số phim thần tượng của các nghệ sĩ khác dưới trướng ESE, đóng MV, cơ hồ trên TV hay mạng lưới báo chí mỗi ngày đều phủ đầy tin tức của bọn hắn, sự nghiệp hiện tại chói mắt khiến người ta không khỏi ngược nhìn bằng con mắt ngưỡng mộ.

Một số nhà đầu tư và các thương hiệu lớn cũng hận không thể rèn sắt khi còn nóng.

Thừa dịp độ hot bộ điện ảnh của Chữ Phong và Đỗ Văn Tu còn chưa qua, tích cực mời Legacy làm người phát ngôn cho các nhãn hiệu.

Hiện tại phí phải trả để mời Legacy làm người phát ngôn so với khi mới xuất đạo quả thật không thể đem ra so sánh.

Một bên là công ty đồ uống mang nhãn hiệu quốc tế, chủ động khai phí trả với Amanda là 1000 vạn đôla một năm...

Ngay lập tức, nhãn hiệu đồ uống mới ra đó nhanh chóng chỉ một đêm liền được mọi người biết tới!

Bốn người đám Chữ Phong và Đỗ Văn Tu đều là những người trẻ tuổi, thân hình cao lớn, anh tuấn ngời ngời, hơn nữa nhà thiết kế quảng cáo của công ty đối phương chính là người có kinh nghiệm làm ở nước ngoài nhiều năm, rất có sáng ý mới mẻ, thu hút được người xem.

Cho nên hiệu ứng đợt quảng cáo lần này vô cùng tốt, đoạn quảng cáo không dài nhưng hấp dẫn được người xem, phổ lớn ngõ nhỏ tùy ý đều có thể thấy đoạn quảng cáo này.

Vốn sản phẩm của công ty này tại thị trường trong nước có một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ.

Nhưng sau khi mời Legacy phát ngôn, lượng tiêu thụ lập tức bỏ xa đối thủ tới 12%, công ty bọn họ liền phi thường cao hứng, tổ chức riêng một buổi tiệc chúc mừng mời bốn người Legacy, tại chỗ thuyết yếu một phần nhờ bọn hắn lần này mà tạo nên thành công như hiện tại, vì thế sẽ cung ứng miễn phí đồ uống công ty họ cho bốn người Legacy!

Chữ Phong ở trên sân khấu cười cười nói nói với fan hâm mộ, lại ở hậu trường cùng với người phụ trách sản phẩm nói chuyện với nhau vài câu, bước đầu xây dựng quan hệ.

Quay đầu lại, Amanda vốn đứng bên cạnh, hiện tại đã đi đâu mất.

Ở một góc, Đằng Trạch ám muội trêu đùa một cô gái, Ủy Dật Phi cùng Văn Tu vừa nâng Champagne vừa nói chuyện phiếm, Chữ Phong chỉ trần trần liếc mắt về phía Văn Tu một cái, trong lòng hừ một tiếng, sau đó thu hồi tầm mắt.

“Chữ đại bài, sự nghiệp của cậu hiện tại chính là càng ngày càng đỏ.” Một thanh âm xa lạ truyền đến từ bên cạnh.

Chữ Phong thuận theo hướng thanh âm phát ra, nhìn sang —— là giám đốc của một công ty giải trí lớn, Hoàng tổng. Đã là một trung niên hơn 40 tuổi, hơi hơi mập, mắt nhỏ, bụng bia, cười rộ lên thật giống phát Di Lạc. Hắn từng nghe Phong Cảnh nói qua, kẻ này chính là một lão hồ ly chân chính.

Công ty này cũng là một công ty lớn có từ rất lâu, đã trải qua vài thập niên, đào tạo qua một số vị Thiên vương cùng một số siêu sao khác tung hoành trong giới giải trí.

Công ty đối phương chính là điển hình cho những công ty lớn phát triển vững chắc.

Mặc dù là vậy, nhưng so sánh với ESE mà nói, lại thiếu đi vài phần quyết đoán. Cho nên mấy năm gần đây đều bị ESE đè ép một cái đầu, đành phải xếp xuống hạng thứ hai sau ESE.

“Thì ra là Hoàng tổng, nhĩ hảo nhĩ hảo*!” Tuy rằng đây là lần đầu tiên gặp mặt đối phương, nhưng Chữ Phong lập tức hồ hởi tựa như thân thiết, mặt lộ vẻ tươi cười.

(*Nhĩ là Bạn, hảo là tốt, mình nghĩ giống như câu chào hỏi sức khỏe gì đó.)

“Tôi làm sao lại cảm thấy tốt cho được. Cơ hội làm người phát ngôn lần này của nghệ sĩ công ty tôi đều bị các người đoạt đi.” Hoàng tổng như trước cười ha ha, nâng cao bụng bia. Lời nói như nén giận, nhưng ngữ khí nghe qua lại hài hước, thoải mái.

Chữ Phong từ Amanda có biết qua một số thông tin.

Trước đó nhân hiệu nước giải khát này có mời nghệ sĩ ở công ty giải trí của Hoàng tổng làm người phát ngôn. Bất quá hợp đồng một năm sau khi kết thúc, bọn họ liền không muốn tiếp tục, mà là trực tiếp tìm tới bốn người Legacy bọn hắn.

Cho nên kỳ thật cũng không hẳn là bọn hắn đoạt lấy cơ hội làm người đại diện của nghệ sĩ công ty Hoàng tổng.

Chữ Phong chỉ cười, không đáp.

Tuy rằng đối phương không giữ chức vị cao nhất trong công ty, nhưng dù sao cũng là một nhân vật có phân lượng, không thể xem thường. Lưu hai phần mặt mũi cho hắn, không cần khiến hắn bất mãn như vậy.

“Nghe nói phí để mời các cậu lần này làm người phát ngôn có đến tám con số!” Hoàng tổng dùng thanh âm hơi khoa trương mà nói: “Chỉ sợ hiện tại trong giới giải trí, cũng chỉ có Tạ Di cùng Lâm Huyền, mới có thể được trả phí thế này! Bất quá với thân phận bọn họ mà nói khó mà gần gũi! Chủ yếu rất ít công ty mới nổi mời bọn họ làm người phát ngôn.”

“Hơn một lần, công ty nước giải khát này mời nghệ sĩ dưới trướng tôi, phí cũng chỉ dừng ở mức 500 vạn đôla. Bất quá đối phương lại chẳng phải là nghệ sĩ nổi tiếng như các cậu...”

Chữ Phong nghe được như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy thoải mái, tự mãn.

Nguyên lai... Tên tuổi của hắn trong giới đã nhanh chóng đứng ngang hàng với Tạ Di và Lâm Huyền, hai người ảnh đế, ảnh hậu nổi tiếng cả ngoài nước, được mọi người ca tụng, rồi hay sao.

“Bất quá...” Hoàng tổng ngữ khí vừa chuyển, mắt nhỏ lúng liếng cười híp lại nhìn Chữ Phong, “Nghệ sĩ của tôi chỉ có một người.”

“Phí trả này là do bốn người các cậu chia ra. Trừ đi một phần phí trung gian, còn lại có 3 phần, có phải như vậy hay không? Thật đáng tiếc a, nghệ sĩ của tôi một chút thôi đã theo kịp mấy người các cậu rồi...” Chữ Phong nao nao.

Đôi mắt lóe lên, vẻ mặt phút chốc không có chút tự nhiên.

Nghệ sĩ kia từ miệng đối phương nói ra, Chữ Phong cũng có thể đoán được một hai phần thế nào. Bộ dạng không có đẹp bằng hắn, nhân khí không cao bằng hắn, duy nhất trừ bỏ...thời gian ở trong giới giải trí lâu hơn hắn ra, vốn không có gì có thể so sánh hơn với hắn.

Ngay cả đầu quân cho công ty cũng không bằng ESE.

Nhưng Chữ Phong so ra kém đối phương một ưu thế—— chỉ là một người. Không phải là cả nhóm.

Cho dù phí làm người phát ngôn so với của đối phương gấp hai, gấp ba... Nhưng tính ra, phần mình được chia, lại không nhiều hơn của nghệ sĩ kia là bao.

Trong lòng Chữ Phong nhất thời có chút khó chịu...

Hoàng tổng như trước cười đến vui tươi hơn hở, thấy Chữ Phong không lên tiếng liền nói tiếp.

“Khi nào lại xem thường công ty chúng tôi như thế? Con đường sự nghiệp của cậu...” Hoàng tổng cố ý dè dặt thanh âm, “Cậu không đơn giản chỉ là nhóm trưởng của một nhóm thần tượng như Legacy. Ảnh mắt của tôi luôn rất chuẩn, chỉ cần đầu quân cho một công ty chịu bỏ ra tiền tài công sức lãng xê cho cậu, ít nhất cũng là một siêu sao quốc tế, trở thành Thiên vương trong giới giải trí. So ra chẳng kém Tạ Di một chút nào.”

Siêu sao quốc tế, Thiên vương trong giới giải trí...

Nói tâm không động, đó là giả.

Hoàng tổng rời đi.

“Hắn vừa mới nói với anh những gì.”

Amanda sau khi nói qua mấy câu với phóng viên, quay đầu lại liền nhìn thấy giám đốc công ty giải trí kia thế nhưng lại tìm tới Chữ Phong.

“Không có gì.” Chữ Phong khinh miêu đậm tả**.

(**Nói qua loa.)

Amanda khẽ chau mày, bắt quá điểm ấy không hờn giận nhưng cũng không phản ánh ở trên mặt.

Chính cô ta cũng rõ ràng.

Từ sau khi Chữ Phong nổi tiếng rồi, mối quan hệ xung quanh cũng càng ngày càng nhiều. Kết giao đều là những nhân vật tai to mặt lớn, thậm chí còn có người không phải trong giới giải trí, như là các danh viện thực nữ cùng các thương gia nổi tiếng.

Có khi lại thấy một số tiểu thư giới thượng lưu vì một nụ cười của Chữ Phong mà khiến cho tâm hồn thiếu nữ cực kỳ vui mừng, thoải mái không thôi.

Amanda trong lòng cũng không phải là cao hứng.

Nhưng cô vẫn cảm giác được người mà Chữ Phong yêu duy nhất chính là mình.

Cho tới bây giờ, Chữ Phong cũng chưa từng lén lút qua lại với ai bao giờ. Không có vụng trộm, cũng không có một cước đạp lương thuyền... (sẽ thôi thím à T^T)

Ở giới giải trí tràn ngập cám dỗ này.

Làm được điều này, thực sự rất khó.

Giải Kim Bách ngày một đến gần.

Đỗ Vân Tu ngẫu nhiên cũng sẽ nghe Ủy Dật Phi cùng Đằng Trạch lơ đãng nhắc tới, Chữ Phong gần đây hoạt động liên tục, tựa hồ liên hệ với những người đảm nhiệm chức vị lớn trong giới giải trí cùng các nhà bình luận điện ảnh. Tuy rằng danh sách người bình phẩm* trong giải kim bách hàng năm đều được giữ bí mật.

(*Đại loại giống giám khảo ý.)

Nhưng là một gã chủ tịch cùng với mười hai người bình phẩm cơ bản sẽ không thay đổi. Mười hai người bình phẩm, trong đó sẽ có hội viên đại diện cho các công hội điện ảnh, người bình luận phim điện ảnh, và văn hóa học giả, những người đảm nhận vai trò thế này chính là mẫu người trong danh sách bình phẩm.

Cho nên rất khó nói, Chữ Phong tung lưới đầy trời như vậy, không nhất định sẽ không chó ngáp phải ruồi.

Đỗ Văn Tu sau khi biết, chính là mỉm cười.

Được việc ở người, mưu sự ở trời. Có rất nhiều chuyện, Đỗ Văn Tu cảm thấy không thể cưỡng cầu.

Cho dù không lấy được giải thưởng « Người mới ưu tú nhất » năm nay, nhưng với đà phát triển này đối với hắn mà nói, đã là khởi đầu phi thường tốt...

Hơn nữa sau khi trọng sinh lại.

Hắn lại nhận thức ra một điều. Tính cách quyết định vận mệnh. Kiếp trước sự nghiệp chính mình luôn dậm chân tại chỗ, không sao nổi tiếng nổi, trừ bỏ các tác động trong và ngoài, có phải hay không tính cách mình cũng có ảnh hưởng tới...

Nhất là sau khi phát sinh tai nạn giao thông lần đó.

Tuy rằng sự việc kia so với việc ồn ào huyên náo kiếp trước, bị truyền thông moi móc tính hướng, kỳ thật không thể coi là gì. Nhưng trong lòng hắn vẫn còn có chút ưu thương.

Không phải sớm đã hiểu rõ giới giải trí cùng thái độ phóng viên, mà điều làm hắn thất vọng chính là thái độ của fan hâm mộ.

Hắn ở kiếp trước cũng không có nhiều fan hâm mộ như vậy.

Chưa từng cảm nhận được cái gọi là được fan nhiệt liệt sùng bái, hiểu rõ cảm giác đứng trên cao nhìn xuống là như thế nào.

Các fan hâm mộ đưa hắn lên vị trí cao cao tại thượng.

Ở trên diễn đàn, ở trên blog, lấy sự nhiệt huyết, mang theo giọng điệu ngưỡng mộ nhắc đến tên hắn, ở trong gió rét đợi một hai giờ, chính là vì muốn nhìn hắn một cái, thậm chí ngay cả khi được chụp ảnh chung với Đỗ Văn Tu, xem ra, một chuyện nhỏ như vậy, cũng sẽ khiến cho fan của hắn hưng phấn, thét chói tai không thôi.

Kỳ thật hắn căn bản không có chủ động làm cái gì.

Chỉ là cố gắng diễn xuất thật tốt vai diễn bản thân đảm nhận, lại được fan ủng hộ, sùng bái đến như vậy. Hướng các nàng cười một cái, phát phát tay, chẳng có chút gì gọi là mờ ám, cũng đều khiến fan của hắn ngàn dặm không xa đến xem hắn không thôi.

Ủng hộ như vậy, hắn luôn luôn thật là cảm ơn.

Chính là, sau tai nạn giao thông đó.

Lại giống như long trời lở đất.

Nguyên bản fan đối với hắn luôn kỳ vọng cao như vậy, lại lộ ra sâu trong ánh mắt, bắt đầu xem thường hắn, chửi rủa hắn. Trên thế giới này, chân chính có thể gây tổn thương cho chúng ta.

Cũng không phải người bên ngoài lãnh khốc vô tình. Mà là do chính mình chìm quá sâu, bỏ ra quá nhiều tình cảm, mới có... thương tổn lớn đến như vậy.

...Tất cả chuyện này có lẽ đều là nguyên nhân ở hắn.

Có lẽ hắn không nên bởi vì fan đối với hắn vì một cái ôm mà lấy làm cao hứng chờ mong, cho nên hắn trái lại liền đối các fan hâm mộ có chút cảm tình...

Nhưng sau khi Phong Cảnh một phen lại đánh thức hắn.

“Cậu là thần tượng của các nàng.”

“Cậu hẳn là cường thế. Địa vị thống ngự xung quanh.”

“Các nàng nếu lựa chọn trở thành fan của cậu, nên đứng ở bên cậu. Càng là thời khắc mấu chốt, cậu càng hẳn là khiến các nàng hiểu được, các nàng lựa chọn trở thành fan của cậu, chính là lựa chọn chính xác. Là một chuyện đáng giá kiên nại như thế nào!”

“Nhưng trước tiên, cậu hẳn phải tự mình đứng ra, khiến các nàng hiểu được điểm ấy!”

...

Đúng là bởi vì một câu như vậy, cho nên ngày đó đối mặt với máy quay.

Hắn mới có thể nói với các fan hâm mộ, bộ điện ảnh “Đường Vân Khởi” này với hắn mà nói, là quan trọng cỡ nào!

Những người khác đều cảm thấy được biểu hiện hắn lúc đó vô cùng bình tĩnh, chỉ có trong lòng Đỗ Vân Tu hiểu rõ.

Lần đầu tiên nói ra lời như vậy, lòng hắn có bao nhiêu gợn sóng. Nhưng hắn nhất định thử một lần, giống như Phong Cảnh đã nói, đầu tiên chính mình cần đứng ra, khiến cho các nàng hiểu được điểm ấy.

Phong Cảnh ngày đó sau khi xem đoạn phỏng vấn này, còn thân thiết gọi điện thoại tới, cười nói: “Làm rất không tồi. Xem ra cậu đã bắt đầu thích ứng với thân phận thần tượng nổi tiếng của mình.”

Đỗ Vân Tu ở đầu dây bên này không biết trả lời như thế nào.

Chính là đột nhiên ý thức được, nguyên lai trước đây, hắn vẫn là lấy khả năng diễn xuất tâm lý nhân vật cùng sự đối nhân xử thế theo cảm tính đối với thân phận và địa vị hiện tại...

“Lúc trước tôi có nói trước khi cậu muốn trở thành diễn viên phái thực lực, thì cậu phải trở thành một thần tượng nổi tiếng cho tôi xem. Hiện tại thời gian hai năm gần đây, cậu đã chứng minh cho tôi thấy được điều đó.”

Phong Cảnh ở bên kia cúi đầu cười.

Thanh âm của hắn mơ hồ mà thanh lãnh tựa như hồ nước về đêm, tối, nhưng lại vô tình hấp dẫn người khác.

“Mà tôi vốn muốn giao cho cậu đầu đề thứ hai—— lợi dụng địa vị thần tượng cùng sự nổi tiếng của cậu, mở rộng ảnh hưởng xung quanh... Tựa hồ, cậu hiện tại đã sớm hoàn thành?”

“Tôi...”

Đỗ Vân Tu muốn nói, hắn cũng không phải cố ý. (Chưa về nhà mà anh đã bị vợ chèn ép :v)

Chính là dưới tình huống khi đó, hắn cảm thấy phải đem tiếng lòng mình nói cho fan hâm mộ.

“Anh vì sao phải giúp tôi?” Nhưng là, Đỗ Vân Tu buột miệng nói ra những lời này. Lần tai nạn đó khiến xương sườn hắn bị nứt, hắn cố chịu đựng, mười lăm ngày liền bắt đầu làm việc, là Phong Cảnh mạnh mẽ ra lệnh hắn nghỉ ngơi tốt suốt bốn mươi ngày mới đồng ý cho phép hắn đến studio.

Mà cả đoàn phim quyết định những phân cảnh có hắn sẽ quay sau, đành bắt đắc dĩ đợi hắn gần hai mươi ngày.

Đến cuối cùng ngay cả Amanda cũng nhìn không được đối với hắn nói: “Phong tổng đối với cậu thật tốt! Vì cậu, còn mượn danh ESE hướng nhà đầu tư tạo áp lực cho đạo diễn, thật sự là nhọc lòng!”

“...” Bên kia lập tức không có thanh âm gì.

Qua một lúc lâu, lời nói Phong Cảnh mới một lần nữa vang lên, phẳng phất như từ hồi ức xa xôi thổi đến.

“Lại nói, cũng thật kỳ quái...” Đối phương như là hoài niệm, giống như cười, “Mỗi lần nhìn thấy cậu biểu diễn thì tôi thế nào lại nghĩ đến một người khác.”

“Đó là một người rất thiên phú về diễn xuất. Hắn vốn có thể đi được xa hơn... Đáng tiếc có tài nhưng không gặp thời.”

“... Có khi tôi từng có mong muốn quay lại thời điểm lúc đó, nếu tôi lúc ấy tiếp tục kiên quyết, hẳn hiện tại... Có thể hay không đã danh dương hải ngoại*, ha ha.” (bắn quá >.<>)

(*Danh tiếng vang xa tới ở nước ngoài.)

Phong Cảnh nói rất chậm.

Giống như mỗi một câu đều chậm chước** thật lâu mới nói ra. Hoàn toàn không giống với bộ dạng cường thế, ngăm mang sắc bén như ngày thường...

(**Đần độn thật lâu trước khi thực hiện cái gì đó.)

Có lẽ, là bởi vì xúc động trong lòng khiến hắn trở nên nhu hòa hơn trước.

“Tôi bây giờ là một thương nhân. Nhưng tôi cũng từng là một diễn viên. Màn ảnh lớn như vậy, sân khấu như thế, không phải ai cũng có thể đứng trên đó được...”

Di động bên kia rơi vào trầm lặng trong chốc lát.

Tựa hồ có một hai giây, màn hình điện thoại phản chiếu ánh đèn xung quanh. Cuối cùng, người bên kia di động mới cúi đầu truyền đến một câu.

“... Diễn xuất, thật là môn nghệ thuật vĩ đại.”

Đỗ Văn Tu cũng trầm mặc theo.

Trong nháy mắt như vậy, hắn cảm thấy yết hầu như bị siết chặt, phảng phất có cái gì đó ngạnh lại, nói không nên lời.

Hắn biết rõ Phong Cảnh nói tới ai.

Hắn đương nhiên hiểu được Phong Cảnh nói tới ai.

Hắn vốn tưởng rằng mình chỉ là một người, không được truyền thông và khán giả nhớ tới.

Hiện tại hắn mới phát hiện, thì ra chỉ cần mình cố gắng thể hiện nhân vật, dụng tâm biểu diễn...Nguyên lai có người luôn luôn nhìn qua những cố gắng của hắn!

Cho dù hắn không biết...

Tựa hồ đối phương cũng chịu không nổi nỗi buồn đó.

Lại qua vài giây, Phong Cảnh đã khôi phục ngữ khí hoa lệ, quyến rũ như lúc trước.

“Bất quá cậu cứ yên tâm, giải thưởng ”Người mới ưu tú nhất” lần này, cậu không cần lo lắng.” Giọng điệu Phong Cảnh có điểm thần bí, lại có chút đắc ý, tỏ ra tình thế bất buộc, “Danh sách bình phẩm lần này có hai người là bạn của tôi. Bọn họ đều thực xem trọng cậu!” (4 chữ “tình thế bất buộc” ta k còn j để nói TT__TT)

“Nga, đúng rồi, còn có một người bình phẩm, cậu đoán xem là ai.”

“Ai?”

“—— Tạ Di.”

24. Chương 24

Càng cận kề ngày trao giải Kim Bách, trên các tiết mục giải trí lẫn báo chí đưa tin lại càng nhiều.

Vốn đây là lễ trao giải qui mô lớn, không chỉ có các công ty giải trí tích cực xuất ra sách lược mở rộng quan hệ, mà truyền thông cũng thích nhấm thời cơ, dự đoán, chỉ điểm xem ngôi sao nào sẽ được vinh danh, gia tăng lượt truy cập trang web cùng với rating của tiết mục.

Mà khán giả bên này cũng vô cùng hứng thú đối với việc tìm hiểu xem nghệ sĩ nào sẽ được nhận giải thưởng danh giá trong lễ Kim Bách.

Cho nên một số tiết mục giải trí vì để nâng cao hiệu quả, hấp dẫn người xem, cũng thường xuyên mời mấy nhà bình luận nổi tiếng trong giới giải trí và các thầy tướng số so sánh, đoán trước xem ai sẽ có khả năng nhận giải thưởng lần này.

Các fan hâm mộ tự nhiên sẽ hi vọng thần tượng của mình có thể đoạt giải.

Vì thế lòng đều mang đầy hi vọng xem, nhất định phải chính tai nghe được mấy nhà bình luận cùng thầy tướng số trong tiết mục nói thần tượng mình sẽ nắm mấy phần cơ hội nhận giải, mới có thể thoả mãn yên lòng.

Chắc hay không chắc như trong dự đoán rất khó nói.

Bất quá cũng coi như những nhà bình luận am hiểu bát quái Chu Dịch* thật sự dự đoán được vài phần vận đề đi. Trên đời này nào có ai có thể nắm chắc mọi việc lúc nào cũng thành công, tựa như con người ai cũng có lúc thăng lúc trầm, vì vậy bọn họ cũng không thể chắc chắn đoán trước được mười phần tinh chuẩn.

(*Chu Dịch là tác phẩm kinh điển sau Liên Sơn, Quy Trạng, Kinh Dịch => Tóm lại ở đây ý chỉ việc dựa vào sự nghiệp, tài năng của ngôi sao, xem họ có bao nhiêu % sẽ nhận giải. Ai muốn hiểu rõ có thể lên wikipedia, bởi khái niệm của nó thật sự quá triết lí T^T)

Cứ như vậy, đoán trước kết quả cũng không phải lúc nào cũng chính xác như nàu.

“...Theo tướng mạo nhìn qua, cằm Chữ Phong tương đối nhọn. Thông thường người có cằm như vậy thường có nhiều dã tâm trong nghề, đồng thời vận khí cũng rất tốt. Cằm Vân Tu có hơi bằng một chút, cho nên tính cách của hắn so ra trầm ổn, ôn nhu hơn. Nhưng vận thế tất nhiên không thể mạnh... Giải thưởng ”Người mới ưu tú nhất” lần này, vận khí của Chữ Phong sẽ tốt hơn một chút.”

“Chữ Phong, theo tử vi chính là số 24, dễ dàng xây dựng sự nghiệp, Phú Quý phát đạt. Có vận làm lãnh đạo, tài năng cùng sự nghiệp cũng có phần thuận lợi. Vân Tu, lại là số 22, lần quái chi mê, là người hào kiệt, tuy nhiên gặp nhiều gợn sóng trùng điệp, sự nghiệp phải tích góp từ từ thì sau này đường công danh mới mở rộng. Không phải nghiệp không phải vận, cả đời bất an, thường gặp họa bất trắc. Nhưng vận người thì cũng có một hai người ngoại lệ, có thể tuyệt xử phùng sinh**. Vân Tu là người có tài, bất quá muốn thi triển toàn bộ, chỉ sợ cần tới mấy năm...”

(**Từ cảnh khốn tìm được đường sống.)

“Chòm sao cự giải mấy ngày nay cử trọng nhược khinh**, ám chỉ sắp bước vào giai đoạn mới, người cung này sắp tới sẽ gặp nhiều may mắn. Sự nghiệp thuận lợi, địa vị cao hơn trước, đạt được mục tiêu như mong muốn, dễ dàng được đề danh trong mỗi lễ trao giải. Nhưng vương giả có cười đến phút cuối được hay không, còn phụ thuộc vào thiên thời, nhân hòa. Có được người đề bạt, thi triển được tài năng hay không. Mà Vân Tu thuộc chòm sao Sư Tử, giữa thời điểm đó, vận may sẽ nhắm mắt theo đuôi, nhất là sao Mộc sắp tiến vào chòm sao Song Ngư, tuy rằng cần chút thời gian mới thấy được vận khí may mắn, nhưng nó sẽ mang lại điềm tốt, vận khí vượt xa trước đây!”(*Ra hành động mạnh nhưng quá trình nhẹ nhàng.)

...

Phong Cảnh chờ trong biệt thự của Lệ Duệ, vừa tùy tay đổi kênh vừa cười: “Như thế nào bọn họ đều cho rằng Vân Tu không bằng Chữ Phong. Ngoại trừ thầy tướng số kia, mọi người đều cảm thấy Chữ Phong sẽ nắm chắc giải thưởng ”Người mới ưu tú nhất” năm nay.”

Hiện tại bình thẩm đoàn có hai người là bạn bè của hắn, Tạ Di bên kia hắn cũng đã bắt chuyện qua.

Trong số mười ba người bình thẩm, có đến ba người hoàn toàn nghiêng về phía Vân Tu.

Cho dù cuối cùng, Vân Tu cùng Chữ Phong khó tránh khỏi phải tranh đấu một phen, mười phiếu còn lại, chỉ cần có bốn phiếu bình chọn nữa thì Vân Tu liền tất thắng, như vậy cơ hội nhận giải sẽ lớn hơn, không nghi ngờ, phần thắng đã nắm chắc trong tay.

Lệ Duệ ngồi ở bên cạnh, nâng lên mí mắt: " Chữ Phong vì cái gì không thể nhận giải thưởng này."

"Chữ Phong lần này phát huy rất tốt, hẳn đã bộc lộ được tài năng của mình cũng như là việc mở rộng quan hệ. Trước mặt đại bài cũng coi như không tồi. Bất quá khả năng diễn xuất so với Vân Tu mà nói, hoàn toàn không phải cùng cấp bậc." Phong Cảnh nâng cao khóe môi khẽ cười, miễn cưỡng vươn cái eo, lệ chỉ dưới khóe mắt cũng thêm vài phần lười nhác, quyến rũ, "Có lẽ tiếp tục tôi luyện vài năm sẽ tiến bộ hơn."

"Đích xác, hẳn rất có tiềm lực."

Lời nói Lệ Duệ ngắn gọn mạnh mẽ.

Nhưng Phong Cảnh lại đột nhiên từ những câu từ ngắn gọn ấy, sản sinh ra một dự cảm không thể nói rõ. Hắn có chút cả kinh ngồi xuống ghế salon, kinh ngạc nhìn Lệ Duệ: "Anh không phải sẽ ủng hộ Chữ Phong chứ?!"

Biến hóa như thế, Phong Cảnh trăm triệu lần chưa từng nghĩ tới.

Quả thực là trở tay không kịp.

Hướng phát triển lớn của ESE, ví dụ hiệp đàm với nước ngoài, dung nhập tài chính đều do Lệ Duệ nắm trong tay, nhưng về phương diện quản lý nghệ sĩ, mọi chuyện luôn là hắn —— Phong Cảnh định đoạt.

Tình cảm giữa hắn và Lệ Duệ không phải một sớm một chiều.

Hắn đưa ra quyết định gì, chỉ cần báo lại cho Lệ Duệ biết, Lệ Duệ chủ yếu sẽ không nhắc lại ý kiến đó.

Cho dù Lệ Duệ là tổng tài tối cao của ESE, mà hắn chỉ là tổng giám đốc.

Nhưng là lần này ——

Hắn thể hiện lập trường của mình, lần này nhất định ủng hộ Vân Tu, rõ ràng đến thế. Lệ Duệ vì cái gì tại thời điểm này lại cố tình nói như vậy?! (K thích LD a >.<>

Trái ngược với vẻ mặt kinh ngạc của Phong Cảnh, khuôn mặt Lệ Duệ lại tựa biển sâu không lường được.

Hắn từ trên ghế salon đứng dậy, đến quầy rượu tự rót một ly Chivas cho mình. Chất lỏng màu hổ phách biểu thị cho giá trị của nó cùng hương vị thuần hậu lâu dài, mang theo nồng đậm mùi quả hương cùng mùi thuốc lá tự nhiên hòa quyện vào nhau.

Lệ Duệ uống một ngụm, mới lên tiếng: "Chữ Phong rất có tiềm lực, khả năng vượt trội hơn so với Vân Tu."

Lệ Duệ từ trước đến nay là người mang dã tâm vô cùng lớn, luôn đặt lợi nhuận lên hàng đầu.

Cho dù lời nói hắn ngắn gọn dễ hiểu, nhưng loại khí chất tôn quý tản ra này, cùng vẻ ngoài khí phách chắc sẽ không thay đổi. Giống như lời hắn nói là lẽ đương nhiên, những người khác phản kháng đều vô ích, thậm chí phản kháng nhất định là sai lầm.

"Chữ Phong có tiềm lực, có tài năng hơn Vân Tu?!" Phong Cảnh như nghe được chuyện gì buồn cười, khó tin mà lắc đầu.

Quan hệ giữa hắn và Lệ Duệ vốn không tầm thường.

Loại quan hệ không tầm thường này lại còn trải qua nhiều năm.

Nhưng hắn lần đầu tiên phát hiện, ánh mắt Lệ Duệ thế nhưng so với lúc trước khác biệt đến thế.

"Diễn xuất của Vân Tu không chỉ cao hơn Chữ Phong một hai điểm. Mà là vượt xa Chữ Phong! Anh nên hảo hảo xem qua "Đường Vân Khởi", anh xem xem, hẳn trong phim biểu diễn nội tâm nhân vật xuất sắc thế nào, hẳn có sức bật, hẳn đang tiến gần hơn trên con đường vinh quang của diễn xuất đấy!"

Khi ấy tuổi trẻ tính tình nóng nảy, Phong Cảnh cùng Lệ Duệ cãi nhau không biết bao nhiêu lần.

Đến cuối cùng, hai người vẫn là cùng nhau... Rồi xa đôi phương tựa như khoét đi một lỗ trong lòng vậy.

Hiện tại bọn họ cũng chẳng còn trẻ như trước, tuy rằng vẫn luôn làm theo ý mình, tính tình khó mà hầu hạ, nhưng cũng đã thu liễm rất nhiều.

Như vậy so với những năm đầu trước đây khi mới quen nhau khác biệt rất lớn.

Phong Cảnh thậm chí có chút phần nộ.

Thẳng đến rất lâu về sau nhớ lại lần cãi vã này với Lệ Duệ, hắn vẫn đang không thể xác định, lúc ấy rốt cuộc là bởi vì Vân Tu, hay chỉ đơn thuần là xem trọng diễn xuất của Vân Tu, không muốn lãng phí đi một tài năng trẻ?

Nhưng tại giờ khắc này, nghe được Lệ Duệ lại còn nói Chữ Phong có tiềm lực hơn so với Vân Tu.

Phong Cảnh thật sự cảm thấy chính mình như bị vũ nhục là tầm thường, hắn thật sự có điểm điểm bùng nổ rồi*!

(*Nguyên văn là tặc mao: là chỉ người thường nổi khùng, giãy nảy lên nếu như bị chọc vào. Nguyên lai nữ vương thụ giận r a~)“Vân Tu có tài trong diễn xuất là không sai.” Lệ Duệ giọng điệu như trước lãnh tính tới cực hạn, hoàn toàn coi thường ánh mắt phần nộ của Phong Cảnh phóng về phía hắn, “Bất quá hiện tại Hollywood, có mấy người Hoa có thể diễn ra cái nội tâm cùng tình cảm nhân vật như thế?” (Mình nghĩ ý ở đây LD nói trong Hollywood, k nhất thiết diễn xuất f thật cao siêu về mặt thể hiện nội tâm nhân vật. À, ở đây mình k nói k cần khả năng diễn xuất.)

“Tại quốc tế, chính bọn họ cũng không tôn sùng nét nghệ thuật. Cái bọn họ cần, chính là kỹ thuật, còn có chế tác lớn làm nền tảng cho phim. Xét đến cùng quan trọng nhất —— chính là doanh thu phòng bán vé!”

“Tạ Di đã hoạt động ở nước ngoài, quay phim thì hắn cũng chỉ cố tình diễn đến thế.”

“Vì cái gì? Bởi vì cái bọn họ muốn xem không phải là chuyện tình giữa một nam nhân Đông phương với một nữ nhân Tây phương, do dự giãy dụa, đau đớn triền miên thế nào.”

“Cái bọn họ muốn xem —— chính là công phu Trung Quốc, võ thuật Đông Phương, loại cảm hứng mới mẻ này chỉ có thể tìm thấy ở Đông Phương, là thứ có thể thu hút người xem một cách kì lạ! Hollywood vốn không khát khe như ở đây, nó phong phú đa dạng, có thể dung nạp nhiều nghệ sĩ với các chủng tộc bất đồng, kể cả sự khác nhau về văn hóa. Nhưng là, một trong những điều đầu tiên được đề cao chính là phải vì nó mà phục vụ, kiếm thêm lợi nhuận!”

Lệ Duệ chậm rãi uống một ngụm Chivas, dừng lại một chút.

“... Chữ Phong bắt chước Tạ Di. Người sáng suốt đều có thể nhận ra điều đó.”

“Bất quá giới giải trí này, ai mà không dựa vào bắt chước người khác mà làm bước đệm tiến tới sau này? Thời gian dài, liền sẽ từ từ tìm được phong cách riêng cho mình. Huống chi Chữ Phong vốn không ngu ngốc.”

“Quan trọng nhất là, nếu Hollywood có thể chấp nhận được một Tạ Di, như vậy nó nhất định sẽ tiếp tục chứa thêm một Chữ Phong. Bởi vì bọn họ vốn cùng một loại người. Tạ Di ở Hollywood không sai biệt lắm nhanh chóng tạo nên vùng trời cho riêng mình, sau đó đem Chữ Phong đưa ra Hollywood cũng dễ dàng hơn.”

“Kỹ xảo diễn xuất của Vân Tu so với Chữ Phong tốt, thậm chí tốt hơn nhiều. Nhưng —— đó đơn giản chỉ là kiếm lợi nhuận ở trong nước!”

“Ngoại hình lẫn điều kiện của Vân Tu không bì kịp với Chữ Phong. Mà nếu so với Tạ Di lại càng kém nhiều lắm. Có lẽ mười năm đi qua, hắn có thể trở thành ảnh đế ở trong nước, kỹ xảo diễn xuất đạt đến hoàn mỹ, nhưng hắn vĩnh viễn không thể trở thành siêu sao quốc tế! Bởi vì từ lúc mới bắt đầu, diễn xuất của hắn, phương hướng hắn nghiên cứu vốn đã sai lầm, cũng không phù hợp với Hollywood!”

Lệ Duệ bình tĩnh hướng Phong Cảnh phân tích cái lợi và hại khi bước ra phim trường Hollywood.

Cái bọn họ cần chính là điều kiện, chứ không phải là một diễn viên hoàn hảo theo một nghĩa nào đó.

Phong Cảnh cũng biết.

Lệ Duệ ở phương diện thương mại chính là một gã lão luyện, ánh mắt thậm chí tinh chuẩn tới cay độc.

Lúc hắn chỉ mới lo lắng về diễn xuất của Vân Tu, kỹ xảo thể hiện nội tâm, tình cảm nhân vật, đích xác không có nghĩ tới sau này sẽ tiến ra Hollywood, cơ hội để một người phương Đông có thể biểu diễn hết khả năng, cho khán giả thấy tường tận tình cảm nhân vật, cơ hồ tương đương bằng 0, cho dù diễn, cũng chỉ có thể xem như văn hóa tiểu đông, phòng bán vé rất khó cam đoan thu được lợi nhuận.

Sau lời nói này của Lệ Duệ, hắn không phải không thừa nhận điều Lệ Duệ lo lắng là chính xác.

Chỉ Phong đích xác so với Vân Tu càng thích hợp hơn.

Nhưng là... Nội tâm của hắn đã có một đạo thanh âm nhỏ bé dần dần trở nên cường ngạnh.

Điều Lệ Duệ đoán tất đúng, nhưng đó chỉ là phán đoán, chưa chắc là đúng đích.

Phong Cảnh nhìn thẳng vào Lệ Duệ.

Lông mi nồng đậm trên mí mắt, tương đối mê người, bất quá con mắt hắn lóe lên tia kiên quyết, không...chút nào thỏa hiệp.

Giờ phút này, hai người không giống như là tình nhân. Cũng không giống tổng tài và tổng giám đốc cùng một công ty.

Mà càng như là... Vì giữ vững lập trường về thương mại và diễn xuất mà chia làm hai phe cánh đối lập.

“Coi như Chỉ Phong so với Vân Tu càng thích hợp tiến xa ra Hollywood, thế thì đã sao? Chỉ Phong có hay không nhất định có thể may mắn giống như Tạ Di, hay không nhất định sẽ vào được Hollywood? Hơn nữa, cho dù được Hollywood tiếp nhận rồi, có thể cam đoan hắn nhất định sẽ vượt trội, phòng bán vé thu được nhiều lợi nhuận, mà không phải... Mai danh ẩn tích?”

“Nước ngoài so với trong nước phức tạp hơn nhiều. Thực lực ESE cũng không mạnh đến mức có thể nâng đỡ, thành công đưa một nghệ sĩ ra phim trường nước ngoài, trở thành một siêu sao quốc tế.”

“Huống chi, ở nước ngoài, hắn có thể nổi tiếng được mấy năm?”

“Có thể diễn viên này đi, mất một thời gian xem như thành công đi. Trở thành một siêu sao chỉ có mỗi ngoại hình kiện mỹ.”

“Mà khi đó, Vân Tu, vốn đã càng ngày càng gây nên sức ảnh hưởng lớn ở các phòng bán vé.”

“Bởi vì kỹ xảo diễn xuất...” Phong Cảnh gợi lên khóe môi, lại dần dần khôi phục thành bộ dáng yêu nghiệt như trước, ánh mắt của hắn vẫn chăm chăm nhìn vào Lệ Duệ, từ trên tay đối phương, tao nhã đoạt lấy ly Chivas uống một ngụm.

“Bởi vì kỹ xảo diễn xuất, chính nó tựa như rượu, chỉ biết càng nhưỡng* càng thuần, càng thuần càng thơm.”

(*Nhưỡng: Ủ.)

25. Chương 25

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Phòng nghỉ.

Cửa đột nhiên mở ra, Chỉ Phong nhú mày, nghĩ đến lại là fan hâm mộ tùy tiện nào đó, theo nhân viên ở trường quay, lên vào khu vực nghỉ ngơi của diễn viên.

Kết quả nhìn kĩ liền phát hiện người vào là Amanda!

Đầu tóc đối phương không được chải chuốt kĩ càng giống ngày thường, có lẽ là do trong lúc vội vàng chạy tới, nhưng ánh mắt của cô lại sáng ngời, lộ ra vẻ hưng phấn cùng vui sướng không kìm nén được!

Tâm Chữ Phong vừa động, mơ hồ đoán được cái gì.

Hắn tự tay ôm lấy thắt lưng Amanda, hướng trong phòng, dùng thân thể của mình đem Amanda đặt ở trên cửa. Hai tay đặt trên ván cửa, đem Amanda vây giữa hai cánh tay cùng thân thể cao lớn của mình.

“Thế nào?”

“Anh đoán xem.” Amanda như trước mỉm cười, đôi mắt sáng ngời. Cô chính là nghe lén được cuộc nói chuyện của Lệ Duệ liền vội vàng chạy tới nói cho Chữ Phong.

Tuy rằng mỗi giải bình chọn trong Lễ trao thưởng Kim Bách đều được giữ bí mật.

Nhưng vì để người nhận giải không đến mức kinh hỉ mà phát biểu không nên lời, hoặc là đột nhiên được đề tên nhận giải mà không biết phải sắp xếp ngôn từ thế nào, cho nên bao năm qua trước lúc trao giải vẫn lộ ra chút tin tức.

Huống chi một trong một trong các bình phẩm lần này, chính là Tạ Di – nghệ sĩ dưới trướng ESE.

Thông qua Mục Triết Bạch mà cô nắm được tin tức rất nhanh.

“Chẳng lẽ là Vân Tu?” Chữ Phong cố ý nói như vậy. Trong lòng cũng hiểu được, nếu Amanda mang về mặt này đến đây, đạt được giải « Người mới ưu tú nhất » —— đương nhiên chỉ có thể là hắn.

Bất quá Amanda vì giúp hắn mà thừa nước đục thả câu, hắn cũng vui vẻ phối hợp. (Kể thâm tàng bất lộ mới là nguy hiểm nhất --)

“Sao lại là hắn được? Xem xem ở đây ai là người lợi hại hơn hắn!” Amanda cười nói.

“Thật là anh?!” ngực Chữ Phong chấn động, kinh hỉ dừng trước ánh mắt Amanda.

Tuy rằng mơ hồ hiểu được đến cuối cùng thì người đoạt giải chính là mình. (xì...)

Nhưng thật sự nghe được tin này từ miệng Amanda, loại cảm giác vui vẻ trong lòng này khó mà nói rõ.

Đây là bộ điện ảnh đầu tiên mà hắn quay, mà đây cũng là giải thưởng đầu tiên hắn nhận được từ khi xuất hiện trên màn ảnh lớn. Toàn bộ ngôi sao phải thần tượng, không thích nhất chính là việc người khác nghi ngờ khả năng diễn xuất của mình. Có giải thưởng này, điều hắn lo lắng cũng biến mất, phân lượng của hắn từ đây cũng cao hơn.

Chữ Phong mạnh mẽ nhắc thắt lưng Amanda lên rồi ôm ngang cô, liên tiếp ở phòng nghỉ quay vài vòng, vừa nói vừa cười với Amanda.

Hai người náo loạn một trận, mới thở phà phò ngồi trên ghế.

“Anh luôn lo lắng người nhận giải chính là Vân Tu.” “Vân Tu quả thật là có tài.” Amanda vươn tay, sửa lại mái tóc rối bù của mình, “Bất quá em từng nói qua, anh mới là người ESE coi trọng hơn.”

“Phong Cảnh... Đối với hắn rất không tệ.”

“Phong tổng,” Amanda gợi lên nụ cười ý vị, lời nói sâu xa, “Phong tổng luôn thực coi trọng Vân Tu. Nhưng điều hắn làm chỉ có thế.”

“Tổng tài thật sự của ESE chính là Lệ Duệ, hắn thật sự cho là công ty này là do hắn quyết định hết sao? Lần trước kéo dài thời gian quay phim, hắn mượn danh công ty hướng nhà đầu tư tạo áp lực với đạo diễn.”

“Cho dù tổng tài có tiếp tục bao dung, trao cho anh quyền lợi lớn thế nào, hắn cũng sẽ không thích có người mượn danh công ty giải quyết mọi chuyện! Cho dù là tình nhân cũng vậy.”

Chữ Phong cảm thấy Amanda còn biết rõ điều gì đó nhưng lại không nói ra.

Tựa hồ trong lúc Vân Tu đóng phim, không chỉ là phát sinh vụ tai nạn kia, đến cuối cùng Phong Cảnh cũng bị kéo xuống nước...

Loại tranh đấu này, thậm chí trong lúc đó còn liên lụy tới Phong Cảnh cùng Lệ Duệ.

Chỉ Phong nghĩ mãi cũng không rõ tại sao lại thế.

Nhưng trong lòng tuy khó hiểu về việc này nhưng hắn cũng không mấy quan tâm, chỉ biết rằng chuyện này đối với mình có lợi là được. Cũng giống như những gì hắn tính toán trong đầu, cũng không thể nói toàn bộ cho Amanda nghe.

Hắn nắm tay Amanda, mở rộng đề tài: “Đến lúc đó, chúng ta sẽ giống như Tạ Di cùng Mục Triết Bạch! Anh là Tạ Di, em là Mục Triết Bạch. Chúng ta sẽ đạt tới địa vị cao như bọn họ... Không, có thể so với bọn họ còn làm được tốt hơn!”

Amanda nhìn Chữ Phong một cái, mỉm cười, mân mê ngón tay hắn.

Ở giới giải trí.

Rất nhiều người lăn lộn nhiều năm trong showbiz mà chẳng có chút thanh danh, hoặc là mang quá nhiều scandal, mà cũng có rất nhiều người có chút danh thanh, về sau bắt đầu tâm hoan tác nhạc, sống bằng tiền dành dụm.

Chìm vào giới giải trí quá sâu, tràn ngập tính kế, tràn ngập lục đục, tranh đấu với nhau.

Nếu không thể thích ứng, không thể làm một ngư long tại một nơi phức tạp thế này, như trước vẫn khẳng định duy trì cái gọi là yêu nghề, không phóng ra bất kì thủ đoạn nào để đạt được mục tiêu.

Như vậy rất có thể sẽ bị những người khác đạp chân lên đá bước lên vị trí cao hơn.

May mắn thay, người yêu cô sau này có lực lượng fan chống đỡ, còn có mình hết lòng vạch ra mục tiêu phát triển...

“Anh sẽ mặc bộ trang phục này đến tiệc thảm đỏ đêm nay sao?” Am And A mắt nhìn phòng cúp Tây phục.

Bộ tây phục này là bộ DSQUARED2 Milan, trang phục mới nhất năm nay. Được sản xuất tại Ý, thiết kế mạnh mẽ, đồng thời cũng thể hiện được cá tính người mặc, phong cách thời trang Italy có phần hài hòa, tạo nên vẻ cuồng dã cùng gợi cảm. Áo khoác phong cách màu đen, phối cùng với quần da đen, dây lưng đính tán, cùng đôi giày quần đội với mười phần khí phách, quả thực vừa đẹp lại toát lên vẻ nam tính, phong dã của người mặc. Amanda thỏa mãn, say mê nhìn kĩ một lần: “Quả thật là đẹp.”

Chữ Phong đặt một nụ hôn lên trán cô: “Thực hi vọng người cùng anh đến buổi tiệc là em...”

Mặt khác một bên.

“Làm như vậy... Không sao đi.” Tạ Di đem đầu mẫu thuốc lá bỏ vào cái gạt tàn. Từ sau khi hắn tiến vào giới điện ảnh quốc tế, rất ít khi vì chuyện gì đó mà phiền não.

Nhưng vừa mới chấm dứt việc bình phẩm...

Đã hơn một năm nay hắn đều ở nước ngoài quay phim, trong nước cũng không có tác phẩm gì.

Cho nên giải Kim Bách lần này, ESE không có thay hắn trình báo vắng mặt, cũng bởi vậy, hắn liền trở thành giám khảo lần này. Sau khi biết mình là một trong các bình phẩm, Phong Cảnh liền gọi điện tới, ám chỉ hắn sẽ ném ra phiếu bình chọn về phía Vân Tu.

Giao tình giữa hắn cùng Phong Cảnh không đơn giản.

Cho dù không nói chuyện giao tình riêng, cùng là cộng sự trong ESE, hắn cũng sẽ giúp Phong Cảnh lần này...

Mà khi.

Danh sách đề cử người nhận giải “Người mới ưu tú nhất” có bốn người, sau vòng một đã loại bỏ đi hai người.

Còn lại chỉ có Chữ Phong và Vân Tu.

Hai người kia lý lịch không sai biệt lắm, cũng có ưu thế về khuôn mặt và ngoại hình.

Danh tiếng của Chữ Phong nhỉnh hơn chút, bất quá Tạ Di có thể nhìn ra, rõ ràng, diễn xuất của Vân Tu tốt hơn Chữ Phong.

Tuy rằng hần đối với hai người cũng không mấy quan tâm.

Một người là dựa vào việc bắt chước hần mà gặp chút may mắn, một người là lần trước ở studio, mang lại cho hần cảm giác kì quái... Khiến cho hần nhớ lại những chuyện không trước kia.

Phảng phất nhiều năm qua vừa áy náy muốn bù đắp cho người kia, lại vừa mang theo tâm tình hổ thẹn khó nói.

Mặt khác mấy hiểu rõ về kỹ xảo diễn xuất, cũng không coi trọng hai người kia.

Bởi vì đều xuất thân là nghệ sĩ phái thần tượng, chỉ có thể đóng những bộ phim mang tính thương mại, vô luận phát huy khả năng diễn xuất tốt thế nào, như trước vẫn khó mà thay đổi một điều, phái thần tượng không biết biểu diễn thật sự là thế nào.

Đợt bỏ phiếu thứ hai liền triển khai bình chọn một trong hai người là Chữ Phong và Vân Tu.

Bình thẩm tổng cộng mười ba người, ai có nhiều hơn sáu phiếu, người đó sẽ đạt được giải thưởng “Người mới ưu tú nhất”.

Giả sử cho dù hai người kia cũng không phải quá tài giỏi.

Tạ Di cũng quyết định theo Phong Cảnh nói, đem phiếu bình chọn cho Vân Tu...

Chính là.

Thật không ngờ một khắc cuối cùng sẽ xuất hiện chuyện như vậy. Mục Triết Bạch lại ý vị kêu người vào nhấn cho hần một câu, Lệ Duệ bảo hần bỏ phiếu bình chọn cho Chữ Phong! Đây là có chuyện gì.

Lệ Duệ cùng Phong Cảnh thế nào lại bất đồng ý kiến? Quyết định của ESE rốt cuộc là thế nào? Quyết định nâng đỡ Chữ Phong?

Quá trình bỏ phiếu diễn ra rất nhanh.

Tạ Di không kịp ngẫm nghĩ nữa... Bỏ phiếu cho Chữ Phong.

Kết quả đợt bỏ phiếu thứ hai.

Chữ Phong 7 phiếu, Vân Tu 6 phiếu. Chữ Phong hơn Vân Tu một phiếu, trở thành người nhận được giải thưởng “Người mới ưu tú nhất”!

Tạ Di đột nhiên có cảm giác nói không ra lời.

Hần nhớ tới lần trước quay phần hai “The Legacy”, đứng trước hần, Chữ Phong áp lực đến nỗi không phát huy được diễn xuất, mà Vân Tu...

Ánh mắt người kia quen thuộc, khiến cho người khác kinh hãi.

Nhanh như vậy có thể nhập diễn, thậm chí có thể kích thích khả năng diễn xuất của bạn diễn...

Thật sự, rất giống người kia.

Người kia năm đó không có đoạt giải.

... Tại bầu không khí khó thở ở buổi lễ đó, trong phòng rửa tay, bình thẩm châm chọc, cười nhạo người kia, hần là gay, gay có thể làm ảnh đế?

Khi đó mình còn chưa đủ lòng đủ cánh, chỉ có thể phụ họa theo.

Nhưng hiện tại, hần cũng là một trong các bình thẩm.

Thế nhưng hẳn lại cần duy trì mối quan hệ với cấp trên ESE, đem phiếu bình chọn cho Chữ Phong, người ngay cả diễn xuất cũng kém xa Vân Tu.

Chỉ là kém có một phiếu.

Mà tính quyết định chỉ bởi một phiếu kia, rất có thể, là bản thân người kia xui xẻo...

Đỗ Vân Tu nắm tay Liễu Nghệ bước trên thảm đỏ.

Hắn đêm nay mặc chính là bộ nam trang thu đông Versace năm 2012.

Được may từ chất liệu vải tổng hợp với màu trắng sa hoa, tao nhã, đường may tinh tế, cúc áo được đánh bóng loáng tạo cảm giác thần bí, thắt lưng màu nâu làm nổi bật họa tiết được điểm xuyết ở giữa. Mang theo vẻ cổ điển quý tộc nhưng cũng không kém phần tao nhã, xa hoa, theo đó là loại khí chất tự do, tùy tính như có như không tản ra.

Liễu Nghệ bên cạnh, mái tóc dài được vấn gọn gàng, sau đó cài thêm chiếc trâm bạc thanh nhã, mang theo vài phần phong thái cổ xưa.

Váy áo màu tím, phần trên áo lấp lánh tỏa ánh sáng nhu hòa kết hợp với phần váy túm kéo dài xuống dưới, càng thêm nổi bật làn da trắng nõn cùng đôi môi đỏ mọng, dáng người cao gầy, cao quý động lòng người. Trên cổ tay trái đeo một chiếc vòng tinh xảo, tinh quang lóe ra, mỗi bước đi lại nhẹ nhàng, mỗi cái nhìn mỉm cười đều mê hoặc vạn người.

“Anh đêm nay rất tuấn tú.” Liễu Nghệ kéo cánh tay Đỗ Vân Tu, một bên ung dung bước trên thảm đỏ, tao nhã vẫy chào với fan hâm mộ cùng phóng viên hai bên.

Độ nổi tiếng của Liễu Nghệ phi thường cao, cô vừa vung tay lên, fan liền thét chói tai liên tục, tay liễu mạng múa may dưới ánh sáng huỳnh quang. “Cô đêm nay cũng rất đẹp.” Đỗ Vân Tu tỏ ra có chút ngốc khen ngợi một câu. (Ảnh k có khả năng miễn dịch, ứng phó với tụi con gái :3)

Tuy rằng không phải lần đầu tiên tham dự buổi tiệc thế này, trước kia khi mới vào giới điện ảnh cũng có tham dự qua, cho nên cũng đã đi được vài lần. Bất quá cảm giác khi đó... So với hiện tại lại hoàn toàn bất đồng.

Đêm nay tia sáng huỳnh quang tựa hồ đặc biệt nhiều, dường như toàn bộ đều dừng lại trên người Đỗ Vân Tu và Liễu Nghệ, lóa liên không ngừng.

Rõ ràng là ban đêm, ánh đèn lại sáng trưng, ánh đèn màu sáng ngọc. Đỗ Vân Tu có điểm không rõ, không biết là do bộ trang phục cùng trang sức đính kim cương trị giá hai trăm vạn của Liễu Nghệ quá chói mắt hay là do ánh mắt hắn thật sự cảm thấy quá chói.

“Thế nào vậy?” Liễu Nghệ vẫn đang nở nụ cười ngọt ngào, không lộ chút kẻ hở đối với fan cùng phóng viên, một bên giảm thấp thanh âm quan tâm hỏi Vân Tu.

“Có lẽ bị cameras...Chiếu tới có điểm hoa mắt.”

Liễu Nghệ khẽ cười ra tiếng.

Hai người vốn là nam tuấn nữ tiểu*, đi cạnh như đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, thoát nhìn hết sức đẹp mắt.

(*Nam tuấn tú, nữ xinh đẹp.)

Đặc biệt với vẻ thấp giọng thì thậm chí như bây giờ, tư thế càng có vẻ thân mật, nhất là không biết sau đó Vân Tu đã nói gì, khiến cho Liễu mỹ nhân cười đến hết sức thoải mái.

Nói không chừng hai người thật sự sẽ từ diễn phim mà sinh tình, có gian tình với nhau.

Xem ra Vân Tu rất biết cách khiến Liễu mỹ nhân vui vẻ nha. Không ít phóng viên đã muốn âm thầm chuẩn bị tốt ngày hôm sau sẽ đưa tin văn về* này.

(*Trau chuốt: sâu xa là nói mấy ng pv này thêm mắm dặm muối, thêm từ văn chương, hoa mỹ tăng bốc tin tức này.)

“Bởi vì chúng ta là một trong những người có tên tuổi trong giới, cho nên mới phải bị cameras của bọn họ hết mực ‘Yêu thương’.” Liễu Nghệ cười đi qua, tiếp tục thấp giọng nói chuyện với Đỗ Vân Tu, “Hảo hảo hưởng thụ loại ‘Yêu thương’ này đi. Dù sao tôi cũng được bọn họ ‘Yêu thương’ tròn ba năm rồi đó.”

Đỗ Vân Tu lắc đầu cười cười: “Cảm thấy không bằng.... May mắn là tôi không phải mang đôi giày cao gót cao mười phân, hưởng thụ loại đãi ngộ đặc biệt này.”

Hắn có thể hiểu được vì sao nữ minh tinh phải tìm một bạn nam nắm tay cùng bước đến buổi tiệc.

Ngoại trừ phải mang loại giày cao đến thế.

Mà ngay cả bộ váy dài tao nhã này, cũng chính là hung thủ khiến cho các nữ minh tinh có thể té bất cứ lúc nào.

Suốt dọc đường, Liễu Nghệ cũng có hai ba lần suýt dẫm lên bộ váy dạ hội. Nếu không phải mỗi lần đều giả bộ trấn định đỡ lấy hắn, ổn định thân người, chỉ sợ cũng rơi vào cảnh ngộ vô cùng thê thảm...

Đỗ Vân Tu đem lời này nói với Liễu Nghệ.

Liễu Nghệ cười, khen ngợi hắn tối nay thực hiện công việc hộ tống vô cùng tốt.*****

Đại khái là lâu lắm rồi không có chú ý đến giải Kim Bách.

Thời điểm tham dự lễ trao giải này, Đỗ Vân Tu cảm thấy thực cảm thán.

Giải trí thật sự thay đổi quá nhanh, mới ngần ngừn mười mấy năm, lại giống như thương hải tang điền*.

(*Chỉ sự thay đổi lớn lao.)

Những ca khúc, phong cách trang điểm cùng trang phục lưu hành trước kia, hiện tại nhìn lại trông có chút quê mùa và khó coi, trước kia căn bản không nghĩ tới việc lại có một ngày mình được như thế này, hiện tại cũng có thể làm được những gì bản thân muốn, bắt đầu lại một cuộc sống mới.

Có mặt ngôi sao cùng nhân viên hậu trường, mỗi người đều mặc âu phục chói lọi, phong độ nhẹ nhàng, cảm giác ngồi đây được một đám đại biểu có địa vị cao trong giới giải trí... quan tâm đến nghệ danh của mình, Đỗ Vân Tu cảm thấy đặc biệt không chân thật.

Đây thật là cuộc sống mới của hắn, lại càng giống một hồi ảo cảnh đẹp dễ...

Suốt lễ trao giải Kim Bách nữ MC tự mình dẫn dắt buổi lễ, giọng điệu trau chuốt, trôi chảy.

Kiếp trước hắn từng ăn nằm với nữ MC này, đối phương lúc ấy vẫn là một người mới, có chút ngây ngô, hiện tại mười năm đi qua, nơi khóe mắt còn có nếp nhăn, đã có hai đứa con, lại tôi luyện được vẻ trầm ổn mà trước đó cô vẫn chưa có.

Giải thưởng từng bước từng bước công bố.

Nữ MC biết rõ cách khống chế không khí, cao triều không ngừng, đám nghệ sĩ phía dưới cũng cười không ngớt. Sau đó mời vài ca sĩ nổi tiếng lên sân khấu biểu diễn. Đỗ Vân Tu vui sướng phát hiện, không ngờ lại là Bùi Thanh! Mặc dù Bùi Thanh đã mất đi một phần lạnh lùng như trước kia, nhưng vẫn giống như băng tuyết, mỗi lần nhìn thấy cũng khiến cho người ta nhin không được mà thoáng sợ hãi than một tiếng trong lòng.

Liễu Nghệ không cần lo lắng, dễ dàng đạt được danh hiệu « Nữ diễn viên ưu tú nhất ».

Là do Lâm Huyền mới từ nước ngoài về tự mình trao cho cô, Lâm Huyền mặc bộ váy dài Giorgio Armani màu bạc, mái tóc uốn xoắn tùy ý xõa sau lưng, lộ ra vài phần tùy tính, bông tai xâu chuỗi vài hạt kim cương lấp lánh, xương quai xanh tinh xảo nhất thanh nhị sở** lộ ra, phi thường động lòng người, nhưng loại động lòng người này lại mang theo vài phần lạnh diêm.

(**Rõ ràng, rành mạch.)

Lâm Huyền mấy năm nay đều ở nước ngoài.

Cô đã không còn là một diễn viên trẻ tuổi mãi theo đuổi ánh huỳnh quang sân khấu như trước kia nữa, trở nên có khí chất hơn. Cũng nên, toàn thân giống như tăng thêm một tầng băng lãnh, từ xa đã phóng tới hàn khí cảnh cáo người khác chớ tới gần.

Sự nghiệp Liễu Nghệ hiện tại đang lên cao, trở thành một trong những nhân vật có tên tuổi trong showbiz.

Trang sức kim cương trị giá hai trăm vạn, khuôn mặt được trang điểm trở nên tinh xảo hoàn mỹ, lễ phục dạ hội đêm nay là do nhà thiết kế nổi tiếng người nước ngoài Irin Christian đặc biệt thiết kế theo yêu cầu của cô. Nhưng khi đứng cạnh Lâm Huyền, Đỗ Vân Tu cảm thấy Liễu Nghệ vẫn thiếu chút gì đó.

Có lẽ là khí chất... Loại lãnh lệ này của Lâm huyền, khí chất này Liễu Nghệ so ra vẫn không thể đo bằng.

Tiếp đó là lúc công bố người đoạt giải thưởng « Người mới ưu tú nhất » .

Đỗ Vân Tu có điểm bồn chồn, với lời nói trước kia của Phong Cảnh, trong lòng hẩn lại mơ hồ tràn ngập hi vọng...

Hắn nhìn nhìn Chử Phong, đồng thời Chử Phong cũng quay sang, mắt đối mắt với hắn, đôi mắt sáng như đuốc, người đối diện cười, chính là vẻ mặt phi thường tự tin.

Đỗ Vân Tu đột nhiên cảm thấy đáy lòng hiểu rõ điều gì rồi.

Phong Cảnh không biết khi nào đã tới.

Hắn không phải ngôi sao, nhưng lúc này cũng không thua kém gì với các siêu sao hồng bài, thất lưng cân xứng cùng mái tóc dài đen bóng, lệ chí mê hoặc, cái loại khí chất yêu nghiệt này, không có một người nào, không có một ngôi sao, thần tượng nào có thể mang lại khí chất đến thế.

Chính là, vẻ mặt hiện tại của Phong Cảnh cũng không tốt lắm.

Đã không còn vẻ hung hăng, càn quấy như ngày xưa.

“Giải thưởng « Người mới ưu tú nhất » lần này không chiếm được...” Phong Cảnh vỗ vỗ vai Vân Tu.

Hắn đã dự liệu được phải nói thế nào, luyện tập cũng mấy lần, nhất là việc phải đem chuyện kia giải thích thế nào, nhưng khi trông thấy Vân Tu, nhìn thấy ánh mắt sáng bừng kia thì lời tới miệng rồi, lại mắc nghẹn giữa cổ, cảm thấy ngay cả việc nói ra cũng thực gian nan.

Đối phương vì bộ điện ảnh này mà bị tai nạn giao thông thiếu chút nữa là mất mạng.

Rõ ràng diễn xuất tốt như vậy, rõ ràng nhân khí cùng doanh thu phòng bán vé đều có! Vì cái gì? Vì cái gì!

... Lệ Duệ.

Trong một khắc, Phong Cảnh đột nhiên có điểm oán hận Lệ Duệ. (Hãy cứ thế, anh à~()/~)

Hắn hẳn nên nói trước với Vân Tu, để cho đối phương có tâm lý chuẩn bị, không cần quá để ý đến giải thưởng này.

Nhưng hắn vừa mới mở miệng lại phát hiện chính mình không thể nói ra, khi đó là hắn khiến đối phương ôm hi vọng, thậm chí là hứa hẹn, hiện tại lại...

Vốn hắn tính vỗ vai an ủi Vân Tu. Kết quả ngược lại, biến thành Vân Tu vỗ bờ vai hắn.

“Không sao, đời này vẫn còn rất dài.”

“Về sau còn rất nhiều cơ hội. Anh dạy tôi, đã đủ nhiều, có lẽ chính anh cũng không nhận ra điều đó, nhưng tôi biết, anh cải biến tôi rất nhiều, tiêu cực là không tốt. Dù gì bộ phim này cũng mang đến chút lợi ích cho tôi.”

Trên sân khấu, MC nói gì đó khiến cho đám nghệ sĩ phía dưới cười một trận.

Thế nhưng hai người lại không có tâm tư nhìn xem...

Bất tri bất giác, đã đến lúc trao giải « Người mới ưu tú nhất », người trao giải chính là ảnh đế Tạ Di.

Màn hình lớn chiếu đoạn phim nhựa của bốn người trong danh sách bình chọn, Tạ Di mở ra tờ danh sách trong phong thư.

“Lần này, 4 người trong danh sách đều có nhân khí rất cao.” Nữ MC bắt đầu điểm thêm cho không khí náo nhiệt, “Thực sự là đáng lo lắng, nếu chỉ trao một cái, vậy fan hâm mộ của ba người kia có tức giận không đây.”

“Đương nhiên không biết.” Tạ Di tà khí cười cười, “Đúng là có fan hâm mộ ủng hộ, lại thêm đám nhân viên sau màn ảnh nỗ lực giúp đỡ, nhóm nghệ sĩ chúng ta mới có thể đi được xa như vậy. Cho nên vô luận có đạt được giải thưởng này hay không, bốn người họ cũng đã bỏ ra công sức, cố gắng của mình, các fan vẫn ủng hộ và xem trọng bọn họ, đúng hay không? !”

Lời nói Tạ Di lưu loát, vừa trau chuốt lại mang theo ý cổ động.

Lời này vừa nói ra, dãy ghế của fan hâm mộ lập tức sáng lên từng phiến ánh huỳnh quang, lớn tiếng hô tên Tạ Di.

“Nếu là như vậy, chúng ta đây liền an tâm nghe Tạ Di tuyên bố giải « Người mới ưu tú nhất » năm nay là _____ ”

“Vân Tu!”

Nháy mắt khi Tạ Di đọc lên cái tên kia, âm nhạc liền thành linh vang lên.

Chữ Phong ngồi dưới sân khấu ức chế không nổi kích động, Amanda lại hoan hô theo không thôi.

Ngoài hẳn ra thì các nghệ sĩ khác cũng có phần kinh ngạc, họ cảm thấy người nhận giải chính là Vân Tu, vì cái gì mà Chữ Phong bên này lại mang bộ dạng đứng lên tính nhận giải? ()

Cùng lúc đó, Phong Cảnh cùng Vân Tu bên này liếc nhau một cái.

Hai người bọn họ loáng thoáng nghe được một cái tên, nhưng lại có điểm không dám khẳng định...

Trong lúc nhất thời hình thành thế cục có chút trái ngược.

Chữ Phong vui mừng như vậy, mà người nhận giải chân chính —— Vân Tu, lại không hề có động tĩnh gì.

“Vân Tu, chúc mừng cậu!”

“Chúc mừng cậu đoạt giải « Người mới ưu tú nhất »!”

“Ha ha, còn ngồi ở đây làm gì? Nhanh chóng lên sân đấu lĩnh thưởng đi!”

Nghệ sĩ xung quanh hẳn cũng lặng đi vài giây, sau đó xác định vừa rồi không có nghe lầm, cái tên xuất hiện trên màn hình lớn cũng không có sai, sôi nổi hướng Vân Tu chúc mừng.

“A? Tôi?” Vân Tu chỉ chỉ mình, vẫn là cảm thấy bất khả tư nghị* “Thật là tôi?”

(*Không thể nào ngờ dc.)

Hắn vốn không ôm nhiều hi vọng.

Nhưng hiện tại không ngờ người nhận giải lại là mình. Hắn mê mang nhìn Phong Cảnh một cái, Phong Cảnh cũng ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn hắn. (Và cả nhà họ đang trong trạng thái chờ đợi T^T)

Qua một giây, Phong Cảnh đột nhiên hưng hăng ôm chặt lấy hắn, vài sợi tóc dài dính trên mặt Vân Tu.

Hắn nghe thấy thanh âm khó kìm nén vui sướng của Phong Cảnh: “Đừng nghĩ gì nữa! Nhanh chóng lên sân đấu nhận giải!!!”

26. Chương 26

Translator: Hạ Phong Dĩ Băng

Đỗ Vân Tu có cảm giác, hiện tại hắn như đang ở trên mây.

Đi lên sân khấu nhận thưởng thế nào, như thế nào nhận từ tay Tạ Di *tiểu Kim Bách ấy, đáp lại Tạ Di thế nào, tất cả đều nhớ không rõ nữa rồi. Toàn bộ quá trình tựa như ảo mộng, mơ mơ hồ hồ.

(*Kiểu như là giải thưởng nhỏ đấy, ở đây mình nghĩ là nói đến chiếc cúp của giải Kim Bách.)

Hắn chỉ nhớ rõ, sân khấu nhận giải thưởng, được trang trí bằng đá cẩm thạch rất sáng, rất đẹp.

Từ lúc ở dưới đài (sân khấu) đi lên, có mấy trăm ánh mắt đang nhìn mình, đứng trước giới nghệ thuật, có biết bao huy hoàng và hãnh diện. Có rất nhiều nghệ sĩ cùng khách quý tham dự.

Bọn họ đang nhìn mình, nhìn xem nhất cử nhất động của mình, Đỗ Vân Tu nhìn sang rồi chậm rãi bước qua. Rất nhiều người trông có vẻ lạ lẫm, xinh đẹp, khuôn mặt anh tuấn, nét mặt của bọn họ và người hâm mộ, ẩn chứa vẻ chúc mừng, hay ganh ghét. Tại đây, dưới ánh đèn, hình ảnh bản thân được chiếu trên màn hình lớn, sáng rọi.

Đúng chính thứ này đây, lần lượt từng cái một, gương mặt rồi quang cảnh bên ngoài, tất cả hợp thành một thể phồn hoa, náo nhiệt mê người, chứ không phải cảnh tịch mịch buồn tẻ, đích thực, đây chính là giới nghệ thuật.

Đỗ Vân Tu thấy được Chữ Phong và Amanda.

Ban này, dù đã cố hết sức nhưng vẫn không thể che giấu được. Đích thực việc mất đi giải thưởng này khiến cho Chữ Phong khó chịu mãi không thôi, trên trán vẫn thấy rõ ý chí cùng sự tức giận trong hắn.

Ngồi cạnh một nghệ sĩ khác, cố làm như không thấy, che miệng cười khẽ. Tuy biết rằng, tại đây, mọi người sẽ không vì chuyện này mà đàm tiếu. Nhưng hành động vừa rồi của Chữ Phong thực sự là quá lộ liễu.

Có thể chắc rằng một khoảng thời gian sau, hành động của Chữ Phong đêm nay không chỉ sẽ trở thành đề tài để nói chuyện của các nghệ sĩ mà còn được viết thành một bài báo đưa lên báo chí, trang web truyền thông.

Lúc này, trông sắc mặt Amanda không tốt lắm.

Chữ Phong chẳng muốn nổi đóa lên với cô, hơn nữa hắn cũng biết rõ rằng người được nhận giải thưởng này vốn là Vân Tu chứ không phải hắn.

Lúc ấy, hắn nhìn Amanda với một ánh mắt tức giận tột độ.

Chiếc cúp Kim Bách nặng trĩu ấy.

Nhận từ tay Tạ Di, Đỗ Vân Tu nhớ tới kiếp trước Tạ Di đạt được giải nam diễn viên xuất sắc nhất chính là vào một buổi tối.

Buổi họp mặt kết thúc, hắn cùng Tạ Di ngồi trong xe, bầu trời đầy sao sáng, chiếu đến tận cửa sổ xe sau.

Tạ Di khi đó một bên vò đầu hắn, một bên vừa cầm cúp đưa cho hắn xem. Một bên nói với hắn, sinh ra đã rất hâm mộ hắn.

“Tiểu Kim Bách” bình thường chế tác ra là cả một quá trình, cần năm mươi bước, là nhờ vào kỹ thuật gia truyền, công nghệ của thợ thủ công mà hoàn thành. “Trước đem hợp kim đun nóng hòa tan đổ vào khuôn đúc, về sau các loại chất lỏng được ngưng kết, làm lạnh, lại dùng giấy ráp nhỏ như sợi lông đánh bóng, mài cho sáng bóng. Tiếp theo là mạ điện, tầng thứ nhất chính là đồng, tiếp theo là ni-ken (Ni) cùng ngân quang, cuối cùng là 24k hoàng kim. Ở trong quá trình này, phải đặc biệt chú ý đến độ nóng, nếu như độ nóng quá cao, *bách thụ sẽ biến dạng, nếu như độ nóng chưa đủ cao, hợp kim sẽ phai màu.”

(*bách: một loại cây bách, ở đây là gỗ.)

Đỗ Vân Tu lúc ấy hiểu kỳ, tự hỏi sao Tạ Di lại biết nhiều đến như vậy, một bên nhìn xem chiếc cúp Kim Bách ấy như thế nào.

Vì vậy lần này, đến cuối cùng khi hắn cũng được bước lên lễ đài cao nhất, nhận lấy cúp và nói lời cảm ơn. Đỗ Vân Tu nhịn không được, đem cảm tưởng của bản thân năm ấy nói ra.

“...Năm đó, có người nói cho tôi biết quá trình chế tác ra ”Tiểu Kim Bách“. Về sau tôi một mực muốn sự nghiệp của mình thành công cũng giống như thế. Từng tầng một, đánh bóng gia công, không được phép sai lầm. Kể biến dạng hay phai màu cũng không được...”

“...Chúng ta mỗi người đều xem ”Tiểu Kim Bách” là trân ái. Qua nhiều năm như vậy, đều là muốn có nó, đạt được nó để mà khẳng định bản thân. Chung quy đều là để khẳng định sự nghiệp diễn xuất thành công của bản thân.”

“Bởi vì sự nghiệp của chúng ta chính là diễn xuất, tài năng của chúng ta được thể hiện qua giải thưởng Kim Bách.”

“Cho dù mỗi giới, mỗi loại giải thưởng đều không giống nhau. Nhưng đều mang lại tinh thần cho bạn. Qua muôn vàn thử thách, sau đó, mới có thể tách ra khỏi vỏ bọc, cùng tỏa sáng trước ánh hào quang.”

Đỗ Vân Tu có cảm giác hỗn loạn khi bản thân nói ra những lời này.

Mặc dù lời phát biểu cảm ơn lần này không giống như trong nội dung phát biểu đã chuẩn bị từ trước nhưng dưới khán đài, tiếng vỗ tay của mọi người đã vang lên như sấm.

Tạ Di nhìn Vân Tu có chút kinh ngạc hơn là khấn trương.

Vô luận là Vân Tu hay Chữ Phong, hắn đều không ưa thích cho lắm. Bọn họ đều mang cho hắn cảm giác không tốt. Tuy vậy trong nháy mắt, lúc đối phương trình bày cảm xúc khi nhận giải Kim Bách trông rất nghiêm túc, thần thái thành khẩn, ấy vậy mà đã động hắn...

Có lẽ, bản thân khi đó, không lựa chọn sai.

Lúc ấy, đợt bỏ phiếu thứ hai, Chữ Phong 7 phiếu, Vân Tu 6 phiếu.

Nguyên bản, chuyến này là Chữ Phong thắng Vân Tu nhưng mà các nhà phê bình ra sức chống đỡ cho Vân Tu yêu cầu lật lại bảng bầu chọn.

Giải thưởng Kim Bách, làm như vậy mới có quy tắc.

Một khi vượt qua 10 phiếu tức thì tự nhiên sẽ thắng cuộc nhưng nếu số phiếu chỉ gần bằng thì cần phải tranh luận kỹ càng hơn, chính là phải xem xét lại bảng kết quả.

Tạ Di nhìn thoáng qua liền biết rõ là chuyện gì đang xảy ra – dẫn đầu việc xem xét bảng kết quả chính là Phong Cảnh, hơn nữa mối quan hệ của hắn với các nhà bình phẩm cực kỳ thân thiết. Phong Cảnh là người có tính đầy mị lực.

Người có thể xưng là bạn bè của hắn, đối với hắn, tận sức mà làm.

Cuối cùng 10 vị Bình phẩm tán thành thông qua. Vì vậy bắt đầu vòng thứ 3 bỏ phiếu. Vân Tu lần này được 8 phiếu. Kết quả những vị bình phẩm ủng hộ Chữ Phong lại không chấp nhận, yêu cầu xem xét lại kết quả. Lần xem xét này, khẩu chiến còn kịch liệt hơn những lần trước.

Bên phía ủng hộ Chữ Phong, các vị bình phẩm nhất trí cho rằng. Tuy trong phim Chữ Phong chỉ vào vai nam thứ nhưng diễn xuất vô cùng xuất sắc, đem lại một hình tượng bá đạo nhưng thâm tình, phi thường tự nhiên.

Các vị bình phẩm ủng hộ Vân Tu thì thấy được, Vân Tu ở bộ phim “Đường Vân Khởi” của đạo diễn Trương Thi, diễn xuất rất tốt, thể hiện nội tâm xuất sắc, có trình tự, sức bật rất mạnh, Vân Tu diễn tương đối chuẩn với những cảm xúc bất đồng bên trong nhân vật ở mọi hoàn cảnh, đó là điều khó có người có thể làm được.

Song, ở mọi phương diện đều được tranh luận rất kịch liệt.

Ban đầu, Tạ Di chẳng qua chỉ ngồi một bên nghe, cũng không phát biểu bất kỳ ngôn luận nào. Lệ Duệ lại để hẳn bầu chọn Chữ Phong, Phong Cảnh lại bảo hẳn lựa chọn Vân Tu. Kết quả người khó xử không phải là 2 bên mà chính là bản thân hẳn. [các người đẩy Tạ Di như trái banh ấy —]

Nhưng mà thời gian dần trôi qua, cái cân nghiêng về một phương lại bắt đầu đổi hướng gió.

Ủng hộ Chữ Phong chính là phương hướng vô cùng kiên định, thậm chí hẳn còn cho rằng biểu hiện của Chữ Phong so với Vân Tu vẫn tốt hơn.

Ý này của Tạ Di mới là ý tức thời.

Tuy Phong Cảnh và hẳn có mối quan hệ rất tốt, nhưng giao tình giữa hẳn và Lệ Duệ không phải không có. Lệ Duệ mới là tổng tài của ESE.

Một câu nói của hẳn, sẽ có bao nhiêu người không cho hẳn mặt mũi đây? Ví dụ như những thứ kia chỉ cần mở to mắt nói những lời bịa đặt bình phẩm về Chữ Phong, ví dụ như, tại đợt bỏ phiếu thứ hai, bỏ phiếu cho Chữ Phong, hẳn...

Bối cảnh không có thể lực.

Coi như là diễn xuất có tốt cách mấy cũng không được thừa nhận sao?

Tựa như, người kia..

Ủng hộ Chữ Phong, là càng đem hành động, diễn xuất “khoe khoang, ba hoa chích chòe” của Chữ Phong thổi phồng lên. Nội tâm Tạ Di liền phản cảm mãnh liệt.

[HPDB :Thấy Tạ Di suy nghĩ mà khổ sở dễ sợ o()0]

Đang ủng hộ Chữ Phong, lại lần nữa phải nói, Chữ Phong không chỉ có diễn xuất tốt mà nhân khí cũng tương đối cao, tốt nhất là nên đem giải thưởng người mới ưu tú này ban cho hẳn, coi như là khuyến khích đám người mới, khiến họ gần hơn với giới giải trí.

Tạ Di rất cục nịnh không nịnh được, liền mở miệng.

“Chữ Phong và Vân Tu đều là những diễn viên phi thường xuất sắc...”“...Tại giới giải trí rộng lớn này, nghệ sĩ có được *siêu sao nhân khí, mới có thể nổi được.”

(*Ý chỉ có thần thái của một ngôi sao)

Tạ Di đã lẩn lộn trong cái vòng lẩn quẩn nhiều năm, chuyện thế này cũng từng trải qua nhiều rồi, thế nên sẽ không hàm hồ: “Lần này, trong giới điện ảnh, trình độ của hai người chẳng phân biệt được, cứ sà sà nhau, khó có thể phán đoán rõ ràng. Nếu đã như vậy, chi bằng kéo dài quy tắc, kết hợp hai loại phương pháp ‘nhìn ngang’, ‘nhìn thẳng’ mà bình phẩm.”

‘Nhìn ngang là chỉ **lấy khung cảnh luận khung cảnh, đơn thuần đem Vân Tu trong ‘Đường Vân Khởi’ cùng Chữ Phong trong ‘Giang Sơn’ tiến hành so sánh.

(**Nguyên văn của từ này là ‘chữ phiến’ hay ‘mảnh’ (mình cũng k hiểu rõ lắm nhưng theo mình nghĩ thì đây là kiểu so sánh bề nổi, bối cảnh của hai người.)

‘Nhìn thẳng’ là nhìn chung diễn viên này qua các bộ phim đã tham dự. Lại nói đến so sánh, lần này hẳn so sánh hai người dựa vào diễn xuất nhân vật trong phim.

Lúc này, tình cảnh rơi vào cục diện bế tắc.

Lời này Tạ Di nói ra, tuy bề ngoài trông như chẳng có gì nhưng bên trong lại mang theo uy quyền nhất định, nhóm người bình phẩm đang ngồi xung quanh đều đồng ý.

Chỉ có Tạ Di – người từng hợp tác với Vân Tu và Chữ Phong trong “The Legacy” mới có thể hiểu được – bàn cờ này bắt đầu thay đổi thế trận thắng lợi rồi!

Quả nhiên phân tích xong, sau khi xem xét diễn xuất của Vân Tu và Chữ Phong từ bộ phim « The Legacy » phần 1 và phần 2, đến bộ điện ảnh bọn họ đóng.

Tính cách Chữ Phong từ bộ “The Legacy” đã thể hiện rõ sự bá đạo, thâm tình.

Mà nhân vật Vân Tu đóng, một bên là người ôn nhu, ngấm ngấm chịu đựng, che dấu ý nghĩ đen tối trong nội tâm, một bên là người không màng đến hình tượng, có khí phách nam nhi hào hùng, hình tượng tâm huyết. Nhất là khi dùng đến ánh mắt để diễn đạt nội tâm, khiến người ta dễ rung động!

Tạ Di tà khí cười cười, một đôi ‘Hắc Diệu Thạch’, giống như liếc mắt một cái thôi liền có thể nhìn thấu tâm tư người khác.

Có lẽ những nhà bình phẩm đang ngồi ở đây đều có nhiều kiến thức, hiểu rõ về diễn xuất, mọi thứ đều vô cùng lợi hại nhưng hắn đã lẫn lộn trong giới điện ảnh quốc tế vài năm, thử sức với vô số nhân vật.

Loại người này, vốn tích trữ được nhiều kinh nghiệm.

Không chỉ khiến người ta có kiến thức rộng rãi, gặp chuyện không sợ hãi. Càng quan trọng, tại thời điểm đặc thù, trên người hắn, cái loại gọi là ảnh đế, khí chất của một siêu sao trẻ liền toát ra.

Đó là cái mà người ngoài không thể thấy.

Lúc này, Tạ Di đã tổng kết vấn đề xong, cùng lúc này toàn thân phát ra một loại khí thế, mơ hồ khiến người ta thấy rõ được đáp án, chẳng còn tâm trạng nghĩ đến quyết định cuối cùng của mình!

Thấy mọi người đều không nói gì nữa.

Tạ Di nhú mày, tay cầm bút đặt xuống bàn viết: “Vậy quyết định như thế đi! Lần này, diễn xuất của Vân Tu kinh ngạc hơn Chữ Phong nhiều” (Năng: Bá đạo trên từng hạt gạo T^T.) Đây là lí do giải thích thỏa đáng nhất.

[HPDB: Suy nghĩ lâu như vậy, cuối cùng lí do Di ca đưa ra cũng đơn giản thật, nhưng lần này em thấy Di ca rất là có mắt nhìn người (')]

Khi đó, lựa chọn như vậy Tạ Di cũng không hối hận.

Hắn đau đầu nhất chính là giải thích với Lệ Duệ thế nào.

Lệ Duệ là tổng tài của ESE, hắn cùng ESE ký hợp đồng chưa lâu, không nghĩ muốn đắc tội với đối phương.

Dù cho hợp đồng đã hết, Mục Triết Bạch cũng thường xuyên khuyên giải hắn nguyên tắc xử thế cũng là: Thà rằng ít hơn mười người bằng hữu, nhưng nhất định không thể có nhiều địch nhân.

Thực tế, địch nhân kia ở trong xã hội còn là nhân vật có mặt mũi.

Ở bên cạnh chờ đợi hồi lâu, cuối cùng Mục Triết Bạch thấy Tạ Di vừa đi ra, lập tức sẵn sóc, đưa cho anh một ly café [HPDB: vợ sẵn sóc chồng chu đáo quá!!! (= ' =)]

“Tình huống không được như ý? Chữ Phong không được giải thưởng người mới ư tú nhất?” – Mục Triết Bạch thấy Tạ Di thất thần, liền biết rõ đã gặp tình huống ngoài ý muốn rồi.

“Vốn là hắn đấy... Bất quá là lật lại, xem xét bảng bình chọn” – Tạ Di nheo mày.

Tạ Di không biết thế nào lại cùng Mục Triết Bạch kể lại hết nội tâm, cái loại tâm tình kì quái [Vợ chồng đương nhiên là nên san sẻ cảm xúc mà!!! (_)]

Cái loại này đối với Vân Tu là ảo giác của sự áy náy

Chỉ cần vừa nghĩ tới Vân Tu không trúng cử, hắn liền không chịu nổi nhớ tới người kia, sai sót của giải thưởng Kim Bách hạng mục nam diễn viên xuất sắc nhất năm đó.

“Tôi cuối cùng vẫn là ủng hộ Vân Tu, muốn Vân Tu thắng.”

Mục Triết Bạch nghe xong hơi ngẩn ra, trên kính mắt lóe lên tinh quang.

“Đây là chuyện Phong Cảnh giao phó. Chúng ta chỉ có thể nghe theo, không có cách nào khác.”

“Hả” – Tạ Di ngẩng đầu nhìn Mục Triết Bạch.

“Anh vốn dựa theo ý của Lệ Duệ, bỏ phiếu cho Chữ Phong, nhưng mà trong thời khắc quan trọng nhất, Phong Cảnh gọi điện tới đây, cho anh tìm đến Vân Tu không phải sao?... Anh ở đây, bên cạnh phòng bình phẩm, cũng không hề biết hướng đi của ESE. Phong Cảnh trong điện thoại ám chỉ bình chọn, anh đương nhiên là muốn xử lý theo ý của ESE.”

Lần này, bình phẩm có 13 người.

Dù cho đối với Lệ Duệ giấu giếm Tạ Di đem phiếu về tìm đến cho Vân Tu, cũng không có thể cam đoan ngày sau không có người để lộ ra ngoài, hoặc là trong trường hợp nào nói ra ngoài, tương lai rơi vào tai Lệ Duệ.

Mà Phong Cảnh, ngay từ đầu liền đề cập với Tạ Di về vấn đề này

Mục Triết Bạch đánh vào chủ ý, liền đem sự giao phó của Phong Cảnh kéo dài, đẩy về sau. – Lệ Duệ trước tiên là kêu tìm đến Chữ Phong, sau đó lại nói Phong Cảnh bảo tìm đến Vân Tu. Bọn hắn chỉ có thể cho rằng ESE tạm thời muốn thay đổi người được chọn nên đã phán đoán như thế.

[HPDB: Anh Bạch thật đa mưu, cơ mà làm như vậy ác với Cảnh quá > <>

Dù sao cũng đã xác thực...

Tuy rằng lấy Phong Cảnh làm bia đỡ đạn có chút quá đáng

Nhưng mà so với việc Tạ Di có khả năng đắc tội với Lệ Duệ, Mục Triết Bạch không có chút áy náy nào về việc lựa chọn này.

[HPDB: Phải dồi! Trong tim vợ là chỉ có mỗi chồng à!!~ ()]

Về phần Phong Cảnh cùng Lệ Duệ bên kia...

Mục Triết Bạch dùng ngón giữa đẩy kính mắt, tuy rằng hắn không rõ cụ thể chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng mà chuyện lần này, giống như hắn đã bắt đầu cảm nhận được giữa hai người đã bắt đầu xuất hiện mâu thuẫn...

(Nắng : Ngón giữa a...thật là ba trăm T^T.)

Mục Triết Bạch mỉm cười.

27. Chương 27

Edit: Nắng Diệp Ân

Bao năm qua, sau khi kết thúc lễ trao giải Kim Bách thưởng đều tổ chức một buổi party lớn.

Năm nay cũng không ngoại lệ.

Lần này « Đường Vân Khởi » đã giành được vị trí số sáu trong bảng đề danh, Liễu Nghệ thành công đạt được giải thưởng nữ diễn viên xuất sắc nhất, giải thưởng nam diễn viên ưu tú nhất cũng rơi vào tay Vân Tu, lại thêm giải quay phim tốt nhất cùng phối nhạc trong lễ trao giải Kim Bách năm nay! Thu hoạch thật không ít!

Đỗ Vân Tu là thành viên trong đoàn phim « Đường Vân Khởi », tự nhiên sẽ đứng bên cạnh đạo diễn trong buổi Party.

Nhưng Legacy lại là một phần của ESE, kết quả sau khi Đỗ Vân Tu kính rượu chúc mừng cùng đám anh chị, tiền bối trong công ty, khi quay đầu đã không thấy bóng dáng đạo diễn đâu nữa.

Đỗ Văn Tu đang lẩn quẩn cầm ly Champagne tìm trong đám người, không tìm được đạo diễn, nhưng lại thấy bóng dáng quen thuộc của Liễu Nghệ với bộ váy tím đồng bộ với trang sức kim cương sang trọng trên người.

Hắn không khỏi cười cười.

Tuy rằng mặc bộ váy này bước trên thảm đỏ có phần bất tiện, nhưng phải công nhận là thiết kế của bộ lễ phục này vô cùng đẹp, cắt may tinh xảo, hoa quang lưu chuyển*, thể hiện được khí chất tao nhã của người mặc...Nhất là muốn tìm thấy Liễu Nghệ cũng có phần dễ dàng hơn.

(*Mình nghĩ rằng ý nói đến phần thiết kế kim tuyến lóng lánh long lanh trên áo :|||))

Liễu Nghệ cầm trong tay ly nước trái cây, đang cùng các nghệ sĩ khác trò chuyện phiếm.

Trong số các nghệ sĩ kia, có một số người Đỗ Văn Tu nhận ra được.

So với kiếp trước, lúc đó hắn xuất đạo muộn vài năm, ở trong giới giải trí đợi thêm năm, sáu năm, so với Liễu Nghệ lại càng sành sỏi hơn. Đón qua không ít phim truyền hình cùng điện ảnh, có vài fan cố định có chung niềm đam mê điện ảnh, chỉ là như vậy nhưng vẫn còn cách thành công một khoảng rất xa, làm sao có thể so với sự nổi tiếng như ngày bây giờ.

Trong buổi Party này, Đỗ Văn Tu quen biết chỉ có mỗi Chữ Phong và Liễu Nghệ .

Hắn và Chữ Phong đều là thành viên chung một nhóm, tuy rằng ngày thường trông như thân thiết, nhưng giữa hai người vẫn có sự cạnh tranh ngầm với nhau.

Hoặc là nói... Bằng mặt, không bằng lòng.

Với nhân khí thế này, đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Giống như giải thưởng Kim Bách vừa mới công bố, đến khi phỏng vấn đã có phóng viên hỏi Chữ Phong, không có được giải thưởng này, hắn có thật thất vọng không?

Chữ Phong cười nói, không đạt được giải « Người mới ưu tú nhất » hắn có một chút tiếc nuối. Bất quá sau khi nghe anh em tốt của mình đạt được giải thưởng, hắn liền vì Văn Tu mà cảm thấy cao hứng! Bởi vì Văn Tu đã đem lại một phần vinh quang cho cả nhóm Legacy bọn họ, khiến hắn không khỏi tự hào! (Anh em tốt?!!!) Đến nỗi hỏi vì sao sau khi nghe Văn Tu được xưng tên nhận giải, thế nhưng hắn lại tỏ ra hưng phấn như vậy?

Chữ Phong như trước ứng phó với đám phóng viên, luôn miệng nói “Chỉ đơn thuần vì Văn Tu mà cảm thấy cao hứng”.

Tuy rằng trả lời khéo léo như vậy, nhưng lão phóng viên cũng không phải lần đầu tiên gặp qua tình huống này, bên trong có nội tình gì, có tin vệt thế nào, đã sớm đoán được bảy tám phần.

Ngồi trước bàn, Chữ Phong vẫn là biểu hiện ra vẻ hào phóng, dí dỏm, tựa hồ Legacy chính là một nhóm thần tượng mà các thành viên trong đó đều xem nhau như anh em tốt.

Nhưng phỏng vấn vừa kết thúc, gần tới buổi Party, liền chẳng thấy bóng dáng Chữ Phong đâu...

Tại buổi Party, không nhận thức rõ người, cũng thật có điểm xấu hổ.

Đỗ Văn Tu đành phải nâng ly rượu, bước đến gần Liễu Nghệ.

“Diễn viên tên Văn Tu quả thật là không tệ. Mới vừa xuất đạo, liền gia nhập nhóm thần tượng nổi tiếng, lại là thần tượng có tiếng tăm, chưa gì đã nhanh chóng đạt được giải « Người mới ưu tú nhất ».”

“Chỉ cần có khuôn mặt là có thể thôi! Thực không hiểu nổi các fan hâm mộ bây giờ nghĩ cái gì nữa, giới giải trí hiện tại thế nào lại trở nên như vậy!” Một nam nghệ sĩ có tài nhưng không gặp thời khẽ nói, “Cần kỹ xảo lại không biểu diễn kỹ xảo, cần giọng hát lại không có giọng hát. Chẳng qua chỉ có mỗi vẻ ngoài tuấn tú, khiến một đám nữ sinh mê mẩn, thật khô hạn!”

“Ai mà chẳng biết ở đây có nội tình. ESE chỉ sợ là mất không ít tiền để thu phục giám khảo.” Sau lời của gã nghệ sĩ, nữ minh tinh liền hí mắt cổ quái cười cười: “Vừa rồi không thấy Chữ Phong đứng lên trước sao?!”

“Ồ? Hình như thật sự là vậy. Lúc ấy Chữ Phong tỏ ra vô cùng cao hứng, chẳng lẽ... Là Vân Tu sau đó ngầm đoạt lại giải thưởng?” Có người khe khẽ cười, “Nghe nói giám đốc ESE bên kia yêu thích đàn ông, không biết... Có hay không vì nghệ thuật mà ‘Hiển thân’...”

Vòng luẩn quẩn này vốn là nơi tràn ngập sắc đẹp, mê hoặc cùng danh lợi.

Vì để nhận được vai diễn, do đó nịnh bợ ông chủ lớn, người chế tác, nhà đầu tư, đạo diễn... Thậm chí còn phát sinh quan hệ với họ để trao đổi.

Nhiều đêm không xuể, cũng đã nhìn quen rồi.

Một phen bất quá* như vậy, coi như họ không chính mắt thấy Vân Tu cùng cấp cao ESE có quan hệ mờ ám, nhưng sau lưng lại dùng ngữ điệu ái muội gắt gao đem chuyện Vân Tu đoạt giải liên hệ với cái được gọi là « Nội tình »...

(*Mình nghĩ là ý nói k có chắc chắn nhưng kết luận chém đinh chặt sắt, giống báo lá cải ý.)

Đại khái là uống rượu hơi nhiều, mấy người kia có chút say, vì thế tán gẫu liền có chút “Quên hết tất cả”.

Hoặc là bọn họ cho rằng Vân Tu chỉ là một người mới nhỏ nhoi không có chút uy hiếp, hoặc là dựa vào năng lực bản thân, chân chính bước vào giới giải trí nên không biết cái gì gọi là « Thế lực phía sau ». Bởi vậy, bọn họ liền tỏ ra bộ dạng tiền bối, phát biểu « Ý kiến » bản thân. Suốt cả quá trình, tuy rằng ngay từ đầu, sắc mặt Liễu Nghệ khẽ biến vài lần.

Nhưng rồi sau đó vẫn tao nhã cầm ly nước trái cây, mặt mỉm cười nghe bọn họ thảo luận. Không nói chen vào, cũng không nhiều lời, dù chỉ là một câu.

Kết quả chính là —— bọn họ không phát hiện ra Đỗ Vân Tu đứng cách đó không xa...

Đỗ Vân Tu bước đến giữa chừng liền dừng lại.

Vừa mới ở trong đám người nhìn thấy Liễu Nghệ lúc này đang cười trừ.

Hắn không tự chủ được lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Trong lòng Đỗ Vân Tu hiểu được.

Giới giải trí chính là như vậy. Có thể vừa rồi vẫn là giáp mặt chúc mừng nhau, nhưng sau lưng chính là mang bộ mặt khác.

Khẩu phật tâm xà, cũng chỉ có thế.

Mà tiền bối có bối cảnh to lớn chống đỡ, vì thế mà chen ép người mới cũng là chuyện thường xuyên xảy ra trong giới giải trí.

Nhìn chung cả giới giải trí, hẳn liền thanh tỉnh, diễn xuất của mình rốt cuộc là như thế nào.

Có phải thật sự kém đến nỗi như lời bọn họ nói hay không...

Nhưng diễn xuất này nọ, không có ranh giới rõ ràng, cũng vô pháp có thể đánh giá chính xác.

Loại nhân giả kiến nhân* thế này chủ yếu là đến từ sự đánh giá của người xem và truyền thông đối với diễn viên.

(*Người có lòng nhân từ thì thấy nhân từ.)

Nói diễn viên đó đóng vai nhân vật này tốt, không biết phải phân tích rõ kỹ xảo diễn xuất thế nào nhưng người xem lại cảm nhận được diễn xuất như vậy là không sai.

Tương tự như thế, nếu nghệ sĩ khác cùng truyền thông bên kia đều cho rằng diễn xuất của hắn tầm thường.

Như vậy tốt cùng có phải tầm thường hay không, trên thực tế, diễn xuất vẫn liền có chút không tốt?

Rất nhiều người không có tâm dành thời gian xem rõ diễn xuất, vì thế khá nhiều bộ phận người xem thuận miệng, bảo sao hay vậy.

Hơn nữa, hần quả thật chỉ là một người mới.

Nổi tiếng quá nhanh, mới diễn một bộ phim, liền lấy được danh tiếng cùng doanh thu phòng bán vé rất không tồi, thậm chí còn đạt được giải thưởng... Sự nghiệp như vậy, thật sự so với các nghệ sĩ khác thuận lợi hơn nhiều.

Có lẽ chính bởi sự nghiệp nước xuôi gió thuận thế này, đã khiến cho nghệ sĩ khác hoặc công ty cạnh tranh với ESE có chút không thoải mái.

Đây là, giới giải trí...

Vốn là nghĩ đến việc tới chào hỏi nhưng cuối cùng giữa chừng lại thành ra mất hứng.

Đỗ Văn Tu tự giễu cười cười, đang chuẩn bị xoay người bỏ đi, một đạo thanh âm lãnh tĩnh lại truyền trong tai ——

“Văn Tu bằng diễn xuất chính mình, mới có thể đạt được giải thưởng « Người mới ưu tú nhất ».” Lâm Huyền mặc bộ váy dài kim tuyến lấp lánh màu bạc, cả người tỏa ra khí chất lãnh lệ xuất trần, cao quý lại thanh lịch, giống như một nữ thần băng tuyết. Cô rõ ràng là đi ngang qua, thậm chí không có hứng thú dừng lại cùng mấy người kia hàn huyên, chính là ngẫu nhiên phóng một ánh mắt về phía họ.

Đây chỉ là một động tác nhỏ.

Bất quá chỉ với ánh mắt này mà thôi.

Nhưng lại khiến những người đó lại trở nên vô cùng nhỏ bé dưới ánh nhìn của Lâm Huyền —— bởi vì đây là chân chính, cái mà bọn họ không thể so sánh, tư thế của một siêu sao quốc tế!

Nếu dùng gió để hình dung.

Có lẽ Liễu Nghệ chính là một cơn gió mát nhẹ phớt qua mặt, mà Lâm Huyền, lại là một cơn bão hoặc một cơn lốc xoáy, trên người phát ra hơi thở lạnh lùng, người bình thường căn bản không dám tới gần, cũng không thể tới gần.

Kia, chính là sự khác biệt.

Không chỉ là địa vị, mà còn là khí thế.

“Đến nỗi nghi ngờ diễn xuất của hần, tôi đề nghị mấy người trở về liền hảo hảo xem qua « Đường Vân Khởi » đi.” Lâm Huyền hơi nhú lại đôi mày dài mảnh, ngữ khí cũng thản nhiên, “... Tối thiểu, đem mười ba bộ điện ảnh năm nay toàn bộ xem qua một lần, rồi hãy đến phát biểu, đánh giá.”

Tuy rằng Lâm Huyền chính là khách quý của lễ trao giải này, nói đúng ra, cô chỉ cần đến trao giải là đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Nhưng trước khi về nước, cô vẫn là đem mấy bộ điện ảnh trong danh sách đề cử một lần xem qua hết.

Bất quá Lâm Huyền làm được, ngoài cô ra thì các nghệ sĩ khác tất cũng làm được.

Chính là bọn họ chỉ vừa nghe thấy, hoặc là nhìn qua đoạn ngắn bộ điện ảnh này, liền có khối người phát biểu bình luận.

Một phần là bởi vì thời gian riêng của nghệ sĩ cũng rất ít, hiện tại chỉ bỏ thời gian xem một bộ điện ảnh, cũng đã khó có khả năng.

Mặt khác, vốn trong lòng bọn họ mang theo tâm tư “Bát Quái” .

Chưa xem qua phim nhựa, đối với vai diễn này chỉ đưa ra lời cân nhắc tiêu chuẩn.

Mà bản thân đối với Vân Tu cảm thấy phản cảm, hoặc là bởi vì đối phương nổi tiếng hơn mình, do đó liền cảm thấy bản thân bị uy hiếp, coi như bộ điện ảnh kia có chiếu trước mặt mấy trăm lần thì bọn họ vẫn như trước coi như là không thấy, nói ầu nói tả.

Chẳng qua vấn đề này từ miệng Lâm Huyền nói ra lại khiến cả đám phải câm lặng.

Bởi vì hai chữ “Lâm, Huyền” này.

Đã không phải chỉ đơn giản là đạt được ba thứ là giải thưởng diễn viên, kỹ xảo diễn xuất, cam đoan doanh thu của phòng bán vé nữa. Mấy năm nay cô phát triển sự nghiệp ở nước ngoài, bộ điện ảnh của cô không chỉ gây nên cơn sốt của phòng bán vé, mà còn được đề cử trong giải Oscar!

Với danh tiếng cùng địa vị như vậy, không nữ minh tinh nào có thể so sánh được.

Thậm chí phóng tầm mắt về phía toàn bộ nghệ sĩ, có lẽ cũng chỉ có mỗi Tạ Di có thể theo kịp bóng lưng cô... Một nữ minh tinh nắm trong tay phân lượng thế này, cũng không cần phải dựa dẫm vào ông chủ lớn hay đạo diễn nào nữa.

Bởi vì danh tiếng của cô, thân thể của cô, diễn xuất của cô, giải thưởng, cùng doanh thu phòng bán vé của cô, tất cả đều còn tại đó! Không ai có thể lay động!

... Như vậy địa vị vững chắc cùng thanh danh đó, ai dám lên tiếng đây?

Lâm Huyền nhẹ nhàng liếc bọn họ một cái.

Thấy những người này không hề lên tiếng, liền chuẩn bị rời đi. Cô vốn cũng chỉ là đi qua thôi, trong lúc vô ý nghe được bọn họ Bát Quái nói chuyện phiếm về Vân Tu. Còn về chuyện Vân Tu có quan hệ mờ ám với cấp cao của ESE thì cô không rõ lắm, cho nên không phát biểu ý kiến.

Nhưng đám người kia cư nhiên lại phán xét tùy tiện về diễn xuất của Vân Tu...

“Chị Lâm!” Liễu Nghệ từ phía sau gọi lại cô.

Lâm Huyền quay đầu lại, nhíu nhíu đôi mày được tỉa gọn gàng, mang theo ý hỏi.

“Chị Lâm... Chị trong khoảng thời gian này có khỏe không? Vừa rồi lên nhận giải thưởng lớn nên không kịp hỏi thăm chị.” Cử chỉ Liễu Nghệ luôn luôn hào phóng, nhưng ở trước mặt Lâm Huyền lại...

Nói như thế nào đây?

Đỗ Vân tu cảm thấy giữa hai người này... Giống như là nhân viên nữ tài giỏi mới vào công ty chưa lâu đã hùng hổ xông lên khiêu khích với nữ nhân viên đã lăn lộn trong nghề được mấy năm rồi, hình ảnh ấy không khỏi có sự chênh lệch lớn.

—— không phải cùng cấp bậc.

Ở trước mặt Lâm Huyền, chỉ sự ngây ngô của Liễu Nghệ đã là một thứ không thể so sánh rồi.

Độ nổi tiếng so với Lâm Huyền vẫn còn kém rất xa.

“Cũng không tệ lắm.” Giọng nói Lâm Huyền thản nhiên. Tuy rằng không lộ ra vẻ lạnh lùng với những người khác, nhưng cũng không tỏ ra nhiệt tình mấy.

“Vậy là tốt rồi. Chúng tôi vẫn luôn nghĩ tới chị. Anh của tôi, anh của tôi hần...” Liễu Nghệ nhắc tới Liễu Chương, ngữ khí không kìm được, lại trở nên ngập ngừng ấp úng.

“Cô là nữ chính trong phim « Đường Vân Khởi ».” Lâm Huyền cắt đứt lời nói của đối phương, không muốn tiếp tục nghe.

“Hả? ... Đúng vậy.” Liễu nghệ hơi sững sờ, có chút không rõ vì sao Lâm Huyền đột nhiên lại thay đổi đề tài.

“Cô cũng tiến vào vòng luân quần này đã nhiều năm rồi nhỉ. Diễn xuất của Vân Tu... Người mới đạt được giải « Nữ diễn viên xuất sắc » như cô, cảm thấy thế nào?”

Mặt Liễu Nghệ đỏ lên, hiểu được ý tứ của Lâm Huyền.

“Không phải như vậy. Bởi vì những người đó...” Cô muốn giải thích.

“Về điểm này, cô thật ra ngoài ý muốn có điểm giống với anh trai cô — cho tới bây giờ chỉ biết lựa chọn ‘Bo bo giữ mình’, hoặc là nói, nhát gan sợ phiền phức? Ha ha.” Ngờ ngợ Lâm Huyền vừa chuyển, “Sự ân cần thăm hỏi của cô, tôi đã tiếp nhận rồi. Đủ để anh của cô, cũng không cần phải như vậy.” “Anh của tôi, anh ấy đã hối hận lâu lắm rồi!”

“Chị, lại thật sự là không thể nhận sao...” Liễu Nghệ ở phía nói với theo.

Lâm Huyền xoay người đang muốn rời đi.

Khách nhân dự buổi Party này nhiều không đếm xuể, không riêng đám người chặn tầm mắt, mà lời nói của Liễu Nghệ cũng hoặc nhiều hoặc ít khiến cô có chút phân tâm, Lâm Huyền không có phát hiện cùng lúc đó, nhân viên phục vụ đang bưng khay rượu từ sau lưng cô bước tới gần.

Giữa chỗ phục vụ sinh và Lâm Huyền đứng vốn có một vị nhân đứng đó, kết quả người khách kia mới vừa rời khỏi vị trí, nhân viên phục vụ tiến về phía trước mấy bước, mà Lâm Huyền lại xoay người, mắt thấy hai người sắp va vào nhau —

Đỗ Văn Tu tay mất lạnh lẹ bước vội mấy bước, cánh tay duỗi ra, một cái xoay tròn, Lâm Huyền bị hấn kéo qua.

Bộ váy màu bạc trên không trung tao nhã vạch ra mấy điểm gọn sóng xinh đẹp...

“Rầm” Âm thanh rượu sánh ra ngoài, còn có cả tiếng thủy tinh vỡ khi mấy ly rượu chân dài* bị rơi xuống đất.

(*Cái ly dành riêng cho rượu vang, có thiết kế chân dài, bầu ly to ý.)

Mọi chuyện phát sinh chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Động tĩnh như vậy không thể bảo là không lớn, lập tức khiến mọi ánh mắt ở đây đều hướng về phía họ.

“... Không có việc gì chứ?” Lâm Huyền hốt hoảng nói.

Đột nhiên bị một nam nhân trẻ tuổi ôm eo, kéo qua một vòng, nháy mắt Lâm Huyền liền có điểm không phản ứng kịp.

Đợi sau khi lấy lại tinh thần, mới phát hiện người trước mắt là Văn Tu – Người mới đạt được giải nam diễn viên ưu tú nhất. Cô đang muốn tức giận chất vấn đối phương vì sao lại làm ra hành động như vậy!

Thì thanh âm thủy tinh vỡ liền truyền đến, sau đó nhân viên phục vụ liên tục giải thích...

Lâm Huyền giờ mới hiểu được, là người trước mắt này đã giúp cô thoát khỏi tình huống khó xử.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Đỗ Văn Tu nhẹ nhàng cười.

Giống như mây trắng trên bầu trời chậm rãi phiêu động, trong suốt, sạch sẽ.

Hắn dùng tay khê lau vài vệt nước đọng ở vai trái.

Vừa rồi, chiếc khay va vào vai trái hắn, tuy rằng không tránh khỏi việc rượu sánh ướt bộ lễ phục Versace màu trắng, nhưng — may mắn là không đổ lên người Lâm Huyền.

Chuyện này phát sinh trên người nữ minh tinh, có chút xấu hổ

Hắn là nam nhân, không sao cả.

“Tây phục của cậu...”

“Không cần để ý.” Ánh mắt Đỗ Văn Tu thật thành khẩn, một bên nói mấy câu khiến Lâm Huyền yên tâm, một bên khoát tay, ý bảo nhân viên phục vụ đang lo lắng, bắt an kia có thể rời đi.

“Tây phục của cậu đều dính rượu hết rồi.” Lâm Huyền hơi nhú mày. Nếu không nhờ đối phương giúp đỡ, có lẽ hiện tại người bị vấy ướt trang phục chính là mình, vô luận là trước ngực hay vạt áo, đều khiến cô không khỏi xấu hổ... “Không sao, trở về đổi một bộ thì tốt thôi.”

“Cám ơn cậu, bằng không tôi nhất định rơi vào tình huống khó xử rồi.” Lâm Huyền khẽ cười với Đỗ Văn Tu, ngữ khí cảm kích.

Hai năm qua, Lâm Huyền đều lấy vẻ lãnh lệ để tạo nên hình tượng bản thân.

Lúc này mỉm cười, tựa cánh hoa nhẹ nhàng, chậm chậm rơi trên mặt nước, khiến Đỗ Văn Tu có cảm giác giống như thời gian quay ngược lại khi đó...

“... Thật tốt, cô vẫn không thay đổi.” Đỗ Văn Tu hoảng hốt, nhẹ nhàng nói một câu.

Vô luận là ở lễ trao giải, hay là lúc Liễu Nghị nói chuyện với Lâm Huyền.

Tuy rằng cô vẫn như trước xinh đẹp động lòng người, năm tháng cũng không có lưu lại dấu vết ở trên người cô... Nhưng khí chất của cô, lại khác xa hoàn toàn với khi trước...

Không còn là một Lâm Huyền ôn nhu, hoạt bát như trước kia nữa. Mà là một Lâm Huyền lạnh lùng, như băng tuyết, cả người lộ ra vẻ thần nhiên, xa cách.

Lâm Huyền như vậy khiến hắn cảm thấy xa lạ, hắn chưa từng thấy cô như thế bao giờ...

Nhưng ở trong lòng hắn, không người nào có thể thay thế được vị trí của Lâm Huyền. Mặc kệ thay đổi như thế nào, Lâm Huyền trong lòng hắn như cũ vẫn là một người bạn quan trọng nhất.

Bất quá hiện tại vài giây ngắn ngủi tiếp xúc qua.

Đỗ Văn Tu lại phát hiện, Lâm Huyền so với trước kia vẫn không thay đổi. Cho dù bề ngoài trở nên lãnh lệ, trong lòng cô vẫn mãi như trước..

“Cái gì?” Lâm Huyền không nghe rõ.

Nhưng Đỗ Văn Tu không có lặp lại, chỉ là ôn nhu cười với cô.

Bị đối phương cặp kia sáng được như mực nhiệm giống như đôi mắt nhìn thấy.

Bỗng nhiên tim Lâm Huyền đập chậm một nhịp. (Đừng mà chế Huyền T^T...)

Loại ôn hòa thế này, mang theo ánh mắt bao dung, cảm giác này giống như đã quen thuộc lâu lắm rồi, trong nháy mắt nhanh chóng chiếm trọn một góc trong lòng cô...

“Cần khăn tay sao?” Có người tới gần, lễ phép hỏi. Lơ đãng đánh vỡ bầu không khí giữa Lâm Huyền và Đỗ Văn Tu.

Đỗ Văn Tu quay đầu lại.

—— là một thanh niên với vẻ ngoài tuấn mỹ, dáng người cao gầy, vai rộng chân dài.

Ước chừng bộ dạng hắn tầm hai mươi tuổi, một đôi mắt màu hổ phách với ánh nhìn trong trẻo như thủy tinh, bên trong lại ẩn ẩn vài tia quang mang nhỏ, rạng rỡ sinh huy.

Trên trán lộ ra khí chất phi thường đặc biệt, là thứ mà một khi gặp qua một lần, liền khắc sâu ấn tượng trong lòng.

Giọng nói hắn trầm ổn.

Không phải là chất giọng Trung thuần túy, mà lại giống như pha lẫn khẩu âm của nơi khác.

Cũng chính bởi sự kết hợp này, khiến cho thanh âm hắn so với người thường lại càng mị hoặc hơn.

“Tôi vừa thấy cậu vì bảo vệ Lâm Huyền mà tây phục đều bị rượu dính ướt.” Đối phương đưa khăn tay về phía Văn Tu, giống như một đứa trẻ, khẽ cười rộ lên.

“... Cảm ơn.” Đỗ Văn Tu kịp phản ứng, vội vàng tiếp nhận.

“Tôi tên là Phó Tử Hân.”

Lâm Huyền vừa nghe thấy cái tên này, lập tức lộ vẻ hơi kinh ngạc nhìn đối phương... Họ Phó? Sẽ không phải là...

Khúc nhạc đệm khẽ ngân lên.

Trong một khắc này, có người chủ động đi vào ván cờ; có người lại luôn chú ý tới, mang theo tâm tình phức tạp, tỷ như Liễu Nghệ.

Cũng có người lưu ý tới, nhưng sẽ không tới gần, giống như Bùi Thanh đang đứng cách đó không xa, kể cả người mới vừa về nước kia đang ở một chỗ bí mật nào đó trong hoa viên, cùng nữ minh tinh khác cá nước thân mật...

Ai cũng không biết.

...Vận mệnh phức tạp của bọn họ sau này sẽ đan vào nhau thế nào.

Lễ trao giải Kim Bách kết thúc còn chưa lâu.

Giới giải trí liền nổi lên cơn sóng gió, thế tới hưng hưng!

Hai gã người mới nổi tiếng thật nhanh, sức bật mạnh, nhân khí cao, quả thật so với Legacy chỉ có hơn không có kém!

Toàn bộ truyền thông bốn phía đưa tin, mỗi ngày đều là trang đầu đề!

Bọn hắn mặc trang phục gì, chào hỏi nghệ sĩ khác thế nào, MV là tìm nữ nghệ sĩ nào, cho dù chỉ là một tin tức nhỏ bé, không đáng nhắc, cũng có thể chiếm cứ nửa đầu trang báo!

Mà fan hâm mộ của bọn họ càng thêm điên cuồng, càng thêm cuồng nhiệt! Mỗi ngày qua đi, diễn đàn liền lấy tốc độ nhanh chóng mặt nổi lên hàng loạt tin tức mới bàn luận về họ!

Này gã người mới này liền nhanh chóng đánh vỡ kỉ lục ghi lại của Legacy!

Bọn họ.

Một người là trưởng tôn của Phó lão thái gia, một người là em trai của tổng tài ESE, Lệ Duệ —— địa vị tôn quý, phía sau lại có bối cảnh giàu có cùng thế lực chống đỡ, quả thật có một không hai!

Bọn họ, một người tên là Phó Tử Hân, một người tên là Lệ Tiêu.

À trong bản QT chức vị của PC trong ESE ghi là tổng thanh tra, ta hỏi con bạn, liền edit thành tổng giám đốc T^T giờ nhìn lại thấy đúng hàng zs Lệ Duệ tổng tài, đành sửa lại PC là giám đốc.

28. Chương 28

Edit: Nắng Diệp Ân

Trong khoảng thời gian ngắn, sự nổi tiếng của Phó Tử Hân cùng Lệ Tiêu lấn át cả bốn người Legacy!

Cái này cũng khó trách.

Tuy rằng bốn người Đỗ Văn Tu có người mang nét đặc sắc, hoặc anh tuấn gợi cảm, hoặc trung tính ôn nhuận.

Nhưng bọn họ chẳng qua là cá chép nhảy Long Môn, coi như cố gắng tới đâu, một ngày kia thành công hóa rồng... Cũng không thể che dấu hết việc trước kia vốn là cá chép.

Nhưng Phó Tử Hân cùng Lê Tiêu thì không giống vậy.

Hai người có xuất thân cao quý, trời sinh Chân Long thái tử. Hơn nữa gia thế hiển hách, từng du học ở nước ngoài, cộng thêm vẻ ngoài cực kỳ tuấn tú, mang theo vẻ đùa bỡn với tà khí tản ra mê hoặc lòng người, cùng với tiền tài lẫn địa vị phía sau — quả thực đó mới chính là giấc mộng của bao nữ nhân khác!

Nếu như nói Legacy là nhóm thần tượng sắm vai bạch mã hoàng tử trong lòng các thiếu nữ.

Như vậy Phó Tử Hân và Lê Tiêu, trong hiện thực, chính là thái tử gia giàu có hàng thật giá thật! Không chỉ có nhiều fan hâm mộ, mà ngay cả truyền thông cũng phải cấp ESE vài phần mặt mũi, vì để nịnh hót mà viết không ít bài báo nâng đỡ, tán thưởng vô số, hâm mộ không ngừng!

Fan của Phó Tử Hân bên này vừa ra cái khẩu hiệu “Hân như yên hải”, thì fan của Lê Tiêu bên kia liền hô to “Tiêu Dao thiên hạ”. Khí thế hùng hổ như trên võ đài, gần hơn một tháng, nhân khí hai người càng ngày càng cao, tên tuổi liền phủ sóng khắp nơi, thật sự là vô cùng nổi bật!

Cũng phải kể tới bối cảnh hai người Phó Tử Hân và Lê Tiêu cũng góp một phần trong việc tuyên truyền tên tuổi, nâng cao nhân khí này.

Bất quá nguyên nhân khiến Legacy rơi vào cục diện ngày hôm nay một phần cũng do mâu thuẫn quan hệ trong nhóm.

Hiện tại quyết tâm cùng ý chí vượt lên của Legacy đã hoàn toàn không còn như lúc mới xuất đạo.

Lúc tên tuổi hai người Phó Tử Hân cùng Lê Tiêu nổi tiếng khắp giới giải trí, cướp đoạt fan hâm mộ, có thể nói Legacy, là chính mình dễ dàng chấp tay đem vị trí bá vương hiện tại trong giới giải trí trao cho người khác. Không chỉ không có bất kì hành động nào nhằm để lấy lại tên tuổi, ngược lại bên cạnh đó còn có nguy cơ nội bộ tranh chấp, lùm xùm mấy vụ tai tiếng tình dục đùa giỡn ngôi sao lớn, bị truyền thông dè bĩu, phản đối không ngừng.

Nguyên nhân này, đầu tiên là bắt nguồn ở Chữ Phong, tiếp theo là tới Amanda.

Lại thêm việc Amanda xử lý không tốt vụ tai nạn xe lần trước của Đỗ Văn Tu.

Nhưng cấp trên chỉ cần trách móc cô vài câu, ba người Chữ Phong liền vội vàng trở về tập hợp ngay. Nguyên nhân vì sao Chữ Phong lo lắng tất nhiên là không cần bàn cãi, mà Đằng Trạch, cho tới nay cũng luôn cảm ơn Amanda đã giúp hắn xử lý vụ tai tiếng tình dục, thậm chí còn giúp hắn thu xếp ổn thoả, thuyết phục cô gái trẻ bị hắn làm cho lớn bụng, đến Ủy Dật Phi, lúc trước, chính Amanda là người đã giúp hắn mời vị bác sĩ tâm lý kia... Có nghệ sĩ chủ chốt thế này nói hộ, cuối cùng ESE chỉ có thể dận Amanda sau này chú ý hơn một chút, không tái phạm nữa.

Bất quá, từ sau khi Đỗ Văn Tu và Chữ Phong độc lập tách khỏi nhóm để đóng phim điện ảnh.

Trong lòng Đằng Trạch cùng Ủy Dật Phi liền có chút bất mãn đối với Amanda, tuy rằng bề ngoài như trước vẫn xem trọng quyết định của Amanda, khen cô là người đại diện vừa xinh đẹp lại giỏi giang.

Khen ngợi như vậy, khiến Amanda không cảm thấy được lỗ hổng ở đây.

Mà trước khi Đỗ Văn Tu nhận giải Kim Bách không lâu.

Chữ Phong đã bắt đầu tỏ thái độ hờ hợt, lạnh nhạt với Amanda, gặp cô liền lộ ra vẻ mặt không vui. Nhất là sau khi các nghệ sĩ khác lần truyền thông đem hành động ở giải Kim Bách của mình xem như một câu chuyện cười để tán dóc lúc gặp nhau...

Tất cả chuyện này, đều là do Amanda.

Cô không phải là không có an ủi Chữ Phong:

“Giải ”Người mới ưu tú nhất” đâu nhất thiết là tốt đâu! Ở giới giải trí, có mấy người nhận được giải thưởng không lâu, về sau đều mai danh ẩn tích, anh xem, hiện tại có bao nhiêu người sau khi nhận được giải thưởng đó lại xuất hiện trên màn ảnh đâu... Ngay cả phóng viên hàng năm đến phỏng vấn trong giải Kim Bách đều nói, giải thưởng kia chính là điều nguyên rủa đó.”

Mặc cho Amanda nói như thế nào, Chữ Phong như trước vẫn không có dấu hiệu nguôi giận.

Thậm chí thay đổi hẳn, tham dự hoạt động cũng bắt đầu muộn.

Lúc trước còn chưa thành danh thì bốn người cảm thấy công ty cấp bọn họ căn hộ cũng không tệ lắm, tương đối tiện nghi.

Chờ sau khi nổi tiếng được hai năm rồi, sự khác biệt đó đã biểu hiện rõ ra, phát hiện rằng chỗ ở của mình lại hoàn toàn kém xa với biệt thự của các ngôi sao khác.

Vì thế đều tự mua nhà, không hề ở chung một căn hộ như trước.

Cũng bởi vậy cả nhóm bốn người Legacy, được các công ty mời tham dự hoạt động, Amanda cũng vô pháp có thể như trước kia, chỉ cần đến căn hộ chung liền có thể triệu tập cả bốn người họ.

Về mặt thời gian, mỗi người họ chỉ có thể tự mình sắp xếp ổn thỏa.

Chữ Phong luôn là người đến muộn, làm ảnh hưởng đến cả nhóm Legacy, vì thế Amanda đành phải cười cười, giải thích tốt với ông chủ công ty bên kia.

Mà thái độ của ba người kia với hẳn, không nói nhưng Amanda cũng biết bọn họ bất mãn như thế nào.

Cô lén khuyên Chữ Phong nhiều lần.

Hai lần trước là nhỏ nhẹ khuyên nhủ, phát hiện Chữ Phong không phải bởi vì ngoài ý muốn mà đi trễ, mà là căn bản cố ý đối nghịch với cô. Chắc chắn địa vị cùng giá trị của hẳn hiện tại, chỉ cần không vượt quá xa với vạch cấm kị, ESE liền không thể thật sự trục xuất hẳn.

Amanda có chút tức giận, ngữ khí dần dần cứng ngắt, thậm chí còn không kìm được, âm ỉ qua một lần!

Coi như hai người có là người yêu đi chẳng nữa.Nhưng Chữ Phong thật sự xem cô là quả hồng mềm mà dễ dàng nắm trong tay hay sao!?

Loại bất bình này một khi sinh ra.

Thái độ Amanda đối với Chữ Phong cũng trở nên lãnh đạm, mâu thuẫn giữa hai người ngày một gay gắt, khiến bầu không khí trong Legacy càng thêm u ám, giống như mưa gió tùy thời cũng có thể nổi lên.

Tiếp đó Chữ Phong đáng lẽ phải đến tham gia tiết mục truyền hình đúng giờ, nhưng cuối cùng hẳn lại đi trễ nửa tiếng đồng hồ.

Amanda chính là lạnh lùng nhìn hẳn một cái, cái gì cũng không nói. Lại vào ngày nào đó khi Chữ Phong đang quay ngoại cảnh, gần đến lúc quay phim, gọi điện thoại cho trợ lý của Chữ Phong, bảo trợ lý nói với Chữ Phong lập tức đến công ty họp, không đến tự gánh lấy hậu quả!

Chữ Phong sớm cảm thấy có điều không đúng.

Bảo trợ lý gọi điện thoại cho Amanda, nhưng Amanda đã tắt máy. Liên hệ với các thành viên khác, hoặc là bận đến nỗi không đến được, hoặc là nói có đi, lập lờ nước đôi, khiến hẳn không thể làm rõ được.

Về phần Vân Tu... Tuy rằng hỏi hẳn có thể sẽ biết được rõ ràng hơn, nhưng Chữ Phong tuyệt đối sẽ không gọi điện qua.

Dưới tình huống như vậy, Chữ Phong chỉ có thể mang theo vẻ mệt mỏi, gấp rút trở về.

Mà sự tình quả nhiên phát triển theo hướng tiêu cực mà hẳn lo lắng nhất ——Amanda căn bản chính là cố ý đùa giỡn hẳn! Lệ duệ đi công tác, mặt khác, trong công ty cũng không có tổ chức cuộc họp nào cả!

Chữ Phong cảm giận đi đến khu lầu lớn của ESE.

Quay ngoại cảnh mệt mỏi, mấy giờ đường xe, hơn nữa bị người khác đùa giỡn như vậy nhưng trong lòng không cách nào hé răng, khiến cho sắc mặt hần vô cùng khó coi.

Thời điểm đi qua văn phòng.

Cửa ban công đột nhiên mở ra, Chữ Phong cả kinh, lập tức phát hiện đây là văn phòng của Phong Cảnh!

Chữ Phong đối mặt với Phong Cảnh.

Qua vài giây, mới ôn hoà chào hỏi: “Phong tổng.”

Trên thực tế, sau khi kết thúc lễ trao giải Kim Bách.

Ngoại trừ mối quan hệ bất hòa giữa Amanda và Phong Cảnh, còn có một người cũng bị ảnh hưởng như thế — đó chính là Phong Cảnh!

Vụ tai nạn xe lần trước của Đỗ Văn Tu làm chậm quá trình quay bộ điện ảnh.

Phong Cảnh dùng quyền lực, mượn danh ESE tạo áp lực với đạo diễn, cuối cùng còn bồi thường một phần công phí. Hần không phải là không có quyền lực, chỉ là quyền lực còn không có lớn như vậy. Vấn đề này là âm thầm thực hiện sau lưng Lệ Duệ, phần công phí cũng giả danh là tiền viện phí để được nhận chữ kí phê duyệt.

Nhưng Amanda lại giả trò, kể hết với Lệ Duệ:

“Đạo diễn vốn là muốn yêu cầu thay người, Phong Cảnh lại không đồng ý! Văn Tu nói mười lăm ngày là có thể quay phim, Phong Cảnh lại muốn hần bốn mươi ngày sau mới bắt đầu quay — đây mới là nguyên nhân chủ yếu bỏ ra số tiền lần này! Để chữa trị cho nghệ sĩ thì không có gì đáng trách, nhưng khiến công ty bỏ ra một khoản tiền cho công phí liên...”

Bị Amanda thêm mắm dặm muối nói một phen.

Lệ Duệ chính là phát phát tay, tỏ vẻ biết, không cần tiếp tục truy cứu.

Rồi sau đó lại phát sinh sự kiện kia trong lễ trao giải Kim Bách.

Mục Triết Bạch nhận tội, nói ra nguyên nhân, bảo rằng hần cuối cùng nhận được điện thoại của Phong Cảnh bảo Tạ Di sửa lại quyết định, bỏ phiếu cho Văn Tu...

Lời cáo trạng của Mục Triết Bạch cùng Amanda vừa nhìn liền rõ ràng mang ý hoàn toàn bất đồng nhau.

Hần luôn cẩn thận, néo không ra sai lầm gì. Giống như hần ngày thường mặc trên người Tây phục, dù là dưới tình huống gì, vẫn tỏ bình tĩnh, quần áo vẫn chỉnh tề, không một nếp uốn. Không hoảng hốt bất loạn, đầu vào đấy.

Lệ Duệ vẫn là bí hiểm phát phát tay, tỏ rõ biết.

Chuyện này hần chẳng thể trách Tạ Di, cũng không thể đổ hết lên người Mục Triết Bạch. Nhưng thật ra người kia, lần đầu tiên dùng chức quyền, lần thứ hai khiêu chiến quyền uy của hần...

Ngang nhiên sau lưng hần làm loại chuyện này.

Lệ Duệ chưa từng nói với gì Phong Cảnh. Coi như hai người cùng nhau ăn bữa tối, thái độ với Phong Cảnh so với khi trước cũng không có gì thay đổi.

Chính là Phong Cảnh sau đó mới mơ hồ phát hiện — quyền hạn của hần bị hạn chế...

“Như thế nào? Một bộ dạng tinh thần không tốt lắm?” Phong Cảnh tựa tiếu phi tiếu liếc mắt đánh giá Chữ Phong một cái.

Chữ Phong nghe xong, trong lòng liền hừ một tiếng.

Đương nhiên không tốt rồi.

Vấn đề thưởng đã tới tay — bởi vì anh mà đánh mất! Làm sao có thể sẽ tốt cho được?! Lúc ấy sau khi Amanda cùng Mục Triết Bạch nơi đó “Bị” ra nguyên nhân giải thưởng thay đổi, hần quả thực...

“Không có lấy được giải thưởng người mới ưu tú, đương nhiên chỉ có thể cố gắng nhiều hơn, đóng nhiều phim hơn.” Chữ Phong thần nhiên nói ra một câu rồi quay lưng rời đi.

“Đứng lại!”

Giọng điệu mang theo mệnh lệnh như vậy khiến Chữ Phong cả kinh!

Hắn lúc này mới có điểm hối hận vừa rồi đã nói ra câu kia —— quả thật là làm càn!

Coi như công ty giải trí của Hoàng tổng trong khoảng thời gian này có để mắt đến hắn, nhưng hắn hiện tại đang kí hợp đồng với ESE, Phong Cảnh vẫn là giám đốc của ESE...

“Có chuyện gì?” Ý nghĩ như vậy chợt lóe, Chữ Phong lập tức thay đổi thái độ.

“Theo tôi tiến vào.”

Ánh mắt Chữ Phong khẽ biến, bất quá vẫn là thuận theo, theo sau Phong Cảnh vào phòng họp nhỏ bên cạnh.

Bên trong phòng họp có đặt một máy chiếu, máy chiếu trên bàn họp chiếu lại hình ảnh từ máy tính lên màn hình treo trên bức tường đối diện. Phong Cảnh ngay cả “Ngồi” cũng không nói với Chữ Phong, liền trực tiếp mở ra Computer, tùy tay cầm DVD « The Legacy » để vào ổ đĩa.

“Phim thần tượng của cậu.”

Chữ Phong nhìn đối phương gật đầu, hiểu được Phong Cảnh là có ý gì.

Phong Cảnh tùy ý click chuột, kéo đến giữa một đoạn phim.

Hình ảnh trôi qua nhanh, mãi đến khi đến cảnh Chữ Phong đang cãi nhau với nữ chính thì đoạn phim với hoạt động đúng với tốc độ của nó, đây là cảnh khi hắn hiểu lầm nữ chính thích Đỗ Văn Tu.

“... Em có phải hay không thích hắn?” Tay hắn chỉ về phía Văn Tu, vừa ghen tị lại tức giận!

“Em chính là thích Văn Tu, thế nào?!” Nữ chính cũng nổi giận. Rõ ràng hốc mắt đã đỏ, lại quật cường không chịu rót xuống một giọt nước mắt.

“...”

Hai người khắc khẩu một hồi, cuối cùng Chữ Phong liền tông cửa xông ra, cánh cửa đập mạnh vào tường, “Phanh ——” một cái rõ to.

“Cậu cảm thấy cậu diễn như thế nào?”

Chữ Phong cảm giác mình diễn cũng không tệ lắm.

Loại tức giận cùng thương tâm này, khi quay phân đoạn này hắn vẫn có thể cảm nhận được.

Nhưng Chữ Phong không rõ rốt cuộc trong hồ lô* Phong Cảnh là muốn như thế nào, cho nên ngữ khí Chữ Phong liền chậm chậm nói: “Anh vốn là người chuyên nghiệp trong vấn đề này. Tôi dù có cố gắng nghiền ngẫm đến đâu, nhưng chính mình xem mình diễn, không thể cảm thụ chính xác được.”

(*Ý CP ở đây là không rõ tâm tư PC.)

Phong Cảnh lúc này mới quay đầu lại, đôi mắt dài nhỏ hơi hơi nheo lại, loan thành một độ cung duyên dáng.

“Những người khác - ý kiến cũng chưa chắc khách quan, cho nên vẫn là...” Phong Cảnh vừa nói, vừa tắt đi âm thanh, “Cho nên vẫn là như vậy.”

Như vậy...

Chữ Phong có điểm khó hiểu —— Xem kịch câm sao?

Tuy rằng không rõ Phong Cảnh muốn làm gì, nhưng hắn vẫn hướng mắt về phía màn hình chiếu.

Một phút trôi qua...

Mười phút lại trôi qua...

Ngay từ đầu, hần hoàn toàn không phát hiện ra có gì không ổn.

Dù sao nội dung bộ phim rất ấn tượng, coi như không biết người ở bên trong đang nói gì, hần cũng sẽ biết tình tiết phát triển như thế nào. Nhưng thời gian dài trôi qua...

Chỉ Phong rất tin vào diễn xuất bản thân, sau một hồi hướng mắt về phía màn ảnh, khuôn mặt hần liền tắt đi ý cười.

Hần trong màn ảnh dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của người khác. Nhưng đoạn phim chiếu được mười phút đồng hồ, hần chợt phát hiện tuy rằng tư thế, động tác của hần thật sự phóng khoáng, khoa trương, nhưng sau một thời gian dài, lại sẽ thật đơn điệu, luôn lặp lại mấy động tác kia...

Từ đầu tới đuôi, đều là như thế.

Không biết nội dung bộ phim lẫn lời nói trong đó, một khi không có lời thoại, diễn xuất liền không thể mạch lạc được. Mà Vân Tu.

Tuy rằng cũng nghe không thấy lời thoại, chỉ là nhân vật phụ, không được nội dung phim nâng đỡ, làm đậm.

Nhưng chỉ ngắn ngủi mười mấy phút đồng hồ, ánh mắt của hần vừa ôn nhu lại lộ ra vẻ ưu thương, thân thể và ngôn ngữ không có khoa trương như vậy giống như mình, lại phi thường phong phú. Mỗi một động tác đều có vẻ thực tự nhiên, hoàn toàn không phải xem lại diễn xuất của mình giống như hần bây giờ, luống cuống đến nỗi tay chân không biết đặt đâu cho phải.

Coi như đây chỉ là kịch câm...

Vân Tu biểu diễn, cũng có thể khiến người xem cảm nhận được cảm xúc mà hần muốn truyền đạt.

Ngay lúc khuôn mặt phấn chấn của Chỉ Phong được thay bằng vẻ mặt u ám, khe chau mày thì tiếp theo Phong Cảnh lại có động tĩnh mới.

Lúc này đây, hần tắt màn hình chiếu đi, mở ra chính là —— âm loa.

Nhìn không thấy hình ảnh. Chỉ nghe được âm thanh.

Chỉ Phong nghe được lời thoại của mình, mang theo ngữ khí bá đạo, rắn dạn và quả mắng nữ chính:

“Làm sao em có thể ngu ngốc như vậy a! Loại chuyện này chỉ cần đàn ông bọn anh xử lý là được rồi, một người con gái như em thì động tay vào làm gì! Đàn ông không phải là vì bảo vệ phụ nữ mà tồn tại sao...”

Tuy rằng tắt đi âm thanh, không có lời thoại phụ trợ, diễn xuất của mình tựa hồ không thể sinh động như Vân Tu.

Nhưng lúc này đây, chỉ nghe thanh âm, hần cảm giác ngữ khí của mình vẫn rất phù hợp với phân cảnh. Chỉ Phong tràn ngập tự tin nhìn Phong Cảnh, mà Phong Cảnh đang cầm ly cà phê, uống một ngụm, hướng hần gọi lên khoe môi cười.

Chính là, nghe càng lâu.

Chỉ Phong lại càng thấy không thích hợp, tuy rằng lời thoại có thể không ảnh hưởng nhiều đến nội dung phim, khiến người xem hiểu được tình tiết đoạn phim này, biết được nhân vật trong đây có vướng mắc gì.

Nhưng.

Vân Tu, lại không giống với hần...

Tựa hồ lời thoại của đối phương đã được xử lý qua.

Mỗi một lần tạm dừng, mỗi một cái biến chuyển, hay mỗi chỗ trọng âm, càng nghe càng lôi cuốn người khác, thậm chí ngữ khí lúc bắt đầu so với lúc sau đều bất đồng...

Hiệu quả như vậy.

Hần chỉ có thể nghe được ở phòng thu âm chuyên nghiệp.

Chữ Phong càng nghe càng kinh sợ.

Rốt cuộc lúc Vân Tu nói ra lời thoại, lại đã xử lí tốt đến thế sao? ... Còn hẳn, chỉ biết căn cứ vào nội dung kịch bản, đem lời thoại nói ra, về phần ngữ khí, chính là chịu ảnh hưởng bởi tâm tình lúc ấy.

Nếu là lần đầu tiên khi Phong Cảnh tắt âm thanh, có thể xem như Vân Tu có năng lực cảm thụ tốt hơn hẳn.

Nếu là lần sau...

Hắn vẫn cho rằng kỹ xảo diễn xuất của mình so với Vân Tu là ngang nhau.

Nhưng giờ phút này đây, Chữ Phong sợ đến ngây người. Hoặc là nói, nhận thấy được cái gì đó ẩn ẩn khiến hẳn khiếp sợ. Phong Cảnh tùy tay đem mấy sợi tóc rũ bên má vén ra sau tai, dùng dây cột tóc màu bạc một lần nữa buộc lại gọn gàng, buộc thành một kiểu tóc anh tuấn, sau đó tắt đi Computer và máy chiếu.

Hình ảnh, thanh âm toàn bộ liền biến mất.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Giọng nói tựa tiếu phi tiếu của Phong Cảnh vang lên, phá tan bầu không khí yên tĩnh trong phòng họp.

Thân thể Chữ Phong chấn động, ngẩng đầu nhìn Phong Cảnh.

Đáy mắt xẹt qua một tia khuất nhục, cuối cùng cắn cắn môi, không kêu một tiếng liền tiêu sái rời khỏi phòng họp, đi ra khỏi khu lầu lớn ESE...

Đại khái là bị Amanda chinh qua một lần.

Chữ Phong không còn đi muộn nữa, hoặc đùa giỡn ngôi sao lớn, chỉ là trở nên có chút không giống như trước kia. Trước kia Chữ Phong càng có tính hiếu thắng, kiêu ngạo giống với hầu hết giới trẻ hiện nay, bây giờ lại tỏ ra trầm mặc, trưởng thành hơn so với trước kia.

Sự thay đổi đó, là phát ra từ nội tâm...

Đối với Đỗ Vân Tu, sau giải trao giải Kim Bách, hẳn chỉ tỏ ra hòa thuận trước mặt Vân Tu, sau lưng lại hoàn toàn không thềm ngõ ngang tới.

Chẳng qua điểm này, Đỗ Vân Tu không cảm nhận được rõ ràng—— bởi vì hẳn được ESE an bài cùng Phó Tử Hân thuộc công ty* khác đóng bộ phim truyền hình « G. I. B », Government Issue Boys.

(*Nguyên văn tên công ty PTH là vương miện quang vinh, mình chẳng biết tên tiếng hán của nó là gì T^T)

Tuy rằng trong vòng lẩn quẩn này, ESE và công ty kia...vừa có mối quan hệ bạn bè, vừa là địch thủ của nhau.

Hai công ty một cái là lấy quay phim là chính, phía dưới đa số là diễn viên, một cái là sản xuất đĩa nhạc là chính, nghệ sĩ dưới trướng đa số là ca sĩ. Nhưng ở thời buổi “diễn tốt thì hát, hát tốt thì diễn” như hiện nay, một người nghệ sĩ kiêm nhiều lĩnh vực, ESE cùng công ty nọ từ lúc mở công ty đến nay vẫn là cùng nhau phát triển, đan chéo đó là sự cạnh tranh.

Nhưng mà, Lệ Duệ rất là cưng chiều em trai của hẳn.

Mẹ hẳn lúc đó đã quá tuổi sinh sản, cho nên Lệ Tiêu vừa ra đời liền sinh nhiều bệnh. Từ nhỏ đã gây đến đáng thương, lượng cơm cả ngày cũng ăn rất ít, bồi bổ thế nào cũng không tốt lên được bao nhiêu. Sau khi lớn lên, mới khỏe mạnh hơn. Vả lại sau khi mẹ qua đời, Lệ Tiêu lúc nhỏ cũng chỉ quần quýt sau lưng hẳn, cơ hồ có thể nói chính tay Lệ Duệ nuôi nấng Lệ Tiêu lớn lên như ngày hôm nay.

Cùng với người anh em cùng cha khác mẹ là Lệ Thần.

Hắn đối với Lệ Tiêu quan tâm hơn, cho dù là khoảng thời gian hẳn quen Phong Cảnh, thân mật đến đâu thì Phong Cảnh thấy cảnh này cũng phải ghen tỵ...

Bởi vì Lệ Tiêu muốn ca hát.

Vì thế cho dù cùng công ty kia tồn tại cạnh tranh tới đâu, Lệ Duệ cũng có thể không để ý, tự mình gọi điện thoại mời Phó lão gia đứng đầu công ty bên kia đi uống trà, hi vọng đối phương chiếu cố Lệ Tiêu hơn, dẫn dắt hậu bối, sắp xếp cho em trai hần nhiều hơn vài tiết mục.ESE làm chủ trên phương diện điện ảnh và truyền hình là không sai.

Nhưng về ca hát, công ty này mới là dẫn đầu giới giải trí.

Mà cháu đích tôn của Phó lão gia là Phó Tử Hân lại cảm thấy hứng thú với diễn xuất.

Sau khi Lệ Duệ biết được, lập tức an bài hần cùng Chữ Phong diễn xuất, thậm chí đầu tư rộng lượng, quay các phân cảnh của « G. I. B » ở nhiều nơi, thậm chí ngay cả ngoại cảnh còn đóng ở Hàn Quốc và Nhật Bản.

Chính là, Phó Tử Hân lại đích thân chỉ điểm Vân Tu.

Lệ Duệ mặc dù không hiểu lắm, đối phương không phải là một người trẻ khí ngạo, gần đây lại ý vào thế lực sau lưng, tự mình làm chủ mọi thứ .

Bất quá Vân Tu vừa mới lấy giành được giải thưởng lớn, đoạt giải ngay sau khi vừa đóng bộ phim truyền hình đầu tiên, nên được chú ý cũng là chuyện thường, càng có thể trở thành đề tài bàn luận trong showbiz.

Cho nên Lệ Duệ cũng đồng ý với chỉ định của đối phương.

Thay đổi quyết định chọn người.

Bất ngờ là Chữ Phong lại không tỏ ra bất mãn, chỉ gật đầu tiếp nhận. Càng không ở sau lưng châm chọc, hay hờ hững với Vân Tu.

Mặc dù công ty biết an bài như vậy là điểm ngoài ý muốn làm.

Nhưng đây là bộ phim lớn, đạo diễn, nhiếp ảnh gia, tổ đạo cụ, nhà hóa trang, đều là bí mật phối hợp với nhau. Không ít trường hợp vì muốn Pr, phô ra thanh thế, còn thuê trực thăng chụp toàn cảnh.

Đây là bộ phim mà hần và Phó Tử Hân sắm vai là bộ đội đặc chủng, không thể thiếu những pha hành động.

Động tác trong các pha hành động như vậy, lại hoàn toàn bất đồng so với « Đường Vân Khởi » .

Không phải chỉ cần cố gắng rèn luyện thân thể là được, hơn nữa lại cần kỹ xảo huấn luyện và kỹ năng dã ngoại.

Ngày đầu quay phim.

Bởi vì kịch bản yêu cầu, Vân Tu theo Phó Tử Hân, mỗi người kéo một cái lốp xe lớn , vô cùng công kênh, dùng dây thừng buộc chặt sau đó cột tại lưng áo, băng băng trên thảo trường bụi vàng phủ đầy trời...

Lốp xe mang theo quá nhiều tro bụi phía sau, khiến cảnh quay không ít lần bị NG.

Hai người trái phải chạy chạy lặp lại hành động này, chạy gần mấy ngàn thước, mới thành công quay xong phân cảnh này.

Vài ngày xuống sau.

Đỗ Vân Tu mệt đến là người, trên người phủ đầy dấu vết sưng đỏ.

Hần vốn không phải là người có thân thể khỏe mạnh như Chữ Phong. Kiếp trước cũng lâu lắm, mười mấy năm rồi không gặp qua cảnh quay thể này, tuy rằng hiện tại có được thân thể trẻ hơn, nhưng thân thể này cũng chỉ là người thường, không có trải qua loại huấn luyện đặc biệt này.

Nhưng thật ra Phó Tử Hân...

Lúc ấy, lần đầu tiên gặp mặt ở Party, hần rất có hảo cảm đối với thanh niên này. Sau đó mới biết hần là cháu đích tôn của Phó lão gia, là người thừa kế của công ty kia. Hần vốn cho đối phương chỉ là nhất thời hứng thú chơi đùa, không nghĩ tới mấy ngày nay, đối phương hoàn toàn không phải là người chịu không được khổ, cũng không có thói quen tự cao tự tại như con nhà thế gia.Toàn bộ phân cảnh đều là chính mình hoàn thành, thậm chí trợ lý an bài thể thân, cũng chưa từng dùng qua.

Đang lúc nghĩ ngợi, cửa phòng liền vang lên.

Đỗ Văn Tu mở cửa, vừa nhìn liền thấy Phó Tử Hân mặc chiếc áo thun màu trắng, trên tay cầm theo lọ dầu thuốc.

Đỗ Văn Tu có chút kinh ngạc.

Tuy rằng cùng nhau diễn được vài ngày, nhưng hắn lại không chủ động cùng Phó Tử Hân nói chuyện, quan hệ của hai người cũng không phải quá thân thiết... Càng quan trọng hơn chính là, hắn không muốn Phó Tử Hân nghĩ rằng, bởi vì thân phận của đối phương mà hắn muốn tiếp cận.

Phó Tử Hân thật ra một chút cũng không câu nệ, ngựa quen đường cũ đi tới phòng.

Hiện tại bọn họ ở bên ngoài quay phim, vào ở phòng khách sạn, Phó Tử Hân ở ngay cách vách hắn, cách vài bước chân là có thể đến được phòng đối phương.

“Mấy ngày nay quay phim, có chỗ bị trầy da. Ông nội của tôi lo lắng đến chết, còn phái người mang hai chai dầu thuốc.” Phó Tử Hân vừa nói, một bên nhún nhún vai, làm ra bộ dạng bất đắc dĩ.

Giọng nói hắn vốn pha lẫn âm tiết nước ngoài, có vài từ không thể nói chuẩn được, khiến cho người ta có chút không khỏi buồn cười. Vào ban đêm như thế này, nghe ngữ điệu nói chuyện như vậy, kìm lòng không đậu khiến cho người khác nói lồng đờ phòng ...

“Mời ngồi, tôi lấy cho cậu chai nước uống.” Đỗ Văn Tu vội vàng lịch sự tiếp đãi đối phương.

“Pepsi.” Đối phương một chút cũng không khách khí, nói xong còn dùng đôi mắt màu hổ phách ngó ngó Văn Tu, lộ ra nụ cười tràn đầy sức sống như một đứa trẻ vậy.

Đỗ Văn Tu lấy hai chai nước ngọt từ tủ lạnh, đưa một chai cho đối phương.

Phó Tử Hân tiếp nhận, khui nắp rồi uống một ngụm, cái cổ thon dài hơi hơi ngửa ra sau, lộ ra đường nét gợi cảm lại khỏe khoắn, làn da màu tiểu mạch dưới ánh đèn lại càng nổi bật hơn...

“A, thật đã!” Phó Tử Hân thoải mái nheo mắt lại.

Đỗ Văn Tu cũng cười uống một ngụm, sau đó đem chai Coca cola nhẹ nhàng nắm trong tay.

“Thật không nghĩ tới, tôi có thể cùng quay phim với cậu!” Ánh mắt Phó Tử Hân mang theo ý cười nhìn đối phương, khuôn mặt tuấn mỹ phi thường mê người, “Lúc tôi ở nước có xem qua anh diễn ”The Legacy” . Lúc ấy bạn nữ lớp tôi còn chỉ vào anh nói, Richard, tôi sau này muốn tìm một người bạn trai như thế này...”

Giọng nói Phó Tử Hân khi nói chuyện rất nhẹ.

Không giống với lúc đó trong buổi Party, lúc này càng giống với một thiếu niên trẻ tuổi hơn, thanh âm hơi thở sạch sẽ. Ánh đèn dừng trên khuôn mặt, nổi bật ngũ quan đẹp đẽ cùng cái mũi cao thẳng.

“Chỉ là đóng ohim thôi.” Đỗ Văn Tu khẽ lắc đầu, cười cười, “Đó không phải thật...”

Đối phương lại ngưng thần trước nụ cười này của hắn.

Dùng cặp mắt màu hổ phách mê hoặc người ta để mà nhìn hắn, đó là một loại... Một loại như sùng bái, tò mò, lại nhiều hơn một tia cảm xúc mà hắn không rõ...

“Như thế nào? Trên mặt tôi dính gì sao?” Đỗ Văn Tu sờ sờ mặt mình.

Phó Tử Hân nhúu mày, động tác có điểm khoa trương lắc đầu: “Trên mặt cũng không có, bắt quá trên người có.”

“A?” Đỗ Văn Tu ngẩn ra, sau đó nghi hoặc nhìn xuống cánh tay và y phục của mình.

“Không phải nơi này.”

Phó Tử Hân đột nhiên ngồi lại đây, kề sát Đỗ Văn Tu.

Bởi vì khoảng cách rất gần, thậm chí Đỗ Vân Tu còn có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể đối phương, cùng với hơi thở. Mà càng giống như thủy triều phô thiên cái địa... Trên người đối phương tỏa ra hương thơm khoan khoái sau khi tắm...

“Là nơi này.” Đối phương khẽ chạm vào vết thương sưng đỏ trên tay hắn.

Sau đó ngẩng đầu.

Đôi mắt màu hổ phách lại chân thành nhìn hắn, bên trong tia sáng khẽ nhấp nháy.

29. Chương 29

EDIT: Mia_Meo

Đỗ Vân Tu đã lâu lắm rồi không bị nhìn chăm chú như vậy ...

Không khí ngày càng nóng lên.

Hương thơm khoan khoái, nhẹ nhàng trên người nam nhân trước mắt này lẳng lặng lướt nhẹ vào mũi của Phó Tử Hân.

“Tôi...” Phó Tử Hân lại tiến gần thêm một chút.

Khoảng cách quá gần, thậm chí có thể rõ ràng nhìn thấy lông mi của đối phương. Đùi thì kèm chặt lấy chân của Vân Tu, tuy cách một lớp vải nhưng Vân Tu vẫn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Phó Tử Hân...

Đỗ Vân Tu phát hoảng, từ từ lùi về sau.

Đơ người cố gắng kéo dài khoảng cách giữa hai người, động tác phi thường lớn, thậm chí có chút thất lễ.

Phó Tử Hân nhìn thấy hắn, kinh ngạc mở trừng hai mắt.

Đối phương càng biểu hiện thẳng thắn, thành khẩn, Đỗ Vân Tu lại càng cảm thấy động tác vừa rồi của mình rất không lịch sự, liền xấu hổ ...

Nhưng là.

Có nhiều thứ, hắn bây giờ không muốn từ bỏ.

“Tôi đặc biệt lấy dầu thuốc đưa cho cậu.” Phó Tử Hân cũng không để ý cười nhẹ, giống như chuyện mới vừa rồi hoàn toàn không có phát sinh qua, “Bạn của ông tôi là Đông y, dầu thuốc này là ông ấy tự mình chế. Là thuốc gia truyền từ đời tổ tông. Tôi dùng cảm thấy được, cũng không tệ lắm.”

Phó Tử Hân nói đến khinh miêu đạm tả.

Nhưng trong chuyện này, người nào không biết Phó lão gia vào hắc đạo lập nghiệp, thời gian cường thịnh nhất thậm chí còn đến nỗi lấy thúng úp voi. Mà bạn tốt của ông ta, người nào cũng có phân lượng, người nào cũng tài ba dị sự.

Phó Tử Hân nói đến cái danh Đông y kia... Chỉ sợ người bình thường là khó có thể nhìn thấy a.

Mà danh y dùng bí kíp gia truyền, tự mình chế dầu thuốc, hiệu quả không lẽ lại kém đến như vậy? Nói không chừng vẫn là những người khác xưa như xưa vệt gì đó.

Thấy Đỗ Vân Tu vẫn còn chần chờ.

Phó Tử Hân chủ động đem dầu thuốc nhét vào tay đối phương, bảo: “Cậu mời tôi uống Pepsi, tôi mang dầu thuốc cho cậu, khỏi ngại!” Mặt mày trẻ trung lộ ra ý cười, “Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn tiếp tục quay phim.”

Phó Tử Hân đứng dậy duỗi lưng một cái.

Nếu không đứng dậy thì có vẻ như không thực tế lắm, vì thế Đỗ Văn Tu cũng đứng lên theo, quơ quơ dầu thuốc trong tay: “Cám ơn. Diễn viên phỏng chừng thật đúng là không thể thiếu thứ này.”

Hai người liếc nhau một cái, đồng thời cười ra tiếng.

Bộ đội đặc chủng, quả nhiên là chỉ tồn tại ở trong TV.

Đỗ Văn Tu tiến Phó Tử Hân đến cửa.

Đối phương luôn luôn biểu hiện ra vẻ vô cùng khí khái. Loại người trẻ tuổi thế này khó mà thấy được vẻ đại khí vô tình phát ra từ đôi mắt mê hoặc lòng người như vậy. Mà cặp mắt màu hổ phách kia được phủ thêm một lớp nước, càng làm cho người khác khắc sâu ấn tượng. Đỗ Văn Tu không phải không thừa nhận.

Chính mình đối với hắn, như trường bối đối với hậu bối thật là tốt...

“Đúng rồi.” Vừa mới rời khỏi căn phòng kia một khắc, Phó Tử Hân đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời nhìn vào ánh mắt của Đỗ Văn Tu: “Kỳ thật... Tôi vừa rồi là muốn tự tay giúp cậu xoa dầu thuốc.”

Đỗ Văn Tu nao nao.

Thậm chí còn chưa kịp tiêu hoá những lời này.

Đối phương liền thở dài, tựa như tâm tình phi thường tốt, chạy về ngay gian phòng của mình...

Đỗ Văn Tu rõ ràng không phải là cao thủ tình trường.

Tuy rằng này thân thể nhìn qua vẫn còn rất trẻ, nhưng nội tâm kỳ thật không phải... Không phải người trẻ tuổi bốc đồng, càng không phải bọn nghe con không sợ dũng khí của cạp.

Thái tử đẳng như Phó Tử Hân cùng Lệ Tiệp rốt cuộc nghĩ cái gì.

Hắn không biết... Cũng không muốn biết.

Vài ngày kế tiếp.

Đỗ Văn Tu nếu có thể tránh được đối phương, liền tận lực tránh cùng đối phương tiếp xúc. Mà Phó Tử Hân cũng giống như đêm đó cái gì cũng không còn phát sinh qua, nói cái gì cũng không nói qua, dường như, ở studio này đối với ai cũng duy trì hình tượng lễ phép.

Bối cảnh cùng thể lực ở phía sau của Phó Tử Hân.

Cho dù hắn không đề cập tới, những người khác cũng đều có mắt, đều có tai, biết tất cả.

Người bình thường nếu không nịnh bợ, cũng sẽ không chủ động đi đắc tội với hắn. Mà Phó Tử Hân lại biểu hiện như một người có học thức, một thanh niên tuấn mỹ thoát nhìn vừa vui mắt mà ngay cả ở chung cũng cảm thấy thoải mái vô cùng, do đó mọi người đối với hắn ấn tượng vô cùng tốt.

Đỗ Văn Tu thấy đối phương được hoan nghênh như vậy, càng không có chủ động tới gần...

Đã quay xong một phần phân cảnh.

Tiếp theo họ muốn bay sang Nhật Bản để lấy cảnh.

Ở trong nước mọi việc Phó Tử Hân đều nắm trong tay.

Nhưng đã đến Nhật Bản, vương quyền cũng ngoài tầm với, mà phóng viên Nhật Bản cũng sẽ không để ý vương quyền ở trong nước về cả thể lực cùng thể diện, liền đối Phó Tử Hân quay quanh bốn phía.

Bọn họ càng cảm thấy hứng thú —— chính là diễn viên này đây trong phim “The Legacy”, người mà khiến cho fan Nhật Bản mê mẩn cuồng nhiệt – Vân Tu!

Đoàn phim đi ra sân bay thì đã có hơn hai trăm fan Nhật đứng đợi ở sân bay.

Mỗi tấm banner đều có chân dung của Vân Tu, dùng vốn tiếng Trung ít ỏi của mình để hô to lên “Vân Tu ——”, vẫy tay cùng lấy cameras, di động chụp ảnh!

Tuy rằng các fan la hét là vì thấy Vân Tu.

Nhưng đoàn phim bị vây chặt như nêm cối, nửa bước cũng khó đi. Cuối cùng phải nhờ đến bảo vệ của sân bay Nhật Bản, mạnh mẽ đem các fan ngăn cách, đoàn phim mới thuận lợi đi ra sân bay: “... Không nghĩ tới lượng fan của cậu lại nhiều đến vậy.”

Tựa như cảm thấy được chuyện vừa rồi thực kinh ngạc, Phó Tử Hân đang ngồi trên thương vụ mà công ty phải đón ở Nhật Bản, cười nói một câu.

Đỗ Vân Tu theo hướng nhìn, liếc đối phương một cái.

Phó Tử Hân thế nhưng không có nói nữa.

Lần này phần diễn cần quay ở Hokkaido.

Tuyết trắng xóa, cảnh vật dường như đã bị màu trắng của tuyết bao phủ. Mọi thứ đẹp hơn cả tranh vẽ, khiến cho người ta mê người.

Bất quá Đỗ Vân Tu lại không rảnh để thưởng thức.

Bởi vì sau đến khách sạn, hân mới phát hiện, bởi vì sự sơ sẩy của trợ lý, toán bộ hành lý của hân đề bị mất. Mà ví tiền của hân, giấy căn cước, chi phiếu, tiền mặt toàn bộ đều ở bên trong vali!

Nói cách khác, hân hiện tại ở Nhật Bản không có một xu dính túi.

Coi như bằng hữu trong nước có gửi tiền, hoặc là vì hân bỏ sung thân phận, cũng tốt hơn trong một thời gian!

Lần này trợ lý đi theo là một tiểu thái điều.

Đỗ Vân Tu còn chưa bắt đầu răn dạy và quở mắng cô, đối phương cũng đã khóc hết nước mắt. Thấy cô khóc thành như vậy, Đỗ Vân Tu cũng không làm khó cô thêm chi nữa, đành phải đi tìm những người khác để vay tiền.

Dù sao thời gian quay phim ở Nhật Bản, không có khả năng mình một phân tiền cũng không cần đến.

Như vậy chủ động an ủi tiểu trợ lý.

“Chờ tôi một chút, ” tiểu trợ lý phi nhanh vào trong phòng lấy một cái bình nước trống không, một trang giấy, sau đó ở trên ghi thật to:

“Help!!! Tôi là Vân Tu. Hành lý của tôi đã bị lấy cắp, cứu ta với!!!!”

Còn tại khoảng trống còn lại thì vẽ một cái Q hãy tiểu nhân*.

(*Mình k rõ lắm, ai hiểu thì comment dưới mình sửa nha.)

Tờ giấy trắng bị ném vào bình nước thủy tinh, bên trong thấy rất rõ.

“Hay là dùng cách này! Cùng với đạo diễn tìm một người vay tiền, nếu đặt ở nơi công cộng, chắc chắn mọi người sẽ giúp đỡ!” Tiểu trợ lý cảm giác mình lập tức có thể lập công chuộc tội .

Đỗ Vân Tu đã có điểm hơi choáng váng.

... Còn muốn đặt ở nơi công cộng, để cho tất cả mọi người chứng kiến? Chuyện mất mát như vậy...

Đỗ Vân Tu bất đắc dĩ lắc đầu.

Bất quá hiệu quả cũng không sai lắm

Sau một ngày dài lê thê, bình nước này đã được những người trong đoàn kịch chất đầy đồng yên Nhật, Đỗ Vân Tu nhìn có điểm dở khóc dở cười.

Bên trong thậm chí có đồng mệnh giá rất lớn, tiểu trợ lý dùng đến giọng nói ảo diệu, “Đây là của Phó thiếu gia quyên góp, hân còn nói good luck...”

Tuy rằng Đỗ Vân Tu không muốn thiếu nhân tình với Phó Tử Hân.

Nhưng vài ngày sau, tiền mặt thật sự không đủ tìm, khoản tiền trong nước chắc chắn cầm cự không được lâu, Đỗ Vân Tu nghĩ nghĩ, đành phải kiên trì đi tìm Phó Tử Hân vay tiền. Kết quả đối phương không chỉ hết sức vui vẻ, mà còn thừa dịp rảnh rỗi, lấy cớ bắt Đỗ Vân Tu đi dạo cùng hân một chút.

Tại ngã tư lớn.

Hỏa Thụ Ngân Hoa, không khí lạnh đến thấu xương, mang theo hơi hơi hàn ý.

Đỗ Vân Tu cùng Phó Tử Hân, chậm rãi đi ở trên đường.

Buổi sáng bọn hân ở trong này quay phim.

Nơi này có dựng lên một trần nhỏ phủ đầy tuyết trắng an bình, đèn lồng lung linh ánh sáng treo đầy một phố, nhìn qua nhìn lại, mọi thứ đều rất đẹp.

Cửa hàng nối tiếp cửa hàng, ánh đèn của các bảng hiệu phát sáng khắp nơi

Mặt trên hoặc là lộ ra hương vị truyền thống, hoa văn, chữ viết mang đậm bản sắc Nhật Bản, hoặc là cực kỳ ngắn gọn, viết tên cửa hàng bằng chữ thư pháp thật to...

Còn có cả các bà các cô mặc những bộ kimono đầy màu sắc nhưng cũng không kém phần rườm rà đang đứng mời chào khách nhân...

Đỗ Vân Tu cùng Phó Tử Hân từ phố này đi sang phố khác.

Tuy rằng nơi này lượng fan không nhiều như ở trong nước, nhưng với dung mạo và khí chất của hai người, cũng đã quá đủ hấp dẫn người khác.

Nhất là hai loại khí chất đặc biệt dễ nhìn đi cùng nhau trong cùng một thời điểm.

“Chỗ này cũng không tồi nha... Rất được đó.” Phó Tử Hân bình luận.

Ở nơi này đây chính là chỗ có nhiều đặc sản của địa phương.

Trong phim, đây là lúc Đỗ Vân Tu và Phó Tử Hân thân thiết nhất. Hai người cùng nhau uống rượu soju bên ôn tuyết, ném tuyết, trêu ghẹo đối phương, thậm chí Tự Miếu gần đó thậm chí viết lên bảng gỗ thẻ: “Phải làm anh em cả đời!” Điều này làm hai người nhìn đều cảm thấy được già mồm cãi láo, cuối cùng lại cười nói vui vẻ.

Nhưng mà, cũng tại nơi này.

Một sự kiện diễn ra, đem hai người tách rời.

Trận này nổ mạnh tập kích vốn là nhắm vào Phó Tử Hân. Nhưng là bởi vì trước một đêm đó Phó Tử Hân ở bên ngoài chơi rất cao hứng mà bị cảm, không thể phó ước, vì thế liền do Đỗ Vân Tu thay thế hân, kết quả...

Một tiếng nổ quá lớn, lại bất ngờ đã diễn ra, nồng đậm sương khói...

Có người ở bên ngoài hét chói tai, có người nói “Rất thảm rất thảm.”

Phó Tử Hân đang sốt cũng cảm nhận được bất an khó hiểu trong lòng, lại tuyệt không biết, khi đó nói phải làm anh em cả đời, đã muốn...

Đỗ Vân Tu lúc này nhớ tới nội dung của phần quay sáng nay, không khỏi có điểm cảm khái.

Đột nhiên, trượt chân, thân hình lao đao, sắp ngã... Đỗ Vân Tu vừa mới phát hiện chính mình không đứng vững kết quả lại diễn ra còn nhanh hơn .

Nương cơn chấn động mạnh.

Con đường này rơi đầy những mảnh ngói, cùng các loại trang sức đều từ trên kệ rơi xuống, có một vài cửa hàng còn bị đập nát!

Mọi thứ xảy ra đều quá sức tưởng tượng!

Đỗ Vân Tu thậm chí không kịp chuẩn bị sẵn sàng, trong đầu cuối cùng cũng chỉ hiện ra được một câu —— Nhật Bản là một nước thường xảy ra động đất.

Mặt đất rung lắc dữ dội, mọi thứ mất trọng tâm ngã xuống, đường xá như muốn nứt ra.

Các tòa nhà cao tầng xung quanh ngã tư không ngừng đổ xuống, mười phần đều nguy hiểm, trong khi Đỗ Vân Tu vẫn còn đang đứng hình thì Phó Tử Hân đã phản ứng nhanh nhẹn, chạy ra xa hơn mười thước, rồi quay lại thấy Đỗ Vân Tu vẫn còn ở khu vực nguy hiểm, vẫn chưa đến nơi an toàn hơn.

“Chạy mau a! Mau a —— ”

Phó Tử Hân quay đầu, hướng Đỗ Vân Tu rống lớn, mặt mày trong lúc đó tràn đầy lo lắng!

Đỗ Vân Tu vừa mới phản ứng kịp đang tính chạy ra khỏi đó thì ——

Mặt đất dưới chân rung chuyển mạnh, cảm giác kỳ dị khó tả xuất hiện trong lòng Đỗ Vân Tu.

Đỗ Vân Tu, lơ mơ nhìn mặt đất từ từ nứt ra xuất hiện một cái hố rất sâu, tựa như có thể nuốt chửng lấy Đỗ Vân Tu...

Mọi thứ trên mặt đất đều lần lượt rơi xuống cái hố đó.

Cái khe ngày càng lớn và nứt ngày càng nhanh.

Phó Tử Hân lớn tiếng gọi mặc dù đứng cách xa cả mười thước nhưng vẫn liều mạng thúc giục hấn chạy mau.

Đọc xong chương này cười chết ta, cảm thấy PTH thật tranh thủ a~ :v

30. Chương 30

EDIT: Năng Diệp Ân

Vì phòng ngừa cừu gia trả thù cùng bọn cướp làm loạn ở ngoài, cho nên con cháu ông đều phải trải qua huấn luyện từ nhỏ.

Nhất là con trai, huấn luyện lại càng nghiêm khắc.

Huấn luyện cách sống sót bên ngoài, giải quyết những tình huống có thể xử lý lại càng phải xử lý thật tốt. Bởi vậy, tốc độ phản ứng của bọn họ, tính nhanh nhẹn và sức bật trong nháy mắt cũng là do rèn luyện mà thành.

Người bình thường không thể so sánh bằng.

Đây chính là khác nhau lớn nhất giữa xuất thân hắc đạo so với xuất thân từ những gia đình doanh nhân giàu có khác.

Mà theo những gì người khác nói.

Trong trận động đất, cháu trai ông là Phó Tử Hân và nam nhân tên Đỗ Văn Tu này, cùng một chỗ.

Phó lão gia đưa mắt đánh giá thật kĩ Đỗ Văn Tu một lần.

Đó là ánh mắt nhìn thấu nhân tâm, lộ ra vẻ nghiêm khắc, tạo nên một áp lực mơ hồ, khiến cho người ta sắp không chịu nổi...

Nếu không phải Phó Tử Hân ngay từ đầu bắt chuyện với ông — không đề cập đến việc quay trở lại cứu Văn Tu.

Đỗ Văn Tu cơ hồ cảm thấy chỉ cần ánh mắt Phó lão gia dừng ở hắn thêm một giây nào nữa, không cần Phó Tử Hân nói, hắn cũng nhất định tự kể hết mọi chuyện với ông.

Nhưng là.

Tuy rằng Phó Tử Hân không nói rõ, Đỗ Văn Tu cũng hiểu được, có lẽ đây chính là quy củ trước giờ của Phó gia — Dưới tình huống nguy hiểm, phải đặt an toàn bản thân lên hàng đầu. Chuyện của những người khác, không cần nhúng tay.

Mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng đó cũng là hợp tình, hợp lý.

Nghĩ tới việc này, trong lòng Đỗ Văn Tu lại dâng lên cảm giác kì lạ.

Khó trách động đất khi đó, Phó Tử Hân lại phản ứng nhanh như vậy, căn bản không bị thương tích gì... Nhưng nếu là thế, đối phương vì cái gì, đến cuối cùng lại quay trở lại?

Không phải là không nghĩ tới đủ loại nguyên nhân.

Nhưng đến cuối cùng đều bị Đỗ Văn Tu gạt qua . Chính là... Phó Tử Hân đối với hắn...

Đối phương là thái tử của Vương Miện Vinh Quang.

Đỗ Văn Tu ơi Đỗ Văn Tu, may thật sự nghĩ hắn là gay, còn đối với may lại cảm thấy hứng thú hay sao?

Thậm chí trong đầu hắn còn nghĩ đến điều này.

Chỉ mới xuất hiện thoáng qua, liền bị hắn lắc đầu xóa tan ý nghĩ này.

Rất nhiều người đều muốn tìm mọi cách nịnh bợ Phó lão gia, làm cho ông hào hứng.

Bởi vì trong giới giải trí, lời nói của Phó lão gia đều có mấy phần phân lượng, ngay cả Lôi Đình, hay bất luận kẻ nào cũng đều không dám không nể mặt ông. Từng có một MC trong tiết mục nào đó dám mạnh miệng phán xét một nữ ca sĩ dưới trướng công ty ông là không xinh đẹp, kết quả liền bị người chặn đánh một trận. Coi như MC kia cũng có tên tuổi trong giới giải trí, nhưng chỉ cần một bàn tay của Phó lão gia liền bị nắm thóp trong tay. Nhưng khi Đỗ Văn Tu đối mặt với ông, lại không mang theo tâm tư như thế.

Bởi vì hắn không cần cầu đối phương cái gì cả. Cũng không nghĩ tới việc đi theo Phó lão gia sẽ có lợi ích gì.

Không muốn cầu cạnh, cho nên lại được.

Bộ dạng đúng mực này của Đỗ Văn Tu, ngược lại khiến Phó lão gia xem trọng hắn hơn.

Đây là lần gặp mặt đầu tiên giữa Đỗ Văn Tu và Phó lão gia. Đồng thời, cũng là lần cuối cùng... Bởi vì một năm sau, Phó lão gia bởi vì cơ tim tắc nghẽn mà qua đời.

Thế giới này.

Cho dù nắm quyền, cho dù ăn trên ngồi trước, cũng không thoát khỏi bốn chữ: sinh, lão, bệnh, tử.

Quay bộ phim “G.I.B” được vài tháng.

Quan hệ giữa Đỗ Văn Tu và Phó Tử Hân ngày càng thân thiết...

Trải qua cơn động đất, vượt qua cái chết trước mắt, rất nhiều thứ liền thay đổi. Trên thế giới này, không ai có thể yêu cầu ai vì mình mà trả giá cái gì. Phó Tử Hân trong cơn địa chấn, theo bản năng chính là chạy trốn chết, nhưng cuối cùng, tại giây phút nguy hiểm như vậy, tùy thời cũng có thể chết bất cứ lúc nào, lại quay trở lại cứu hắn...

Chuyện như vậy, không phải ai cũng có thể làm được.

Đôi mắt Phó tử Hân sâu thẳm tựa loài chim ở sa mạc Gobi*, con người màu hổ phách mê người lại khêu gợi.

(*Là sa mạc lớn nhất châu Á, nằm trên lãnh thổ TQ và phía Nam Mông Cổ.)

Lúc nói chuyện cùng người khác lại bất đồng, mang theo sự phóng khoáng như người nước ngoài... Cũng làm cho Vân Tu cảm thấy Phó Tử Hân càng ngày càng đặc biệt.

Hắn, thật lâu đã không có cảm giác như vậy.

Trước khi G. I. B được phát sóng.

Bộ phim truyền hình mà Chữ Phong quay năm nay đã công chiếu trước một bước, tuy rằng người chế tác dựa vào Chữ Phong, cam đoan rằng sẽ thu được rating cao, nhưng cuối cùng lại bị bộ phim truyền hình Vương triều của đài khác vượt mặt.

Bộ phim kia tên là Vương triều, do đài truyền hình khác chiếu, phim lấy bối cảnh trong lịch sử, đầu tư lớn về kịch bản, diễn viên, phục sức, cũng như là phối nhạc.

Nội dung kịch bản sát với lịch sử, kĩ thuật quay phim vô cùng tốt, mục tiêu hướng đến người xem là những người trong độ tuổi 25-40 tuổi. Trước lúc quay phim, đài truyền hình đó thật không nghĩ sẽ đạt được kết quả ngoài mong đợi như vậy, nhưng quả thật phim vừa công chiếu, thế nhưng rating giống như sóng sau cao hơn sóng trước, thậm chí còn áp đảo bộ phim thần tượng của Chữ Phong.

Sau đó người chế tác khác còn cảm thán.

Tuy rằng hiện tại phim thần tượng chiếm lấy thị trường, nhưng thể loại phim lịch sử, mang ý nghĩa văn hóa thế này cũng chưa chắc không ai xem. Nhất là đối với một quốc gia, một địa phương, nơi còn lưu giữ và lắng đọng lại một thời lịch sử và văn hóa từ thuở xa xưa, thì những bộ phim thế này lại rất dễ dàng thu hút người xem. Dưới tình huống như thế.

G. I. B có thể đạt được rating cao, lập nên kì tích thu thị dẫn hay không, cũng không phải là điều mà mọi người có thể chắc chắn được.

Nhưng Đỗ Vân Tu không phải Chữ Phong.

Kèm theo đó là sự nổi tiếng của Phó Tử Hân đích thân cùng Sắc Vinh Quang phối hợp tuyên truyền lại càng tạo nên một làn sóng mạnh mẽ!

Các phim thần tượng trước đó đều liên tiếp bị Vương triều áp chế.

Nhưng rating của G. I. B cũng không kém, lần phát sóng đầu tiên liền lấy được vị trí thứ hai. Nghe nói rất nhiều nghệ sĩ của Vương Miện Vinh Quang cũng đều từ sau ủng hộ Phó Tử Hân, tại blog của mình cũng có nhắc tới bộ phim này, khiến các fan ủng hộ bộ phim. Mà anh em hắc bang đời trước của Vương Miện Vinh Quang cũng nhất tề ngồi xổm trước TV, ủng hộ thái tử, thậm chí còn truyền miệng nói, “Anh em trong bang Phó gia mỗi người mua hai cái TV, xem một cái, cái còn lại giúp thiếu gia thu thị dẫn.”

Mà lúc Vương triều phát sóng tập cuối cùng, G. I. B đang chiếu tới tập 3, vừa mới đoạt được danh hiệu thu rating đầu bảng!

Vương Miện Vinh Quang cùng ESE tổ chức tiệc chúc mừng cho cả đoàn phim «G. I. B», thưởng lì xì cho mỗi người.

Đỗ Vân Tu cũng tham gia. Hắn đối với vai diễn này cũng không phải thích lắm.

Cảm giác nhân vật này có chút bạc nhược, làm nằm vùng, cho nên trong phim luôn là cảnh đuổi giết Phó Tử Hân, lại trong thời điểm mấu chốt, vì mềm yếu mà buông tha, có điểm không thể tự bào chữa. Nhưng Phó Tử Hân tựa hồ thực hưởng thụ, vô luận là sử dụng hay tháo dỡ súng ống, cũng thực hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Chỉ có Đỗ Vân Tu là có chút lực bất tòng tâm.

Hắn không phải là người thích hợp đóng phim hành động, hắn mơ hồ cảm thấy, đây chính là cái hạn chế của bản thân.

“Còn nhớ rõ cái này không?” sau buổi mở màn, Phó Tử Hân không ở lại chào hỏi những người khác, liền thẳng tiến tới chỗ Đỗ Văn Tu đang đứng, mặt mày tuấn lãng, khéo môi mỉm cười, quơ quơ tiền lì xì trong tay.

“Này?” Đỗ Văn Tu nhẹ nhàng cười, “Lần đó tôi toàn thân đều bị gội cho, làm sao có thể không nhớ rõ?”

Nhớ lại khi đó đang quay tập 2 của “G. I. B”.

Đỗ Văn Tu bởi vì không hạ thủ được với Phó Tử Hân, thân phận bị bại lộ, lại còn bị tổ chức nằm vùng vứt bỏ, toàn thân nhiều chỗ trúng đạn, máu nhuộm đỏ cả chiếc áo sơ mi trắng. Chỗ duy nhất không có bị máu tướt vấy dính, chính là khéo miệng nhợt nhạt của hắn, tựa hồ sắp được giải thoát mà hơi mỉm cười...

Phó Tử Hân rốt cục cứu được Đỗ Văn Tu.

Đỗ Văn Tu đã vì hết sức mà hấp hối, nhìn thấy ánh mắt Phó Tử Hân, không rõ là vì nhớ lại quãng thời gian bọn họ cùng một chỗ, vì muốn trở thành bộ đội đặc chủng xuất sắc nhất mà không ngừng rèn luyện, hoặc là vì sắp không phải đuổi cùng giết tận Phó Tử Hân nữa mà cảm thấy vui vẻ. “Cậu cố gắng chịu đựng cho tôi! Cậu chịu đựng. cho tôi.. Không được chết, cậu không nghe thấy sao...” Phó Tử Hân một bên giúp đỡ cứu hộ, một bên dùng thanh âm khàn khàn mà rống to, vừa chạy theo hướng phòng giải phẫu.

Trải qua sinh sinh tử tử như vậy, đến nam nhân cũng phải rơi lệ.

Một khắc này, nước mắt lại dâng tràn.

“Rõ ràng đã nói sẽ làm anh em cả đời! Cậu đáp ứng rồi, cậu đã đáp ứng rồi... Không được chết... Không cần chết!”

Cửa phòng phẫu thuật gập gao đóng lại.

Cả người Phó Tử Hân kiệt quệ, thanh âm khàn khàn, mang theo tiếng nức nở mơ hồ, lặng lẽ đứng đợi ở ngoài...

Bộ phim này tuy rằng thập phần thương cảm.

Nhưng trong thời gian quay phim, lại chẳng thấy đâu bầu không khí đau thương giống vậy. Toàn thân Đỗ Văn Tu bị gội cả một gáo “Máu”, mùi vị không phải tốt lắm, sau đó còn bị đưa đến bệnh viện. Ngoài hắn ra thì nhân viên trong đoàn phim đều cố ý che mũi đứng dạt ra một bên.

Đỗ Văn Tu chỉ có thể bất đắc dĩ cười: “Tôi trúng đạn ... Lại bị bỏ rơi.”

Bệnh viện chả khác nào bãi tha ma.

Mùi máu nồng đậm vờn quanh trong không khí, đều là những nơi dính dáng tới cái chết, theo như theo người xưa nói, chính là “Ảnh hưởng tới phúc khí của diễn viên.”

Cho nên suốt thời gian quay phim, đạo diễn đều cấp cho mỗi diễn viên và nhân phim trong đoàn một bao lì xì màu đỏ, may mắn tràn đầy, đánh lui vận rủi! (:v)

Lúc ấy Phó Tử Hân đã đem phần tiền lì xì kia của mình đưa cho Đỗ Văn Tu .

Đỗ Văn Tu có chút kinh ngạc.

Phó Tử Hân lại cười đến gọi cảm: “Tiểu trợ lý kia của cậu không phải mỗi ngày đều ôm cái thùng kia vì cậu mà cầu ‘Quyên tặng’ hay sao? Rõ ràng tôi dùng tiền lì xì này nhanh chóng bao nuôi cậu mới tốt! Miễn cho những người khác lại nhầm tới...”

“Hả? Nuôi con nuôi?” Đỗ Văn Tu khi đó hơi nghi hoặc với phát âm của Phó Tử Hân...

Mà hiện tại Phó Tử Hân lại gơ cao tiền lì xì vừa rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn khiến cho Đỗ Văn Tu nhớ lại cuộc đối thoại khi đó của bọn họ, không khỏi nở nụ cười.

“Lần này không phải nuôi con nuôi, là bao nuôi.”

“ ... ”

“Tâm tình tựa hồ không tệ lắm?” Phong Cảnh bưng Champagne, khoe môi nâng lên sắp tạo thành một nụ cười hoàn chỉnh, tóc dài đông đủ eo, dáng người cao gầy.

“Cũng không tệ lắm.” Đỗ Văn Tu chuyển hướng sang Phong Cảnh, cười tiếp đón.

Trong lòng Phó Tử Hân hiện lên tia cảnh giác.

Có lẽ Đỗ Văn Tu cũng không có nhận ra nhưng Phó Tử Hân vừa rồi thấy được động tác tưởng chừng theo bản năng của Đỗ Văn Tu, mơ hồ phát hiện, quan hệ giữa đối phương và Phong Cảnh có vẻ không hề đơn giản...

Đỗ Văn Tu cười chào, trái tim buông lỏng, loại hành động này chỉ đối với người mà mình thân thuộc.

Chứ không phải là thái độ đối đãi với cấp trên ESE.

“Tâm tình không tệ là tốt rồi. Như vậy, vì để cho cậu vui, nói cho cậu biết một tin tốt —— Đạo diễn người Pháp, Luc Rohmer đang đến Trung Quốc tìm diễn viên, chỉ định tên cậu để thử vai.”

“Tôi?” Đỗ Văn Tu kinh ngạc nói. Đó là một đạo diễn trong Hollywood, có rất nhiều tác phẩm tiêu biểu, là một đạo diễn người Pháp vô cùng nổi tiếng!

“Trừ phi còn có nghệ sĩ thứ hai tên là Văn Tu.” Đôi mắt hẹp dài của Phong Cảnh cong lên, gợi lên khoe môi, “Đoán thử là ai tiến cử cậu xem?”

“Anh?”

“Bản thân tôi cũng hi vọng như vậy. Bất quá tôi với cậu không có quen biết ông ta. Là Lâm huyền. Lâm mỹ nhân.”

31. Chương 31

EDIT: Năng Diệp Ân

Hollywood. Thử vai trong bộ phim của đạo diễn nước ngoài.

Điều này có ý nghĩa gì?

Dù là ngôi sao nổi tiếng trong nước thế nào cũng nhất định không bỏ qua cơ hội này!

Bởi vì từ một ngôi sao nổi tiếng vọt lên thành siêu sao quốc tế, tuy rằng chỉ là thay đổi cách xưng hô, nhưng lại mang đến biến hóa lớn! Vô luận là thân phận, giá trị con người, hay là người xem.

Tại kiếp trước, Đỗ Văn Tu cùng lắm chỉ được đề tên trong danh sách trao giải Kim Bách.

Việc thử vai trong phim của đạo diễn nước ngoài, với kinh tế eo hẹp của công ty hán vốn không thể an bài, hẳn cho tới bây giờ đều không dám nghĩ tới...

Mà hiện tại, theo như lời Phong Cảnh nói, hẳn quả thực cảm thấy vui không kể siết! Gần như là cảm giác hạnh phúc đến quá bất ngờ khiến hẳn vô cùng kinh hỉ!

Suốt buổi lễ chúc mừng, khuôn mặt Đỗ Văn Tu rạng rỡ, không kiềm được ý cười.

Vô luận những người khác nói thế nào, chúc cái gì, Đỗ Văn Tu cũng luôn cười gật đầu không ngừng, cảm giác cao hứng của hẳn cũng ảnh hưởng phần nào tới truyền thông và nhân viên trong đoàn phim, mọi người

không khỏi vui vẻ, cảm thấy Đỗ Văn Tu người này tuy rằng bình thường không thích chủ động bắt chuyện với người khác, nhưng dù sao con người hần cũng không tệ lắm.

Chỉ có Phó Tử Hân.

Cho dù trên mặt không lộ vẻ không vui, nhưng lại tỏ ra lãnh đạm đối với Đỗ Văn Tu.

“Một câu của Phong Cảnh, khiến cho cậu cao hứng đến thế sao? Dù sao cũng là casting phim của đạo diễn nước ngoài, thật sự là chúc mừng nha.”

Một câu mang ý chúc mừng mà thôi, lại không có bao nhiêu thành ý.

Bất quá Đỗ Văn Tu đang chìm trong vui sướng nên không nhận ra sự thay đổi thái độ của đối phương.

“Người kia là Lâm Huyền? Đối phương không phải là diễn viên quốc tế sao? Đối với cậu thật tốt.”

“Chúng tôi... Ngày đó chúng tôi cũng chỉ gặp qua một lần ở buổi Party.” Tuy rằng trước kia quen biết Lâm Huyền, nhưng hiện tại không thể nói ra chân tướng sự thật.

“Ha ha, Lâm Huyền quả thật là một người xinh đẹp. Coi như cậu có ý định muốn theo đuổi cô ấy đi nữa thì cũng chẳng phải vấn đề khó khăn gì.” Phó Tử Hân tựa tiểu phi tiểu trêu chọc.

Ngay lúc Đỗ Văn Tu sắp lắc đầu cười, nói không có khả năng.

Phó Tử Hân lại chêm thêm một câu: “Bất quá, bạn bè của tôi có quen biết cô ấy, nghe nói tâm cơ của cô ấy rất sâu. Bây giờ còn qua lại với một ông chủ giàu có người Pháp... Đương nhiên, một người phụ nữ muốn leo lên được vị trí như ngày hôm nay, không có tâm cơ, không có trả giá, là không có khả năng.”

Khuôn mặt Đỗ Văn Tu lạnh lùng, buột miệng nói ra.

“Cô ấy có tâm cơ hay không, có trả giá hay không, không tới phiên cậu ở đây đánh giá.” Bởi vì không do dự, nên giọng nói mang vài phần lãnh ý.

Phó Tử Hân giật mình .

Quả thật lời nói này giống như chậu nước lạnh không chút do dự hắt thẳng lên mặt hần, không lưu một đường lui, khiến hần không còn mặt mũi.

Phó Tử Hân hần làm sao lại gặp phải tình huống khó xử như vậy!

Đôi mắt Phó Tử Hân híp lại, phảng phất một tia sắc bén xẹt qua.

Bộ dạng ra vẻ cao quý, tỏ ra ta đây của hần cũng là do một phần di truyền từ Phó lão gia!

Phó Tử Hân thẳng tắp nhìn Đỗ Văn Tu một, hai giây rồi mới áp xuống lửa giận trong lòng, xoay người rời đi.

Lời này của Đỗ Văn Tu nói ra, sau đó mới cảm thấy mình có phần thất thố.

Nhìn thấy khuôn mặt biến sắc kia của Phó Tử Hân, hần lại càng cảm thấy áy náy. Loại áy náy này, lại mơ hồ hàm chứa sợ hãi... Giống như, giống như chưa từng gặp qua một Phó Tử Hân như vậy khiến hần cảm thấy xa lạ.

Đối phương là thái tử của Vương Miện Vinh Quang.

Thân thể hiển hách, tự tin lại khéo léo, là một người trẻ tuổi, bốc đồng, vẻ kiệt ngạo mang theo độc đáo riêng, cũng không khiến người khác cảm thấy phản cảm.

Đôi mắt hần màu hổ phách, tiếng phổ thông cũng nói không tốt, bị một số Anti fan đem câu “Thiếu gia giàu có, chơi phiêu, lời nói còn không rõ ràng” làm lý do phản đối hần, nhưng đồng thời đó cũng là nét đặc biệt độc nhất vô nhị của hần trong mắt fan hâm mộ!

Phó Tử Hân cũng không cố ý tự cao tự đại.

Bởi vậy nói hần dễ bị lợi dụng là không sai, không ít nghệ sĩ đều lấy việc bắt chuyện với hần để cầu vinh.

Đối phương khó khăn lắm mới có thể kéo gần khoảng cách với mình.

Thậm chí còn là ân nhân cứu mạng của hắn, hơn nữa vừa vặn mới cứu hắn không lâu, hắn lại dùng ngữ khí này để nói chuyện với đối phương.

Thấy thế nào cũng là không nên...

Nhưng người Phó Tử Hân cố tình bối móc chính là Lâm Huyền.

Đám đàn ông có một qui định bất thành văn. Có lẽ ở sau lưng đàm luận về nam nhân khác có vẻ không đủ quang minh lỗi lạc, nhưng phụ nữ lại không giống vậy. Nhất là phụ nữ trong giới giải trí. Người nào cũng biết bước vào vòng lẩn quẩn này, giữ được trong sạch có bao nhiêu khó.

Nhưng là Lâm Huyền lại không giống vậy.

Nếu như là bạn bè của hắn, lại càng không được bình luận như vậy về Lâm Huyền. Bất kể là làm trò trước mặt hắn, hay là sau lưng hắn.

Nhìn thấy bóng lưng Phó Tử Hân từ từ khuất dần.

Đột nhiên Đỗ Vân Tu cảm thấy đáy lòng mơ hồ mất mát... Cảm giác mất mát bao trùm lấy hắn, ngay cả tin casting vừa rồi cũng không thể khiến hắn cảm thấy khá hơn.

Có lẽ như vậy mới là tốt.

Đỗ Vân tu cười khổ, nâng ly uống một ngụm rượu. Rượu lan khắp khoang miệng, thế nhưng lại không có mùi hương cam* thanh thuần như trước, ngược lại mang theo chút chua sót. (*Mình tra gg, đích xác là rượu hương cam nha, điển hình như rượu Grand Marnier chẳng hạn,...)

Hắn từ lúc bắt đầu vốn không xứng đứng ngang hàng cùng đối phương.

Luận về thân phận hay bối cảnh của Phó Tử Hân, đều là đứng trên ngọn vinh quang, là người khó khăn lắm mới kiếm được trong vạn người. Mà hắn, đơn giản chỉ là một ngôi sao, có thể tìm được vô số người như vậy trong giới giải trí.

Địa vị vốn không ngang hàng.

Một bên nói chuyện vốn không cần kiêng sợ đủ điều, mà bên kia nếu nói sai, đầu tiên chính là lo lắng, xem mình có đắc tội với thế lực chống sau lưng đối phương hay không...

Có lẽ chính vì nhận ra sự bất bình đẳng này.

Cho nên... Hắn ngay từ đầu đã không ôm hi vọng gì.

Sau lần đó.

Phó Tử Hân không còn mấy khi chủ động bắt chuyện với Đỗ Vân Tu nữa.

Đỗ Vân Tu không phải không nghĩ tới tìm cơ hội nói rõ với Phó Tử Hân, nhưng không có nghĩa là hắn xin lỗi về việc đó. Về việc Lâm Huyền, hắn không cần xin lỗi.

Cho dù đụng Phó Tử Hân, mỗi lần lời đến miệng, nhìn thấy ánh mắt đối phương vẫn như trước, hiên ngang cùng nhân viên khác nói chuyện, tựa hồ là bộ dạng không muốn hòa dịu chút nào. Đỗ Vân Tu cũng bỏ quên.

Phó Tử Hân vốn tự phụ.

Hắn đã đắc tội đối phương... Cần gì phải giải thích nhiều làm gì, có lẽ dù giải thích thế nào thì người ta vốn chỉ xem thường mình, cho rằng mình nịnh bợ. Địa vị đối phương cao như vậy, thiếu đi hắn thì đã là gì đâu.

Đáy lòng cứ việc tràn ngập tiếc nuối.

Nhưng đối với vai diễn trong phim của đạo diễn người Pháp – Luc Rohmer, Đỗ Vân Tu vẫn không quên chuẩn bị.

Thông thường đạo diễn nước ngoài đến Trung Quốc chọn diễn viên.

Hoặc là cần một gương mặt mang vẻ đẹp Đông Phương chỉ để phối hợp diễn, hoặc là nhìn trúng võ thuật phương Đông, muốn vận dụng để tăng hấp dẫn cho bộ phim.

Luc Rohmer cũng không ngoại lệ.

Bộ phim Hoàng gia mạo hiểm này chính là một bộ ohim hành động lớn. Quý thần sống lại, người thủ hộ* Đông Phương thần bí trong lúc vô ý giành được bảo tàng...

(*Người trông nom và gìn giữ chùa chiền, thần điện,...v.v....)

Nam nữ diễn viên tự nhiên là được đặt trong hoàn cảnh thám hiểm đầy gian truân rồi từ từ nảy sinh tình cảm .

Mà vai diễn của Đỗ Văn Tu chính là một người thủ hộ Đông Phương trầm mặc, nội liễm, một thân xuất thần nhập hóa công phu Trung Quốc, thêm cây roi dài màu đen, ước chừng ba thước lại càng tô thêm cho vẻ ngoài nhân vật.

Mở đầu phim còn có một màn.

Cổ tay Đỗ Văn Tu vung lên, roi đen sắc bén phá không mà tới, giống như rắn uốn lượn trên không trung, quần vài vòng quanh eo nữ chính đang từ trên cao té xuống, sau đó vừa thu trở về, nữ chính liền nằm trọn trong lòng ngực Đỗ Văn Tu.Đỗ Văn Tu cẩn thận ôm lấy nữ chính.

Sau đó đôi mắt đen láy biểu trưng của người phương Đông, mang theo ý vị, đẹp tựa bức tranh thủy mặc của hần nhìn sâu vào đôi mắt xanh biếc của nữ chính — Một hồi gặp gỡ bất ngờ từ hai con người đến từ hai đất nước khác nhau.

Mặc dù cảm tình chưa sâu, nhưng lại đủ để đẩy lên cảm xúc trong lòng nam nhân Đông Phương.

Mà cũng là vị đạo diễn người Pháp kia muốn tăng thêm...động tác này trong phần diễn của nam nhân Đông phương, hoàn toàn phù hợp với vẻ phong tình mơ màng của nữ nhân Tây phương đối với nam nhân Đông phương trước đó.

Cho dù ngày sau được chỉ đạo động tác rõ ràng hay bên hậu kì có chỉnh sửa thế nào.

Mấy ngày nay Đỗ Văn Tu vẫn quyết định tăng cường chuẩn bị, cho dù là cái thùng rỗng, ít nhất cũng muốn làm đến giống khuôn, giống dạng.

Hắn tìm riêng một huấn luyện viên võ thuật, dạy mấy chiêu công phu sử dụng roi. Nhưng dù sao những thứ này không phải một sớm một chiều là có thể luyện thành, tuy rằng trải qua đặc huấn, dần dần có chút tư thế, nhưng cũng chưa thể khống chế roi tốt, có khi thực hiện không đúng cách, ngược lại hung hăng vung trúng lên người Đỗ Văn Tu, tạo thành một vết roi đỏ thẫm!

Ngày đó phỏng vấn, Lâm Huyền cũng có mặt.

Cô đứng đó, nhàn nhã dùng tiếng Pháp tán gẫu với đạo diễn. Đỗ Văn Tu không biết cuộc sống mấy năm nay Lâm Huyền trải qua như thế nào, nhưng có vẻ quan hệ giữa cô và đạo diễn Luc cũng không tệ lắm.

Thấy Đỗ Văn Tu tiến tới, Lâm Huyền mỉm cười.

Tươi cười như vậy, khiến cho cơn sóng trong lòng Đỗ Văn Tu chậm rãi bình ổn. Ngay cả sự khẩn trương khi lần đầu tiên được đóng phim ở nước ngoài cũng đột nhiên tan biến.

Đóng phim ở nước ngoài so với trong nước cũng không có gì khác nhau.

Chỉ là nhân viên trong các đoàn phim nước ngoài lại có phần cẩn thận, tỉ mỉ hơn, ánh sáng, máy quay, các thiết bị máy móc đều là hàng cao cấp. Cho dù Đỗ Văn Tu ở trong nước từng đóng mấy bộ phim bậc trung hay cao cấp đến đâu, cũng không thể không cảm thán, có lẽ là bởi vì liên quan tới vấn đề tài chính, cũng có thể là về kỹ thuật, dù sao thì khuyết điểm của các bộ phim trong nước là không có các trang thiết bị cao cấp như ở nước ngoài.

Dưới bàn tay của nhà tạo hình, vẻ ngoài của Đỗ Văn Tu dần dần thay đổi.

Vì để tạo ra cảm giác thần bí của người phương Đông, nhà tạo hình làm cho làn da hắn vàng hơn, đeo thêm một cái khăn trùm đầu màu đen, tóc mái hơi dài, tinh tế rũ xuống, khuôn mặt lộ ra lúm đồng tiền, tựa hạt châu tinh xảo đính trên khuôn mặt anh tuấn.

Phục sức trên người phần lớn được làm từ vật liệu nặng, mang lại vẻ thô cuồng, cường ngạo. Đỗ Vân Tu không có thân hình xốc vác như Tạ Di và Chữ Phong, chống đỡ không nổi loại quần áo thể này. Nhìn qua không có vẻ thoăn thoắt như chim điều* uy mãnh cho được.

(*Loài chim bay sống ở châu Âu, châu Á, Tây Bắc Phi. Thích ăn chuột đồng, các loại động vật có xương sống cỡ nhỏ và côn trùng, có kích thước gần giống với chim ưng.)

Nhưng thời điểm chụp hình quảng cáo phim.

Đỗ Vân Tu đã bộc lộ được khí chất ra ngoài —— qua ánh mắt của hắn.

Lông mi dài mà dày, nổi bật vẻ ngoài đặc biệt của người phương Đông qua đôi mắt màu đen độc đáo, giống như gra-phit, chớp động tia bình tĩnh và cơ trí, ẩn hiện vẻ nổi liễm sâu trong đôi mắt.

Ở studio, Đỗ Vân Tu không có nhiều lời nói.

Ngoại trừ trợ lý và phiên dịch viên tiếng Pháp ở ESE mà Phong Cảnh đặt biệt cử đi cùng, đối với những người khác, Đỗ Vân Tu cũng chỉ gật đầu, sau đó liền trầm mặc.

Không có nhiều thêm một câu.

Mơ hồ lộ ra khí chất thần bí.

Đúng cảm giác mà đạo diễn người Pháp muốn tìm!

Quả nhiên sau khi đóng một đoạn trong phim, có thể thấy hiệu quả phi thường tốt. Lâm Huyền lại cùng Luc thoải mái nói chuyện với nhau một chút.

Đỗ Vân Tu cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Hắn kiếp trước không phải không biết tiếng anh, nhưng ngoại trừ cái đó thì không biết nhiều ngôn ngữ khác, tiếng Pháp lại càng dốt đặc cán mai. Nhưng hiện tại... Thế nhưng hắn lại tựa hồ có thể loáng thoáng nghe ra được đoạn đối thoại bằng tiếng Pháp giữa Lâm Huyền và Luc.

“Cám ơn cô, Isabella, cô có thể tiến cử được diễn viên tốt như vậy! Khí chất trên người cậu ta thực đặc biệt, mang theo ý nhị phương Đông, tôi thật thích!”

“Đó là đương nhiên, đối với Luc, cho tới bây giờ tôi cũng sẽ không tiến cử người không phù hợp cho ngài. Nhân khí của Derek ở trong nước vô cùng cao, còn lấy được giải ”Người mới ưu tú” mỗi năm một lần trong lễ trao giải Kim Bách.”

“A, phải không? Theo như lời cô nói thì lúc bộ điện ảnh được công chiếu, cậu ấy có thể mang lại càng nhiều lợi nhuận phòng vé cho tôi sao? Ha ha.”

“Đó là đương nhiên. Ngài không cần khinh thường thị trường điện ảnh Á Châu bên này.”

...

Loại cảm giác mông lung này.

Khi thì nghe hiểu được Lâm huyền cùng Luc nói gì. Khi thì lại giống như có một ánh mắt xanh thăm mê người của nam nhân, phảng phất tựa biển khơi, dùng ngữ điệu mềm mại, dạy cho mình từng từ đơn tiếng Pháp tao nhã...

Không, đây không phải là mình...

Cho tới bây giờ đều không có người nào dạy mình tiếng Pháp cả...

Đó là.

Đỗ Vân Tu đầu đau muốn nứt, cơ hồ cảm thấy trời đất xoay chuyển. Hắn đang muốn ôm đầu...

“Vân Tu, Vân Tu, cậu không sao chứ?” Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của Lâm Huyền. Như là đột nhiên bị người khác đánh thức từ trong mộng, tử hư ảo về với hiện tại.

Đỗ Vân Tu tập trung nhìn.

Lâm Huyền đưa ánh mắt lo lắng nhìn, Luc đứng bên cạnh cũng hướng ánh mắt nghi hoặc về phía hắn.

“Tôi không sao. Tôi chỉ là..” Đỗ Vân Tu miễn cưỡng thoáng tươi cười.

“Derek chỉ là đang chìm trong suy nghĩ của bản thân mà thôi.” Lâm Huyền tao nhã hướng Luc cười, “Ngài nhất định phải chọn Derek đấy!”

“Đối với những người phụ nữ phương Đông xinh đẹp, tôi chưa bao giờ thất hứa với họ cả.” Luc nâng cổ tay Lâm Huyền, lãng mạn đặt một nụ hôn nhẹ lên đó..

Nhưng mà, trước đó vài ngày.

Khi Đỗ Vân Tu còn chưa nhận được lời mời của Luc, ngược lại ở ESE nghe được cuộc đối thoại giữa Lệ Tiêu và một cô gái trẻ xinh đẹp động lòng người, vừa mới ký hợp đồng với ESE.

“Không phải không tìm em! Mà là mấy ngày nay thật sự bề bộn nhiều việc, giữa trưa ngày hôm qua mới vừa ăn cơm cùng đạo diễn Luc xong.”

“Luc? Luc Rohmer? Là đạo diễn nổi tiếng người Pháp kia sao?” Cô gái trẻ “Oa” một tiếng thật to, trong mắt tràn đầy hâm mộ cùng sùng bái.

“Đúng vậy, chính là ông ta.” Lệ Tiêu nhún vai, tỏ ra không để ý, “Anh hai không nên cho tôi diễn bộ phim này, nói là cái gì mà người thủ hộ Đông Phương. Tôi xem qua kịch bản, vô cùng nhảm nhí. Nhưng nghe nói cuộn phim này, mục tiêu là hướng tới Hollywood, đến lúc đó còn có thể tranh thủ tiền quân ra nước ngoài.”

32. Chương 32

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

EDIT: Năng Diệp Ân

Cùng lúc đó.

Nghe được tin tức Lâm Huyền thông báo, Phong Cảnh không tự chủ được ngẩn người, sau đó do dự một chút, chậm rãi đi về phía văn phòng chủ tịch của Lệ Duệ.

Phong Cảnh bước đến, lần đầu tiên tiến tới mang theo chút chần chừ..

Phong Cảnh vốn là người đường hoàng, cao ngạo.

Lúc còn trẻ, khi vừa mới xuất đạo thì nhân khí vô cùng cao, ngang hàng cùng Tạ Di, cho dù sau này có rời showbiz, chuyển tới hậu trường, thì cũng đào tạo được vô số nghệ sĩ và nhóm thần tượng nổi tiếng.

Đối với người trầm ổn, nội liễm và có cá tính mạnh như Lệ Duệ.

Phong Cảnh lại càng mang theo tinh thần mạo hiểm, nguyện ý không ngừng thử, không ngừng khiêu chiến.

Cuộc sống có đôi khi nhìn như một tổng thể.

Có lẽ cái Lệ Duệ thích chính là trấn thủ phía sau, bày mưu tính kế, chỉ huy người dưới trướng, chính mình lại không mấy may thương tổn. Mà Phong Cảnh càng có khuynh hướng xông pha phía trước, quét ngang mọi thứ cản đường hắn, cho dù miệng vết thương vô số.

Nhưng Phong Cảnh hiểu được.

Vô luận hấn làm gì, từng... Âm thầm trả giá cái gì, tất cả mọi việc hấn làm, cố gắng duy trì cũng là bởi vì Lệ Duệ.

Bởi vì có Lệ Duệ chi phối ở phía sau.

Cho nên hấn có thể không kiêng kị điều gì, vì Lệ Duệ mà làm hết thấy.

Thế nhưng...

Hiện tại tựa hồ không giống với trước nữa. Rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào rồi?

Là khi bất đồng ý kiến với Lệ Duệ lúc lựa chọn người đoạt giải «Người mới ưu tú » trong lễ trao giải Kim Bách?

Là khi Lệ Duệ vì đảm bảo chiếc ghế tổng tài của mình mà đánh hôn với thiên kim tập đoàn Tần thị sao?

Vẫn là sớm hơn trước, bởi vì ảnh hưởng của sự việc kia...

Tòa lầu công ty ESE cao mấy trăm thước.

Trang trọng, xa hoa, lại tràn ngập khí thế thẳng tắp sừng sững tới tận trời, đứng từ trên cao như một vị thiên vương nhìn xuống phía dưới. Tất nhiên kiến trúc của các tòa nhà xung quanh làm sao có thể sánh bằng với nó được.

Ai đi qua cũng phải sợ hãi than một tiếng, sau đó mang theo ánh mắt sùng bái mà ngược nhìn.

Phong Cảnh đi ngang, khẽ ngẩng nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ.

Trời bên ngoài không xanh thắm như trước.

Chính là vĩnh viễn đứng trước cửa sổ trong suốt này mà không khổng chế được tâm tình. Có phải hay không cam tâm tình nguyện, luyến tiếc buông tay... Có lẽ đã không còn ý nghĩa gì cả.

Thời gian buồn chán.

Chung quy vẫn không thể bù đắp được những gì mất mát, những thứ bị thời gian mài mòn. Toàn bộ ước nguyện ban đầu, đến cuối cùng, còn có mấy người có thể nhớ... ỉ ‘Nghe nói anh cùng Luc liên hệ rồi. Để Lệ Tiêu đóng bộ phim này.” Phong Cảnh vào văn phòng, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

Lệ Duệ không có trả lời ngay.

Mà là trầm ổn, thuận thực đưa tay lựa vài cái, kí tên mình vào bản hợp đồng, sau đó đem cây bút kí Montblanc* với số lượng có hạn trên thế giới đặt xuống, lúc này mới ngẩng đầu thản nhiên nhìn Phong Cảnh.

(*Mười mấy triệu trở lên một cây bút đắt bà con.)

“Có vấn đề gì sao.”

Xuất ra một câu khinh miêu đậm tả. Đồng thời cũng mang theo ý tứ —— không cần hoài nghi hấn, nghi ngờ quyết định của tổng tài ESE.

Phong Cảnh nao nao.

Đôi mắt dài nhỏ lập tức tựa tiểu phi tiểu công lên, ngũ khí ngậm mang theo sắc bén: “Chẳng lẽ Lệ tổng không biết, case này đã quyết định ra sao rồi ư? Luc sớm đã chọn ra người thích hợp đóng bộ phim này rồi!”

Hấn không phải là không biết ý tứ của Lệ Duệ.

Nhưng lệ duệ càng dùng thân phận tổng tài cùng thái độ áp đặt hấn... Phong Cảnh lại càng nhịn không được đối chọi gay gắt, ngũ khí mang theo mùi thuốc súng.

Hấn là ai?

Hắn cùng người này có quan hệ gì! Chẳng lẽ phải nhất định dùng thái độ thế này để giải quyết vấn đề sao?!

Chính mình rõ ràng đã an bài người xong xuôi.

Vì cái gì còn muốn mời riêng Luc, còn muốn Lệ Tiêu đảm nhận vai diễn kia... Trong chuyện này, coi như không nói, hắn cũng hiểu được Lệ Duệ vận dụng ít nhiều quan hệ, làm ra giao dịch thế nào.

Chuyện này không phải không thể lí giải.

Nhưng Phong Cảnh không cách nào hạ khẩu khí, nhìn xuống chuyện này cho được, tin tức như thế, hắn làm giám đốc ESE không ngờ là không biết chút nào! Ngay cả chuyện liên quan đến Lệ Duệ lại càng không rõ! Thậm chí còn cần người ngoài là Lâm Huyền, gọi điện thoại đến tố cáo cho hắn biết!

Nếu không phải Lâm Huyền thông báo, có lẽ hắn còn còn lâu mới hay biết chuyện này!

Từ khi nào Lệ Duệ lại có thể giấu diếm hắn đến mức thế này!

Từ khi nào cảm tình giữa hai người bọn họ lại mỏng manh đến nước này.

Rốt cuộc là từ khi nào...

Ngay cả chuyện thế này, đều cần phải gạt hắn. Quan hệ giữa bọn họ không chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới, lại còn là người yêu nhiều năm qua! So với sự phẫn uất đối với một số quyết định của Lệ Duệ trong công việc.

Phong Cảnh càng khó có thể chấp nhận, đặc biệt là về mặt tình cảm. Tình cảm nhiều năm như vậy. Còn có thể đối với mình làm chuyện này... Rốt cuộc thì Lệ Duệ xem mình là cái gì!

Lệ Duệ như trước bình tĩnh, không sợ hãi: “Luc cho rằng Lệ Tiêu là người thích hợp nhất.”

“A, cậu ta sao.” Phong Cảnh khẽ hừ một tiếng, lộ ra vẻ mặt khinh thường, “Cậu ta trừ bỏ hát mấy bài không ra gì ra, cả ngày chỉ biết quần quýt bên phụ nữ, ngay cả phim thần tượng cũng chưa đóng qua!”

“Chú ý lời nói của cậu.”

Ánh mắt Lệ Duệ mang theo áp lực cường đại khiến người ta sợ hãi, “A tiêu thích giới giải trí. Muốn tiến vào làm ca sĩ, tôi đây vốn là anh trai nó nên liền giúp nó tìm kiếm cơ hội, để nó chơi đùa cho thật đã. Ca hát là hứng thú cùng đam mê của nó, nó quả thật hát không tệ, chính là cậu vẫn luôn có thành kiến đối với nó.”

Phong Cảnh từ chối cho ý kiến, chỉ đơn giản cười nhẹ một tiếng.

“Không có kinh nghiệm đóng phim thì sao. Bất luận kẻ nào cũng không phải từ nhỏ đã có, từ từ tích lũy, luyện từ từ mới tạo nên cái gọi là kinh nghiệm? Tựa như cậu coi trọng Văn Tu, không cần nói cho tôi biết, hắn vốn không phải lúc đầu cũng ngây ngô thế sao. Cây to dùng hai tay mới ôm hết là sinh trưởng từ cành non nhỏ bé, sống phải tích lũy từng tí, trời cao chín tầng, phải từ từ bước lên từ mặt đất...”

“Huống hồ, nghĩ kĩ lại, đây cũng là ý tứ của Luc.” Ngữ khí Lệ Duệ có phần dịu đi, xoa nhẹ huyệt thái dương, nhích về sau một chút, lưng tựa vào ghế da màu đen.

“Ông ta là người Pháp. Hollywood có thể chấp nhận sự bất đồng về tín ngưỡng, quốc tịch, màu da, còn có bất đồng về văn hóa. Nhưng chân chính có thể khiến bọn họ quan tâm —— chính là doanh thu phòng bán vé! Là giá trị có được qua sáng tạo của bọn họ! Nếu đạo diễn người Mĩ có thể đạt được thứ gì, như vậy, một đạo diễn người Pháp phải làm được tốt hơn thế! Đây là quy tắc của trò chơi.”

“Đó là một phòng bán vé toàn cầu hóa thời đại. Hơn nữa mục tiêu của Luc là nhắm vào khán giả Âu Mĩ, ngay cả cơ hội được chiếu bộ phim này bên đây cũng không có. Hợp tác cùng ESE, chẳng khác nào đang hợp tác với ngôi sao nổi tiếng cả. ESE có diễn viên chuyên nghiệp, có bối cảnh, quan hệ với tổng cục và các rạp chiếu phim cũng rất tốt.”

“Luc là một đạo diễn thông minh, điều đó đã được chứng minh qua việc ông ta có thể vào Hollywood và đạt được vị trí như ngày hôm nay! Đây không đơn giản là ý kiến của riêng tôi, mà đây cũng là quyết định của Luc.”

“Tạo cơ hội thay em trai, để hấn thử đóng phim một chút. Làm tổng tài ESE, làm một anh trai, tôi không biết có thể xem đây là chuyện quá phận hay không.”

Phong Cảnh hơi trầm mặc xuống.

Người nam nhân trước mắt này không thể nghi ngờ là vô cùng cường đại. Vô luận là bên trong, hay khí thế toát ra bên ngoài.

Vĩnh viễn đều không thể chê vào đâu được. Vĩnh viễn đều luôn bình tĩnh như thế, lí trí đến đáng sợ. Giống như một tòa nhà được bao bởi lớp hàng rào vững chắc bên ngoài, xóc vác hoàn mỹ tới không thể đột phá. Những lời Lệ Duệ nói đều đúng.

Lệ Duệ luôn lo lắng tới vấn đề lợi nhuận, sóng gió thương trường không biết trải qua biết bao nhiêu cho nên những quyết định của hấn, phần lớn đều là đúng...

Phong Cảnh không chỉ một lần bị sự cường đại này của đối phương hấp dẫn.

Cũng không dưới một lần sùng bái, ngưỡng mộ trước sự tính toán xa gần của đối phương...

Lúc này đây cũng vẫn như trước.

Hấn không tìm được lời nào có thể phản bác Lệ Duệ.

“Anh nói cũng không sai...”

“Anh làm —— chính là nắm trong tay một diễn viên phái thực lực tỏa sáng ở Hollywood, đoạt đi cơ hội này rồi thì khó mà có được lần hai, sau đó đánh cược cho một kẻ khác thay thế vào, ngay cả ‘Diễn viên’ cũng không hơn, chỉ đơn giản vì người đó là em trai tổng tài ESE mà thôi...”

Có bao nhiêu diễn viên thiên phú phải nỗ lực biết bao nhiêu mới có được địa vị hôm nay.

Bởi vì điều không may mắn nhất của họ chính là không có quyền thế...

Ánh mắt Lệ Duệ ngẩn ra.

Phong Cảnh không có tranh luận, mà là trầm mặc, lặng lẽ rời khỏi văn phòng đối phương. Ở trong mắt Lệ Duệ, bóng lưng Phong Cảnh đột nhiên có chút đơn bạc.

Hình như.

Giống như đối phương kiêu ngạo nhiều năm qua như vậy, nhuệ khí bao nhiêu năm qua, ở một khắc này, chỉ hóa thành sự mệt mỏi và vô cùng nhụt chí...

Cứ việc luôn cậy mạnh.

Thì ra cũng có lúc mình lực bất tòng tâm. Nhất là cùng Lệ Duệ... Khoảng cách càng ngày càng xa. Hấn thấy được, nhưng lại không thể nào bù đắp được khoảng cách đó. Phong Cảnh rút ra một điều thuốc, dựa lưng vào tường, tự giấu châm lửa rồi hút một hơi.

... Có lẽ, nguyên nhân không thể kéo ngắn lại khoảng cách, cũng là vì căn bản đối phương không muốn.

Thời điểm Đỗ Vân Tu cho rằng mình mất đi cơ hội lần này.

Thế nhưng trợ lý của Luc Rohmer lại gọi cho hấn, nói rằng hấn đã nhận được vai diễn kia! Hợp đồng đã đưa sang ESE, chỉ cần hấn đồng ý, người đại diện xử lý tốt, là có thể ký hợp đồng!

Đây quả thật có chút không thể tưởng tượng.

Không phải công ty giao vai diễn này cho Lệ Tiêu sao... Sao lại thế này? Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện khác ư.

Đỗ Vân Tu còn chưa kịp nghĩ nhiều.

Liền nhận được điện thoại của Lệ Tiêu, giọng nói đối phương mang theo chút ngả ngớn.

“Vân Tu? Tôi là Lệ Tiêu. Cậu lấy được hợp đồng lần này rồi nhỉ! Nguyên lai cậu cũng thử qua vai diễn kia, nếu không phải Tử Hân nói cho tôi biết, tôi thật sự còn không biết tin này.”

“Tôi cùng Tử Hân có quan hệ thế nào chứ! Cậu ấy... Nếu biết cậu là bạn cậu ấy, tôi làm sao có thể đoạt vai diễn kia, như thế làm sao có thể gọi là bạn thân kia chứ! Nếu khi đó cậu nói cho tôi biết, hoặc là tôi biết trước, tôi nhất định sẽ mở miệng nói với anh tôi nhường cậu vai diễn kia.”

“Tôi đã từ bỏ vai diễn lần này! Để cho anh tôi đem vai diễn kia trả lại cho cậu! Đêm nay tám giờ tôi bao hết phòng ở Sa Đình, cùng nhau lại đây hát K (Karaoke) nha! Nhớ đến đúng giờ đó, Tử Hân cũng tới!”

Giọng nói đối phương vừa mau lại nhẹ.

Không cho người ta cơ hội cự tuyệt, Đỗ Vân Tu còn chưa có đáp ứng, đối phương liền cúp máy, cho rằng hẳn nhất định sẽ tới. (Bá đạo ())

Đỗ Vân Tu ngẩn người nhìn di động nửa ngày.

Lúc này mới tiêu hoá hết mấy lời Lệ Tiêu vừa nói, thì ra nguyên nhân vai diễn của mình sắp mất, bỗng nhiên lại được đảm nhận là do vậy...

Nguyên lai, là Phó Tử Hân.

Phó Tử Hân.

Hắn đã không liên hệ với đối phương gần một tháng. Đối phương cũng không có chủ động gọi điện cho hắn.

Vì cái gì... Lại biết chuyện này?

Đối phương còn mở miệng với Lệ Tiêu nói giúp hắn.

Chắc chắn Lệ Tiêu cũng biết bộ điện ảnh này sẽ chiếu trên toàn cầu, Luc Rohmer lại là đạo diễn lớn của Hollywood...

Nhưng chỉ dựa vào một lời của Phó Tử Hân.

Liên buông bỏ vai diễn kia. Cho dù tình cảm của hai người có tốt đến đâu, nhưng chỉ cần Phó Tử Hân mở miệng với Lệ Tiêu, chính là thiếu đối phương một phần nhân tình rất lớn.

Mà Phó Tử Hân...

Vì sao phải làm như vậy.

Đỗ Vân Tu nhìn nhìn di động.

Cẩn cứ ấn phím, đảo một vòng trên màn hình mỏng, ba chữ “Phó Tử Hân” liền xuất hiện trên danh bạ. Có nhiều lần Đỗ Vân Tu rất muốn gọi điện nói rõ với Phó Tử Hân, hỏi một câu, hoặc là nói một lời cảm ơn gì đó.

Đến cuối cùng, lại thủy chung không thể mở lời.

Có đôi khi, đáy lòng rõ ràng có cảm giác, hẳn hiểu kì thật cảm giác đó là đại biểu cho cái gì. Lại giống như một hộp Pandora, không dám mở ra, đem tất cả những thứ trong đó ra dưới ánh mặt trời...

V~ công lao của PC giờ trở thành của PTH rồi sao?!! May là cuối cùng VT đến với PC không thì em hờn chế tác giả mất ()

À có rất nhiều bạn hỏi mình nên mình cũng tl: Truyện này có 76 chương chính truyện + 76 phiên ngoại, HE nha m.n. Truyện chậm nhiệt, 80% bạn VT mới tổ tình với PC, Phiên ngoại bù lại tình cảm)

33. Chương 33

EDIT: Mia_Meo

Đi sớm quá cũng không được, mà trễ quá cũng không xong.

Đỗ Vân Tu chỉ có thể canh thời gian, đúng tám giờ mới đi đến căn phòng mà Lệ Tiêu chỉ định.

Đỗ Vân Tu đẩy cửa ra.

Hắn nhìn thấy là đối phương còn chưa đến. Nhưng trên thực tế thì trong phòng đã có ba người rồi. Hơn nữa Vân Tu đều biết cả ba người này — Lệ Tiêu, Phó Tử Hân cùng với... Bùi Thanh.

Thấy hắn tiến vào.

Người đầu tiên chào hỏi và cười với hắn cũng chỉ có Lệ Tiêu.

Lệ Tiêu ăn mặc thật ngầu, tóc được cắt ngắn, và nhuộm vàng

Lông mi không cong, nhưng rất dài và dày, trời sinh ra đã như thế rồi. Mũi lại rất thẳng và cao. Khi cười khóe môi sẽ hơi cong lên tạo cảm giác vừa chính nghĩa lại vừa tà ác.

Thời điểm cười lộ lên, đôi mắt cong cong nhìn bạn, có chút cà lơ phất phơ, đồng thời lại lộ ra hơi thở xấu xa cười.

Trong lúc lơ đãng sẽ làm cho người ta tim đập thành thịch.

Ngồi bên cạnh hắn... hay nói đúng hơn là Lệ Tiêu chủ động dựa vào vai.

Là Bùi Thanh.

Bùi Thanh cầm microphone, ngón tay dài nhỏ, đang ca hát.

Bởi vì đang ca hát, hơn nữa ngày thường cũng chỉ xã giao, cho nên Bùi Thanh chỉ đơn giản hướng Đỗ Vân Tu gật đầu. Động tác như vậy nếu là người khác sẽ cảm thấy đối phương đang tự cao tự đại, xem thường hắn.

Nhưng Đỗ Vân Tu có kỷ cương rõ ràng, Bùi Thanh chính là có tính khí quạnh quẽ đến cực điểm.

Bùi Thanh khi còn nhỏ đã được ban nhạc đồng ca thiếu niên huấn luyện qua, là ngàn người chỉ chọn được một. Rồi sau đó đã đi nước ngoài du học, cuối cùng kí hợp đồng với Vương Miện Vinh Quang.

Cái loại tính cách lạnh lùng này không phải là chưa ném qua đau khổ, bởi lúc mới bắt đầu cũng đã bị tiền bối “giáo huấn” qua.

Nhưng thực lực đặt ở đâu.

Cuối cùng lượng tiêu thụ, danh tiếng, lượt người nghe bài hát của hắn, đều được thời gian chứng minh cả.

Đến hiện tại mới thôi.

Chỉ tính đến hiện tại thôi, đã không có bất kỳ ca sĩ trong bản ghi chép ở châu Á có thể qua mặt hắn. Mỗi đêm nhạc hội của hắn đều cháy vé, cả khán phòng đều chật nít người.

Mà ở đời này.

The Legacy lấy tốc độ một năm mới phát hành đĩa đơn, trước mắt còn đang tìm cách tăng nhanh tốc độ gấp ba lần*. Amanda từng mời mấy người nổi tiếng, thấy đối phương có tài viết nhạc liền muốn người đó tới giúp bọn họ.

(*Nguyên văn là « Đệ tam trường » ai hiểu cmt dưới mình sửa nhé.)

Hiện tại bốn người Đỗ Vân Tu chính là nhóm thần tượng vô cùng nổi tiếng, được tặng vô số giải thưởng, lượng tiêu thụ đĩa nhạc cũng rất không tồi. Kết quả là người kia vẫn khinh miệt ầm ầm nói: “Bài kia đã được Bùi Thanh chọn rồi.”

Amanda nửa hờn dỗi, nửa dụ dỗ bảo: “Chúng tôi đã chờ lâu như vậy a! Đem bài kia cho chúng tôi đi ~ nếu không ESE sẽ không khách khí, tiền bồi thường cũng không ít đâu”

Đối phương như trước không thêm lo lắng: “Người ta là Bùi Thanh — BÙI, THANH đấy.”

Không cần nhiều lời nữa

BÙI, THANH. Hai chữ này đại diện cho thực lực, chính là toàn bộ âm nhạc trong lòng người yêu âm nhạc. Chính là...quan hệ Bùi Thanh cùng với Lê Tiêu, không biết từ khi nào đã tốt đến như vậy.

Sau khi hát xong một bài.

Đỗ Văn Tu phát hiện, Lê Tiêu lại vỗ tay tán thưởng, lại cười hì hì đem Hồng Trà MATEST đưa cho hắn.

MATEST có màu hổ phách sáng ngời.

Tuy rằng so sánh như vậy, Bùi Thanh cũng đã đến KTV thường xuyên.

Mà Bùi Thanh cũng thật tự nhiên tiếp nhận... Có thể thấy Lê Tiêu làm loại chuyện này cũng không phải là lần một lần hai.

Kiểu ghế sofa này là hình L có một chút vị trí ở bên trong.

Một thanh niên dáng người thon dài đang lặng lẽ ngồi ở vị trí kia, chỉ mặc một bộ đồ đơn giản, nhưng hơi thở độc đáo của người này giấu cũng giấu không được.

Bàn trà đánh bóng trước mặt đặt một chai Hennessy X. O. Màu kim hoàng.

Theo Bùi Thanh và Lê Tiêu, thì cái này với tiêu khiển là không đồng dạng. Hắn càng giống như dùng rượu để giải sầu, một ly lại một ly cứ tiếp tục uống. MATEST của Bùi Thanh một phần tư uống cũng chưa đến, thế nhưng hắn lại uống nhanh cả nửa ly.

Bóng tối dường như đã che đi mặt hắn.

Chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy được được đường nét của chiếc cằm, lại rất gợi cảm làm tim Đỗ Văn Tu bị chậm một nhịp.

Thì ra là... Phó Tử Hân.

Không giống như Lê Tiêu cười cười, vẫy tay với hắn, cũng không giống Bùi Thanh gật đầu chào hắn. Phó Tử Hân nhìn hắn, tựa hồ lòng hơi nao nao... Tuy không nói gì nhiều, nhưng lại do dự, dịch qua một chút, nhường hắn ngồi bên cạnh.

Lê Tiêu cười đến ngả ngón.

“Quả nhiên, người nào đó đến đây không giống với chúng ta... ngay cả vị trí cũng đã được định trước rồi, nhanh qua đó ngồi đi!”

Bùi Thanh bưng chén rượu lên thản nhiên nhìn về phía Đỗ Văn Tu.

Mà nguyên bản người được nhường ngồi vẫn không thể nói được một lời.

Đỗ Văn Tu mặc Lê Tiêu trêu ghẹo, chỉ im lặng băng qua ngồi cạnh Phó Tử Hân.

Lê Tiêu trêu chọc Đỗ Văn Tu vài câu cười phá lên rồi mới buông tha cho hắn.

Sau đó đem microphone đưa cho Bùi Thanh, lấy lòng chăm sóc hỏi han đối phương còn muốn hát thêm bài nào nữa không, để giúp đối phương ghi vào.

Lê Tiêu ở ESE đối với nữ nghệ sĩ xinh đẹp thì dùng lời lẽ ngọt ngào, rất biết cách làm đối phương vui vẻ, mà đối với Bùi Thanh, giống như bộ dạng phụ nữ lấy lòng hoa hoa công tử (Play boy), làm đến ló hỏa thuần thanh *...

(*ý nói ở đây là thuần thực.)

Mùi rượu trên người Phó Tử Hân phả ra không ít.

Đỗ Văn Tu ngồi bên cạnh mà vẫn có thể ngửi được mùi rượu trên người hắn. Hennessy X. O, có thể nói rằng mùi hương của nó tỏa ra mãnh liệt, cùng với hương vị của Lâm mậu sơn tượng mộc hương. Mùi hương tinh tế của cây mộc hương hòa với xì gà, phảng phất còn có mùi hương nam tính của hắn.

Tại... nơi này không lớn là bao, tựa như thủy triều lưu động trong đêm tối, cũng chẳng có dũng khí để nói nên những lời ái muội.

“Sao cậu lại đến đây? ” Đối phương vẫn làm ra điệu bộ lạnh lùng như vậy.

Việc Phó Tử Hân hồi trước làm vì hắn thật sự không ít, nhưng Đỗ Văn Tu vẫn mơ hồ dựng lên một lớp phòng bị.

Tựa như đối phương dùng giọng nói pha chút khẩu âm nước ngoài để nhắc Đỗ Văn Tu và hắn không thể hợp nhau.

Vô luận là thân phận hay địa vị vẫn là như vậy...

Chính là hắn sống bao nhiêu năm, tình cảm bây giờ lại trầm tịch hơn.

Đối phương đột nhiên lại bất ngờ để tiếp cận hắn... Hắn càng đề phòng dữ dội hơn, đáy lòng lại càng là... Hoặc nói là nghĩ một đằng làm một nẻo, kỳ thật cũng đã dần dần rơi vào tay giặc.

Tựa như tháng vừa rồi không có liên hệ.

Phó Tử Hân mở miệng lần nữa thì Đỗ Văn Tu không ngờ mình lại hoài niệm giọng nói của hắn đến thế. Cho dù có như thế nào thì cũng không thể lật đổ địa vị của hắn trong lòng của mình.

Bùi Thanh thì cứ việc ca hát còn Lê Tiêu thì cứ ở một bên ủng hộ.

Nhưng Đỗ Văn Tu cùng Phó Tử Hân hai người dường như lại giống như hai phương trời cách biệt nhau.

Mọi việc chung quanh bọn họ hết thấy đều không quan hệ.

Trong không khí, chỉ có mùi hương độc đáo Hennessy X.O trên người Phó Tử Hân, cứ thế mà quất vào mặt.

“... Lê Tiêu đã gọi điện thoại mời tôi đến”

“A, tiểu tử đó. ” Đối phương trầm lặng một chút, “Nếu quả thật hắn không gọi cậu đến vậy không lẽ cậu không thể liên lạc với tôi?”

“ ... ”

” Ba mươi mốt ngày, bảy giờ.”

“Ân?”

“Từ cái ngày mà cậu giận tôi đến giờ đã được ba mươi mốt ngày, bảy giờ.” Phó Tử Hân lại uống thêm một ngụm rượu nữa, ngửi khí tựa hồ mang theo một chút chua sót, ” Bởi vì chuyện của người khác... Mà cậu lại tức giận với tôi.”

PTH đáng eo quá a~~

34. Chương 34

EDIT: Nắng Diệp Ân

Nếu như dùng thể cường ngành quét tới, Đỗ Văn Tu còn có thể chống đỡ.

Nhưng Phó Tử Hân lại dùng giọng điệu bi thương đó nói chuyện với Đỗ Văn Tu, càng như vậy, phòng tuyến của Văn Tu lại càng không công cũng tự vỡ.

Nghĩ lại.

Thật ra Phó Tử Hân cũng chưa làm chuyện gì quá phạm đến mức đáng bị chê trách. Chỉ là nghe người khác “Nhân thoại”, rồi chêm thêm mấy câu.

Hắn không hề hiểu rõ gì về Lâm Huyền.

Chưa từng tiếp xúc, cũng chỉ tiện thể nghe qua chuyện thể này từ miệng người khác nói.

Vô luận là ở giới giải trí, hay là cuộc sống bình thường thì việc này cũng chỉ là chuyện thường tình, không thể tránh khỏi.

Phó Tử Hân lẳng lặng ngồi ở góc tối trong phòng.

Ở trong phòng, mùi xì gà hòa quyện với hương rượu thơm nồng, hắn lại dùng ánh mắt ủy khuất như chú chó nhỏ bị bỏ rơi để nhìn Văn Tu, đôi mắt màu hổ phách sâu thẳm mê người, Đỗ Văn Tu cảm giác mình thật sự mất lực chống đỡ rồi...

Đối phương bỗng dưng nhúc nhích.

Thân hình cao gầy ấy càng tiến lại gần, Phó Tử Hân ngồi sát cạnh Văn Tu, giữa hai người tựa hồ không có khoảng cách. Có lẽ là lơ đãng, hoặc là cố tình. Chân hai người cách một tầng vải dệt mà dính vào nhau, nhiệt độ xung quanh càng ngày càng cao. Ngay cả hít thở một chút thì hương vị trên người Phó Tử Hân liền xông vào khoang mũi, giống như nhiệt độ cơ thể đối phương cứ như vậy mà nhẹ nhàng phả lên người mình...

Đỗ Văn Tu tai đỏ tim đập.

Cho tới nay, hắn cũng chưa từng căng thẳng đến như vậy, mỗi hành động đều thể hiện sự lúng túng của hắn bây giờ. Từ lúc trọng sinh đến nay...dù là lúc sự nghiệp thành công nhất, hay lần quay bộ điện ảnh đầu tiên, rồi cả việc tranh giải Kim Bách với Chữ Phong đều chưa từng rơi vào hoàn cảnh thế này.

Mặt khác, Vincent – người lúc trước đoạt vai diễn của Văn Tu, cũng là người xuất đạo cùng lúc với hắn, hoặc là do xuất đạo không đúng thời điểm, bị sự nổi bật của Legacy nhấn chìm, hoặc là do không gặp được người huấn luyện tốt mà hơn hai năm trôi qua, cho đến nay vẫn không có chút danh tiếng nào, ngay cả danh hiệu nghệ sĩ hạng ba cũng không có.

Tất cả chuyện này nhìn qua giống như ngọc sáng lóe tinh quang, con đường sự nghiệp trước mắt của Văn Tu vô cùng thuận lợi, khiến bao nghệ sĩ khác không khỏi ngưỡng mộ.

Nhưng chỉ có Đỗ Văn Tu mới biết được để có được thành công như ngày hôm nay thì có bao nhiêu gian truân, vất vả.

Mọi thứ đều nhờ vào nghị lực mạnh mẽ của hắn để chống đỡ.

Vì tranh đấu trong vòng lẩn quẩn này, vì thay đổi cuộc đời lúc trước, cũng là vì Tạ Di.

Rất nhiều chuyện đã diễn ra nhưng cho đến nay mà hắn vẫn chưa nhận ra tính chất của vấn đề, người người giúp hắn nhận ra khuyết điểm bản thân, cũng như là giúp giải quyết hậu quả không mong muốn của hắn chính là Phong Cảnh... Mọi chuyện đến quá nhanh, khiến hắn trở tay không kịp. Nhưng hắn chỉ có thể nhanh chóng thích ứng loại cuộc sống trước mắt này, tốt nhất là cố gắng làm quen với nó để tránh sau này đối diện với những tình huống ngoài ý muốn lại trở nên ngỡ ngàng.Sau đó, Phó Tử Hân xâm nhập cuộc sống của hắn.

Ví tiền của hắn bị đánh mất, Phó Tử Hân liền đem tiền quyên vào “Bình quyên góp”* của tiểu trợ lý, nhưng lại không nói cho hắn biết, còn lúc động đất xảy ra, mái ngói xung quanh rơi xuống vô cùng nguy hiểm, trong lúc hắn bất lực nhất, rõ ràng Phó Tử Hân đã chạy khỏi khu vực nguy hiểm lại thể nào mà quay trở lại, nắm tay hắn rồi còn dùng bờ vai che chở cho hắn; thậm chí là...bảo vệ hắn trước mặt một trong những người có quyền lực trong giới giải trí như Phó lão gia, để cho hắn tránh phải nói cái gì đắc tội đến ông...

(*Cái bình nc rộng mà chị trợ lý ghi chữ help ở c29 ấy.)

Đỗ Vân Tu còn nhớ rõ bờ vai Phó Tử Hân rất lớn.

Nhiệt độ cơ thể của đối phương lúc đó, cảm giác an toàn khi được Phó Tử Hân bảo vệ, và cả cái nắm tay trong giây phút sinh tử đó...

Những cảm giác lạ lẫm ấy đều là Phó Tử Hân mang lại cho hắn.

Từ lúc chia tay Tạ Di cho đến khi trọng sinh... Mấy năm nay, chưa từng có người thứ hai mang lại cho hắn cảm giác như vậy.

Tay Đỗ Vân Tu bắt giắc động đậy.

Trong lúc Bùi Thanh hát, khẽ cầm tay Phó Tử Hân, sau đó mười ngón đan vào nhau, có biết bao thân mật. Hình như là hắn nắm tay đối phương trước, mà cũng giống như Phó Tử Hân nắm tay hắn trước.

Đây đơn thuần chỉ là động tác nhỏ trong góc tối nên chẳng có ai phát hiện ra hành động của hai người.

Ánh đèn lưu huỳnh khẽ chuyển, ánh đèn đầy màu sắc phóng lên khuôn mặt hai người, xung quanh mơ hồ như rơi vào mộng ảo.

Bùi Thanh cầm microphone trong tay, vẻ mặt vẫn tỏ ra hồ hững như trước, nhưng đường nét giữa lông mày lại nhu hòa hơn rất nhiều. Lệ Tiêu ngồi một bên nữa ôm hắn, miệng ngâm nga theo điệu nhạc, ngẫu nhiên nhìn về phía Phó Tử Hân khẽ cười, mang theo vài phần tà khí, bất cần đời.

“... Từ nay về sau, anh sẽ cùng em vẽ nên hồi ức của chúng ta. Phong cảnh khắp nơi, anh sẽ cùng em chậm rãi thưởng thức...” Giọng hát của Bùi Thanh tựa đóa sen nở rộ nơi băng tuyết lạnh giá.

Lúc này, mọi thứ vẫn chưa thay đổi.

Nhưng từ giờ trở đi, tất cả...đã muốn đổi thay rồi.

*** **

Thời gian hát KTV tựa hồ trôi qua rất nhanh.

Chưa nói được với Phó Tử Hân mấy câu thì Đỗ Vân Tu đã bị hai người kia lôi kéo hát mấy bài. Miệng thì hát nhưng tâm tư lại không đặt vào trong đó, kết quả là hắn liền bị Lệ Tiêu ở bên cạnh giễu cợt.

Phó tử hân cầm lấy cái micro khác, không...chút nào nương tay mà muốn gõ đầu Lệ Tiêu.

Lệ Tiêu một bên trốn sau lưng Bùi Thanh, một bên khẽ lộ ra khuôn mặt: “Hiện tại có giỏi thì đến gõ tôi đi, lúc trước luôn rầu rĩ không vui, nhớ xem ai là người cùng cậu uống rượu giải sầu! Thật là có người yêu liền quên bà mối!”

Mặt Phó Tử Hân có chút đỏ, sau đó một cước đạp tới.

“A Bùi, Tử Hân đánh tôi kìa!” “Đánh rất tốt.”

...

Đại khái là Phó Tử Hân lại trở về trạng thái hòa hảo như trước, bởi vì lần đạt được cái nắm tay lần này của Vân Tu mà mọi buồn bực mấy ngày qua đều tan thành mây khói, Đỗ Vân tu cũng đi theo uống không ít rượu, khiến cho thực tận hứng.

Lúc chia tay, Lệ Tiêu không chút khách khí nắm tay Bùi Thanh rời đi, đem hai người bọn họ gom thành một đôi.

Vừa ra khỏi KTV, không khí lạnh lẽo bên ngoài liền ập đến, Đỗ Vân Tu nhận không được khẽ rung mình một cái. Phó Tử Hân thấy thế liền đem áo khoác của mình cởi xuống, bá đạo khoác lên người hắn, còn vươn tay giúp hắn khẹp chặt cổ áo, lo lắng gió lạnh thổi vào.

Đỗ Vân Tu cảm thấy hành động đó của Phó Tử Hân giống như là đối với phụ nữ vậy.

Hắn cũng là đàn ông, chút gió ấy thì có tính là gì.

Phó Tử Hân nhìn ra tâm tư của hắn.

Đồng thời lấy áo khoác lớn bao lấy hắn, cái trán cũng nhẹ nhàng đặt trên trán Vân Tu. Tuy rằng Đỗ Vân Tu không thấp, nhưng Phó Tử Hân lại cao hơn hắn nửa cái đầu. Cứ chỉ như vậy vừa tỏ ra thân mật, vừa không để trán Đỗ Vân Tu bị gió thổi lạnh.

“Cậu ăn mặc ít quá. Ngày một nếu còn muốn qua Pháp quay ngoại cảnh thì đừng để mình bị cảm.”

Hai tay thon dài của Phó Tử Hân mạnh mẽ cầm lấy cổ áo khoác, khiến cổ Vân Tu được bao bọc kín mít. Nếu như nói vừa rồi cảm thấy gió lạnh thổi vào quần áo thì hiện tại Đỗ Vân Tu có cảm giác thân thể hắn đã ấm hơn rất nhiều

Gió lạnh ban đêm bị Phó Tử Hân ngăn trở, hòa với mùi hương trên người hắn, ngược lại mang theo hương rượu nguyên chất và sự ôn nhu trên người hắn tỏa khắp nơi.

Dù là cơ thể hay trong lòng đều dâng lên cổ ấm áp.

“Quay xong rồi nhớ trở về sớm một chút! Con gái nước ngoài rất thích đàn ông phương Đông phong tình như anh lắm, không cho phép trong thời gian phim không có tôi liên qua lại với những người khác.” Ngón tay vốn dĩ cầm lấy cổ áo, lúc này lại đặt trên má Vân Tu, ngón tay khẽ xoa xoa khuôn mặt hắn ...

“... Làm sao cậu lại biết rõ chuyện kia thế? ... Ngay cả việc con gái phương Tây thích đàn ông Đông phương cũng biết sao?” Đỗ Vân Tu cảm thấy Phó Tử Hân lo lắng quá rồi, mặc dù lúc đối phương dùng giọng điệu ghen tuông đó cảnh cáo hắn thật là trẻ con, nhưng lại khiến hắn cảm thấy được đối phương thật sự để ý tới mình.

“Dù sao một mình tôi là đủ rồi! Không được tiếp cận các cô gái đó, nhất định là không được.” Phó Tử Hân đang ôm lấy khuôn mặt Vân Tu, trên trán tràn đầy thâm tình.

Đỗ Vân Tu khẽ cười.

Chăm chú nhìn đôi mắt màu hổ phách của đối phương.

“Thật là... sao lại đột nhiên lộ ra vẻ mặt như thế...” Phó Tử Hân nói thềm một câu, “Quả thực là hấp dẫn chết người.”

Trong lúc Đỗ Vân Tu vẫn còn kinh ngạc, khuôn mặt tuần tú của đối phương liền nhanh chóng phóng đại trước mặt hắn. Đầu lưỡi mềm mại khiêu khích Đỗ Vân Tu, tiến quân thần tốc quét quanh khoang miệng hắn... nụ hôn của đối phương so với bình thường lại càng lộ ra vẻ cuồng dã, nóng bỏng.

Đó là một nụ hôn nồng nhiệt kéo dài, cơ hồ hôn đến mức Đỗ Vân Tu đến thở cũng khó khăn.

Thẳng đến khi đối phương buông hắn ra.

Đầu Đỗ Vân Tu vẫn là một mảnh trống rỗng, cảm giác vui mừng qua đi, sau đó lại thay thế bằng sự hoảng hốt, tê tê đại đại, toàn thân giống như vừa bị điện giật.

Bị hôn...

Chính là môi chạm môi, trao cho nhau nụ hôn nồng nhiệt...

Trong chốc lát, Đỗ Vân Tu vẫn không thể phản ứng kịp với tin tức này. Tuy rằng lúc nắm tay Phó Tử Hân trong phòng KTV đã đại biểu cho quan hệ giữa hai người sau này, nhưng khi thật sự xảy ra liền khiến hắn không thể tin được...

“Cậu... Thật sự là gay?” Đỗ Vân Tu sững sốt nửa ngày, cuối cùng ngen ra một câu.

Tất cả chuyện này... Giống như thật không chân thật. Tới quá là nhanh.

Phó Tử Hân cười cười, đôi mắt màu hổ phách chân thành nhìn Đỗ Vân Tu.

“Thời gian tôi ở nước ngoài, có lần xem một tiết mục phỏng vấn Legacy. MC hỏi các cậu đã từng quen bao nhiêu người bạn gái, thời gian quen dài nhất là bao lâu, tại sao lại chia tay.”

Đỗ Vân Tu nghĩ nghĩ, thật sự là có buổi phỏng vấn thể này, vì thế gật gật đầu.

Đôi mắt Phó Tử Hân cong cong, giọng điệu vui vẻ: “Cậu còn nhớ rõ cậu đã nói thế nào không?”

“Hả? Tôi nói cái gì.”

“Cậu nói cậu hơn ba năm rồi mà vẫn chưa có bạn gái . Khi đó tôi còn nghĩ, hoặc là cậu chính là một tên chỉ thích DIY*, hoặc là... Cậu chính là gay...”

(*Do it your self :]])

“Tôi...” Đỗ Văn Tu tỏ ra luống cuống, đang muốn giải thích.

Ánh mắt Phó Tử Hân lại mang theo ý cười, ngón trỏ thon dài đặt trên bờ môi hắn, ngăn lời nói tiếp theo của Đỗ Văn Tu ...

“Phó Tử Hân thích Văn Tu?” Mặt khác ở một bên, Bùi Thanh ngồi trên xe Lệ Tiêu, đột nhiên mở miệng hỏi.

Một cánh tay của Bùi Thanh miễn cưỡng khoát lên trên cửa kính, chống lấy cằm. Gió đêm thổi lại đây khiến cho mấy lọn tóc trước trán khẽ lay động, cái loại ánh mắt thâm sâu, lãnh đạm này tuy trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như có thể tùy thời thuận gió mà bay đi.

Đêm nay Lệ Tiêu không uống rượu.

Hắn luôn luôn khiến cho mở, cơ hội như thế không uống rượu, quả thực quá khó tiếp thu rồi. Nhưng là đêm nay thật sự còn có việc quan trọng hơn cần hoàn thành, tỷ như nín giữ... ca thần trong truyền thuyết (aka Bùi Thanh).

Bùi Thanh thấy Lệ Tiêu không trả lời.

Nhưng vẫn không hờn giận, đem một chân nâng lên, đặt lên đùi đối phương.

Tư thế như vậy lại khiến cho Lệ Tiêu thực thỏa mãn..

Lông mày của hắn nhíu nhíu, trong ánh mắt mang theo hào quang khó nói.

“Tử Hân không giống tôi. Cậu ta từ nhỏ vốn là người mạnh mẽ. Cha cậu ta là kẻ phong lưu, nơi nơi đều là tình nhân, cũng sinh rất nhiều con. Nhưng riêng chỉ có Phó Tử Hân mới được Phó lão gia yêu thích. Không chỉ bởi vì hắn rất biết lấy lòng ông nội mình. Mà quan trọng hơn chính là, cậu ta luôn rất rõ ràng mục tiêu của mình.”

“Giống như lần về nước gia nhập giới giải trí lần này . Tôi kỳ thật không sao cả, chỉ cần để cho tôi một band nhạc là được. Nhưng cậu ấy vẫn nói cái gì mà, cùng nhau liên thủ, làm ra trò gì đó.”

“Mà Văn Tu... Người kia tên là Văn Tu đi.”

“Tử hân lúc ấy ở học viện quý tộc Saint-Martin có một cô bạn gái nhỏ. Kết quả sau khi The Legacy làm mưa làm gió, bạn gái cậu ta còn đem tính cách nhân vật mà Văn Tu đảm nhận ra so sánh với cậu ta, nói cái gì mà Tử Hân không đủ ôn nhu...”

Một phần cảnh quay của Hoàng gia mạo hiểm cần quay ở Pháp.

Phó tử hân ngày đó ở sân bay tiễn Đỗ Văn Tu, tuy rằng có hóa trang, đeo kính râm lớn, nhưng cuối cùng vẫn là bị fan nhận ra . Đỗ Văn Tu lập tức muốn đăng ký, bên cạnh còn có tiểu trợ lý Linda hộ tống, cho nên mọi thứ vẫn hoàn hảo.

Nhưng Phó Tử Hân lại bị các fan hâm mộ bao vây đòi kí tên, chụp ảnh.

Mãi đến khi Đỗ Văn Tu vào chỗ đăng ký, Phó Tử Hân vẫn chưa thể thoát khỏi đám người vây quanh kia.

Máy bay bắt đầu cất cánh.

Một bên tiểu trợ lý là lần đầu tiên xuất ngoại, rất vui vẻ ngồi bên cửa sổ máy bay, cầm cameras quay lại quang cảnh bên dưới, lập tức cao hứng nói, càng lên cao càng thấy bầu trời rất đẹp.

Đỗ Vân Tu mỉm cười lắng nghe.

Trời cao ba vạn thước anh chính là độ cao thoát khỏi sức hút của Trái Đất. Tầng mây tựa nhung tơ, trôi nổi tạo nên một bức tranh đầy áng màu.

Chỉ cần một tháng sau nữa thôi liền có thể gặp lại nhau ...

Nắng Diệp Ân: Có cảm giác PTH là kịch giả tình thật<><. ngọt="" ngào="" của="" 2="" đứa="" làm="" ta="" mù="" mắt="" r,="" pth="" anh="" rất="" tốt="" nhưng="" em="" rất="" tiếc,="" chỉ="" trách="" chế="" tác="" giả="" k="" cho="" anh="" làm="" nhân="" vật="" chính="" thôi="">

****Klq nhưng mà các nàng còn nhớ đoạn MC phỏng vấn Legacy hỏi bạn gái gì gì ấy là ở chương nào k, ta kiểm mãi s chưa thấy em nó, đang tìm gấp thông tin để edit, giúp ta nhé^^

35. Chương 35

EDIT: Kiều

“Hoàng gia mạo hiểm” là một bộ phim hành động, thám hiểm

Ngoại trừ quay ngoại cảnh ở sa mạc, còn có một vài cảnh cần quay ở một tòa thành nước Pháp. Ở trong mắt những người phương Tây, tòa thành đã được tôn kính từ thời xưa này là đại biểu cho một điển cố lãng mạn, tình cảm thời Trung cổ, trải qua một thời gian không dài không ngắn tản ra hương vị giống như rượu nho thuần khiết.

Chỉ là cho đến ngày nay.

Hậu duệ của quý tộc nước Pháp đã xuống dốc, không thể tiếp tục gánh vác phí quản lý và phí tu sửa hàng năm nên chỉ có thể trong một năm, để tòa thành mở ra cho mọi người vào tham quan trong một vài tháng hoặc là bán cho người khác.

Đỗ Vân Tu nghe được đạo diễn Luc trong lúc đặc ý tiết lộ.

Lần này quay ở tòa thành, là “mượn” từ giao tình của đạo diễn cùng một nhân vật có danh tiếng.

Nói chính xác là, đối phương không chỉ cho bọn họ mượn để quay phim, còn mở ra dây phòng ở cho bọn họ hán dừng chân, cũng bảo lão quản gia và người giúp việc của tòa thành cố gắng hết sức hỗ trợ họ.

Điều trọng yếu là – không lấy một xu.

Hành động “khăng khải” này làm cho Luc lú lờ. Bởi vì tòa thành này được UNESCO công nhận là di sản văn hóa thế giới.

Người chủ trước tuy rằng không chịu nổi phí tu sửa phải bán đi, nhưng có thân phận và huyết thống quý tộc ở tận trong xương cốt nên luôn cảm thấy tự hào, làm cho nhiều người mua lúc trước cực kỳ khủng hoảng. Có người bị hoài nghi là không có ý tốt, có người bị cảm thấy thương thức như vậy không đủ tao nhã, có người bị cảm thấy là không có văn hóa và không đủ tinh túy để thương thức bảo vật cổ của nước Pháp.

Mà khi “Đại nhân vật” kia xuất hiện, trừ bỏ việc báo giá, người đó cũng chỉ đối với chủ nhân tòa thành bày tỏ niềm vui khi mua được tòa thành liền dễ dàng đánh bại sự cạnh tranh của mấy người mua khác.

Nếu như là cho bọn họ thuê để quay phim, phí tổn thất sẽ không kém của bảo tàng Lourve, đây là xa xỉ tuyệt đối.

Nhưng – đối phương lại không lấy một phân tiền.

Trong tâm của Đỗ Vân Tu cũng đang suy đoán ra “Đại nhân vật” là ai.

Rốt cuộc, càng có nhiều tiền thì càng có nhiều địa vị. Mới có thể để cho người chủ cũ sung sướng đem nơi này do nhà thiết kế Lâu đài Versailles thiết kế, diện tích lên tới 2000 mét vuông, có nhiều bức tranh của các danh họa thời xưa, xung quanh là trang trại rượu nho, vườn trái cây cổ bản cho đối phương.

Tuy rằng hần ở trong nước cũng là một thần tượng, có được danh tiếng, địa vị và tài sản nhất định nhưng bây giờ có thể thấy, so sánh với “Đại nhân vật” mua bảo vật cổ này thực sự là không đáng để kể, để nhắc tới...

Vấn đề này, nếu còn muốn tiếp tục suy nghĩ chính là tự làm bản thân mệt.

Đỗ Vân Tu lắc đầu cười không nghĩ nữa, dù sao đi nữa, hần cũng không cần từ nơi này kiếm bao nhiêu tiền, chỉ cần nắm chắc cơ hội, diễn thật tốt vai diễn là đủ rồi. Đã sớm quyết định quay ở tòa thành này một thời gian.

Tuy rằng không phải là hiện thực nhưng Luc muốn xem công phu thật sự. Vì thế Đỗ Vân Tu là theo chỉ đạo võ thuật cố gắng học, lần đầu tiên đóng phim của Luc làm đạo diễn, có thể không nhờ người đóng thế liền không nhờ, cố không để lại ấn tượng xấu cho đối phương.

Kết quả là mấy ngày nay.

Tuy rằng hình ảnh vô cùng đẹp, động tác cũng lưu loát, liền mạch, nhưng thực tế, Đỗ Vân Tu bị thương cũng không ít, bị sưng, bầm tím một mảng lớn. Tiểu trợ lý Linda, thường xuyên đi theo cũng đau lòng không thôi, nhưng ngược lại là Đỗ Vân Tu phải an ủi đối phương, bảo rằng diễn như vậy cũng không có gì đáng kể, cũng không phải là bị gãy xương.

Ngoài miệng nói như thế nhưng thể lực bị tiêu hao quá nhiều cũng không thể miễn cưỡng thêm, nên lúc không diễn, Đỗ Vân Tu để ghế tại hoa viên trong tòa thành mà ngủ.

Trong lúc đang mông mông lung lung, Đỗ Vân Tu cảm thấy giống như có người đi vào, người nọ đi rất nhẹ, như là sợ quấy rầy đến giấc ngủ của hần.

Người nọ lặng lẽ đứng phía trước hần.

Ánh mặt trời lúc mặt trời ngã về Tây vô cùng mềm mại, ôn nhu, thân nhiên chiếu lên người, chỉ có cảm giác ấm áp..

Đỗ Vân Tu cảm thấy mình đang ở trong một khung cảnh trong mơ vô cùng kỳ diệu.

Hần có thể cảm nhận được ánh mắt ôn nhu của đối phương, ngón tay thon dài của đối phương ở trên mặt của chính mình, nhẹ nhàng mơn trớn miệng vết thương của mình, đối phương đứng ở bên cạnh, trên người có mùi hương dễ ngủ đã lâu..

Đỗ Vân Tu muốn mở mắt ra, nhưng ngay lúc này mí mắt lại như bị một tảng đá ngàn cân đè lại, làm thế nào cũng không mở được. Hần rất muốn vươn tay để cầm tay đối phương, vô cùng cố gắng nhưng ngay cả lực để nâng một ngón tay lên cũng không có.

Cảm giác như vậy, giống như giằng co cả thế kỷ, lại tựa như cũng chưa đến một lúc.

Cho đến lúc cảm thấy đối phương rời đi, Đỗ Vân Tu lại ngủ say, cuối cùng bị tiểu trợ lý đánh thức... Tất cả như là một giấc mộng đẹp nhưng lại phiền muộn.

Đỗ Vân Tu xoa nhẹ giữa lông mày, vẫn còn ở trong cảm giác lúc này, một lát sau mới hỏi tiểu trợ lý :“Trong khoảng thời gian này.. có người nào qua lại chỗ này không?”

Tiểu trợ lý nghi hoặc trả lời:” Hình như là không có...”

Đỗ Vân Tu nói không nên lời cảm giác trong lòng. Giống như đã từng quen biết, lại giật mình thương cảm mất mát..

Nhưng là vào bữa tối, Luc Rohmer ở trên bàn cơm, vô cùng vui vẻ dùng bữa bạc gõ ly rượu:“Thưa quý ông, quý bà và tất cả mọi người! Chúng ta đều biết, bảo vật cổ này là do Richard, Richard W.Brauchli khẳng

khái, hào phóng cung cấp cho chúng ta! Xế chiều hôm nay, hẳn còn dùng máy bay tư nhân lại đây thăm chúng ta – tuy rằng thời gian có hạn, hẳn lại phải lên máy bay tư nhân bay trở về!”

Luc có sự lãng mạn và hài hước của đạo diễn nước Pháp.

Đỗ Văn Tu cũng hiểu được ý của đối phương, nhưng mà lực chú ý cũng không ở trên biểu cảm hài hước của đối phương, ngược lại càng chú ý cái tên Richard. Richard là ai... Buổi chiều đã tới...

“Tốt lắm, tuy rằng người bận rộn chính là như vậy, không ngừng bay đi mọi nơi. Tôi thường nói với Richard, nếu không liền dừng lại ở đoàn phim của tôi đi, tôi nâng cậu lên làm đại minh tinh, không cần phải cả ngày bay tới bay lui. Nhưng Richard tất nhiên sẽ có ý định sáng suốt hơn — ví như, hẳn đem tất cả rượu nho trên quý này toàn bộ đưa cho tôi! Chúng ta có thể tùy ý hưởng dụng! Lão quản gia cổ hủ kia sẽ không bao giờ nói gì nữa!”

Tính cả tòa thành này cùng một cái trang trại rượu nho bên ngoài tòa thành. Chính là những năm gần đây, cũng là người duy nhất có trang trại rượu nho cấp hai tăng thành cấp một. Luc đối với rượu được sản xuất ra như hổ rình mồi, vô cùng thèm thuồng, nhưng lão quản gia của tòa thành này là một người chính trực, một lọ cũng không cho.

Khó trách bây giờ Luc nghe được tin có thể tụy ý hưởng dụng, hưng phấn đến phát điên!

Các diễn viên sau khi nghe xong cũng vui vẻ hô to!

Đỗ Văn Tu cũng cười theo. Nhưng mà hẳn cũng không thèm để ý tới rượu. Hẳn càng muốn biết rõ, là Richard kia...

Đúng lúc này, Luc đi tới gần Đỗ Văn Tu.

Tuy rằng Đỗ Văn Tu là do Luc tự mình chọn, nhưng khi quay phim cũng không được ưu đãi gì. Trọng tâm của Luc vẫn là nam và nữ diễn viên chính. Dù sao đây cũng là kịch bản Hollywood, cứ việc mọi thứ đều được miêu tả những nội dung và tình cảm của vở kịch, không thể nghi ngờ diễn viên chính mới là người đoạt đi chú ý của mọi người, hấp dẫn ánh mắt của nhiều người nhất.

Một lần nữa sau khi biết Đỗ Văn Tu sẽ nói bằng tiếng Pháp, Luc cũng chỉ kinh ngạc gật đầu, nói Good, Good hai lần, Luc lại nói thêm, đối với loại đãi ngộ khác biệt này, tâm lý của Đỗ Văn Tu cũng có thể thích ứng. Nổi tiếng ở trong nước, nhưng là ở nước ngoài.. Chỉ sợ hẳn ngay cả một nghệ sĩ nhỏ không có tên tuổi cũng không bằng. Càng không chiếm được càng chú ý là chuyện đương nhiên.

Cũng chỉ có thể càng cố gắng hơn nữa mới có thể tranh thủ được nhiều cơ hội.

Nhưng bây giờ Luc lại chủ động lại đây :“Derek, biểu hiện của cậu gần đây phi thường tốt!” Luc giơ lên chén rượu bảo :“Vai diễn này thực không dễ dàng, đã khổ cực cho cậu rồi! Nơi này có hộp thuốc dán của Richard để lại, cậu dùng thử xem xem.” Nói xong đã lấy một cái hộp tròn màu trắng ngà đưa cho Đỗ Văn Tu.

Hộp bóng loáng, rất có cảm xúc, khiến cho người nhìn cảm thấy thoải mái, tin cậy, cầm trong tay cũng không phải thoải mái bình thường.

“Cái này... Richard?”Đỗ Văn Tu nhíu mày, hơi nghi ngờ hỏi.

“Ừ, chính là hẳn”

“Vậy thay tôi cảm ơn hẳn.”Đỗ Văn Tu không biết nói gì thêm, cuối đầu nhìn hộp thuốc.

Cái hộp thuốc dán hình tròn nhỏ? Richard đưa cho hẳn..

Đỗ Văn Tu kim lòng không đậu nhớ lại cái đêm Phó Tử Hân tặng hẳn dầu thuốc. Cái hộp nhỏ trong lòng bàn tay... có chút phồng tay.

...

Ở nước ngoài quay hơn một tháng. Tỉnh thoảng đều có gọi cho Phó Tử Hân, nhưng cái cảm giác chân chính trên đường trở về này hoàn toàn không giống như vậy.

Đỗ Vân Tu muốn nghỉ ngơi vài ngày để thích ứng với việc lệch múi giờ. Kết quả là nghe được từ Đăng Trạch và Ủy Dật Phi một tin tức có tính chất oanh tạc, khiến người người không thể tin được — Lệ Duệ buộc Phong Cảnh phải rời khỏi ESE! Làm cho Phong Cảnh tự mình từ chức!!

Làm sao có thể có điều này? !

Đỗ Vân Tu không thể tin vào lỗ tai của mình, hân mới rời đi có một tháng, làm sao đã xảy ra biến đổi lớn như vậy?!

Không thể nào!

Đỗ Vân Tu liền lên mạng tìm kiếm các tin tức liên quan, — không nghĩ tới chuyện này là sự thật.

Cuối tuần này, cơ hồ mỗi trang web, mỗi bài báo, hay các tờ tạp chí đều đăng chuyện này!

“Phong Cảnh không chấp hành nhiệm vụ, tăng cao nhất của ESE yêu cầu tự từ chức!”

“Phong Cảnh PK Lệ Duệ, cuối cùng ai mới là người cầm quyền của ESE?”

“Kinh hoàng! Phong Cảnh say ở một quán ăn đêm! Chuyện một đêm!”

“Phong Cảnh trước khi thành danh đã dùng quy tắc ngầm...”

Nhìn một loạt tin tức kia, trừ bỏ tin Lệ Duệ yêu cầu Phong Cảnh từ chức bình thường, đó là một ít tin tức không chịu nổi lại bị lật đi ra... Tựa như, Lệ Duệ và Lệ Thần lúc trước tranh quyền, cái loại tin tức ác ý này.

Sau khi Đỗ Vân Tu xem xong, phản ứng đầu tiên là gọi cho Phong Cảnh nhưng mỗi cuộc gọi đều tự động tiến vào hộp thư nhả lại.

“Phong Cảnh, tôi là Vân Tu, tôi đã trở về, anh đang ở đâu? Bên ESE đã xảy ra chuyện gì? Tôi muốn gặp anh một lần!”

“Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy Phong Cảnh? ...”

“Phong Cảnh, bây giờ không nói chuyện khác, trước tiên chúng ta gặp mặt được không?”

Cứ lặp đi lặp lại mười mấy cuộc điện thoại như vậy, nhả hơn mười cái tin nhắn vẫn không có hồi âm.

Không có một cái hồi âm.

Đỗ Vân Tu nghĩ tới nghĩ lui, thấy biện pháp như vậy không đúng.

Tuy rằng mới vừa xuống máy bay nhưng vẫn quyết định mặc thêm áo khoát đi những nơi Phong Cảnh thường đi – từng bước từng bước đi tìm!

Hắn cũng không rõ ràng lắm cảm tình sâu đậm đến tột cùng của Phong Cảnh đối với Lệ Duệ. Nhưng mà có thể làm cho Phong Cảnh yêu nghiệt kia ngay cả điện thoại cũng không chịu nhận ... Cũng có thể nhìn thấy hắn tổn thương đến chừng nào.

Có một loại người như vậy, bọn họ thoát nhìn xinh đẹp, kiêu ngạo, kiên cường, mà khi bọn họ bị thương, lại sẽ chỉ một mình một người, yên lặng liếm miệng vết thương của mình, chờ nó khép lại...

Đối với những người như vậy, Đỗ Vân Tu chỉ cảm thấy đau lòng.

36. Chương 36

EDIT: Kiều

Đỗ Vân Tu lái xe, thành thị về đêm được đèn thấp sáng, dòng xe như nước chảy, dòng người đông như mắc cửi.

Ánh đèn chói lọi, ánh sáng trong suốt mà vô tình, những nghệ sĩ như bọn hắc cũng cần những ánh đèn như vậy để thành danh, nhưng miệng vết thương của bọn hắc cũng bị màn ảnh và ánh đèn đẹp đẽ này đối đãi càng thêm tàn nhẫn.

Đỗ Vân Tu không rõ cảm giác của mình đối với Phong Cảnh là cảm giác gì.

Có lẽ Phong Cảnh chỉ xem hắc là nghệ sĩ dưới trướng mình, có lẽ ngay cả tiêu chuẩn để làm bạn bè cũng không đạt tới, nhưng...

Kiếp trước, cũng vào năm này, hắc và Phong Cảnh không quen biết, nhưng là đứng nhìn nhau như những người xa lạ khác, chính mắt hắc chứng kiến Phong Cảnh từ một người mới nhỏ trở nên nổi tiếng, là ngôi sao duy nhất có thể đối đầu với Tạ Di, rồi lại vào thời điểm hoàng kim lui về phía sau trở thành người đại diện át chủ bài, giúp Lệ Duệ đoạt quyền điều hành ESE, cũng vì vậy mà bị Lệ Thần trả thù...

Hết thấy tất cả chỉ dùng mấy câu nói để khái quát nhưng Đỗ Vân Tu biết rất rõ cái giá mà Phong Cảnh phải trả cũng không chỉ như thế này. Đỗ Vân Tu đã từng so sánh bản thân với Phong Cảnh, Phong Cảnh không giống hắc, Phong Cảnh quyết đoán, có cá tính, mị lực cho nên cũng tiến được xa hơn. Nhưng Phong Cảnh và hắc đều không có bối cảnh, không có người phía sau giúp đỡ, nhưng đều thích nghề diễn, đều vì người mình yêu trả giá quá nhiều....

Ít ra hắc còn có cơ hội lần nữa làm lại từ đầu.

Mà Phong Cảnh..... Chỉ sợ là chỉ có thân phận là một ngôi sao.

Nếu không phải muốn vào ESE giúp quản lý các nghệ sĩ khác, vì Lệ Duệ mà tranh thủ càng nhiều lợi thế, Đỗ Vân Tu thật sự nghĩ không ra, có nghệ sĩ nào yêu nghề diễn mà bỏ lại sự nghiệp đang thăng tiến, vào độ tuổi tốt nhất của sinh mệnh mình, lui về phía sau mà không phải hoạt động ở trên màn ảnh lớn.

Đỗ Vân Tu kiếp trước chính là một nghệ sĩ hạng hai, nhưng cũng đã cảm nhận được cái cảm giác vui sướng khi biểu diễn, nó giống như bị nghiện, chỉ cần thử qua một lần liền không thể dứt ra. Ngay cả Tạ Di đều tình nguyện buông bỏ hắc cũng chịu buông tha – mà Phong Cảnh cũng vào lúc ấy lại dễ dàng buông bỏ sự nghiệp diễn xuất của mình.

Trên thế giới này, chỉ có tình yêu mới có tư cách áp đảo hết tất cả. Cũng chỉ có tình yêu mới có thể khiến cho lòng người tình nguyện buông bỏ những thứ khác.

Nhưng mà không phải mỗi người đều nguyện ý vì tình cảm mà hi sinh.

Mà hiện tại, sau khi trọng sinh tiếp xúc với Phong Cảnh, tuy rằng lúc đầu không thể quen với phong cách làm việc của Phong Cảnh nhưng sau cùng lại phát sinh chuyện này, nếu không có Phong Cảnh đề nghị, không có Phong Cảnh chỉ điểm, hắc chỉ sợ tâm tính của hắc vẫn như thế này, không thật sự xem kỹ khuyết điểm trong tính cách mình, không biết từ phương diện nào để hoàn thiện tính cách của mình. Đúng là bởi vì Phong Cảnh, trọng sinh mới là chân chính sống lại, không chỉ có ở diễn nghệ mà còn là ở trên nhân sinh của chính mình.

Đỗ Vân Tu từ nhà, cho đến các quán bar, vội vàng đi khắp nơi tìm Phong Cảnh.....

Không có.

Những nơi Phong Cảnh từng đi, toàn bộ đều không thấy được bóng dáng của hắc.

Trời đầy sao, từng cơn gió đêm thổi tới trên mặt chỉ còn một mảnh lạnh lẽo.

Đỗ Văn Tu nhìn di động, đã gần sáng, nhưng vẫn không bỏ cuộc, lại tiếp tục gọi điện thoại mặc dù biết rằng khả năng đối phương nghe máy cực kỳ nhỏ nhưng vẫn ôm một tia hy vọng như vậy.

Buồn chán bấm số điện thoại dài dòng, đang lúc Đỗ Văn Tu nghĩ sẽ lại nghe được: “Số điện thoại ngài gọi không nhắc máy” thì điện thoại lại thông!

Gọi rất nhiều lần nhưng lúc đường dây thực sự được nối lại không thể tin được, may mắn tiếng ồn ào bên kia điện thoại, hàng thật giá thật cho thấy – cú điện thoại này có người nghe máy!

“Anh ở đâu?! Anh có khỏe không?!” Đỗ Văn Tu không kịp suy nghĩ, buột miệng nói ra câu này, giọng nói tràn đầy sự quan tâm.

“Cũng không tệ lắm.”

Xuyên qua di động truyền đến tiếng nói sau khi say rượu của Phong Cảnh cùng với từng trận tiếng cười, “....Cưng nói có phải vậy không, baby~”

Đỗ Văn Tu nao nao, rồi sau đó mới phản ứng lại, giọng nói ngả ngón cùng tiếng cười của Phong Cảnh là đang tán tỉnh người bên cạnh.

“Anh ở đâu? Tôi đi đón anh!” Đỗ Văn Tu nắm thời cơ nói.

“A, thực nhàm chán! Gọi 58 cuộc gọi chỉ vì chuyện này a. Treo, tôi đã ”an bài” sẵn chuyện đêm khuya.” Phong Cảnh cười đến phóng đảng, câu cuối lại ái muội.

Đỗ Văn Tu vừa nghe liền hiểu được đối phương muốn gì. Tình một đêm.....

“Không cho phép!” Đỗ Văn Tu quyết đoán ra lệnh.

“....Nghe lời tôi, Phong Cảnh, tôi biết trong lòng anh rất khó chịu.” Giọng nói Đỗ Văn Tu dịu đi một chút, chậm rãi nói, hẳn thật ra không biết an ủi Phong Cảnh như thế nào.

Phong Cảnh là người có lòng tự trọng rất cao, gặp chuyện như thế này, thà tự mình chịu đựng cũng không muốn bị người khác thương hại. Nhưng lại vào lúc này, Đỗ Văn Tu càng muốn nói cái gì đó, tựa như lúc trước khuynh hướng giới tính bị sáng tỏ....

Cũng có thể, Tạ Di chỉ cần nói một câu, một câu gì đó, “Tôi sẽ ở bên cạnh cậu”, “Đừng sợ”, “Dừng lại” thì lúc đó đau đớn trong thâm tâm cũng sẽ giảm bớt rất nhiều, sẽ phần nào cảm thấy dễ chịu hơn.

Dù cố giả vờ tâm của chính mình cứng rắn như thế nào, sẽ không bị thương, nhưng vẫn có lúc đau khổ nhất, khó chịu nhất mà chỉ có một mình bất lực.....

“Cậu thương hại tôi? Kỳ thật thấy tôi bị như thế này.... Mấy người đều rất vui vẻ đi!” Giọng của đối phương lạnh đi vài phần, “Ha ha, xem đi, Phong Cảnh luôn dương dương tự đắc mà cũng có ngày thảm như thế này! Hẳn cũng có hôm nay sao!” “Không!” Đỗ Văn Tu lập tức phủ nhận, “Không phải như vậy!”, Đỗ Văn Tu nắm chặt di động, điều chỉnh hô hấp của mình.

“....Thực ra, cho tới bây giờ, tôi rất hâm mộ anh. Cho dù là diễn viên, người đại diện, hay là ở bất cứ phương diện nào, anh đều làm rất tốt. Anh thích khiêu chiến, tích cực chủ động, dù có phải mạo hiểm rất lớn anh cũng tình nguyện ném thủ!”

“Không phải ai cũng có thể làm được những chuyện như vậy, cho dù là người trọng sinh, làm lại từ đầu, nếu không có sự tích cực của anh, tính cách cố gan, biết tranh thủ như anh, coi như là được trời ban hoặc có năng lực, cũng chưa chắc có thể làm rất tốt được....”

“Thật sự, có vài người không thích anh, điều này không miễn cưỡng được. Nhưng thật ra là người hâm mộ anh, thích anh lại càng nhiều hơn! Bọn họ thích anh, thích tính cách của anh.... Bây giờ, chuyện này xảy ra, bọn họ tất nhiên sẽ quan tâm, mà đó — cũng không phải là thương hại, cũng không phải là cười nhạo anh!”

“Bởi vì thích anh, quan tâm anh! Cho nên không muốn nhìn thấy anh không vui!”

“....”

Bên kia điện thật lâu không có lên tiếng. Yên tĩnh một lúc lâu, cũng chỉ nghe thấy tiếng trêu đùa và nói chuyện với nhau của những người bên cạnh.

“Cho tôi địa chỉ, tôi đi đón anh.” Đỗ Văn Tu hít thở hai cái, lại nói, giọng điệu trầm ổn làm đối phương không thể cự tuyệt.

“....Noble.” Phong Cảnh chần chờ một lát mới mở miệng nói.

“Nobel ở phố Đông, là một chỗ trai bao.”

“..... Tôi đã biết, ngoan ngoãn ở đó chờ, đừng đi đâu, tôi tới đón anh.”

Lúc Đỗ Văn Tu tới Noble đã là hai giờ khuya. Đây là một quán ăn đêm rất có cấp bậc, được trang hoàng vô cùng sang trọng. Đại sảnh tráng lệ, cửa lớn bằng thủy tinh được đánh bóng, mạ vàng, chữ Noble được dùng kiểu chữ của phương Tây để miêu tả, hoa lệ mà tao nhã. Vừa vào cửa, có rất nhiều nhóm Ngưu lang* anh tuấn, soái khí mặc âu phục đặc chế thuần một màu, đồng loạt xoay người chào đón mình.

(*Ngưu Lang là cách gọi những người trong đội ngũ “trai đẹp” tiếp rượu tại các quán bar, sàn nhảy tại Nhật, hoặc là trai bao.)

Nếu là bình thường, Đỗ Văn Tu có thể còn cảm thán, dung mạo của những Ngưu lang ở quán ăn đêm này đều có thể so sánh với những ngôi sao, nhưng bây giờ trong lòng hắn toàn bộ chỉ có một mình Phong Cảnh. Có lẽ vì nguyên nhân trong cả đầu óc đều là Phong Cảnh nên Đỗ Văn Tu liếc mắt một cái liền thấy được người mình muốn tìm, đang nằm trên ghế sofa bằng da thật ở trong góc trái của đại sảnh....

Dung mạo vẫn yêu nghiệt như trước, bởi vì đã uống rượu, hai má tỏa ra một tầng ánh sáng mê hoặc, ánh mắt tinh tế, đen như mực, không có như ngày thường uốn lên một độ cong tựa tiểu phi tiểu, tựa như mang theo một chút ý lạnh. Khóe miệng nhếch lên một đường cong lạnh lùng hoàn mỹ, vô tình còn có một cổ trào phúng, một tia đắc ý....

Ly đế cao còn đặt trên bàn trà hình tròn, Phong Cảnh cũng không dùng ly rượu mà cầm chai rượu lên uống trực tiếp. Bên cạnh còn có hai Ngưu lang, một người cao lớn tuấn mỹ, một người mỹ mạo đáng yêu, hai người liên tục chúc rượu, cần vánh tai của Phong Cảnh, thối hơi, vuốt ve, làm động tác ái muội. Phong Cảnh không như trong điện thoại lúc nãy, chủ động tán tỉnh đối phương, nhưng mà ai đến cũng không từ chối, miễn cưỡng uống rượu, cười phóng đãng đáp lại.

“Chúng ta trở về.” Đỗ Văn Tu đi đến, xem nhẹ ánh mắt mắt hững hờ của hai Ngưu lang.

Phong Cảnh còn đang uống rượu, sững sốt.

“..... Cậu? Thật sự đến đây... ”

“Không phải vừa nãy trong điện thoại đã nói sẽ đến sao?” Đỗ Văn Tu vừa trả lời vừa lấy tay vòng qua bả vai của Phong Cảnh, bởi vì uống rượu, Phong Cảnh đứng không được, cả người mềm nhũn, có thể cảm nhận được cơ thể mềm dẻo qua lớp vải, trên người còn mang theo mùi rượu, đứng gần trong lúc đó có hương rượu nồng đậm tinh khiết.

Lúc Đỗ Văn Tu nhấc tay lên, mới phát hiện Phong Cảnh dù là bả vai của mỗi người mẫu giống như móc áo nhưng của Phong Cảnh lại ngoài ý muốn đơn bạc. Không biết vì sao, đột nhiên hắn nhớ lại cảnh tượng Phó Tử Hân vòng qua bả vai của mình..... Bờ vai của Phó Tử Hân rộng lớn, an toàn, mà Phong Cảnh lại không giống, Phong Cảnh là loại..... làm cho người ta cảm thấy kiên cường mà đau lòng.

Phong Cảnh xui lơ dựa vào trên thân Đỗ Văn Tu, ngẩng đầu lên, ánh mắt hẹp dài nhìn thấy Đỗ Văn Tu, giống như là suy nghĩ, giống như đang lo lắng, cứ chăm chú nhìn như vậy một lúc lâu xong, mới nói.

“Thẻ của tôi đã hết tiền!”

“Tôi trả!”

Đỗ Văn Tu muốn đem Phong Cảnh đưa về nhà, nhưng Phong Cảnh lại khẳng khái muốn đến nhà của Đỗ Văn Tu, tuy rằng cảm thấy như vậy rất không thỏa đáng, nhưng là lúc tính tiền, thấy Phong Cảnh đã uống hết hai chai rượu mạnh! Đỗ Văn Tu cũng sợ Phong Cảnh buổi tối sẽ xảy ra chuyện gì, vì thế mang về nhà trọ của mình là lựa chọn tốt nhất, như vậy nếu có chuyện gì, hắn cũng có thể chiếu cố Phong Cảnh.

Quả nhiên, trong xe độ ẩm cao, mùi rượu trong cơ thể tỏa ra, lúc sau xuống xuống xe bị gió đêm lạnh lẽo thổi đến, nóng lạnh trộn lẫn, làm cho tác dụng của rượu mạnh hoàn toàn bạo phát.

Phong Cảnh không chỉ đi lão đảo, còn bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, còn mấy lần vung nắm tay.

“Hắn nghĩ như vậy là có thể đuổi tôi đi! Ha ha ha, đi con mẹ nó giấc mộng xuân thu!”

“Tôi vì hắn, vì ESE trả giá nhiều như vậy, dựa vào cái gì đuổi tôi đi!”

“Nghệ sĩ ở ESE, hơn phân nửa là do tôi tự mình chọn, tự tôi chọn! Nuôi dưỡng một người nghệ sĩ cần bao nhiêu năm? Một năm, hai năm, năm năm.... Tâm huyết suốt mười mấy năm của tôi, tất cả đều ném tại đây!”

“Hắn nghĩ chỉ vì chuyện này có thể đuổi tôi đi, cũng quá khinh thường Phong Cảnh này! — Trong tay tôi còn có con át chủ bài cuối cùng! ... Ha ha, nhưng mà tôi sẽ không nói cho hắn biết...”

“Hắn bất nhân, tôi bất nghĩa. Nếu tôi phải chết cũng sẽ kéo hắn chết cùng, mất hết danh dự, cá chết lười rách, tôi cũng muốn hắn - Lệ Duệ, ném thử cảm giác của tôi! Cho hắn biết Phong Cảnh tôi cũng không tốt như vậy! Không phải muốn đá liền đá! Có phải hay không! Hả? Cậu nói xem có phải hay không?...”

Phong Cảnh nín lấy cổ áo của Đỗ Vân Tu, trong ánh mắt dài nhỏ hiện lên quang mang ngoan lệ, phần nộ giống như lửa nóng, nhưng mà giây tiếp theo, hào quang này dần dần ảm đạm, ngữ khí sắc bén lúc trước.... cũng yếu đi.

Như là toàn bộ sức mạnh khiến mọi người kinh diễm trên người đối phương bị người khác rút đi hết vậy, chỉ để lại vết thương.

Phong Cảnh dần dần trượt xuống, Đỗ Vân Tu không đỡ lấy, nhìn Phong Cảnh trượt chân ngồi trên mặt đất lạnh băng, trên quần áo cao quý dính bụi, như là con sói cô độc bị vứt bỏ dưới ánh trăng...

Ánh trăng nhợt nhạt, Phong Cảnh lúc này, giống như không biết phải làm sao, ngồi dưới đất, bị bóng tối dày đặc bao trùm.

Tựa hồ qua thật lâu, một thanh âm suy yếu, ám ách truyền đến lỗ tai Đỗ Vân Tu.

“..... Vì sao hắn lại kết hôn cùng người phụ nữ kia?”

“Lúc trước không phải nói là chỉ vì ổn định cổ phần ở ESE thôi sao? Vì sao làm theo ý của người đàn bà kia, đem tôi đuổi ra ESE.”

Giọng của Phong Cảnh không còn mãnh liệt xúc động như trước, chính là từng câu, từng chữ thản nhiên, suy yếu đến vô lực.

Nhưng là Đỗ Vân Tu cảm nhận được, gió đêm ở xung quanh cũng đang nhẹ nhàng nức nở...

37. Chương 37

EDIT: Kiều, Năng Diệp Ân

Trong văn phòng ESE.

“Hai tuần lễ.” Nam nhân cao lớn quay mắt về phía cửa sổ sát đất, lấy tư thế cao cao tại thượng nhìn xuống dòng người nhỏ bé cùng xe cộ, “Trong hai tuần lễ, tôi muốn nhìn thấy thư từ chức của Phong Cảnh.”

“Tôi?” Trong nháy mắt, Amanda không cách nào tin vào lỗ tai của chính mình, cô ở giới giải trí này đợi lâu như vậy, tan tan hợp hợp, không phải là không có gặp qua những người bị đình chỉ công tác một cách

bí mật, nhưng là thắng đến lúc Lệ Duệ kêu cô tiến vào văn phòng, tự mình hạ đạo mệnh lệnh này, cô vẫn không thể nào tin được.

...Thật sự muốn đuổi Phong Cảnh ra khỏi ESE?

Mấy ngày hôm trước, chuyện tình của Phong Cảnh và Lệ Duệ trở nên ồn ào huyền ảo, mọi người đều biết.

Nhưng nếu là người có lý lịch hơi to lớn ở ESE, người nào không biết chuyện ái muội giữa hai người này? Ai lại không biết Phong Cảnh vì Lệ Duệ mà lập nhiều công lao hiển hách?

Cho dù phóng viên hay truyền thông, một lần lại một lần hỏi các cô về những chuyện ở tầng cao của ESE, cũng không có một người dám phun ra một cái tin chính xác? Dám bình luận một câu?! Vì sao bây giờ...

Tại sao lại là cô?

“Sau khi Phong Cảnh từ chức, vị trí của hắn sẽ do cô thay thế.” Nam nhân cao lớn thâm trầm lại nói một câu đơn giản, ngữ điệu không gọn sóng không sợ hãi, giống như một vị vua thời cổ đại, biết hết thảy, nắm giữ hết thảy quyền sát sanh. Không thêm quan tâm chút nào hắn quyết định trong hai câu nói một trước một sau này, sẽ đối với những người khác, và cả giới giải trí sẽ đẩy lên bao nhiêu sóng to gió lớn...

Còn hơn lúc này vốn không thể tin được, lúc này Amanda thậm chí đã quên cả hô hấp!

Đồng tử của cô mở lớn, biểu tình rõ ràng là đã bị chấn kinh rồi!

Cô sẽ thay thế Phong Cảnh?

Trở thành... Trở thành giám đốc mới của ESE?!

“Tôi... Ngài là nói...”

“Còn muốn tôi lặp lại một lần nữa?”

Sau cảm xúc thật không dám tin chính là vô cùng khiếp sợ! Những lời này ở trong đầu Amanda lặp đi lặp lại mấy lần xong, cô mới có thể hít thở thật sâu vài lần!

Phong Cảnh đang hoàng, cường thế, trên người có một loại khí chất ôn hòa và khí tức bức người! Cho dù không còn là ngôi sao, hắn vẫn có thể hấp dẫn toàn bộ chú ý của truyền thông như trước! Mà bỏ qua những cái nhân tố bên ngoài này, hắn từ một cái ngôi sao thần tượng, nhanh chóng trưởng thành một người đại diện cao cấp, thông minh, khôn khéo — loại năng lực này không chút nào kém cõi hơn tài hoa biểu diễn của hắn!

Thậm chí, còn biết được khuyết điểm của bản thân, thông minh vận dụng lực ảnh hưởng ở màn ảnh trước kia!

Có hai tầng tầng phân như vậy, cho dù chỉ là một người mới bình thường, nhưng chỉ cần là ở dưới tay Phong Cảnh, người mới này cũng sẽ có càng nhiều cơ hội tỏa sáng! Có thể nói, từ lúc mới bắt đầu liên so với những con người mới ở công ty khác cao hơn một nấc thang!

Cho nên Phong Cảnh có thể trở thành giám đốc ESE, tuyệt đối không đơn thuần chỉ có mối quan hệ với Lệ Duệ.

Năng lực của hắn, nguồn tài nguyên trong tay hắn, những gì hắn đã đi qua trải qua, là mặt khác người đại diện đều không thể sao chép! Không phải ai từng làm thần tượng cũng sẽ vào thời điểm thành công nhất lui về phía sau màn ảnh! Cũng không phải mỗi một thần tượng, đều có năng lực đi làm một người quản lý tốt!

Thế nhưng hiện tại, Lệ Duệ đang ám chỉ — Phong Cảnh đi rồi, cô chính là giám đốc mới của ESE!

Không, đây không phải là ám chỉ, cái này căn bản là hứa hẹn!

Amanda sợ ngây người, quả thực không biết phải nói gì! Ngay cả cô cũng không có nghĩ tới việc so sánh với Phong Cảnh, thay thế Phong Cảnh!

Mục tiêu duy nhất của cô cũng chỉ là phục chế con đường của Mục Triết Bạch! Đối đầu với Mục Triết Bạch, bồi dưỡng được một siêu sao quốc tế, trở thành người đại diện của vương bài ESE như Phong Cảnh vậy.

Thế nhưng hiện tại —— chức vị giám đốc mới của ESE!

Danh hiệu, địa vị, phòng làm việc và cả quyền lợi của một người giám đốc! Tại công ty ESE xa hoa, đường hoàng này, chỉ có duy nhất một giám đốc, đó chính là cô, Amanda!

Sau cảm xúc thật lớn không dám tin... chính là mê hoặc thật lớn.

Amanda nghe được nhịp tim hỗn loạn của mình, mặt nóng lên, tay chân lại rét run. Phong Cảnh... người đã từng thích, vị trí đã từng ngưỡng mộ.

“Tôi hiểu được.”

Amanda nghe thấy âm thanh khô khốc, giọng nói có sự chuyển biến rõ ràng của mình.

Amanda nói không nên lời cảm giác của mình là gì, là khiếp sợ sự tàn nhẫn của Lê Duệ đối với Phong Cảnh, còn là khiếp sợ Lê Duệ đồng ý đem vị trí tổng giám đốc của ESE cho nàng. Một đồng tâm tình kịch liệt đan vào một chỗ làm cho mặt cô lúc trắng lúc đỏ, lúc rời khỏi phòng làm việc còn đụng vào người Mục Triết Bạch đang ở bên ngoài.

Lực đạo to lớn làm cho Mục Triết Bạch bị đụng phải lui về phía sau mấy bước.

Dưới sự giúp đỡ của Mục Triết Bạch và Tạ Di, Amanda mới đứng vững lại, nhưng trong lúc hỗn loạn ngay cả câu “Cảm ơn” đều đã quên, vội vã đi đến phòng làm việc của mình. Cô muốn gọi điện thoại, nói cho Chữ Phong biết đầu tiên!

“Cô ta đã xảy ra chuyện gì?” Ngay cả Tạ Di đều cảm thấy được Amanda có cái gì không đúng, giống như là quá kích động.

Liếc mắt nhìn bóng lưng bước đi vội vàng mà ngay cả tư thế cũng không quan tâm của Amanda, Mục Triết Bạch đưa ngón tay giữa đẩy kính mắt trên sống mũi, nói: “Đi vào nói về tình huống của bộ phim mới kia với Lê tổng trước đi. Lần trước James - đạo diễn bộ phim Đế quốc quật khởi đã bán được hơn một trăm triệu vé trên toàn thế giới, bộ phim mới lần này có vai người Hoa cho nên bằng bất cứ cách nào chúng ta nhất định phải nhận được!”

“Ừ!” Gật đầu, vẻ mặt của Tạ Di cũng thận trọng theo.

Nói chuyện với Lê Duệ rất thuận lợi.

Trên thực tế, Mục Triết Bạch thậm chí nghĩ Lê Duệ có chút ngẩn người, căn bản không có nghe lọt lời hắn nói. Thế nhưng Lê Duệ phản ứng rất nhanh, Mục Triết Bạch tuy rằng cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng cũng không cách nào nhận xét chính xác rằng Lê Duệ rốt cuộc là có đang che giấu sự phân tâm của mình hay không.

Tuy nhiên đó chỉ là nhìn thấy, khuyên bảo Lê Duệ đồng ý vận dụng tất cả mạng lưới quan hệ và tiền tài thế lực của ESE, giúp cho Tạ Di đoạt được vai diễn này, lúc Lê Duệ hoàn toàn đồng ý, hắn cũng không miệt mài nghiên cứu biểu hiện khác lạ của Lê Duệ lúc này.

Ngoại trừ Tạ Di, trên thực tế, Mục Triết Bạch đối với những chuyện của người khác đều thờ ơ. Cho dù là trong khoảng thời gian này công ty xôn xao, náo nhiệt về vụ cấp trên của hắn - Phong Cảnh, hay là tổng giám đốc của ESE. . .

Nói chuyện về vai diễn.

Lê Duệ dừng lại, dường như là đang suy nghĩ sâu xa một chút, Mục Triết Bạch và Tạ Di đều ý thức được là đối phương còn có những chuyện khác muốn phân phó.

“Phong Cảnh tự động từ chức, chuyện này là chắc chắn. . . Nếu như phóng viên hỏi, các cậu biết nên làm như thế nào rồi chứ.”

Mục Triết Bạch và Tạ Di đồng thời sững sốt, thân thể ngồi ở trên ghế sa lon trong nháy mắt đều cảm thấy mất tự nhiên.

Tin tức này bọn họ cũng nghe được, cho dù không có thực sự quan tâm, cho dù đều không để ý lắm, dù là đã có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng chính tai nghe được câu này từ trong miệng Lệ Duệ, Mục Triết Bạch và Tạ Di vẫn còn có chút khiếp sợ, cùng liếc mắt nhìn nhau.

“Cái này đương nhiên, chúng tôi hiểu rõ mà.”

Phản ứng của Mục Triết Bạch nhanh hơn Tạ Di một chút. Hắn nhanh chóng, chính xác cho thấy lập trường, sau đó tìm cái cớ, nhanh chóng mang theo Tạ Di rời khỏi phòng làm việc của Lệ Duệ.

“Không nghĩ tới. . .” Thanh âm của Tạ Di có chút mờ mịt.

Mặc dù đã đi khỏi nơi của Lệ Duệ được một đoạn, thế nhưng tâm tình của Tạ Di vẫn rất phức tạp.

Hắn biết Lệ Duệ lý trí, lạnh lùng tàn khốc, thủ đoạn tàn ác.

Thế nhưng Phong Cảnh đã làm hơn mười năm ở ESE rồi. Từ lúc hắn đến ESE làm, liền thường xuyên gặp được Phong Cảnh, kết quả là như thế này. . .

Làm hắn thoáng nhớ đến năm đó Đỗ Vân Tu gọi điện thoại cho hắn.

Có lẽ là. . . Ở trong mắt Lâm Huyền, mình chính là loại người tàn nhẫn vô tình giống như Lệ Duệ đi. Tạ Di cảm thấy trong lòng rất buồn bực.

Có loại xao động một cách không thể hiểu được và chán nản sâu sắc.

Hắn thậm chí đã tưởng tượng được, khi quyết định công khai đá Phong Cảnh ra khỏi ESE, Phong Cảnh sẽ đối mặt với một hồi gió tanh mưa máu như thế nào, tuyệt đối là cùng sự việc xôn xao mấy ngày hôm trước không cùng một đẳng cấp. . .

Đúng lúc này.

Có người đè tay xuống hai vai của hắn, rất trầm, rất ổn định. Phảng phất lập tức đem chuyện kia nhảy ra khỏi lòng ngực của hắn, làm cho hắn một lần nữa vững vàng, trầm tĩnh như nước sâu. Tạ Di biết, người kia là Mục Triết Bạch.

Lúc trước giới tính của Đỗ Vân Tu bị đưa ra ánh sáng, bản thân cũng nhanh bị đưa ra ánh sáng theo, Mục Triết Bạch cũng là như thế này, dùng một loại tư thế rất vững vàng, đè lại hắn.

“Vừa nãy Amanda cũng bởi vì chuyện này.”

“Ừ?” Tạ Di ngữ điệu cao lên, kinh ngạc quay đầu nhìn Mục Triết Bạch, không hiểu rõ lắm rốt cuộc đối phương ám chỉ gì.

“Mấy ngày hôm trước chỉ là thả ra tin đồn và một ít mờ ám. Thế nhưng cũng không thật sự đả kích Phong Cảnh, chỉ cần ESE không ra mặt lên tiếng, truyền thông cũng không có cách nào chứng thực tin tức này là thật hay giả.”

“Thế nhưng bây giờ giao cho Amanda, sự việc liền không giống như vậy. Không chừng mấy ngày nữa ESE sẽ có động thái lớn hơn, chẳng hạn như một buổi họp báo?”

Mục Triết Bạch nói, thấy lòng của Tạ Di đặt ở trên lời của hắn, không còn rơi vào chuyện cũ tự trách, lại vỗ hai cái vào bả vai của đối phương, thu tay về.

“Thế nhưng Amanda. . . Tôi, tôi còn là không rõ ràng lắm. . . Lệ Duệ tại sao muốn làm như vậy! Làm cho Phong Cảnh tự động từ chức?”

“Tự động từ chức chắc là bên Phong Cảnh truyền ra đi.”

“Phong Cảnh là người có công ở ESE, mọi người đều biết điều ấy. Ý tứ của Lệ Duệ, chắc là làm cho Phong Cảnh tự mình từ chức. Như vậy đối với hình tượng của ESE bị hạ thấp xuống tới mức thấp nhất, âm thầm chắc hẳn là đáp ứng bồi thường —— chỉ là, Phong Cảnh không làm theo ý của hắn, cố ý làm cho sự tình vỡ lở ra, làm lớn chuyện.”

“Tự động từ chức?”

“Nói như thế, vừa truyền ra xong, bất luận kẻ nào đều biết bên trong có mờ ám. Huống chi là đám truyền thông mũi thính như mũi chó này.”

Mục Triết Bạch tháo kính mắt xuống, trên kính có chút bụi rơi xuống.

Hắn lấy từ trong ngăn kéo ở phòng làm việc ra vài chuyên dụng lau cho mắt kính. Mục Triết Bạch không đeo mắt kính, trên mặt không có khí chất thâm trầm như Lê Duệ.

“Lê Duệ có cách của Lê Duệ, Phong Cảnh cũng tự nhiên cũng có con đường của Phong Cảnh.”

“Không, tôi thấy lúc Lê Duệ và Lê Thần tranh đoạt quyền điều hành ESE chính là có Phong Cảnh giúp một tay, hẳn có lý do gì phải sa thải Phong Cảnh. Ý của tôi là, hẳn tại sao lại muốn sa thải Phong Cảnh?” Tạ Di vẫn cảm thấy khó có thể tiếp thu.

Mục Triết Bạch im lặng vài giây, một bên chà lau mắt kính, một bên nói.

“Nói như thế nào đây?”

“Phong Cảnh và Lê Duệ, tựa như tướng lĩnh và đế vương thời cổ đại. Phong Cảnh đường hoàng, có năng lực, vẫn vì Lê Duệ đấu tranh anh dũng. Như là phía trước tìm được những nghệ sĩ này, hay Lê Duệ tranh quyền thất bại, hẳn cũng có thể tùy ý mang theo những nghệ sĩ này đi sang công ty khác. Nhưng thật ra cho dù là Lê Thần điều hành ESE, cũng chỉ là một cái thùng rỗng, nguyên khí bị thương nặng, để bồi dưỡng ngôi sao mới một lần nữa thì chỉ cần vài năm là không thể nào.”

“Mà Lê Duệ, hay chính là đế vương thời cổ đại, am hiểu sâu những thuật của đế vương. Hẳn muốn không phải công huân, mà là quyền lực, địa vị, danh vọng. Phong Cảnh tranh quyền đánh trận, vì hắn lập được công lao hiển hách! Hẳn sẽ không không có cảm kích. Thế nhưng Trung Hoa Trung Quốc chính là như vậy, dùng rượu tước binh quyền, thả khôn chết, chó săn ăn. . .”

“Lê Duệ là kẻ kị công cao cấp chủ. Trên thực tế, ngay từ lúc Phong Cảnh trên tay có người ngựa của hắn, trong mắt Lê Duệ, thì Phong Cảnh có thể uy hiếp quyền lực của hắn bất cứ lúc nào. Do đó Lê Duệ lên làm tổng giám đốc, sẽ lập tức cho Phong Cảnh lên làm giám đốc.”

“Giám đốc? Ha ha. Nhìn bề ngoài thì giống như là lời khẳng định và cảm ơn với Phong Cảnh, khiến cho Phong Cảnh có quyền lực lớn hơn. Từ khi Phong Cảnh làm giám đốc, Lê Duệ sẽ không có cho hắn xem qua nghệ sĩ! Nói cách khác, Phong Cảnh hiện tại phải làm, không phải là một người đại diện, mà là thống ngự toàn bộ về khoản tuyển truyền.”

“Là một lý do rất tốt. . . Chỉ là, áp đặt và chặt đứt mối quan hệ giữa Phong Cảnh và nghệ sĩ của hắn. Bây giờ đang bắt Phong Cảnh từ chức, cũng sẽ không có nghệ sĩ theo Phong Cảnh chuyển sang công ty khác.”

“Đương nhiên, những ... chuyện này chỉ là chuyện trước kia.” Mục Triết Bạch một lần nữa mang kính mắt vào, trong mắt cũng toát ra một tia đồng tình với Phong Cảnh.

“Thế nhưng Phong Cảnh, hoàn toàn không có chú ý tới những biến hóa này. Mượn trong hai năm qua cho thấy, hắn vốn dĩ dùng tài chính huấn luyện Legacy gấp năm lần bình thường, Lê Duệ đương nhiên không thêm để ý chút tiền lẻ này. Nhưng cái Lê Duệ để ý không phải chuyện này.”

“Sau đó là chuyện Đỗ Văn Tu bị tai nạn xe cộ. Phong Cảnh chẳng những không có báo cho Lê Duệ, trái lại dùng danh nghĩa của ESE, làm cho đoàn phim kéo dài thời gian, đợi Đỗ Văn Tu khỏi hẳn, thậm chí vì thế nỗ lực tiền bồi thường. Điểm này, hẳn đã dùng quyền của hắn ở ESE.”

“Nếu như hai chuyện này, Lê Duệ đều bao dung. Như vậy nhiều người sẽ nghĩ Phong Cảnh đang khiêu chiến uy quyền của Lê Duệ. Nghệ sĩ là của ESE, mà tổng giám đốc ESE là Lê Duệ. Nếu Lê Duệ đã quyết định trao giải Kim Bách cho Chữ Phong, Phong Cảnh trái lại ủng hộ Đỗ Văn Tu, thật không sáng suốt.”

“Mà sắp tới, Lê Duệ vẫn luôn muốn em trai hắn là Lê Tiêu đảm nhận vai diễn kia trong phim của Luc Rohmer. Kết quả vẫn bị Đỗ Văn Tu chiếm được. Có người nói hai người vì chuyện này mà âm ỉ với nhau, đối với việc Lê Duệ hết lòng yêu thương em trai mình, cho dù cuối cùng là Lê Tiêu nhường vai diễn đó cho

Vân Tu đi nữa thì hẳn cũng chưa chắc sẽ không đem chuyện này thanh toán trên đầu Phong Cảnh, nghĩ Phong Cảnh không có ở bên trong ra tay, khuyên bảo thì có lẽ em trai hẳn đã không buông bỏ vai diễn này.”

“Lạm dụng chức quyền, mượn quyền, khiêu chiến quyền uy của mình, thậm chí là động tay chân với người nhà mình. Lệ Duệ là ai, Lệ Duệ chính là tổng giám đốc ESE. Một tổng giám đốc đối mặt với...những thứ này, cậu nghĩ hẳn sẽ làm như thế nào?”

“Thế nhưng. . . Bọn họ ở bên nhau cũng đã hơn mười ba năm.”

“Sở dĩ —— đây mới là vấn đề căn bản gây nên xung đột giữa hai người.”

“Năm nay vừa qua, Lệ Duệ cũng đã ba mươi chín tuổi, Phong Cảnh ba mươi bốn. Đối với một người đàn ông trung niên mà nói thì cảm giác ba mươi tám so với lúc ba mươi chín tuổi đều không giống nhau, mà hai độ tuổi đó cũng chỉ cách nhau một con số.” “Cái tuổi bốn mươi, đối với Lệ Duệ mà nói cũng không còn xa. Lúc ba mươi lăm tuổi liền đính hôn với thiên kim của tập đoàn Tần thị, tính ra cũng đã ba năm, hoặc sẽ kết hôn rồi sống tới già với thiên kim Tần thị, hoặc sẽ ở cùng Phong Cảnh suốt một đời. Có lẽ hai năm qua, hẳn cũng đang suy nghĩ, sẽ phải giữ thế cân bằng hai bên thế nào, nhưng không thể nghỉ ngơi, suốt ba năm qua, vô luận là tập đoàn Tần thị bên kia gây áp lực, hay là hẳn đang lên kế hoạch cho cuộc sống của mình. . .”

“Trước quyền thế, hẳn lựa chọn buông tay Phong Cảnh.”

“Sợ rằng đây cũng là ý của vị thiên kim họ Tần kia, một người vợ dù ẩn nhẫn cỡ nào cũng không thể chịu được cảnh chồng mình có quan hệ mờ ám với một người đàn ông trong công ty, mỗi ngày gặp mặt liếc mắt đưa tình với nhau.”

“Mà nếu cự tuyệt thì rất có thể gây nên mâu thuẫn với tập đoàn Tần thị, đồng thời cũng sẽ bị cô lập trong khoảng thời gian đó —— hiển nhiên, uy hiếp từ phía Phong Cảnh không lớn lắm. Giảm mức thiệt hại xuống mức thấp nhất, đây chính là quyết định mà người nắm quyền cao nhất vẫn hay chọn lựa.”

Tạ Di sau khi nghe Mục Triết Bạch phân tích, thật lâu không nói gì.

Sau cùng lấy tay xoa xoa trán, “Haiz. . . Tôi tuy rằng có thể lý giải cách làm của Lệ Duệ, lại cũng hiểu được Phong Cảnh đáng thương, rất đáng đồng tình.”

“Thế giới này chính là như vậy. Người đứng ở chỗ càng cao, đạt được rất nhiều thứ, thế nhưng mất đi cũng sẽ không ít thứ quý giá. . .” Đáy mắt Mục Triết Bạch lóe lên tia thâm trầm, an ủi vô vô lực Tạ Di.

“Ah, được rồi, Amanda đã xảy ra chuyện gì vậy? Lẽ nào Lệ Duệ để Amanda. . .” Tạ Di đột nhiên nhớ lại tình cảnh khi bọn họ gặp Amanda, nếu như Lệ Duệ đều phân phó bọn họ, như vậy Amanda chỉ sợ cũng được bàn giao việc liên quan đến chuyện này.

“Lệ Duệ sẽ phải phân phó cho cô ấy càng nhiều việc.” Mục Triết Bạch nâng môi cười cười, chỉ là đáy mắt không hề mang theo ý cười, “Nếu Phong Cảnh không muốn khiếm tốn tự giác mà từ chức, như vậy thì chỉ có thể xuất ra thủ đoạn cứng rắn mà thôi. Nếu như thuận lợi hoàn thành chuyện này, đại khái, Amanda sẽ ngồi lên vị trí của Phong Cảnh.”

“Cô ta? Cô ta có năng lực này sao? Trên tay chỉ dẫn theo mấy minh tinh nhỏ với Legacy —— năng lực thua xa anh! Vì sao không cho anh cái ghế giám đốc này!” Đối với việc Amanda rất có khả năng trở thành giám đốc mới của ESE, Tạ Di hoàn toàn không ủng hộ!

Nghe được Tạ Di có ý bảo hộ, lại có ý bênh vực mình như vậy.

Khóe môi Mục Triết Bạch nhu hòa đi một chút, khóe miệng câu dẫn ra độ cung dịu dàng.

“Lệ Duệ ngay cả Phong Cảnh còn đề phòng! Thấy cậu có địa vị cao, còn muốn bồi ra một Chữ Phong, tìm thêm một tấm lá chắn.” Mục Triết Bạch hừ một tiếng, thấy Lệ Duệ nhất quyết muốn Chữ Phong giành được giải Kim Bách, hẳn không phải là không biết, “Phong Cảnh đi, giám đốc mới lại là tôi, cậu nghĩ hẳn yên tâm sao?”

“Thế nhưng, làm sao có thể chọn Amanda được? Bàn giao vị trí giám đốc này, chẳng khác nào đánh giá quá cao cô ta cả.” “Chính là như vậy. Lệ Duệ mới có thể chọn cô ta. Có chút năng lực, lại tự cho mình là siêu

phàm, nhìn không ra chênh lệch đó. . . Người như vậy không phải rất dễ khống chế sao? Còn hơn là giao cho một người thông minh, hay người quá tầm thường, như thế vừa thoải mái lại dễ dàng hơn.” Mục Triết Bạch cười cười.

“Vậy anh. . . Không cảm thấy ủy khuất sao? Rõ ràng rất có năng lực, nhưng không có cách nào được trọng dụng.”

“Đương nhiên sẽ không.” Ánh mắt Mục Triết Bạch xuyên qua thấu kính cực mỏng, dừng trên cái trán anh tuấn của Tạ Di.

Từ hai mươi mấy tuổi thì sự nghiệp có chút đi lên, sau đó bị hào quang chói mắt quanh đối phương hấp dẫn, may mắn trở thành người đại diện của nam nhân trước mặt này, hẳn cũng chỉ có một mục tiêu. . .

Nhưng sau khi nghe hắn nói thì đối phương lại ngẩn người, hình như không nghĩ ra vì sao hắn lại nói như vậy.

“Đối với tôi mà nói, chỉ cần có tài cán vì cậu mà cống hiến là được, tảo thanh người đi thông mộng tưởng đoạn đường này trên đường gặp mấy cản trở năng lực như vậy đủ rồi.” Mục Triết Bạch nhìn vào mắt Tạ Di mà nói.

“Tôi đời này chỉ có một nguyện vọng —— chỉ cần giúp cậu đạt được tâm nguyện, tiếp tục trở thành ảnh đế!”

“Tất cả những thứ khác, có được trọng dụng hay không, có trở thành giám đốc hay không, đều không quan trọng. . .”

“Anh tìm tôi chính là vì chuyện này?” Phó Tử Hân buông dao nĩa, tay mặt không thể nào vui vẻ cho được, đôi mắt màu hổ phách thất vọng nhìn về phía Đỗ Văn Tu, “Ngày đầu tiên về nước đã lo tìm Phong Cảnh khắp nơi, thật vất vả mới có thể cùng anh nhau ăn bữa cơm, lúc nói chuyện cũng bàn tới vấn đề liên quan đến Phong Cảnh, cho tới bây giờ. . . lại mong tôi giúp hắn?”

“Giúp hắn?” Phó Tử Hân lắc đầu, có chút bất đắc dĩ, “Anh hi vọng tôi giúp thế nào? Đây là chuyện nội bộ ESE. Huống chi, anh lại muốn tôi dùng quyền lực của Vương Miện Vinh Quang giúp hắn nữa.”

“. . . Không, không phải.” Đỗ Văn Tu theo bản năng phản bác. Nhưng quả thật trong lòng hắn cũng biết, việc mình nhắc tới chuyện của Phong Cảnh cũng là vì muốn Phó Tử Hân có thể cho ý kiến giải quyết vụ này, hoặc là ra tay giúp đỡ một phần gì đó.

Hai ngày này, chính là ngày nghỉ trong hai ngày.

Tin tức trên các phương tiện truyền thông về vụ việc này đều không giống nhau. Nếu như nói lúc trước chỉ là tin đồn, thì hiện tại mọi chuyện được phóng lớn, ngay cả mấy vụ bất quá đã lâu của Phong Cảnh của bị đám phóng viên đào bới lên.

Như vậy tình huống hiện tại so với trước kia càng không giống nhau!

Đầu tiên là truyền thông đều chỉ trích hành vi thường ngày trong công việc của Phong Cảnh, cái gì mà thời gian khi còn làm người đại diện, sử dụng quy tắc ngầm ra tay với nữ nghệ sĩ, bằng không sẽ không an bài hoạt động, cũng như là không nâng đỡ cô ta. Rồi truyền thông còn công khai nói Phong Cảnh lợi dụng chức quyền trong tay mà lạm dụng công khoản của ESE, đồng thời còn thực hiện việc này không phải lần một lần hai, đồng thời trắng trợn qua lại với người hắn nâng đỡ, mở party chơi quá độ, tình một đêm, NP, Phong Cảnh được nổi tiếng như ngày hôm nay cũng bởi vì cùng các nhà chế tác khác “Có quan hệ bất thường” nhờ đó mà được nâng đỡ, mà loại quan hệ này thậm chí còn kéo dài đến lúc diễn ra lễ trao giải Kim Bách! Ấm chỉ có sự nhúng tay nội bộ ở giải Kim Bách —— bị Phong Cảnh dùng quyền lẫn sắc để giao dịch sau lưng! Bằng những dẫn chứng mà phóng viên đưa ra đó đủ để chạm đến điểm mấu chốt của các công ty, nghệ sĩ, và cả người thường nữa! Từ công tác, thái độ làm người, khuyết điểm đủ các phương diện đều chia thẳng về phía Phong Cảnh! Những người vốn bất mãn với Phong Cảnh trước đây cũng nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng để trả thù, bốn phía miệng lưỡi nói Phong Cảnh thế này, Phong Cảnh thế nọ, mấy ngôi sao người nào người nấy đổ dồn thêm mắm dặm muối vào scandal này để mong ngoi lên chút tiếng tăm trong

ngắn ngủi. Mà những kẻ không nhận được giải Kim Bách, lấy cớ nói Phong Cảnh lên giao dịch sau lưng, lúc này sẽ sinh lòng bất mãn, lên tiếng biện giải, thanh minh. Một số người tốt vừa lên tiếng bênh vực Phong Cảnh liền lập tức bị chỉ trích, bị gán mác là có quan hệ “bất thường” với Phong Cảnh!

Loại bàn tán không có cơ sở chính xác cứ tiếp nối như thế này.

Mặc dù chỉ là trong hai ngày, lại như biển lớn tập kích mạnh mẽ, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ trên báo chí, internet lẫn TV!

Mà hai ngày này, Phong Cảnh lại chẳng thể đi đâu.

Chỉ là ở trong nhà Đỗ Văn Tu, chân trần nằm trên ghế sa lon, mở TV xem truyền thông bêu xấu hắn thế nào, sau đó cười lạnh ngửa cổ uống rượu.

Hắn bắt Đỗ Văn Tu mua toàn mấy loại rượu mạnh như Whisky, Vodka.

Lần đầu tiên Đỗ Văn Tu phát hiện Phong Cảnh đã vậy còn có thể uống đến như thế, bụng rỗng uống quá, một ngày ba bữa, quả thực trong bụng chẳng có lấy một hạt cơm. Không còn đâu đáng đắp gòn gàng tiêu sái như trước, thay vào đó là vẻ vô cùng chán chường, giống như. . . Bị người yêu vứt bỏ.

Phong Cảnh không tỏ ra thương tâm gì.

Nhưng càng như vậy, Đỗ Văn Tu càng hiểu rõ hơn — người này có bao nhiêu đau lòng, cơn đau đã thấm đến tận xương tủy, đã thế còn cố tỏ mạnh mẽ. . .

Hắn nấu cơm cho Phong Cảnh, Phong Cảnh không ăn, hắn khuyên Phong Cảnh uống ít chút, Phong Cảnh lạnh lùng liếc hắn một cái, uy hiếp sẽ rời đi chỗ khác.

Bây giờ là lúc nào?

Hiện tại các phóng viên đều hận không thể dùng camera quay nhất cử nhất động của Phong Cảnh, mỗi chữ mỗi câu, toàn bộ đều chia thẳng về phía Phong Cảnh. Đỗ Văn Tu nào dám để Phong Cảnh đi ra ngoài! Nếu hắn mang theo bộ dạng này ra ngoài, lại bị đám phóng viên chặn đường, như thế chẳng khác nào xát muối vào miệng vết thương của hắn!

Đỗ Văn Tu hận không thể ôm thật chặt hắn.

Nói với hắn rằng không nên nghe, không nên nhìn, đó đã là quá khứ, tất cả đều là những thứ đã qua. . .

Lúc trước, hắn bị cả đồng nghiệp quay bao vây, có lẽ đâm vào mắt đều là mấy ánh đèn chói mắt, bị những người đó châm biếm phỉ nhổ: “Cảm nghĩ thế nào về đồng tính luyến ái?” “Không cảm giác mình rất bản sao?” “Bệnh xi-đa có thể truyền nhiễm sang cơ thể.” “Như vậy khi phát hiện ra tính hướng của mình, kỳ thật vì sao vẫn quyết định đi con đường này! . . .”

Đó chính là cảnh khi hắn. . . Đến nhà Đỗ Văn Tu.

Đỗ Văn Tu và Phó Tử Hân kết thúc bữa cơm trong không vui, rồi mỗi người chia nhau đi về một lối rẽ khác nhau. Lần đầu tiên hắn có cảm giác bản thân bất lực, lại rất vô dụng, cho tới bây giờ, ngoại trừ việc hắn miễn cưỡng đưa rượu mãi cho Phong Cảnh ra, thì khi Phong Cảnh bị người ta chỉ trích, mà hắn cái gì cũng chẳng làm được.

Hắn nhận điện thoại của Amanda, đối phương nói hắn không nên xen vào việc của người khác!

Hắn gọi cho Đằng Trạch và Ủy Dật Phi tới. Hi vọng lúc phóng viên phỏng vấn bọn họ, họ có thể nói hai câu tốt đẹp bênh vực Phong Cảnh nhưng hai người họ lại nói cấp trên đã lệnh rồi, họ đành bất lực thôi.

Hắn gọi điện thoại cho Chủ Phong, đối phương trầm mặc một hồi lúc, cười hỏi lại một câu, nếu muốn giúp hắn như vậy, cậu sao không trực tiếp trở mặt với ESE đi? Nói cho cùng, cậu cũng sợ chứ gì? Sợ khó khăn lắm mới có được cơ hội, lấy được giải thưởng Kim Bách, nhân khí tăng vọt, vậy mà vì một người mà bị ESE đông lạnh* cô lập?

(*Dạng giống như không giao cho hoạt động gì đó, k nâng đỡ cho ý.)

Hắn gọi cho Liễu Nghê và Liên đạo diễn. . .

Đỗ Văn Tu đã liên lạc với tất cả những người hân quen biết, nhưng không có một nghệ sĩ nào dám đứng ra bên vực Phong Cảnh, trái lại còn hận không thể tránh hân như tránh đại địch. Dù sao, hiện tại chỉ cần nói vài câu giúp Phong Cảnh, sẽ lập tức dính vào mấy tin đồn nào là áp dụng quy tắc ngầm, giao dịch về quyền lẫn sặc, đạt được giải thưởng trước đây không phải do nỗ lực bản thân, và còn rất nhiều scandal khác nữa.

Đỗ Văn Tu nhìn vào gương, sửa sang lại trang phục.

Hắn mặc một bộ áo sơ mi sợi bóng màu xám, bên ngoài khoác chiếc áo kiểu học viện màu đen. Mang theo đôi giày da đen, bước chân trầm ổn, toàn thân toát lên vẻ quý khí.

Đối lập với bộ dạng bất lực, nôn nóng của hai ngày trước, hôm nay Đỗ Văn Tu có vẻ thoải mái hơn, phẳng phất trong lòng không có chút lo lắng gì.

Bộ dáng này, liền khiến cho Phong Cảnh chú ý tới.

Phong Cảnh nửa nằm trên ghế sa lon, híp một bên mắt hẹp dài, đánh giá cái người đang chăm chú chỉnh tay áo trước gương kia—— Đỗ Văn Tu dường như muốn đưa ra quyết định hệ trọng gì, cố sức nuốt một ngụm rượu mạnh, kết quả không cẩn thận liền bị sặc!

Đỗ Văn Tu vội vàng đi qua, muốn vỗ vỗ lưng Phong Cảnh.

Phong Cảnh vùng tay lên, giọng nói có chút khàn: “Đừng đụng vào tôi! Bỏ đi. . . Ha hả, lại muốn dự họp cái gì đây, quảng bá bộ phim sắp quay sao, hay là buổi họp báo! Các người đều rút đi, tránh ra, vì mục tiêu của các người, vì cuộc sống của các người —— tất cả đều rút ngay.”

Khuôn mặt thống khổ ở trên mặt Đỗ Văn Tu nhoáng lên rồi biến mất, hân vẫn vỗ vỗ lưng Phong Cảnh, giúp Phong Cảnh nuốt cơn giận xuống, mới chậm rãi thu hồi tay của mình.

“Tôi thật sự yêu thích việc đóng phim. Thật sự.”

“Cái loại cảm giác này. . . Cũng giống như nghiện vậy. Mỗi khi hoàn thành một bộ phim, tôi lại càng chờ mong vai diễn kế tiếp trong bộ phim khác. Tự hỏi rằng đó sẽ vai diễn gì? Nội dung kịch bản thế nào? Tôi có thể diễn tốt không? Có thể khiến càng nhiều khán giả chú ý tới diễn xuất nhân vật đó, cảm nhận được những điều tôi muốn truyền đạt tới họ hay không?”“ . . . Loại cảm giác này, loại khát vọng muốn đóng phim, giống như ẩn sâu trong xương thịt, nếu như nói thịt tróc xương tan có bao nhiêu đau đớn, như vậy cảm giác khi không thể đóng phim của tôi cũng có bấy nhiêu thống khổ như vậy!”

“Nếu như hỏi tôi cả đời này không muốn buông bỏ nhất thứ gì, tôi sẽ trả lời, một là tình yêu. . . thứ còn lại chính là đam mê diễn xuất. Thế nhưng hiện tại, thứ trở thành vướng bận —— đó chính là quy tắc làm người của tôi. Bởi vì điều đó mà tôi không thể đóng phim nữa. . . Cũng, cũng không sao cả.”

Đỗ Văn Tu cúi đầu, đột nhiên cười cười.

“Bộ quần áo này, có lẽ anh không nhớ rõ ha! . . . Không sao cả, tôi nhớ kỹ là đủ rồi.”

“Thật sự, thật khó mà hiểu nổi anh, anh đã giúp tôi rất nhiều. . . Anh giúp tôi một lần nữa đứng trên màn ảnh, để tôi thấy rõ bản thân mình...”

“Cảm giác như vậy. . . Thực sự tốt lắm. Rất tuyệt.”

“Có người cả đời cũng không thể bộc lộ tài diễn xuất của mình. Có người chỉ có một lần cơ hội, mà tôi, đã nếm trải đủ hai lần như vậy.”

Đỗ Văn Tu ngẩng đầu, nở nụ cười ôn nhu tựa hồ nước vào xuân với Phong Cảnh, tuy rằng nụ cười này ẩn ẩn chút chua xót, mang theo một cảm giác khác lạ nào đó. . .

“Tôi đã rất thỏa mãn! Thật sự. . . Rất cảm ơn anh!”

Một buổi radio phỏng vấn.

Lần này do Amanda thay Legacy đồng ý tham gia buổi phỏng vấn này, cũng là vì quảng bá làm nóng cho album thứ ba của bọn họ.

Tuy rằng trên hợp đồng có định tháng chín sẽ bán album, nhưng bởi vì nhiều lí do khác, hiện tại chỉ mới tung ra một EP*, sớm đã vượt qua kỳ hạn của hợp đồng. Nhưng xem xét thấy bởi vì bọn họ đã ký hiệp ước năm năm với ESE, hiện tại mới chỉ hơn hai năm, huống chi ESE còn rất coi trọng bọn họ, đám người Chữ Phong cũng không thể so đo gì.

(*EP: Extended play (hay còn gọi là Đĩa mở rộng) là tên của loại hay có chứa nhiều bài nhạc hơn một , nhưng lại quá ngắn để xem là một .)

Đương nhiên, trước khi tiết mục bắt đầu, Amanda lần thứ hai dạn đi dạn lại là không được trả lời về vấn đề liên quan tới Phong Cảnh.

Vừa nói đến đây, ánh mắt càng phóng về Đỗ Vân Tu.

Sau đó Đỗ Vân Tu chỉ khẽ cười.

Quả nhiên, đến gần cuối tiết mục.

Trong khoảng thời gian đầu đề nóng như vậy, MC cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này: “Gần đây có rất nhiều tin tức liên quan đến giám đốc cũ Phong Cảnh của ESE, các cậu là nghệ sĩ dưới trướng ESE, có cảm nhận thế nào về truyện này?”

Chữ Phong đang muốn nói: “Chúng tôi càng muốn trả lời về vấn đề EP hơn, tin tưởng rằng người nghe đài mê ca nhạc sẽ lưu ý thứ này hơn” .

Đỗ Vân Tu lại ngoài mọi người dự liệu, đột nhiên mở miệng, lấp đi lời của Chữ Phong.

“Hoàn toàn không thể tin loại báo lá cải này!”

“Phong Cảnh là một người đáng được coi trọng. Hắn đã đào tạo rất nhiều nghệ sĩ, giúp đỡ những người từng hợp tác qua, tài năng của hắn, năng lực của hắn, cả mị lực bản thân hắn, vô luận là thân phận diễn viên trước đây, hay là người đại diện như bây giờ, đều khẳng định được điều đó.”

“Nỗ lực của hắn vì ESE chính là minh chứng cho điều đó!”

“Mà tôi, một người do đích thân hắn phỏng vấn tuyển chọn vào ESE, vẫn có thể may mắn, được hắn giúp đỡ rất nhiều, vất vả lắm mới đi được đến ngày hôm nay. Vì vậy tôi thật sự muốn cảm ơn hắn rất nhiều.”

“Cho nên, vô luận những người khác thế nào, nhưng tôi vẫn ở bên, tin tưởng hắn. Đồng thời vẫn kiên trì với những lời này của mình ngày hôm nay!”

“Nếu như ESE cố ý khai trừ Phong Cảnh, tôi – một nghệ sĩ do hắn bồi dưỡng, cũng đã lăn lộn showbiz trong hai năm, không cách nào có thể chấp nhận được điều này! Một người, nếu như lúc một vị ân nhân của mình bị nói xấu, ngay cả tự mình đứng ra biện hộ cho người ấy cũng làm không được, thì tôi cảm thấy vô cùng hổ thẹn.”

“Nếu như Phong Cảnh bị khai trừ rồi —— như vậy, tôi, Vân Tu, cũng sẽ rời cái công ty không có chút tình người này!”

“Các fan yêu mến tôi nếu nghe được những lời này, nếu các bạn tin lời tôi nói, cũng xin hãy tin tưởng Phong Cảnh! Tin tưởng hắn, bênh vực hắn, cũng chính là tin tưởng thái độ làm người của tôi! Cảm ơn rất nhiều!”

Giọng nói Đỗ Vân Tu vô cùng lạnh tĩnh.

Hắn cứ như vậy cầm microphone nói, rất nghiêm túc, lời nói rành mạch. Những lời này của hắn... đã nhắc lên sóng to gió lớn.

Thế nhưng ở đây dù là ai cũng không có cách gì ngăn cản hắn.

—— bởi vì mỗi câu, mỗi chữ của hắn đều tràn ngập khí thế.

Chấp nhất, chăm chú, cảm ơn. Đó là những cảm xúc bình thường nhất ẩn trong lời nói, nhưng lại đủ khiến cho nhiều kẻ khác phải xấu hổ.

Tội cho cô gái ấy, thích phải một người con trai đã cong, thay đổi cả con đường sự nghiệp đã định sau này, vào công ty rồi mới biết sự thật phũ phàng, giờ đây lại vì sai lầm mà sa vào ngã rẽ lầy lội :v

38. Chương 38

EDIT: Kiều

Đây là chương trình radio phát sóng trực tiếp.

Không giống với các tiết mục ti vi khác, đây là ở trường quay, không thể cắt, ghép, biên tập lại, mỗi một câu nói của MC và khách mời đều bị người nghe nghe được rõ rõ ràng ràng!

Mà lần này bởi khí thế của Legacy càng khiến cho tỉ lệ người nghe phổng vắn trên radio này tăng cao!

Kết quả chính là vào trường hợp này, thời khắc như vậy.

Đỗ Vân Tu phát ngôn như vậy — cùng với phát ngôn của ESE hoàn toàn đối lập! Một phát ngôn tuyệt đối ủng hộ Phong Cảnh!

Đạo diễn lập tức ra dấu cho MC, để cô lập tức kết thúc tiết mục!

Mà toàn bộ quá trình Amanda một mực biên đạo, phòng bị cẩn thận càng thật không ngờ, đối phương lại thực sự suy nghĩ như thế! Quả thật muốn công khai đối nghịch với ESE, đối nghịch cô!

Amanda tức giận đến mức chạy ào một bước lớn vào lúc đang phát sóng trực tiếp.

Mấy ngày này, cô thật vất vả mới thành công không chế được truyền thông, đem Phong Cảnh đẩy vào hoàn cảnh bốn bề thọ địch, lại bị Vân Tu làm thành như vậy!

— Phát ngôn vừa rồi, rất chính trực, cũng rất có sức cuốn hút!

Ngay cả cô cũng không thể dự đoán được sẽ mang đến hậu quả gì! Lỡ như làm lớn chuyện, Lệ Duệ sẽ phán xét năng lực của cô như thế nào! Vị trí giám đốc của cô có thể thuận lợi hay không!

“Vân, Tu! Thân là nghệ sĩ của ESE, lại báo đáp ESE như vậy!” Amanda nghiêng rằng nghiêng lợi, trong cơn giận dữ, “Tôi cho cậu biết! Tài năng diễn xuất của cậu có thể lẫn lộn ở giới diễn nghệ, không phải là bởi vì Phong Cảnh! Mà là bởi vì ESE!”

“Sau đó — cậu không cần đón thêm thông báo! Không cần xuất hiện ở các chương trình! Không cần nhận thêm vai diễn! Không cần lại chụp quảng cáo! Vẫn ở nhà ”Nghỉ ngơi, thật, tốt” đi!”

Giọng nữ chói tai, bén nhọn nói mấy chữ “Nghỉ ngơi thật tốt”.

Mỗi một chữ lại mang theo hàn ý khiến người khác run như cây sậy, khiến Đằng Trạch và Ủy Dật Phi nghe được hết hồn! Bọn họ từ trước đến nay chưa từng thấy Amanda nổi giận như vậy!

Tất cả những người ở đây từ MC, giám chế, đến nhân viên công tác cũng không khỏi rùng mình, hai mặt nhìn nhau!

Rõ ràng thấy trước mắt mình chính là cảnh tượng nghệ sĩ nổi tiếng bị người ta “đóng băng*”...

(*Ý nói ĐVT bị chèn ép, không giao cho hoạt động gì, tài năng bị giấu không cho bộc lộ.)

Mọi người bị dáng dấp lửa giận ngập trời của Amanda hù dọa.

Ngoại trừ... Đỗ Vân Tu.

Đỗ Vân Tu đứng lên, lấy tai nghe xuống.

Động tác của hắn vừa nhả mà lại nhẹ nhàng, ánh mắt của hắn bình ổn nhu hòa, một chút lực sát thương cũng không có, như là hồ nước trong suốt, tĩnh lặng. Nhưng người chung quanh lại vì động tác của hắn mà cả kinh, Amanda càng ngẩn ra. Dưới ánh nhìn soi mói của Đằng Trạch và Ủy Dật Phi.

Lúc Chữ Phong nâng lông mi lên, mắt lộ ra nghi hoặc, cũng không đoán ra tâm lý của Vân Tu thì Đỗ Văn Tu lại từng bước một đi đến chỗ Amanda.

“Cậu, cậu muốn làm gì?” Nhìn Vân Tu từ từ đến gần mình, Amanda đột nhiên đã không còn quá tức giận như vừa rồi, trái lại đáy lòng sinh ra một chút sợ sệt...

“Cám ơn sự chiếu cố lúc trước của cô.”

Nhưng mà, Đỗ Văn Tu chỉ đứng ở trước mặt cô, ánh mắt ôn hòa nhìn Amanda, nhẹ nhàng nói một câu.

“Còn có...Cô vĩnh viễn cũng không bằng Phong Cảnh.” (Vẫn k quên đả kích trả thù cho vợ :v)

“Bất luận là ở phương diện nào.”

Đỗ Văn Tu rời khỏi đài phát thanh.

Dáng người của hắn hoàn mỹ, bước chân nhẹ nhàng, nhả nhả. Thiếu chút nữa Amanda ngay cả đứng cũng không vững.

Những người ở đây đột nhiên dâng lên một ý niệm kỳ quái trong lòng:

Người này, không giống như dáng vẻ uể oải của một nghệ sĩ vừa bị tuyên cáo “Vĩnh viễn bị đóng băng hoạt động”, trái lại càng giống như là —— một kỵ sĩ mãi mãi ôn nhu lại kiên định tin vào bản thân!

Có thể hắn không cách nào đánh bại kẻ địch...

Nhưng hắn, lại có thể lay động linh hồn của tất cả mọi người!

Phát ngôn của Đỗ Văn Tu lập tức được đăng lên Internet!

Trong khoảng thời gian ngắn khiến cho vô số người quan tâm và bình luận, có người công kích mãnh liệt: “Vân Tu và Phong Cảnh đều là rắn chuột một ổ, sinh hoạt cá nhân thối nát đến cực điểm, khó coi!”

Cũng có người cười nhạo: “Hắn nghĩ mình là ai?! Chỉ là một người mới nho nhỏ, còn Phong Cảnh từ chức cái gì, hắn đã đi, hắn cho là hắn có khả năng uy hiếp ESE! Chuyện cười!”

“Bị Phong Cảnh X thật thích đi, lại còn nói đỡ giùm hắn! Tưởng duy trì được mối quan hệ mờ ám với Phong Cảnh, nên Vân Tu muốn lên tiếng phản đối giúp nữa.”

...

Vào lúc càng ngày càng có nhiều bình luận khó coi, có người hâm mộ đầu tiên vì Vân Tu phản kích.

“Các người hiểu Vân Tu sao! Các người dựa vào cái gì nói anh ấy như vậy! Cậu biết Phong Cảnh sao, vốn là người không quen biết, lẽ nào truyền thông nói cái gì, chính là cái đó! ‘Tam nhân thành hổ’ là gì, có biết hay không!”

“Các người không được nói xấu Tu Tu! Tôi tin tưởng Tu Tu, hắn nói cái gì, tôi sẽ tin cái đó! Tôi ủng hộ Phong Phong >. < ”=“” (kết=“” cũng=“” :]]]]=“”>

”Vân Tu vẫn là một nghệ sĩ rất có cố gắng.

Anh ấy trưởng thành, anh ấy nghiêm túc, từng chút từng chút, chỉ có chúng tôi ... những người quan tâm anh thật sự mới hiểu rõ nhất.

Mà bây giờ, Vân Tu lại để cho tôi thấy được một mặt mới —— máu chốt trong cách đối nhân xử thế.

Vân Tu nói ‘Một người, nếu như vào lúc ân nhân vun trồng mình bị bêu xấu như vậy, ngay cả bản thân mình cũng không làm được gì, sẽ cảm thấy thật đáng tiếc.’ Nghe được câu này, tôi rất muốn nói cái gì đó, lại cái gì cũng nói không nên lời.

Bởi vì, thực sự.

Lúc chúng ta trưởng thành, đồng thời càng ngày càng học được cách khôn khéo đưa đẩy và thỏa hiệp, chúng ta mất đi, không chỉ là dũng khí nói thật...

Tôi sẽ tin tưởng Phong Cảnh.

Bởi vì tôi càng thêm tin tưởng cậu, Vân Tu.

Cậu đáng giá tất cả tôn trọng và tín nhiệm chúng tôi!”

...

Ngay lúc Amanda hạn chế hết thủy hoạt động của Vân Tu, đồng thời lợi dụng quan hệ truyền thông, đem tất cả phản bác giảm thiểu đến mức thấp nhất thì Hoa quả nhật báo đột nhiên đăng một phần thông báo đoàn kết của các nghệ sĩ.

”Chúng tôi là những người từng được Phong Cảnh chiếu cố, nghệ sĩ từng hợp tác với Phong Cảnh.

Trong lúc hợp tác và quan hệ cá nhân, Phong Cảnh mà chúng tôi biết, là một người rất có tài hoa, rất có tài năng, thường xuyên dúi dất hậu bối, chiếu cố hậu bối, một người nghệ sĩ ưu tú, người đại diện ưu tú. Vô luận là trên màn ảnh hay là phía sau màn ảnh, Phong Cảnh đều nhiệt tình yêu thương sự nghiệp diễn xuất, nhiệt tình yêu thương công việc của chính mình!

Gần đây truyền thông đưa tin ác ý bêu xấu, đã hoàn toàn vắn vẹo sự thật. Làm cho chúng tôi những người biết rõ Phong Cảnh, nhận thức Phong Cảnh, đã từng quen biết Phong Cảnh, quyết định đoàn kết cùng phát biểu thông cáo này!”

Mặt sau là một hàng dài chữ ký của mọi người.

Đây là đã từng cùng Phong Cảnh tiếp xúc, hợp tác, diễn viên, đạo diễn, sản xuất...

Hầu như chiếm gần nửa trang báo.

Khi Amanda đọc được phần báo chí này, hận không thể bóp nát nó.

Cô vận dụng tất cả quan hệ ở ESE, làm cho Internet không nên đăng lên những tin tức có lợi đối với Phong Cảnh, thậm chí phái người online nói xấu trắng trợn, phản bác người hâm mộ của Vân Tu!

Không nghĩ tới làn sóng đang yên ổn lại bất ngờ nổi lên!

Những nghệ sĩ này, mấy ngày hôm trước một lời cũng không dám nói! Thế nào hiện tại, lại đột nhiên phát thông cáo chung gì đó!

Những người đó lại không giống với Vân Tu.

Bọn họ ở giới diễn nghệ đã có danh khí và địa vị, chính là mấy người bạn mà Phong Cảnh kết giao mười mấy năm qua. Bản thân họ cũng không thuộc ESE nên không thể dùng danh nghĩa của ESE uy hiếp “Đóng băng” họ.

Nếu như chỉ là một nghệ sĩ đứng ra phát biểu.

Thì cho dù là không ở ESE, cô cũng có khả năng lập tức phái phóng viên bịa đặt chuyện xấu của hần và Phong Cảnh, hất cho hần nước bẩn.

Thế nhưng hiện tại —— chữ kí tròn nửa trang báo!

Amanda thấy cái trang báo kia, đã cảm thấy cực kì bất lực, cô có thể lợi dụng thế lực của ESE, nói xấu một, hai người, năm nghệ sĩ, nhưng cô làm sao có thể bịa đặt hết tất cả nghệ sĩ tròn một trang báo... *****

Nhưng mà.

Đây mới chỉ là bắt đầu. Có thể nói, sau khi Vân Tu châm ngòi nổ, một người tiếp một người, sóng lớn bị áp lực thật lâu cũng bạo phát toàn bộ!

Còn không quá một ngày một đêm.

Chỉ Phong xin truyền thông ý kiến, phê bình công khai về vấn đề chuyện tình của Phong Cảnh, đã làm cho hắn triệt để mất đi lòng tin đối với ESE. Một giám đốc vì công ty cúc cung tận tụy mười mấy năm, kết quả là lại bị đối xử như vậy. Ngay cả Vân Tu đứng ra nói giúp cho Phong Cảnh cũng bởi vì vậy mà bị ESE đóng băng! Legacy không bao giờ...còn là một Legacy đủ các thành viên như trước nữa...Lòng hắn cũng hoàn toàn nguội lạnh, cho nên sẽ tuyệt đối rời khỏi ESE!

Amanda nghe được tin tức này từ trợ lý, hoàn toàn không dám tin.

Chỉ Phong làm sao dám! Làm sao lại nói như vậy! Hắn cũng không phải Vân Tu, cũng không phải đầu bị cửa kẹp! Cho tới bây giờ cũng không thấy hắn từng oán giận.

Hắn, chẳng lẽ không biết, đây là mệnh lệnh của Lê Duệ, sau đó người có được lợi ích là cô! Mà một khi cô trở thành giám đốc của ESE, cô có thể cho hắn càng nhiều cơ hội, vai diễn tốt hơn!

“Chỉ Phong muốn rời đi.” Trợ lý thận trọng thông báo.

“Rời đi?!” Trên mặt Amanda có một tầng lạnh lẽo, đầu ngón tay lại không ngừng run rẩy, “Đi à. Nói hắn đền mười triệu tiền bồi thường! Bằng không thì đừng tìm tôi nói chuyện!” Từng câu từng chữ, chính là bật ra từ trong kẽ răng.

Trợ lý bị bộ dạng hung thần ác sát của Amanda làm cho sợ đến đập đầu nói lắp bắp: “Hình như... Hình như, công ty giải trí Phẩm Ưu, muốn thay hắn trả...”

“—— Chỉ Phong!” Hai mắt Amanda bốc lên ánh lửa cừu hận.

Tin tức đến như tát thẳng vào mặt cô!

Cùng lúc đó, chung quanh đều như sét đánh xuống trần địa.

Amanda vô luận đi một bước nào, thì tiếng giày lại vang cồm cộp, lực đánh mạnh lên sàn nhà bước đó.

Chỉ Phong vừa mới nói với truyền thông xong, hầu như truyền thông bên này đồng thời thông báo thêm vài tin tức.

“Nghệ sĩ đã từng được Phong Cảnh dẫn dắt.”

“Thành tích các nghệ sĩ đã từng được Phong Cảnh dẫn dắt đạt được ...”

Từng bài báo cứ nối tiếp nhau.

Bất kỳ một người nào biết chữ đều có thể hiểu được một việc —— đó chính là, những nghệ sĩ từng được Phong Cảnh dẫn dắt, toàn bộ đều từng thành công, có cho dù hiện tại đã là quá khứ, nhưng cũng từng có một thời cực kì thành công!

Cái này chứng tỏ.

Cho thấy Phong Cảnh không phải là cái gì cũng sai. Không phải chỉ mang đến bất lợi cho ESE, cũng không phải người lạm dụng chức quyền.

Mà sau khi có những bài báo này làm đệm, tin tức về sau càng kinh bạo.

“Công ty giải trí Phẩm Ưu quyết định khai thác một người —— đã từng là thần tượng nổi tiếng, hôm nay là giám đốc nổi tiếng!”

“Vương Miện Vinh Quang quyết định cam kết tăng lương cho Phong Cảnh, khai ra bằng giá trên trời chỉ mong hắn đầu quân!”

“Tất cả tin tức bên vực này —— chỉ để muốn giành một người!”

Sau tất cả những việc thật thật giả giả này.

Phóng viên truyền thông như ong vỡ tổ chạy đi phỏng vấn đối thủ cạnh tranh của ESE - công ty giải trí Phẩm Ưu: Lẽ nào Phong Cảnh bị ESE vứt bỏ, tuôn ra vô số tin bên vực là có ý giành Phong Cảnh về làm ở công ty mình?!

Người phát ngôn của công ty giải trí Phẩm Ưu lập tức liền phủ định chuyện này.

Thế nhưng đồng thời cũng nắm lấy cơ hội, hung hăng công kích đối thủ cạnh tranh, ám chỉ bọn họ lãnh khốc hút máu, không hề có tình người, đánh mất lòng người! Thậm chí lấy việc vừa rồi của Vân Tu ra, ám chỉ ESE lại có thể tùy ý đóng băng nghệ sĩ!

Mà thái độ của Vương Miện Vinh Quang lại rất mập mờ.

Mỗi khi có phóng viên hỏi, liền đem thành tựu của Phong Cảnh khoe khoang một phen, đồng thời cho thấy công ty cần chính là một nhân tài như vậy.

Phóng viên hỏi cụ thể về mức thù lương, Vương Miện Vinh Quang càng nói, nếu như nhân tài như vậy thật có thể gia nhập công ty thì công ty tuyệt đối nói rõ về điều kiện hậu đãi!

Tuy là cũng có người nghi ngờ.

ESE là công ty về lĩnh vực phim ảnh, những người Phong Cảnh dẫn dắt đều là diễn viên.

Mà nghệ sĩ dưới trướng Vương Miện Vinh Quang đều là ca sĩ, mà một người đại diện cho diễn viên lại đi qua ăn máng khác...

Chẳng lẽ là lên làm người đại diện của ca sĩ rồi vọt lên chức vị giám đốc? Mấy người đại diện của Vương Miện Vinh Quang không phản đối à? Nhất là Liễu Chương - người đại diện của vương bài công ty, lại có thái độ gì đây?

Thế nhưng đối mặt tất cả những nghi vấn này.

Wương Miện Vinh Quang chỉ mỉm cười không nói, không cần nhiều sức vẫn giải đáp được nghi vấn của phóng viên, “Bây giờ thế cục đã không giống với trước đây. Chúng tôi muốn tìm ra những nghệ sĩ giỏi giang toàn diện, vô luận là đóng phim, hay là ca hát. Thành tích Phong Cảnh đã đạt được, và địa vị trong giới, đủ để đảm nhiệm vị trí như vậy.”

Trong lúc Amanda vì việc này mà sốt đầu mẻ trán.

Lệ Duệ trong phòng làm việc của chủ tịch cũng nhận được điện thoại của một cổ đông khác, kháng nghị quyết định này của hắn, tạo thành nhân tâm bất ổn, bị đối thủ cạnh tranh nghi vấn hình tượng của công ty!

Nhất là một cổ đông họ Chu, càng trắng trợn phản đối quyết định khai trừ Phong Cảnh của Lệ Duệ ! Thậm chí chỉ trích hắn đem ESE biến thành hình dạng hồng bét như bây giờ!

Lệ Duệ cười nhạt trong lòng.

Cái cổ đông họ Chu kia còn có mặt mũi nói hắn, bản thân mình là một kẻ cuồng ngược đãi! Không biết làm tàn phế bao nhiêu cậu con trai. Nếu không phải là bởi vì đối phương nắm trong tay 10% cổ phần công ty ESE, hắn chẳng cần cùng người như thế tiếp xúc.

Showbiz 2 mặt là vậy, gió chiều nào theo chiều đó thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-danh-luu-cu-tinh>